

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DANCE

OF

DECEPTION

J A G G E R C O L E

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ALDATMACANIN DANSI

KARANLIK BİR ZORLA EVLİLİK MAFYA
ROMANTİZMI

EN KARANLIK DANS
BİRİNCİ KİTAP

JAGGER COLE

Aldatma Dansı

Jagger Cole © 2025

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı Plan 9 Book Design tarafından yapılmıştır

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler sadece tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya yapay zeka eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

[Çalma Listesi](#)

[Tetikleyici Uyarı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44 Sonsöz](#)

[Deviant Hearts Also :](#)

[Jagger Cole](#) _____

[YazanYazar](#) _____

[Hakkında](#)

OYUN LİSTESİ

Monster (Under My Bed) - Call me Karizma Dangerous -
Big Data, Joywave
İstiyorum - Rosenfeld
HEARTBEAT - Isabel LaRosa
Skylark - James Quinn
Scorn - Portishead Him
& I - G-Eazy, Halsey
Morally Grey - April Jai
Brotsjór - Ólafur Arnalds
Isırık İzleri - TEYA
Diet Mountain Dew - dreamsoda
Unholy - Sam Smith, Kim Petras Cross
- Echos
The Black - Imminence
Kuğu Gölü (Süit), Op. 20a Kuğu Teması - Pyotr Ilyich Tchaikovsky Play
With Fire - Sam Tinnesz, Yacht Money
Tear You Apart - She Wants Revenge
Gasoline - Måneskin
Chills - Mickey Valen, Joey Myron World
On Fire - Thirty Seconds To Mars
Hemorrhage (In My Hands) - JPOLND

Spotify'da çalma listesini dinleyin!

TETİKLEYİCİ UYARI

Sevgili okuyucu,

Bu kitap daha karanlık temalar ve geçmiş travma ve SA tasvirlerinin yanı sıra CNC, ilkel, darbe oyunu ve somno aktivitelerini içeren çok grafik sahneler içermektedir.

Bu sahneler daha canlı ve derinlemesine bir hikâye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. *Lütfen* kendi tetikleyicilerinizi tanıyın ve bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

Okuduğun için

teşekkürler, Jagger

LYRA

BALE SANAT DEĞİLDİR. Zarafet kılığına girmiş bir
savaş. "Tekrar."

Vücudumdaki her kas çökmek üzere ama Madam Kuzmina'nın umurunda değil. Sahneden dört sıra geride, tam ortadaki koltuğunda oturuyor, ışıkların ötesindeki gölgelerden bir şahin gibi bizi izliyor, parmaklarını çenesinin altında birleştirmiş.

Vaughn yanımda sertçe nefes veriyor, çenesi sıkılmış. Brooklyn iniltisini tutma zahmetine girmiyor. Öne doğru çöküyor, ellerini dizlerine koyuyor, sanki az önce bir maraton koşmuşuz gibi havayı içine çekiyor.

"Bunu zaten dört kez yaptık," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Madam Kuzmina yüzüklerle parıldayan tek elini görkemli bir hareketle kaldırıyor. Sesini yükseltmesine gerek yok. Sadece bakışları bile boğulmak için yeterli.

"Ve şimdi bunu beşinci kez yapacaksın," diyor sessizce Rus aksanıyla, "çünkü dördüncüsü *berbattı*."

Vaughn ve ben bakışıyoruz. Kristal mavisi gözleri eğlenerek parıldıyor ama ben gülümsemesine karşılık vermiyorum. Çok yorulmuştum.

Beyzbolda ağlamak yoktur. Balede de gülümseme olmadığı kesin.

Brooklyn iç çekerek doğruldu ve bir eliyle mayosunu düzeltti. "Beşinci kez mi şanslıyız?" diye mırıldanıyor.

Tekrar başlıyoruz, *pas de trois* boyunca koşuyoruz. Zihnim her zaman yaptığı gibi ben dans ettiğimde boşluğa düşüyor -hiçbir şey ama müzik ve

Hareket. Vaughn'un elleri belimde, sert ama kontrollü, beni zahmetsizce kaldırıyor. Brooklyn yanımdaki pozisyona dönüyor.

Brooklyn ve ben Vaughn'un iki yanında mükemmel bir şekilde son pozisyonumuzu almadan önce her şeyi tekrar yapıyoruz ve bu gece ilk kez Madam Kuzmina bize tekrar yapmamızı söylemiyor.

Onun yerine başını salladı.

Bir kez.

"Bu kadar yeter. Şimdilik."

Üzerime dalga dalga yayılan rahatlamayı gizliyorum. Vaughn dramatik bir iniltiyle ellerimizi bırakıyor, sonra sahnenin ortasında sırt üstü uzanıp süslü tavana bakıyor.

"Bale lanet olası bir hastalıktır," diye ilan ediyor havaya.

Brooklyn gözlerini deviriyor ve ayağıyla onun bacağını dürtüyor. "En azından düz ayakkabı giyebiliyorsun."

"İnan bana prenses, beni pointe üzerinde görmek istemezsin."

Yorgunluğuma rağmen gülümsüyorum. Vaughn çıldırtıcı derecede inanılmaz bir yetenekle sarmalanmış bir kaos. Dans ederken zahmetsiz bir zarafetle hareket ediyor. Sahne dışında ise keskin hatları ve vahşi enerjisiyle, hiçbir zaman tam olarak evcilleştirilememiş bir sokak köpeği gibi.

Madam Kuzmina ayağa kalkıyor ve kollarına örttüğü ipeği yeniden düzenliyor. "Yarın saat dokuzda tekrar başlıyoruz. Isınmış ve hazır bir şekilde gelin."

Bununla birlikte, şalını Malefiz'in cübbesi gibi etrafına sarıyor ve Mercury Opera Binası'nın karanlık koridorunda eriyerek gölgelerin arasında kayboluyor. Lobinin kapısı açılıp tekrar kapandığında kısa bir ışık titremesi olur.

Naomi sahnenin kenarında beliriyor, bir elinde su şişesini döndürüyor ve Madam Kuzmina'nın gittiği yöne doğru başını sallıyor. "Ne kadar da gün ışığı saçıyor," diye mırıldanıyor.

Vaughn yüzüstü yuvarlanıyor. "Ve yine de beni seviyor."

Brooklyn homurdanıyor. "Sana tahammül ediyor."

Vaughn göz kırpmıyor, kendini yukarı itiyor. "Hoşgörmek, sevmek, aynı şey."

Başımı sallıyorum ve kanatlara doğru dönüp soyunma odasına doğru ilerliyorum. Bacaklarım ağrıyor ve tenim bile yorgun hissediyor. Sıcak bir duşa ve yaklaşık on dört saat uykuya ihtiyacım var.

Prova günü uzun zaman önce bittiği için soyunma odası boş. Ama Madam keskin gözlerini Brooklyn, Vaughn ve benim üzerimde yoğunlaştırmaya karar verdi ve Zakharova'nın birkaç ay sonra sahneleyeceği *Kuşu Gölü*'ndeki pas de trois'i biz oynayacağımız için geç saate kadar kalmamızı istedi.

Naomi beni takip ediyor, çoktan topuzunu çözmüştü. Yaklaşan gösteride Odette/Odile, yani Kuşu Kraliçemiz olacak. Geç kalma sebebinin Madam Kuzmina ile hiçbir ilgisi yok, tamamen *kendisiyle* ilgili.

Naomi'ye ne kadar harika olduğunu söyleseniz de dinlemeyi reddediyor. Yemin ederim, kız kahvaltıda sahtekâr sendromu smoothie'si içiyor.

Dolabına yaslanarak, "Bu hafta sonu bizimle geleceğini söyle," diye yalvarıyor. "Yoksa ikimiz de öyle olmadığını bildiğimiz halde heyecan verici bir sosyal hayatın varmış gibi mi davranacaksınız?"

Sırıyorum. "Cazip ama uykuya pahalı kokteyllerden daha çok ihtiyacım var."

Sanki pahalı kokteylleri *karşılayabilirmişim* gibi. Ya da makul fiyatlı olanları. Aslında, şu anki mali durumum göz önüne alındığında happy hour fiyatları bile söz konusu olmayabilir.

Naomi inledi. "Tam bir büyükannesin."

Brooklyn yanımdaki banka çöktü. "Hafta sonuna kadar gerçekten ölmüş olabilirim," diye mırıldanıyor. "Kuzmina tam bir sadist."

"Sanırım aradığın kelime *Rusça*." Naomi sırtıyor.

Vaughn kapıda beliriyor, parmaklarını dağınık siyah saçlarının arasından geçiriyor. "Şahsen ben kadınlarımı biraz organize suçla severim."

Brooklyn yüzünü buruşturur. "Seversin. Ve *çık dışarı*, ahbap. Unuttuysan söyleyeyim, erkeklerin soyunma odası koridorun sonunda."

"Ama tek başıma çok yalnız kalıyorum." Tişörtünü çıkarıp omzuna atmadan önce kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor.

Vaughn ancak "günahkâr" olarak tanımlanabilecek türden bir vücuda sahip. Herifin vücut yağ oranı yüzde sıfıra yakın, acayip *kaslı* ve stratejik olarak yerleştirilmiş dövmelele kaplı. Akdenizli ten rengi ve belli belirsiz İtalyan görünümüyle birleştğinde, sosyal takviminin neden sürekli dolu olduğunu anlamak kolay - her iki cinsiyetle de randevuları olduğunu eklemeliyim.

Vaughn bir dolaba doğru ilerliyor ve Brooklyn'e göz kırpmadan önce onu açıyor. "Burada eşyalarımı koyduğum ikinci bir dolabım olduğunu biliyorsun. Ve rahat olun, hiçbiriniz benim tipim değilsiniz."

Taytını çıkarmaya başladı. Evet, bu arkamı dönüp gözlerimi kaçırmam için bir işaret. Günahkâr bir vücuda sahip olsun ya da olmasın, Vaughn'la benim ilişkim - neredeyse onun şirketteki tüm kızlarla olan ilişkisi- her şeyden çok kardeşlik ilişkisine benziyor.

Brooklyn kendi taytını ve tek parça streç giysisini çıkarıp yerine iç çamaşırı ve yoga pantolonu giyerken homurdanıyor.

"Ben senin 'tipinin' 'nabzı atan ve en az bir deliği olan' olduğunu sanıyordum."

"Nabız çok abartılıyor," diye sırtıyor.

"*Dostum*," diyor Brooklyn suratını ekşiterek ve başını sallıyor.

Vaughn arkasını döndüğünde gülüyor, artık en azından boxer giyiyor. "Sanki yanına yaklaşmama izin verecekmişsin gibi, bebeğim."

Brooklyn kapüşonlu bir tişört giyerken burnunu kırıstırıyor. "İğrenç mi?"

Vaughn omuz silkiyor. "Hislerimiz karşılıklı ve bunu sevgiyle söylüyorum. Hayır, demek istediğim, ben elde edilmesi zoru oynamam. Biri beni istemiyorsa, çoktan gitmişim demektir. Bunu mu istiyorsun...?"

Parmağını gülünç derecede belirgin karın kaslarında gezdirip boxer'ının üzerinden aletini avuçlarken üçümüz birden gözlerimizi deviriyoruz.

"İstediğini bana göstermelisin."

"Evet, zor pas, *dostum*," diyor Brooklyn kuru bir

sesle. "Tekrar söylüyorum, bu his tamamen

karşılıklı bebeğim."

Kıkırdıyorum, dans çantamı dolabımdan çıkarmak için dönüyorum.

Kıpırdanıyorum

tek parça streç giysi ve duş almaya hazırlanırken etrafıma bir havlu sarın, sonra kazan

çantayı karıştırıyor, parmaklarım MetroCard'ımı arıyor. Ama tek bulduğum birkaç çeyreklik ve buruşmuş bir dolarlık banknot.

Kahretsin. Eve metroyla dönmek için yeterli değil.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve hayal kırıklığı düğümünü aşağı indirmeye zorluyorum.

Su şişeme uzanıyorum ve dolap kapısının iç tarafında asılı duran aynadaki yansımamı yakalıyorum. Kaşlarım çatılıyor, bakışlarım köprücük kemiklerimin birkaç ay öncesine göre daha belirgin olmasına takılıyor.

"İşte."

Naomi'nin sesiyle irkilerek dönüyorum. Olayı **b ü y ü t m ü y o r** ama bana bir granola bar uzatıyor.

"Ben böyle iyiyim."

Arkadaşım tek kaşını kaldırıyor. "İstemiyorum," diyor sakın bir şekilde. "Öyleyse al." Gözleri benimkilerde kalıyor. "Ve ye," diye sessizce ekliyor.

Ambalajı açıp küçük bir ısırık alırken alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Naomi hayatımla ilgili her şeyi bilmiyor ama işlerin ne zaman kötüye gittiğini anlayacak kadar biliyor.

Benim gibi Naomi de bir şekilde dansçı maaşıyla geçinmeye çalışıyor. Aradaki fark, *gerçekten* ihtiyacı olursa bir güvenlik ağına sahip olması. Kongre üyesi babasını arayıp yardım istemesi için kafasına silah dayamanız gerekir. Ama seçenek orada.

Benim için öyle değil. Babam olan canavar bir hapisane hücresinde kan kaybından ölmekten çok önce güvenlik ağım yok olmuştu.

Brooklyn ve Vaughn, Zakharova Balesi'nin sahibi ve finansörü olan esrarengiz Bratva kralı Kir Nikolayev hakkında yüksek sesle konuşuyorlar... özellikle de ne kadar "sikilebilir" olduğu hakkında... Naomi ve ben onlardan ayrılıp duşlara doğru ilerlediğimizde.

Sıcak su üzerime dökülürken uzun günün acısı biraz olsun hafifliyor.

"Hey... İyisin, değil mi?"

Dönüp bir sonraki duş başlığında durulanan Naomi'ye bakıyorum.

Ne demek istediğini
anladım. "Evet, ben...
iyiyim."

Uzun, siyah saçlarını yüzünden itiyor ve bana delici bir bakış atıyor.
"Gerçekten mi?"

Nefes veriyorum. "Evet, sadece..." Başımı sallıyorum. "Bunun üzerine bir de okul çok mu fazla diye düşünmeye başladım."

Lisede ileri düzey dersler için aldığım krediler ve birkaç yıl önce aldığım üniversite dersleri arasında, insan psikolojisi alanında bir dereceye giden yolun yaklaşık üçte ikisindeyim. Yüce hedefim, bale sonunda bittiğinde -ne zaman olursa olsun- MCAT'lerde ve tıp fakültesinde şansımı denemek ve klinik psikiyatrist olmaya çalışmak.

Hey, "yüce" dedim.

Naomi sırtını yıkamak için dönerken nefes veriyor. "Evet, yarı zamanlı bile olsa tıp fakültesine hazırlık çok fazla gibi geliyor." Bana baktı, kaşları hâlâ kalkıktı. "Hepsi bu mu?"

Lanet olsun, bu kız her zaman içimi görüyor. "Vera yine kumar oynuyor."

İnliyor. "Ciddi misin lan sen? Annenin eyaletteki tüm kumarhane ve yarış pistlerinden men edildiğini sanıyordum."

"Evet, onlar aracılığıyla bahis oynamasına izin veren *birini* bulmuş olmalı."

"Kahretsin." Naomi kaşlarını çatar. "Bak, nefret ettiğini biliyorum-"

Suyu kapatırken gülümseyerek "İyi olacağız," diyorum. "Ama teklifin için teşekkürler." Başını sallıyor, zorlamıyor.

Vaughn ve Brooklyn çoktan giyinmişlerdi ve her nasılsa *hâlâ* Duştan çıktığımızda Kir'in "büyük penis enerjisi" vardı. Yoga pantolonumu ve kapüşonlu tişörtümü giydikten sonra bu gece eve gitme imkânımın olmadığını hatırlıyorum. Naomi'ye bakarken irkildim.

"Hey, üzerinde yedek bir metro kartı yoktur, değil mi?"

Naomi'nin gözleri çantama kayıyor, ön cebinde hala zavallı bir bozuk para koleksiyonu duruyor. Bu konuda yorum yapmıyor, sadece cüzdanına uzanıyor ve MetroCard'ını çıkarıp avucuma bastırıyor.

"Sadece al. Vaughn'la bir taksi tutacağım."

"Emin misin?"

Homurdanıyor. "Evet, çünkü gece yarısı metroyu *seviyorum*." Dans çantasını omuzladı ve bana sert bir bakış attı. "Eve döndüğünde bana mesaj at lütfen."

Vaughn dramatik bir şekilde gerinerek kolunu Naomi'nin omuzlarına doluyor ve onu kapıya doğru götürüyor. "Arabam bekliyor leydim." Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırarak Naomi'nin gözlerini kışmasına neden oldu.

"O şeyi yakınımnda bir yerde yakarsan taşaklarına dizimi geçiririm."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme, kızım."

Kapı arkalarından kapanır ve geriye sadece sessizlik kalır.

Brooklyn hâlâ bankta oturuyor, bir bacağını altına sıkıştırmış, dalgın bir şekilde parmağını pointe ayakkabısının kurdelesinin kenarında gezdiriyor. Yorucu prova nedeniyle vücudunda oluşan gerginlik başka bir şeye dönüşmüş.

Sonunda konuştuğunda bana bakmıyor.

"Bunun bize aslında ne kadara mal olduğunu hiç düşündün mü?"

Kızıl saçlarımı dağınık bir topuz yaparken kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Bale mi?"

Başını sallayarak sertçe nefes veriyor. "Sadece bale değil. Bu hayat. İş, tüm o eğitim, zar zor ödenen maaş." Tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Her gün kendimizi ne için öldürüyoruz? Az maaş almanın ve daha başlamadan biten bir kariyere sahip olmanın onuru için mi?"

Brooklyn de benim gibi: dans hayalini kendi başına gerçekleştirmeye çalışıyor. Güvenlik ağı yok.

Hemen cevap vermedim. Gerçek şu ki, bunu düşündüm. Her seferinde kira için yeterli parayı topluyorum ama market alışverişi yapamıyorum. Her seferinde her yerim ağrıyor ama ertesi sabah yine bara döneceğimi biliyorum.

Brooklyn boğazını temizliyor. "Bak, gururu anlıyorum Lyra. Borç ya da başka bir şey isteyip istemediğinizi sorarak sizi aşağılamayacağım. Ama..." Çantasına uzanırken dudaklarının kenarları kıvrılıyor.

Gangster *büyükliğinde* bir tomar para çıkarınca çenem düştü.

"Eğer paraya ihtiyacın varsa..."

Düzgünce katlanmış kalın yüzlük destesine göz kırpyorum. Hiç görmediğim kadar çok nakit.

"Ne oluyor, Brooklyn?"

Sırıttıyor. "Sakin ol. Ben banka soymadım."

Bakışlarımı paradan ayırıp sesimi düz tutmaya zorluyorum. "O zaman nerede...?"

Yavaşça nefes veriyor. "Geçen ay *Giselle*'den alıntı yaptığımız şu hayır işini hatırlıyor musun?"

Ara sıra, çoğunlukla da *her zaman* cebi dolu yeni hayırseverler kazandırdığı için, kumpanyanın seçkin üyeleri Polis Balosu ya da diğer hayır etkinliklerinde sahne alır.

Brooklyn boğazını temizliyor. "İşimiz bittikten sonra bir adam yanıma geldi ve ilgilenebileceğim bir dans gösterisi olduğunu söyledi. Bana pek bir şey söyleyemeyeceğini ama çok iyi para verdiğini söyledi. Ben de kabul ettim. Bu para oradan geldi."

Tuhaf bir karıncalanma omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor.

Brooklyn yüzümdeki değişikliği fark etmiş olmalı, çünkü hızla başını sallıyor. "Bak, bu striptiz falan değil. Kimse sana dokunmuyor, hatta seninle konuşmuyor bile. Ve kıyafet giyiyorsun. Ama bundan çok daha iyi para ödüyor." Etrafımızdaki soyunma odasını belli belirsiz işaret ediyor. "Ayrıca gizli."

Bu kelime içimde bir şeylerin kasılmasına neden oluyor.

Sır asla iyi değildir. Sırrın her zaman bir bedeli vardır.

"*Sır* derken ne demek istiyorsun?"

Brooklyn kapüşonunun iplerinin uçlarını parmağının etrafında döndürüyor. "Özel bir kulüp gibi bir şey. Seni kendi belirledikleri bir yerden alıyorlar, gözlerini bağlıyorlar ve oraya götürüyorlar."

Çenem düştü.

"Ciddi misin lan sen? Brooklyn, bu süper bir skeç!" Sessiz bir kahkaha attı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm, ilk başta."

Gözlerimi kısıyorum. "*Başta* mı?"

Omuz silkiyor. "Düşündüğüm kadar kötü değildi. Soyunma odasında üstünü değiştiriyorsun, Gözbağının çıktığı yerde. Hepsi dansçı olan altı kız daha vardı." "Peki ya sonra?"

Brooklyn nefes veriyor, sesi artık daha sakin. "Bize yeni göz bağları, maskeler ve bizi yönlendiren bir sesle senkronize müzik çalan kulaklıklar verdiler. Biri hepimizi bir performans alanına götürdü ve dans ettik."

Bunun tüylerimi diken diken etmesinden

hoşlanmıyorum. "Kaç kişi için?"

Başını sallıyor. "Hiçbir fikrim yok. Onları hiç görmedim. Hiç duymadım. Ama oradaydılar, bunu hissedebiliyordum."

Kalın kalın yutkunuyorum.

Ne oluyor lan?

Bir tomar parayı havaya kaldırıyor, kaşları belirgin bir şekilde kalkıyor. "Lyra, *dört saat* için beş bin dolar ödüyorlar."

Midem bulanıyor. Beş.

Bin. Dolar.

Bu kira, yemek, güvenlik demek. Annemin bizi içine sokmakta kararlı görüldüğü çukurdan çıkış yolu.

Brooklyn beni dikkatle izliyor. "Dinle... tekrar söylüyorum, gururunu anlıyorum Lyra. Ama seni paraları sayarken gördüm..." Omuzlarını kaldırıyor. "Daha fazla dansçı aradıklarını söylediler. Yani eğer istersen..."

Titriyorum, davetin aramızda yanan bir fitil gibi dolaştığını hissediyorum. Yutkunuyorum, elindeki paraya bakıyorum.

"Bak, şimdilik..." Bana iki yirmilik uzattı. "Eve taksiyle gider misin? Cidden, metro bu saatte çok tehlikeli. Lütfen? Ve eğer işle ilgileniyorsan... İşte irtibat numaram." Telefonunda bir kayıt buluyor ve bana mesaj atıyor.

Gurur, parayı kibarca reddetmemi istiyor.

Sağduyu ve parmaklarım anahtarlarım dolanmış halde yeraltında saatler geçirme ihtimali galip geliyor.

"Teşekkürler," diyorum sessizce, parayı alarak. "Cidden, teşekkür ederim. Sana geri ödeyeceğim."

* * *

Kapüşonumu üzerime daha sıkı geçirirken, GECE HAVASI KRIZLI, tenimi ısıtıyor.

"Uber'imi paylaşmak ister misin?" Brooklyn tiyatronun arkasındaki sokağın başında bekleyen arabaya başıyla işaret ediyor.

Nefes veriyorum. "Belki, aslında." Ona alaycı bir gülümseme fırlatıyorum. "Bu gece beni şımartıyormuşsun gibi hissediyorum."

Kıkırdıyor. "Yani, *evet*. Sen benim kızımsın. Hadi gel."

Onu takip etmeye başladım. Elimi kapüşonumun cebine soktuğumda inledim.

"Kahretsin."

Brooklyn arkasına baktı. "Ne oldu?"

Yüzüm düşüyor. "Telefonumu soyunma odasında unutmuşum." Başımı salladım. "Biliyor musun? Devam et. Bana taksi için para vermiştin zaten. Bunu yapacağım."

Kaşlarını çattı. "Saçmalama. Seni bekleyeceğim."

"Hayır, git arabanı al. Geç oldu. Ama teşekkürler. Ve... daha erken için."

"Ne zaman istersen, kızım. Yarın daha fazla Rus gulag şartlandırması için görüşür müyüz?" "Bunu kaçırmazdım," diye inliyorum.

Paltosunu çekiştirerek sokağa çıkışını ve kayışını izliyorum. Kırmızı arka lambalar gecenin içinde kayboluyor.

Loş, sessiz bale salonunun sıcaklığına geri dönerken kapı arkamdan tıslayarak kapanıyor. Soyunma odasına doğru ilerlerken adımlarım hızlı.

Telefonumu bulmam sadece bir dakikamı alıyor ve kapüşonumun cebine sokup başımı sallayarak tekrar dışarı çıkıyorum.

Bu sefer kapı arkamdan kesin bir şekilde kapanıyor.

Sokak artık çoğunlukla boş, ara sıra uzaktaki bir arabanın korna sesi tek ses. Mercury'nin arkasındaki sokak, caddenin yarısına kadar ikiye ayrılıyor: düz devam ederseniz kuzeye tek yönlü giden Madison Caddesi'ne çıkıyorsunuz: Harlem'e doğru yaşayan Brooklyn için mükemmel. Ama ara sokaktan sola dönersem, beni Doğu 49^{uncu} Cadde'ye bırakacak, *buradan şehir merkezine*, ne yazık ki Hell's Kitchen'da annemle paylaştığım daireye giden bir taksiye binmek daha kolay.

Gece yarısı burada olmanın her zaman getirdiği ürpertici hissi görmezden gelerek aceleyle sokağa çıkıyorum. Tam köşeyi dönüp Doğu 49. Cadde'ye çıkmak üzereydim ki sesler duydum.

Alçak. Sert. Erkek.

Donup kalıyorum.

Kelimeler kısık ama yine de duyabiliyorum. Tuhaf bir ürperti omurgamda dalgalanıyor.

"Burada ne işin var? Bianca provadan saatler önce çıktı."

İlk ses sert, derin ve biraz da korkutucu, tehlikeli bir tınıya sahip.

Bianca'nın adını duyunca midem düğümleniyor.

Bianca provadan saatler önce çıktı.

Bianca Barone'daki Bianca gibi, yani artık evli olduğu için Bianca *Drakos*.
-Zakharova'da benimle birlikte. *İnanılmaz* bir dansçı, çok tatlı ve Barone İtalyan mafya ailesinin en küçük kızı.

Bir nefes çekiyorum, sırtımı tuğla duvara dayıyorum ve kendimi gölgelerin daha da derinlerine itiyorum.

"Hadi canım. Onun için burada değilim," diye homurdanıyor ikinci bir adam. "Burada ne yapıyorsun, seni psikopat?" Onun sesi de derin ve karanlık, ama aynı zamanda vahşi ve acımasızca çekici bir şeyle kenarlı, omurgamdan aşağı sürüklenen bir bıçak ya da kulağıma fısıldanan karanlık bir vaat gibi.

İlk adam sinirli bir şekilde sertçe nefes veriyor. "Matteo'nun onu işe alması aptalca ve düşüncesizceydi."

Nabzım küt küt

atıyor. O kim?

"*Burada* dans ediyor," diye homurdandı ilk adam. "Kız kardeşin gibi insanlarla arkadaş. Konuşabilir."

"Gözleri bağlıydı, seni aptal herif," diye ç1k1ş1r ikinci adam. "Peki senin planın tam olarak neydi?"

İlk adam nefes nefese kalır. "Sadece onu biraz korkutacaktım," diye gürlür. "Ona ödediği paranın sessizliği sağladığını hatırlatacaktım."

Her şey yerli yerine otururken içimde bir şeyler soğuyor. *Brooklyn'den bahsettiklerinden* oldukça eminim.

İkinci adamın sesi keskinleşiyor. "Kız kardeşimin dans ettiği yerden uzak dur, anladın mı?"

Gergin, uzun bir duraklama oldu.

"Tamam." Zoraki bir ateşkes gibi yavaş bir nefes.

"Bu bir *evet* mi, yoksa *kıçına duman üflüyorum* mu?"

İlk adam homurdanarak, "Evet, tamam, sakın ol," diyor. "Neyse, alakasız bir haber, Mushkin çağrılarımıza yanıt vermedi."

İkinci adam -sesinde otorite olan, konuşmayı yönlendiren adam- karanlık bir kıkırdama çıkarıyor. "İnsanlar nadiren gerçekten cevap verir

ölümcül, zehirli bir yılan gibi saldırmak için bekliyor. Üzerinde koyu renk bir takım elbise ve geniş omuzlarına ve güçlü kollarına bir zırh gibi oturan açık bir bezelye ceketi var.

Sanki gölgelerden gelen siyah bir şimşek gibi. Ben daha gözümü kırpamadan eli aniden boğazıma yapışıyor, parmakları boğazımı sarıyor ve şahdamarıma yerleşiyor. Bu bir boğma değil, sadece bir uyarı. Gücünün bir göstergesi. Gücünün.

Kontrolünün.

Nefesim kesiliyor.

"Ben bir şey duymadım," diye fısıldıyorum, kelimeler çok hızlı, çok çaresizce dökülüyor.

Kavrayışı hafifçe sıkışıyor ama bir an için hiçbir şey söylemiyor, o soğuk mavi gözler bıçak gibi içime saplanıyor, sanki ruhumun derisini yüzüp içine bakıyor ve bulduklarıyla ziyafet çekiyor.

Başparmağı nabzımın üzerinde geziniyor. "Kimse sana duyduğun ya da duymadığın herhangi bir şey hakkında soru sormadı."

Vücudumda bir titreme dalgalanıyor, gözlerim daha da açılıyor.

"*Kimsin* sen?" diye mırıldanıyor sonunda, sesi alçak, odaklanmış ve tenimde gezinirken neredeyse şehvetli.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve boğazım onun eline karşı çalışıyor. "Hiç kimse," diye tekrar fısıldıyorum. "Ben hiç kimseyim."

Carmine'ın dudakları kıvrılıyor, sırtlamakla hırlamak arasında bir şey.

"Hiç kimse..." diye düşünüyor.

Kavrayışı sürüyor, parmakları hâlâ boğazımda, nabzıma karşı ince baskıyı hissedebileceğim kadar bastırıyor. Bir test. Bir oyun.

İsterse beni ezebileceğine dair bir hatırlatma.

Başparmağı hafifçe hareket ediyor, bir şey düşünüyormuş gibi boğazımın tabanını okşuyor. Bana dokunduğu yerde tenim yanıyor, bedenim yerinde kilitli, kaslarım gergin. İrkilmiyorum. Cesaret edemiyorum.

Başını eğiyor, garip ve beklenmedik bir şeymişim gibi beni inceliyor.

"Ne duydun?" Sesi alçak bir törpü gibi.

Başımı tutuşunun izin verdiği ölçüde sallıyorum. "Hiçbir şey," diye nefes alıyorum. Carmine ikna olmamış gibi mırıldanıyor. "Hiçbir şey mi?"

Yutkunuyorum. "Ben de tam tiyatrodan çıkıyordum. Dikkat etmemiştim."

Kavrayışı bir an için sıklaşıyor, tekrar gevşemeden önce nabzımın eline çarpmasına yetecek kadar. "Komik," diye mırıldanıyor. "Hiçbir şey duymamış insanlar genellikle bu kadar korkmuş görünmezler."

Ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum, nefesimi düz tutmaya zorluyorum. Beni test ediyor, kırılıp kırılmayacağımı görmek için bekliyor.

Bunu yapamam.

Onun gibi adamlar zayıflığı kahvaltı niyetine yerler.

Parmaklarım yanlarımda yumruk haline geliyor. "Sen... Sen beni ürküttün, hepsi bu."

"Eğer bu korkutmaksa, *gerçekten* korktuğunda neye benzediğini görmek isterim. korkuyorum."

Bunu bir arzu gibi söylüyor. Sanki şimdiden benim korkumdan zevk almayı düşünüyormuş gibi.

Carmine bir süre daha beni izliyor. Sonra nihayet bırakıyor. Bir nefes çekiyorum, elinin boğazımda olduğu yerde tenim karıncalanıyor, dokunuşunun hayaleti bir damga gibi kalıyor.

Yavaşça geri adım atıyor, keskin mavi bakışları benimkileri hiç terk etmiyor.

"Evet, hiçbir şey duymayan Bayan Hiç Kimse," diye mırıldanıyor, dudakları eğlenen ve zalim bir gülümsemeye dönüşüyor. "Umalım da öyle kalsın."

Ve sonra, görüldüğü kadar hızlı bir şekilde gitti ve sokak bir kez daha sessizleşti.

Hava ağır, yüklü, sanki onun hayaleti hâlâ orada durmuş beni izliyormuş gibi.

Hareket etmiyorum. Nefes almıyorum.

Sonra bacaklarım nihayet açıldı ve tökezleyerek ilerleyebildim, nabzım hala atıyordu, sözleri omurgama ağır bir şekilde baskı yapıyor ve

sıcak bıçak gibi.

LYRA

Taksinin camından dışarı bakıp karanlık binaların vızıldayarak geçişini izlerken titriyorum. Nefesim hâlâ düzensiz, eklemlerim bembeyaz ve parmaklarım dans çantamın askısına sıkıca sarılmış.

Bu geceden önce hiç tanışmamıştık. Ama Carmine Barone'un kim olduğunu biliyorum.

Herkes biliyor. Barone ailesinin varisi. Bianca'nın ağabeyi.

Mafya olduğunu biliyordum, ama lanet olsun, onun karanlık, kötü niyetli bir güç olduğunu bilmiyordum.

Süzülen, beliren bir gölge. Her şeyi tüketen bir karanlık.

Onda çok uğursuz bir şey vardı ve bu sadece mafya bakış açısı değildi. Mükemmel dış görünüşünün hemen altında erimiş katran gibi kaynayan bir karanlık gibiydi.

Elini boğazıma dolaması ve beni incelerken nabzımı okşaması, bu sadece baskınlık değildi. Bu çok daha karanlık bir şeydi.

Eğer bu ürkemekse, gerçekten korktuğunuzda neye benzediğini görmek isterim.

Kapüşonumu üzerime daha sıkı çektim.

Yine, sanki benim dehşetimden zevk *alıyor* gibiydi.

Bir psikopat gibi.

Sahip olmadığım market parasını düşünmeliyim. Vadesi gelen kirayı. Neredeyse garanti edebileceğim annem yine kanepede sarhoş bir şekilde sızmış ya da uyanıksa yeni bir ısırtıcı söz ve acı bir kızgınlık turuyla hazır.

Onun yerine tek düşünebildiğim Carmine'ın sert avucunun boğazıma bastırışı, gözlerinin oyalanışı. Nabzımın onun teninde nasıl attığı.

Bu hoşuna gitmişti.

Başımı sallayarak sertçe nefes veriyorum. *Kafandan çık kızım.*

Bakışlarımı zorla kucağıma ve orada duran cüzdanıma indiriyorum, sonra da taksinin taksimetresine. Aptal gururum hâlâ Brooklyn'e teşekkürler ama hayır demek istiyor. Ama gururun açlık ve çaresizlik karşısında geri planda kalması gibi bir huyu var. Neyse ki, bana *iki* taksi yolculuğu için yeterli para verdi. Bu akşam ve muhtemelen önümüzdeki birkaç gün için açlık sorunumu çözüyor, eğer uzatabilirim.

Binamın bir blok ötesindeki 24 saat açık köşe bakkalına geldiğimizde şoföre "Burası iyi, teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Parasını ödüyorum ve kapıyı arkamdan çarparak taksiden iniyorum.

Sokak bu saatte çoğunlukla ıssız. Francisco'nun tanıdık ışıltısına doğru dönüyorum, ellerimi kapüşonumun cebine sokuyorum ve şimdiden alabileceğim temel şeylerin zihinsel bir listesini yapıyorum.

Ekmek. Hazır ramen. Belki biraz konserve çorba?

İçeri adım attığımda kapının üzerindeki zil çalıyor. Bodega sıcak, bayat kahve ve olgunlaşmış meyve gibi kokuyor. Tezgâhın arkasındaki Francisco'ya başımla selam veriyorum, kimsenin ondan bir şey çalmadığından emin olmak dışında hiçbir şeyi umursamayacak kadar yaşlı ve yorgun bir adam.

Bir sepet alıp raflara doğru ilerliyorum.

Koridorun sonunda duran ve çıkışımı engelleyen adamı çok geç olana kadar fark etmiyorum.

Göğsüm sıkışıyor. Tanıdığım biri değil ama bana odaklanmış bir şekilde bakmasında bir gariplik var.

Yine mi bu? Lütfen. Bu psikopatların benimle işinin bittiğini sanıyordum. Sepeti daha sıkı tutuyorum. "Affedersiniz..."

Kımıldamıyor.

"Nasıl bilmezsin?" Sesi sessiz ama içindeki çelik açıkça belli oluyor.

Kıpırdamadan

duruyorum.

"Ne?"

Başını hafifçe eğiyor, koyu renk gözleri benimkileri yakıyor. "*Kızların aşağıda olduğunu nasıl bilmezsin Lyra?*"

Altımdaki zemin eğiliyor.

Soğuk bir telaş kol ve bacaklarımı sarıyor, sepeti daha da sıkı kavıyorum. "Ben-" Başımı sallayarak bir adım geri çekiliyorum. "Sanırım beni şununla karıştırdın-"

Bir adım öne çıkıyor. Tekrar geri adım atıyorum, metal raflar omurgamı ısıyor.

"Onu korudun," diye mırıldanıyor adam, sesi öfkeyle titriyor. "Gerçek Raporu, o orospu çocuğunu *koruduğuna* dair yeni bilgiler elde ettiğini söylüyor."

Kulaklarımda bir uğultu başlıyor, tepemdeki floresan lambanın titreyen sesini, arkamdaki buzdolabı kasasının uğultusunu bastırıyor.

Burada olmaz. Şimdi değil.

"Özür dilerim," diyorum sesimi çelikleştirmeye çalışarak. "Her ne arıyorsanız, burada bulamayacaksınız."

Adamın dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı.

Sonra elinde parlayan bıçağı görüyorum.

Nabzım fırlıyor ve sepeti düşürüyorum. Yere çarpıyor, teneke kutular fayansın üzerinde yuvarlanıyor ama umurumda değil. Dönüyorum, yanından iterek geçiyorum, nefesim hızlı patlamalar halinde geliyor.

Bileğimi yakaladı.

"Kız kardeşim," diye tısladı. "Adı Jordana Hodgkins'ti."

Kolumu kurtardım, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu.

Kız kardeşi.

Oh, Tanrım.

"Benden uzak dur," diye bağıyorum, kendi sesimi zar zor tanıyarak. Tökezleyerek geri çekildim ve enerji içeceklerinin bulunduğu bir vitrine çarparak onları yere düşürdüm.

Ani ses tezgahın arkasındaki Francisco'yu ürkütür. "Hey! Bu da ne-"

Beklemiyorum. Kapıya doğru fırladım, öyle sert açtım ki zil neredeyse çerçeveden kopacaktı.

Koşmaya başladım.

Sokağın aşağısına doğru koşuyorum, ayakkabılarım kaldırıma çarpıyor, soğuk hava ciğerlerimi kesiyor.

Beni takip ettiğini

duyabiliyorum. Arkama

bakmıyorum. Durmuyorum.

Elimi cebime sokup anahtarlarımı aramaya başladım bile.

köşeyi döndüğümde, apartmanım görüş alanımda. Ön kapının kolunu tutuyorum, anahtarları sıkıştırıyorum ve sertçe çekerek loş lobiye dalıyorum.

Kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum, kilit yerine oturuyor. Sonra dönerek kapıdan merdiven boşluğuna doğru ilerliyorum, korkulukları tutarken ellerim titriyor, bacaklarım beni ilk birkaç basamağı zar zor çıkarıyor.

Doğruca daireme gitmiyorum.

Onun yerine merdivenlere çöküyorum, dizlerimi göğsüme doğru kıvrıyorum, nabzım hala çarpıyor, boğazımda safra yükseliyor.

Jordana Hodgkins.

Onun adı da diğer kurbanlarla birlikte kafamda yankılanıyor.

Hatırayı kafesine geri itmeye çalışıyorum ama serbest kalıyor ve bir gelgit dalgası gücüyle bana çarpıyor.

Perili gözleri olan kız. Çirkin çürükler, kirli zincirler. O

Koku. Katıksız, iğrenç bir dehşet.

Öğürüyorum, ses çıkarmamak için yumruğumu ağzıma bastırıyorum.

Arkadi, babam, öldü. Dört ay önce hapishanede öldürüldü. Ama geride bıraktığı hayaletler hâlâ hiç alamadıkları ve asla alamayacakları intikam için çığlık atıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, alnımı dizlerime bastırıyorum. Jordana'nın kardeşi gibi insanlar bilmediğime asla inanmayacaklar. Dünya suçluluğuma uzun zaman önce karar verdi.

Magazin muhabirleri. The Truth Report gibi tıklama tuzağı komplo teorisyenleri, izlenme sayılarını artırmak için gülünç teorilerini internette yayıyor, benim de işin içinde olmam gerektiğini iddia ediyorlardı. Bildiğimi söylüyorlar. Görmezden geldiğimi. Ya da en kötüsü, *yardım* ettiğimi.

Artık çığlık atamayacak hale gelene kadar bağırarak istiyorum.

Ne söylersem söyleyeyim, benim de o hapishane hücrelerine ait olduğuma inanan insanlar hep olacak.

Ve bazen, kabuslar kafamı tırmaladığında, ter içinde uyandığımda, boğazıma bir çığlık düğümlendiğinde-

Haklı olup olmadıklarını merak ediyorum.

Anıları zorla uzaklaştırıyorum, ait oldukları yere, derinlere gömüyorum ve ayağa kalkıyorum.

Merdiven boşluğu, ağırlığının çarpık ahşap basamaklarda çıkardığı donuk gıcırta dışında sessiz. Vücudum hâlâ gergin, nabzım çok yüksek, ama yorgunluk artık yerleşmeye başlıyor, uzuvlarımı ağırlaştırıyor. Sadece içeri girmem, kapıyı kilitlemem ve yatağa gitmem gerekiyor.

Dördüncü kattaki dairemize çıkan merdivenleri tırabzanlara tutunarak çıkıyorum, ellerimin nasıl titrediğinin farkında bile değilim. Bodega'dan beri, o adamın kızın adını söylerken öfkeyle bükülen sesini duyduğumdan beri kalbim durulmadı.

Jordana Hodgkins.

Daniela Garcia.

Kerri Ayers.

Pamela Gill.

Yolanda Gonzales.

Sophia Ferguson.

Zihnime kazınan tüm bu isimleri sıralamayı bitiremeden bizim kata geliyorum.

Kapıya yaklaşırken koridorun ışığı zayıf bir şekilde titriyor. Boyası soyulmuş, numarası hafifçe eğrilmiş ve belli belirsiz kimyasal bir şeyle karışmış sigara dumanının hafif kokusu havada asılı duruyor. Kapının kilidini açmadan önce kendimi destekliyorum, diğer tarafta beni neyin beklediğini zaten biliyorum.

Kapıyı itip açar açmaz, ucuz votka kokusu içime çarpıyor.

Vera tam da beklediğim gibiydi; eski püskü bornozuyla kanepeye uzanmış, televizyon arka planda gece yarısı talk show'larından birini mırıldanıyordu. Elinde yarısı dolu bir bardak duruyor, şişenin boynu sehpanın üzerinde kolayca ulaşılabilecek bir yerde.

Bana zar zor bakıyor, bakışları televizyona dönmeden önce darmadağın halimi görece kadar uzun süre yukarı kayıyor. "Geç oldu."

Neredeyse *herkesin* annesiyle karmaşık bir ilişkisi olduğunu biliyorum. Ama benimkinin ödülü alacağına bahse girerim.

Mesele *sadece* içki problemi olması değil. *Sadece* kumar bağımlısı, ders kitabı narsisti ve hemen hemen her psikoloğun "duygusal olarak istismarcı" olarak etiketleyeceği biri olması da değil. Mesele şu ki - bunun kulağa dramatik geleceğini biliyorum ama doğru - ondan tek bir damla bile "anne sevgisi" hissetmedim.

Bir kez bile.

Çocukken beni düpedüz ihmal etmedi elbette. Karnım doydu. Giysilerim ve başımı sokacak bir evim vardı. Ama ebeveyn şefkati? Sarılmak? Sevildiğimin söylenmesi?

Bu onun DNA'sında yok. Eskiden beni daha çok rahatsız ederdi. Belki de yıllar geçtikçe buna karşı hissizleştim.

Ve evet, *her zaman* kendime soruyorum, neden bütün bir çocukluk boyunca ondan soğuk davrandıktan sonra, son iki yıldır benimle yaşamasına izin veriyorum diye.

Hâlâ bir cevabım yok.

Belki de Vera gibi bir aileye bile ömür boyu bağlı kalıyoruzdur. Belki de hala bir gün uyanıp deği eceğine dair umut besliyorumdur.

Ama g r n   e göre o gün bugün değil.

Kapıyı arkamdan kapatarak nefes veriyorum. "Prova gecikti."

Vera homurdanıyor, koltuğunda kayıyor. "Re-hear-sal," diye tekrarlıyor, sanki kelimenin kendisi komikmi  gibi. "Doğru. Onca zaman dans etmek, söyle bana, faturaları ne zaman ödemeye ba lıyor?"

Cevap vermiyorum. Bir anlamı yok. Bu konuşmayı pek çok kez yaptık.

Çantamı kapının yanına bırakıyorum, omuzlarımı yuvarlarken kaslarım dinlenmek için çığlık atıyor. Tek istediğim odama gitmek, kapıyı kilitlemek ve yarın uyanıp her şeyi yeniden yapmadan önce birkaç saatliğine yatağa   kmek.

"Neyin var?"

Anneme bakarken ka larım  atılıyor. "Ne oldu?" "*Sorun* ne?"

diye mırıldanıyor. "Yüzünde bir ifade var." Başımı sallıyorum.

"Sadece yorgunum."

"Lyra."

Bir saniyeliğine tereddüt etmek gibi bir hata yapıyorum.

"*Söyle bana*," diye ısrar ediyor, alkolün uyu turduğu ama şiddetle odaklanmış gözleriyle bana bakıyor.

Yavaşça nefes veriyorum. "Adamın biri beni tanıdı," diyorum, kelimeler ben onları geri  ekemedenden d k l y r. "Az önce, k  edeki bakkalda."

Vera ilk başta tepki vermiyor. Kadehi dudaklarına yaklaşıyor, koltuğunda hafifçe sallanırken votka ağız kenarına çarpıyor. Sonra kokluyor ve yavaşça bir yudum alıyor, soluk bakışları bana kayıyor.

"Seni tanıdım mı?"

"Duru madan." Bu kelimenin tadı acı.

Vera'nın gözleri uzun zamandır görmediğim bir şekilde keskinle iyor ve alkolün sisini kesiyor. Dudakları alaycı bir sırtı a dönüşüyor ve

Başını sallayarak acı acı gülüyor.

"Tabii ki yaptı," diye mırıldandı. "Kimdi o? O saksocu muhabirlerden biri mi? Başka bir akbaba mı?"

Bakışlarım ellerime düşüyor. "Chris Hodgkins."

Yukarı çıkarken bu ismi hatırladım. O çılgın, ateşli rüya günlerinde onu mahkeme salonunun dışında gördüğümü hatırlıyorum. Ayrıca babamın cezasının ardından basına verdiği, 'Arkadi'nin suç ortaklarının da adaletin yerini bulmasını sağlayacağına' yemin ettiği acımasız röportajı da hatırlıyorum."

Vera'nın kaşları çatıldı. "Kim?" diye

homurdanıyor. "Jordana Hodgkins'in kardeşi."

Annem kaşlarını çatıyor. "Kim olduğunu bilmiyorum-"

"Kocanızın tecavüz edip öldürdüğü kızlardan biri," diye soğuk bir şekilde konuşuyorum. Oda sessizleşti. Annemin gözleri bana dikildi, dudakları büzüldü.

"Tüm o polisler, avukatlar, lanet olası gazeteciler. Olayı çarpıttılar. Seni ona karşı kışkırttılar."

İnledim, arkamı döndüm.

Annemin tarihle ilgili çılgınca yorumlarını ilk kez duymuyorum, özellikle de bu şekilde kafası dumanlıyken. Ama bu gece dinleyecek gücüm yok.

"Anne-"

"Tanrı biliyor ki Arkadi mükemmel değildi," diye alay ediyor. "Yanında kızları olduğunu biliyordum. Bu konuda mutlu değildim ama sırf kızdım diye uydurdıkları bir sürü saçmalık yüzünden onu ömür boyu hapse atacak değildim."

"Aman *Tanrım*, anne," diye bağıryorum. "*Yeter artık!* Seni aldattığı için hapse girmedi! Hapse girdi çünkü-"

"Çünkü onu oraya sen koydun!" diye bağıryor, ayağa fırlıyor ve içkisini etrafa sıçratıyor. "Çünkü o şerefsizler seni ele geçirdi ve kendi babana karşı kışkırttı! O mahkeme salonunda dikildin, kibirli ve güçlü bir şekilde ağzını açtın," diye tükürüyor, sesi küçümsemeyle kalınlaşıyor. "Küçük timsah gözyaşlarıyla ağladın ve onlara duymak istedikleri her şeyi söyledin. Onu hapse atmaları için gereken *her şeyi* onlara verdin."

Gözyaşları gözlerimin kenarlarını yakıyor. "*Gerçeği* söyledim."

Vera'nın kahkahası keskin ve kesici. "Evet. Ve bak bu seni nereye getirdi." Kollarını iki yana açarak etrafımızdaki eski püskü daireyi işaret ediyor. "Bak *beni* nereye getirdi."

Başımı sallayıp arkamı dönüyorum. Tartışmanın faydası yok. Hiçbir zaman olmadı. "İyi geceler, Vera."

Ama ben bir adım bile atamadan kapı gürültüyle ve ağır bir şekilde çalındı. Annem hafifçe geriliyor, elindeki bardağı sıkıca kavlıyor.

Kapı tekrar çalınıyor, bu sefer daha sert.

Midem düğümleniyor. Gece yarısına beş kala kapının çalınması asla iyi bir şey değildir.

Vera içkisini sehpanın üzerine bırakıp yüzünü ovuşturuyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor. "Kim böyle vuruyor?"

Bir sonraki vuruş, vuruş değildir. Kapıya ağır ve sabırsızca çarpan bir yumruk.

Annem bornozunun kemerini sıkıyor ve odayı yavaşça geçiyor, sürtünmüş ahşap zemine yalınayak basıyor, eğiliyor, bir kulağını kapıya dayıyor. "Kim o?"

Bir sessizlik olur.

Ama sonra aniden, biri kapıya çarpınca kapı şiddetle titriyor.

İçgüdüsel olarak geri sıçradım. Vera tökezleyerek kapıdan uzaklaşıyor, kilit bir çatırtıyla içe doğru bükülürken yüzü şok içinde dönüyor.

Bir saniye sonra kapı tekmelendiğinde tahta parçalanıyor.

Koyu renk eşofmanlı iki adam sanki buranın sahibiymiş gibi içeri dalarken çılglık atıyorum. Onların varlığı mekânı doldururken odadaki her şey küçülmüş gibi görünüyor.

Annem tökezleyerek bir adım geri çekildi, eliyle cübbesinin önünü tutuyordu. "Ne istiyorsunuz!" diye bağıyor, kızgın görünmeye çalışıyor ama ses tonunda bir titreme var.

İki adamdan daha uzun olanı elini cebine atıp katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıyor ve kadının yüzüne doğru sallıyor.

"Arkadi'nin hiç ödenmemiş bir borcu vardı," diye gürlüyor derin, Rus aksanlı bir sesle. "Bu borcun ödenmesi gerekiyor. Şimdi."

Kâğıdı yere bırakıyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru kayarak kollarını göğsünde kavuşturuyor. Diğer adam gözlerini bana dikmeden önce dairenin etrafına küçümseyerek bakıyor, dişlek ve alaycı bir sırıtışla beni süzdüğünde tüylerim diken diken oluyor ve midem bulanıyor.

Vera eğilip yerden kâğıdı alıyor ve kaşlarını çatıyor. Ayağa kalkıyor, kâğıdı açıyor ve bir kahkaha atmadan önce zar zor odaklanmış gözlerle kâğıda bakıyor.

"Yüz bin dolar mı?" diye bağılıyor, sesi bulanıklaşıyor. "Ciddi misin lan sen?"

Kollarını hâlâ göğsünde kavuşturmuş olan ilk adam omuz silkmekle yetiniyor. "Faiziyle birlikte Bay Popov'a borcunuz bu kadar."

Kanım dondu.

Vera kısa, mizahsız bir kahkaha atıyor, sanki bu bir tür hataymış gibi. "Ne? Hayır. Bu-" Başını sallıyor. "Bu bizim sorunumuz değil."

Adamın yüz ifadesi değişmiyor.

Diğeri, henüz konuşmayan ama gözleriyle giysilerimi çıkarıyormuş gibi bana bakan adam bir adım daha yaklaşıyor.

Vera yutkunuyor, tekrar deniyor. "Arkadi *öldü*," diyor, şimdi daha sessiz. "Dört ay önce öldü."

Uzun boylu adam tezgâha yaslanmış, parmaklarıyla buruşuk kâğıtları karıştırıyor. "Evet ve arkasında yarım kalmış bir iş bıraktı." Sesi sakın, sıradan ama altında keskin bir keskinlik var.

Vera ağzını açıyor ama adam parmağını kaldırarak onu susturuyor.

"Haftada beş bin," diye devam ediyor. "Borç ödenene kadar." Bir nefes çekiyorum.

Beş bin mi?

Bu imkansız. Haftada bir milyon da olabilir. Bir gazilyon. Beş yüz de olabilir ama yine de şu anda Mars'a bir bilet kadar ulaşılmaz.

Vera telaşla başını sallıyor. "O kadar paramız yok!"

Dudakları hafifçe eğlenerek kıvrılıyor. "O zaman bir yolunu bulsan iyi olur."

Başını çeviriyor, gözleri ilk kez bana doğru kayıyor. Yavaşça.

Kasıtlı olarak.

Aramızdaki hava ince ince geriliyor, uğulduyor. Sonra en ufak bir işaret veriyor, hafif bir gülümseme.

"Ya da bir dahaki sefere," diye mırıldanıyor, "onun yerine başka bir şey alırız." Bakışları üzerimde geziniyor.

Korkudan mı yoksa öfkeden mi bilmiyorum, tenim karıncalanıyor ve nefesim kilitleniyor.
göğsümde.

Adam, tüm bunlar dostça bir iş anlaşmasıymış gibi eşofmanını fırçalamadan önce o anın geçmesine izin veriyor, sonra ortağına bakıyor. Kapıya doğru geri adım atıyorlar. Tüm konuşmayı yapan adam duraksıyor, Vera'ya bakarken parmaklarıyla kapının pervazına iki kez vuruyor.

"İlk ödeme bir hafta içinde yapılacak," diye hatırlatıyor.

Sonra kapı arkalarından çarpıyor, menteşeleri takırdıyor, kırık kilidi ve parçalanmış kapı çerçevesini şingirdatıyor.

Hareket

etmiyorum.

"Anne..."

"Bırak da *düşün*eyim, Lyra!" diye tersledi, sendeleyerek masaya dönerken yüzü solmuştu.

Yavaş ve titrek bir nefes verip içkisine uzanmadan önce kanepeye uzandı.

"*Ölüyken* bile, o bok parçası hayatımı mahvetmeye devam ediyor," diye mırıldanıyor, kanepeye çöküyor ve halsiz bir şekilde duvara bakıyor.

Onu zar zor duyuyorum. Aklım zaten başka yerde.

Yüz bin dolar. Haftada beş bin dolar. Bunun ağırlığı
üzerime çöküyor, boğuyor.

Vera'nınki gibi benim de ellerim titriyor. Ama şişeye uzanmıyorum. Telefonuma uzanıyorum ve Brooklyn'in numarasına gidiyorum, başparmağım arama tuşunun üzerinde geziniyor.

Bunu yapmak istemiyorum.

Ama başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum.

LYRA

LANET OLSUN. Daha sıcak bir şeyler giymeliydim.

Kışlık montumun içinden bile buz gibi rüzgâr çıplak bacaklarımı kesiyor, kemiklerime ulaşmaya çalışıyormuş gibi kıyafetlerimin arasından sızıyor ve beni titretiyor.

Ya da belki de sadece korktuğum için titriyorum.

Beni buraya getiren araba çoktan gitmiş, beni dondurucu soğuk New York gecesinde gözlerim bağlı ve savunmasız bir şekilde bırakmıştı.

Arabanın kapısı açılır açılmaz, bir el kolumu tuttu - kabaca değil ama sıkıca, beni dışarı ve sağlam zemine yönlendirdi. Neredeyse tökezliyordum ama el beni sabitledi, parmakları bırakmadan önce paltomun koluna bastırdı.

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok, çünkü yirmi dakika önce araba beni aldığından beri gözlerim bağlı.

Brooklyn, o telefon görüşmesini yaptıktan sonra ona bilmem kaçınıcı kez sorduğumda bu işin ne striptiz ne de fuhuş olduğu konusunda ısrar etti.

"Bu sadece bir dans gösterisi," diye beni rahatlatmıştı.

Ama şimdi burada dururken, bilinmezliğin içinde titrerken, gizlilik attığım her adımda beni daha sıkı sararken, bunun ne kadarının onun beni ikna etmesi, ne kadarının da kendini ikna etmesi olduğunu merak ediyorum.

Düşünecek zamanım yok. El geri dönüyor, dirseğimi hafifçe kavırıyor ve beni ileriye doğru itiyor.

Oluyor işte.

Kendime, iki gece önce telefonu açan adamın, numarasını nasıl aldığımı sorduktan sonra alçak ve sessiz bir sesle bana verdiği talimatları hatırlatıyorum. Ona Brooklyn'in adını ve başka bir bale dansçısı olduğumu söyledim. Telefonda ona garip bir şekilde dans özgeçmişimi anlatmaya başlamıştım ama beni durdurdu ve bunun yerine bana bu *kuralları* verdi:

Saat 8:30'a kadar teslim alma yerine varın.

Temel ihtiyaçların dışında kişisel eşya getirme.

Telefonunuzu getirmeyin.

Geç kalmak veya bu kurallara uymamak, işten derhal diskalifiye edilmenize ve herhangi bir tazminat alamamanıza neden olacaktır.

Bana söyleneni aynen yaptım. Peki şimdi? Buradayım.

...*Burası her neresiyse.*

Adımlarımı hafif ve sessiz tutuyorum, bir dizi kapıdan geçirilirken etrafımdaki ince hareketleri dinliyorum. Sıcaklık dramatik bir şekilde değişiyor, dışarıdaki soğuk yerini sıcaklığa bırakıyor. Diğer dansçılar... muhtemelen... benimle birlikte bir koridora yönlendirilirken yüksek topuk seslerini duyabiliyorum.

Binanın derinliklerine doğru

ilerliyoruz. Bir kapı kayarak

açılıyor. *Asansör.*

Şüphelerim doğrulanıyor, kalabalık bir alana sürükleniyorum.

Benim boyumdaki ve yapımdaki diğer vücutlarla omuz omuza -yine, bu gece dans etmek için burada olan diğer kızlar olduğunu tahmin ediyorum.

Asansör aşağıya iniyor. Kapılar açıldığında, sıkışık gibi görünen koridorlardan geçiyoruz. Sonunda hafif bir gıcırtyla bir kapı açılıyor ve başka bir alana yönlendiriliyoruz.

Gözbağı hemen çıkmıyor. Sürtünme, hareket, vücutların yer değiştirdiğini duyuyorum. Havada belli belirsiz bir çiçek kokusu dolaşıyor - parfüm, pahalı ve ince.

Sonra, nihayet, parmaklar başımın arkasındaki düğümde, kumaşın kayıp gittiğini hissediyorum.

Işık. Yumuşak ve altın rengi.

Gözlerimi kırıştırıyorum, dünya netleşirken gözlerim alışıyor. Animasyon prenses filmlerinden fırlamış gibi duran geniş, zarif bir giyinme alanındayım.

Bir dizi makyaj masası, aynalarını çevreleyen ampuller sıcak, gurur verici bir ışıkla parlıyor. Her istasyonda narin ve lüks, pırıltılı kostümlerin asılı olduğu bir giysi rafı var; seksi, ama striptizci seksi değil, en azından.

Yedi istasyon. Yedi kız.

Dönüyorum. Gözlerim hemen Brooklyn'i buluyor. Birkaç metre ötede duruyor, kendi gözbağı yeni çıkarılmış, koyu renk gözleri kısa bir an için benimkilere kilitleniyor. Çenesinde bir gerginlik, duruşunda bir sertlik var.

Sonra bizi buraya getiren adamları fark ediyorum.

Aramızda durmuş, sessizce bizi izliyorlar. Her biri şık, mat siyah bir Venedik maskesi takıyor, süslü ama ifadesiz, yüzlerini tamamen gizliyor, sadece keskin takım elbiselerini ve okunamayan vücut dillerini bırakıyor.

Varlıkları rahatsız edici.

Ama sonra, sanki söylenmemiş bir işarete cevap veriyorlarmış gibi, dönüp dışarı çıkıyorlar. Biri hariç.

Kapının yanında duruyor, eldivenli elleri hafifçe önünde duruyor.

"Size verilen kıyafetleri giyin," diyor, sesi maske yüzünden hafifçe boğuklaşıyor. "On beş dakika. Zamanı geldiğinde biri size eşlik etmek için geri dönecek."

Sonra o da gitti. Bunu

sessizlik izler.

Bir an için kimse kıpırdamadı. Brooklyn'e doğru bir adım attım, sesim kısıktı. "Ne oldu?"

Bu ne lan?"

Brooklyn başını sallar. "Sadece giyin," diye fısıldıyor. "Geçen sefer birbirimizle konuşmamamız gerektiğini söylemişlerdi."

Diğer kızlara bakıyorum, hepsi sessizce söyleneni yapıyor ve içimi taze bir ürperti kaplıyor.

Brooklyn yüzümdeki ifadeyi yakalıyor ve hafifçe yumuşuyor. "Biliyorum. Garip bir durum. Ama kötü değil."

Tereddüt ettim. Ama sonra evimize zorla giren adamları düşünüyorum. Borcu. Vera'nın yüzü.

İstasyonuma doğru ilerliyorum, kıyafeti raftan çekerken zorlukla yutkunuyorum.

Bu... güzel.

Ve açıklayıcı. Çok, çok açık ve bunu daha önce de Hayatı boyunca tayt ve mayolarla dans etmiş.

İnce altın rengi kumaş, bazı yerlerde neredeyse şeffaf. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmadan vücuda yapışan ve şekillendiren türden.

Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdiriyorum, karnım sıkışıyor. Kostümlere, hareketi kolaylaştırmak için teni ortaya çıkarmaya alışkınım ama bu... Bu farklı.

Tereddüt ediyorum, sonra kendime neden burada olduğumu hatırlatıyorum. Beş bin dolar.

Evet, işte motivasyonum.

Çabucak üstümü değiştiriyorum, kıyafetlerimi çıkarıp kostümün içine girerken ellerim hafifçe titriyor, bedenime oturmasını ayarlıyorum. Sütyen yok. Gerçek bir destek yok. Ama kendi tarzında zarif.

Aynaya dönüp yansımamı inceliyorum.

Bana bakan kız tam olarak tanıyamadığım biri. Solumdan gelen yumuşak bir nefes dikkatimi çekiyor.

Brooklyn çoktan giyinmiş, elini kalçasına götürmüş, kendini bir şeye ikna etmeye çalışıyormuş gibi yansımasına bakıyor.

İkimiz de konuşmadan kapı tekrar açılıyor ve içeriye birileri giriyor.

Önce aynı adamlar olduğunu düşünüyorum ama sonra yanıldığımı fark ediyorum. Artık kadınlar var, keskin siyah takımlar giymişler, sessiz bir hassasiyetle hareket ediyorlar.

Onlar da maske takıyor.

İçlerinden biri önüme geçiyor, hafif, serin, temiz bir koku yayılıyor. Bir parça siyah ipek tutuyor.

Başka bir göz bağı.

Ben itiraz edemedim kumaşı gözlerimin üzerine sarıyor ve hafifçe bağlıyor.

Sağ tarafımda bir hareketlenme oluyor; başka birinin daha gözleri bağlanıyor. Görüşüm tamamen kaybolmadan önce metalik bir parıltı görüyorum.

Maskeli kadınlardan biri, başka bir dansçının göz bağının üzerine pürüzsüz bir altın maske yerleştiriyor. Kadınların ve daha önceki erkeklerin taktıklarından farklı olarak, bu maske klasik bir Yunan kadın heykelinin yüzünü andıran bir ifadeye sahip.

İçimde yeni bir tedirginlik dalgası yayılıyor.

Gözbağım sabitlendi. Sonra yüzüme bir maske geçirildi. Bir saniye sonra avucuma bir şey bastırılıyor.

Kulaklıklar.

"Bunları tak," diyor arkamdaki kadın usulca.

İtaat etmeye çalışıyorum, beceriksizim, nefesim çok hızlı geliyor. Kulaklıklar kulağımda olduğu anda bir kadın sesi cızırdarak canlanıyor.

"Şimdiye kadar iyi iş

çıkardın." Bu sesle

neredeyse sıçrayacaktım.

"Birazdan size eşlik edilecek. Rahatlayın ve sürece güvenin."

Midem bulanıyor ama yavaşça nefes alıyorum, bir el dirseğime dokunup beni ileriye doğru yönlendirirken kendimi sakın kalmaya zorluyorum.

Çıplak ayakla dikkatlice ilerliyorum, soğuk zemin bacaklarımda ürperti ısırtıkları yaratıyor. Beni yönlendiren kadın telaşsız bir tempoyla ilerlerken hiçbir şey söylemiyor. Kaç tur attığımızı, kaç kapıdan geçtiğimizi bilmiyorum, sadece daha derine gittiğimizi biliyorum.

Bildiğim dünyadan daha uzağa. Gerçeklikten.

Hava aniden değişiyor. Burası daha ağır, yüklü, vaazdan önce sessiz bir kiliseye adım atmak gibi. Gözlerim bağlı olsa bile burada kutsal bir şey olmadığını söyleyebilirim. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum. Tenimde uğursuz, tedirgin edici bir his titriyor sanki.

Kulaklarımda çalan dingin klasik müziğe karşı nefesim gürültülü. Dışarıdan hiç ses gelmiyor. Öksürük yok, fısıltı yok, ayak sesi yok.

Ama Brooklyn haklıydı. Onları hissedebiliyorum. Seyircileri göremiyorum ama orada olduklarını biliyorum.

İzliyorlar.

Omurgamda hassas bir ürperti oluşuyor. İçgüdülerim bana geri dönmem için bağılıyor ama bunun için çok geç. İleri gitmekten başka çarem yok. Bana rehberlik eden kadın sonunda yavaşlıyor ve kolumdaki tutuşunu ayarlıyor.

Kulaklıklarımdaki ses çatırdayarak canlanıyor.

"Birazdan bir kafese götürüleceksin," diyor yatıştırıcı ses. Kaskatı

kesiliyorum, kanım anında donuyor.

Yanımdaki kadın ellerim metal parmaklıklara değene kadar beni ileri itiyor, serin ve inatçı.

"Eğer bu bizimle ilk gecenizse," diye yumuşak bir şekilde devam ediyor ses, "telaşlanmayın. Bu sadece dans ederken kapalı bir alanda olmanız ve kendinize ya da başkalarına zarar vermemeniz içindir. Parmaklıkların iç kısımları sizi korumak için dolguludur."

Hay sikeyim.

Bundan hoşlanmadım.

Ama beş bin dolar beş bin dolardır.

Kadının beni içeri götürmesine izin veriyorum, ilerlerken v ü c u d u m metale sürtünüyor. Küçük değil, sıkışık değil, ama... kontrol altında.

Kontrollü. Şimdiye kadarki tüm bu deneyimle ilgili her şey gibi.

Ses devam ediyor, yumuşak ve dingin. "Müzik birazdan başlayacak. Kendinizi nasıl doğal hissediyorsanız öyle dans edin. Bir dinleyiciniz var. Lütfen unutmayın ki

Maskenizi veya kulaklıklarınızı çıkarmaya çalışmamanız hayati önem taşımaktadır. Bunu yapmanız derhal okuldan atılmanıza ve başka sonuçlara yol açacaktır."

Midem bulanıyor.

Ne gibi sonuçlar doğuracağını sormak istiyorum ama içimden bir ses bilmek istediğimden emin olmadığımı söylüyor.

Müzik başlıyor ve küçük bir gülümsemeyle onu tanıdığımı fark ediyorum: "Brotsjór", İzlandalı besteci Ólafur Arnalds'ın modern bir parçası. Geçen yıl Zakharova'nın düzenlediği çağdaş bale antolojisinin bir parçası olarak bu eserle dans etmiştim.

Buraya geldiğimden beri ilk kez kendimi sabit bir şeye yakın hissediyorum. Bu parçayı biliyorum. Nasıl hareket edeceğimi biliyorum.

Bunu yapabilirim.

Beş bin dolar için mi? Bunu bir çivi yatağında bile yapabilirim. Derin bir nefes alıyorum. Ve sonra dans ediyorum.

İlk başta, kafesi, göz bağını ve her taraftan bastıran görünmeyen gözlerin boğucu ağırlığını görmezden gelmek zor. Ama sonra müzik yükseliyor, kalbimi ve bedenimi dolduruyor ve kendimi bırakıyorum.

Bedenim içgüdüyle hareket ediyor, ayaklarım yerde kayıyor, kollarım havayı kesiyor. Kaslarım koreografiyi hatırlıyor, tempo arttıkça ve ritim içimde titreştikçe hareketler arasında geçiş yapıyor.

Bu kısım kolay. Dans benim için her zaman anlamlı olan, beni her zaman topraklayan ve hayatımın daha çılgın, daha tehlikeli bölümlerini atlatmamı sağlayan tek şey.

Sonra, korkunç bir şekilde, ben dönerken, maskenin altındaki göz bağımın kumaşı kayıyor. Fazla bir şey değil -küçük bir hareket, maskemin altında minicik bir çekiştirme.

Ama aniden...

Görebiliyorum.

Nabzım titriyor, derim anında karıncalanıyor.

İçinde dans ettiğim devasa kafesin parıldayan altın parmaklıklarından nerede olduğumu görebiliyorum.

Vay anasını...

Mekan devasa, mağara gibi, mimarisi nefes kesici ama bir o kadar da uğursuz -Penceresiz gotik bir katedral gibi, sadece mum ışığının titremesi ve alçak, altın avizelerle aydınlatılmış.

Bunu görmemeliydim.

Bunun sonuçları olacak.

Dönerken damarlarımda panik kükrüyor, yarı yarıya muhafızların ya da kim bilir neyin beni sokağa atmak için koşturduğunu ya da çok daha kötüsünü görmeyi bekliyorum.

Ama kulaklıklarımdan gelen aynı müzikle hareket eden diğer dansçıların olduğu diğer kafesler dışında hiçbir şey görmüyorum.

Kimse görebildiğimi söyleyemez.

Bu ince bir umut ipi, ama hayatım pahasına ona tutunuyorum, ayaklarımın topları üzerinde dönerken kendimi dans etmeye devam etmeye zorluyorum, kollarım havayı kesiyor.

Dans etmeye devam ederken bile gözlerim etrafı tarıyor, asla tanık olmamam gereken detayları özüksüyor.

Sanki eski bir Roma seks partisinden bir sahne gibi. Ya da ayaktakımı dışarıda açlıktan öürken, Fransız asilzadelerinin katıldığı çökmekte olan bir parti.

Masalar odanın her tarafına yayılmış, gümüş tabaklardan taşan yemeklerle dolup taşıyor. Şarap serbestçe akıyor, süslü kadehlere dolduruluyor, bekleyen dillerin üzerine dökölüyor, açık boğazlardan aşağı damlıyor.

Vücutlar şezlongların ve kadife koltukların üzerinde yarı giyinik ya da hiç giyinmemiş halde asılı duruyor.

Ancak herkes maske takıyor.

Uzuvlar tembel, durgun bir zevk içinde birbirine dolanıyor. Parmaklar tende gezinirken, dişler boğazları sıyrırken, eller ipek ve dantel katmanları arasında kaybolurken, bazı konuklar kısık ve samimi ses tonlarıyla fısıldaşıyor, bazıları da boğuk kahkahalar atıyor.

Bakışlarımı kaçırdığımda irkiliyorum, midem

düğümleniyor. Ne. Ne. *Sikeyim.*

Saf, erotik bir zenginlik. Delilik bu, *Caligula*'dan fırlamış gibi.

İğrenmeliyim. Dehşete düşmeliyim. Ben...değilim.

Tam olarak değil.

Çünkü korkunun ve yakalanmanın verdiği nefes kesen paniğin altında, midemin derinliklerinde başka bir şey kıpırdanıyor.

Merak.

Ayrıca özümde dönen daha tehlikeli bir şey var.

Hayranlık.

Kendimi dans etmeye devam etmeye, etrafımdaki çılgınlığı görebildiğim gerçeğine dikkat çekmemeye zorlamaya çalışıyorum ama sonra bakışlarım kayıyor ve birdenbire ziyafet odadaki en çılgın şey olmaktan çıkıyor.

Vay anasını.

Katedral alanının en ucunda, sıra sıra beş siyah tahtın bulunduğu yükseltilmiş bir kürsü vardır. Ve bu beş tahtta hepsi siyahlar içinde beş adam oturuyor...

...Her biri hayvan figürlü mat siyah bir maske takıyor. Bir boğa, bir kurt, bir köpek, bir kuş ve bir geyik.

Onları gördüğüm an, içimde bir şeyler kilitleniyor.

Korkunun ötesine geçiyor. Derimi diken diken eden, vücudumdaki her siniri yüksek alarma geçiren keskin, içgüdüsel paniğin ötesinde. Bundan daha derin, daha içgüdüsel, daha ilkel.

Maskeler basit ve süssüz, ürkütücü derecede boş ve her nasılsa bu onları daha da korkunç kılıyor. İfade yok, kişilik yok, maskelerin altındaki adamlara dair hiçbir ipucu yok. Sadece her biri farklı ama tematik olarak bağlantılı hayvan formlarına yontulmuş şık siyah yüzeyler. Bir boğa. Bir kurt. Bir köpek. Bir kuş. Bir geyik.

Adamlar hareket etmiyor. Ama sanki varlıklarının katıksız ağırlığı boğucu, sözcüklere ihtiyaç duymayan sessiz bir güç emri.

Başka tarafa bakmalıyım. Bakışlarımı kaçırmalı, onları gördüğümü unutmaya çalışmalıyım. Ama yapmıyorum.

Yapamıyorum.

Midemde yavaş, elektriksel bir nabız atıyor, sıkıca çekilmiş bir tel gibi uzuvlarıma dolanıyor.

Bunlar sadece erkek değil.

Kadim hissediyorlar. Elemental. Tanrılar yukarıdan izliyor, hüküm vermek için bekliyorlar.

Avlarının hata yapmasını bekleyen yırtıcılar.

İçgüdüsel olarak bedenimi müzikle birlikte döndürürken daha hızlı nefes alıyorum. Sonra bakışlarım beş maskeli adamın baktığı yere düşüyor. Yerde, kürsünün hemen önünde, muhafızlar tarafından çevrelenmiş, zincirlerle taş zemine bağlanmış bir adam diz çöküyor.

Nabzım hızlanıyor, göğsüm yükselip alçalıyor, gözbağımındaki küçük boşluktan neler olduğunu görebilmek için kendimi pozisyonda tutmaya çalışıyorum.

Mahkûm maske takmıyor. Kırklı yaşlarının sonlarında, belki biraz daha yaşlı görünüyor, saçları seyrelmiş, göbeği takım elbisesini zorluyor, sanki içinde maraton koşmuş gibi görünüyor ve yüzünde dehşete kapılmış bir ifade var. Titriyor, beşine yalvarıyor.

Kulaklarımdaki müzik yüzünden onu duyamıyorum ama vücut dilini okuyabiliyorum, maskeli figürlerin nasıl tamamen, gözlerini kırpmadan hareketsiz kaldıklarını görebiliyorum.

Pervasızca olduğunu

biliyorum.

Yapmamam

gerektiğini

biliyorum.

Sonuçları olacak.

Ama bunun ne olduğunu bilmek zorundayım.

Döndüğümde elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum, kulağımı hafifçe oynatıyorum ve kulaklıklarımdan birini birazcık yerinden çıkarıyorum.

Ses içeri doluyor ve kuş maskeli adamın konuştuğunu

duyuyorum. "Andrei Mushkin."

Her yer sessizliğe gömülüyor. Her konuk yaptığı işin ortasında donup kalıyor.

"Kara Mahkeme tarafından bir kan işaretini kırma suçundan suçlu bulundunuz."

Diz çökmüş adam -Mushkin mi diyordu ona? Konuşan adam bunu zorlukla kabul ediyor.

"Bay Mushkin, kaderiniz artık ortağım Tazı'ya bağlı."

Köpek maskeli adam ayağa kalkar. Yavaş ve ölçülü adımlarla kürsüden iniyor, açıklık yayıyor. Geniş omuzları siyah takım elbisesinin kumaşını zorluyor, boynunu kıvrıp tam mahkûmun önünde durduğunda kalın pazuları kolların altında dalgalanıyor.

"Ya savaş ya da kaç," diye gürlüyor Tazı, tenimin üzerinde ipek ve duman gibi dans eden alçak, kadifemsi bir sesle. İçimde bir şeylere dokunan bir ses, yerini bulamadığım bir anı gibi.

Mushkin başını şiddetle sallar.

"*Dövüş...*" Tazı tekrar mırıldanıyor, dönüp pırıl pırıl, şeytani görünümlü ortaçağ silahlarıyla dolu bir masayı işaret ediyor. "Ya da kaçmak." Diğer tarafa dönüyor ve bir elini rünik sembollerle oyulmuş, ötesinde karanlıktan başka bir şey olmayan devasa bir taş kapıya doğru kaldırıyor.

Omurgama bir ürperti yayılıyor.

"Oraya girmeyeceğim!" Mushkin çığlık atıyor.

"Savaş o zaman," diye homurdanıyor Tazı.

Ses tonunda bir neşe var.

Hâlâ dans ederken, masaya doğru yürümesini ve iki devasa av bıçağı seçmesini izliyorum. Gardiyanlardan biri ona doğru yürüyor, birini alıyor ve mahkûma getiriyor. Bileklerini bağlarından kurtardıktan sonra kabzasını Mushkin'in titreyen ellerine bastırıyorlar.

Tazı kendi bıçağını dalgınca çevirip maskesinin ardından bıçağa bakarken, parmağındaki siyah opal ya da belki de elmas olan kalın altın yüzük bıçağın yanında parıldarken Mushkin hâlâ hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

"Bay Kuzgun," diye mırıldanıyor sessizce, dönüp kürsüdeki kuş maskeli adama bakıyor. "Sanırım hazırız."

Kuzgun başını sallar. "O halde dövüş çoktan başladı."

Mushkin titreyerek ayağa kalkar ve hıçkırarak hıçkırarak ağlar. O ve Tazı birbirlerinin etrafında dönüyorlar. Ben bile bunun bir dövüş olmayacağını söyleyebilirim. Bu bir katliam olacak. Tazı açıkça onunla dalga geçiyor.

Aniden hamlesini yaptı. Ve çok

hızlı.

Tazı'nın bıçağı iki bileğini de kesmeden önce Mushkin'in tepki verecek zamanı bile yoktur. Mushkin inliyor, kendi silahı yere düşüyor. Tazı'nın bir sonraki darbesi Mushkin'i önce bir kalçasından, sonra da diğerinden vurarak dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyor.

Sonra Tazı avıyla oynamayı bıraktı.

Mushkin'i boğazından yakalar, kendine doğru çeker ve tek bir hamleyle bıçağı göğsüne saplar ve yukarı doğru, etten, kastan, boğazdan geçerek taş zemine fıskıran kırmızı bir tsunami gönderir.

Buna engel olunamaz. Durdurulamaz. Kontrol altına alınamaz. Kan değil.

Boğazımdan keskin ve duyulabilir bir şekilde çıkan *nefesten* bahsediyorum.

Dönmeye çalışıyorum, gözlerimi önümdeki dehşetten ayırmak için kendimi *zorluyorum* ve kimsenin beni duymaması için dua ediyorum.

Ne yazık ki biri duydu.

Vücudumdaki her sinir sızlamaya başladı. Tazı dönüp *doğrudan* bana bakarken derimin her santimi soğuyor, başı hafifçe eğiliyor, dikkati sinir bozucu bir hassasiyetle bana kilitleniyor.

Cesedi, bıçağıyla birlikte yere bıraktığında tüm vücudum hareketsiz kalıyor. Muhafızlar ölü mahkûmu sürükleyerek götürürken kulaklarım çınlıyor.

Dans etmeye devam et.

Devam et. Lanet olsun. Dans etmeye.

Kulağımdaki ses tekrar canlanıyor.

"İyi iş çıkardınız. Maalesef bu geceki gösteri kısaldı ama hepinize anlaştığımız miktar ödenecek. Birazdan soyunma odanıza kadar size eşlik edilecek."

Maskeli adamlar kürsüden iner ve gölgelerin arasında erir. Konuklar son şaraplarını yudumluyor ya da son bir öpüşme ya da sarkıntılıktan sonra çeşitli koltuklardan, sandalyelerden, yataklardan ve yer minderlerinden kalkarak gölgeli yan kapılardan dışarı çıkıyorlar.

Maskeli kadınlar kafeslerimizi açıyor. Benim kafesime giren kadın, beni ürkütmek istemeyerek koluma dokunuyor, sonra kolumu kavıyor ve beni altın parmaklıkların ötesine götürüyor.

Aniden, tam önümde bir varlık beliriyor.

O varlık.

Tazı.

Beni yönlendiren maskeli kadın durup çenesini kaldırarak üzerimizde yükselen adama bakıyor. Tek kelime etmeden başını iki yana sallıyor.

Anında kolumu bırakıyor, dönüyor ve uzaklaşıyor.

Konukların geri kalanı ayrılıyor. Diğer dansçılar gitti. Birdenbire, yeraltı katedralinin gök gürültüsünü andıran sessizliğinde onunla baş başa kalıyorum, havada hâlâ kanın bakırımsı kokusu var.

"Bunu görmemeliydin." Sesi

karanlık. Tehlikeli.

Ondan uzaklaşmak istiyorum ama gidecek hiçbir yer yok.

Bir adım daha atıyor, avına yaklaşan bir yırtıcı gibi. Aniden kolu dışarı fırlıyor ve güçlü eli boğazımı demir gibi sarıyor. Beni kendine çekerken parmaklarına karşı boğuluyorum, beni neredeyse kaslı vücuduna doğru sürüklerken ayaklarım tökezliyor, maskesinin siyah göz delikleri ruhuma bakıyor.

"Söyle bana küçük dansçı," diye sessizce homurdanıyor. "Seninle ne yapmalıyım?"

LYRA

YERALTI_{KATEDRALI} sessiz.

Ceset gitmiş olabilir ama kan hala duruyor, taşı boyuyor, çatlaklarda birikiyor, üzerimizde hafifçe sallanan titrete avizelerin altında parlıyor. Hava ölüm ve bakır kokusuyla yoğun.

Tazı'nın eli hâlâ boğazıma sarılmış, sıkıyor, boğmuyor ama *yol gösteriyor*. Kontrol ediyor. Sahipleniyor.

Beni daha yakına çekiyor, nefesimi kesiyor, uzuvlarımı titretiyor. Karşı koymuyorum. Direnmiyorum. Beni taş zeminde sürükleyerek devasa odanın ortasına getirirken demir gibi sert kollarına yapışıyorum.

Andrei Mushkin'in, her kimse, kan gölünün tam üstüne.

Kan hâlâ sıcak.

İçimden iğrenç bir ürperti geçiyor ve nabzım kaburgalarımın çarpıyor.

Tazı sonunda gitmeme izin verdi. Ama ben hareket etmiyorum. Kaçmaya çalışmıyorum. Artık bağlı olmasam da kendimi hâlâ kapana kısılmış hissediyorum. Donmuş. Hareketsiz.

Tazı adım adım yaklaşıyor.

Onun *yoğunluğu* -kuvvetli, ezici, sarsılmaz- ciğerlerimin sıkışmasına neden oluyor. Kulağımdaki kulaklıkları çekip bir kenara fırlatıyor.

Konuşmaya çalışıyorum ama sesim boğazımda düğümleniyor. Sonunda kelimeleri çıkarmayı başardığımda, küçük, titrete, acınası.

"Ben... Ben hiçbir şey görmedim. Göremiyorum."

Başını yana eğiyor, siyah maskesi bir kâbustaki gibi mum ışığını yansıtıyor.

Birden, ben daha farkına bile varmadan eli sanki yüzüme çarpacakmış gibi fırlıyor.

İçgüdüsel olarak başımı geri çekiyorum, nefesim keskin, ürkek bir solukta beni terk ediyor.

Alçak, karanlık bir kıkırdama devasa boşlukta gürlüyor.

"Sanırım *ikimiz* de gayet iyi görebildiğini biliyoruz," diye homurdanıyor.

İçinde bulunduğum durumun korkunç gerçekliği damarlarıma soğukluk olarak sızıyor.

ruhuma yerleşmeye başladı. Sessizliğin uzamasına izin veriyor, başı hâlâ o tedirgin edici, vahşi şekilde hafifçe eğik.

"Ve sen korkunç bir yalancısın."

Nefes almak için kendimi zorluyorum. Tamamen çözülmemek için.

"Gözbağının kaymasını istememiştim," diye fısıldıyorum. "Sadece... oldu."

Duruşu değişmiyor. Ama etrafındaki havada bir şey var.

Sanki bir şeyi düşünüyormuş gibi. *Beni* düşünüyor.

Tekrar uzandı. Bu kez parmakları maskemin kenarının altından kayıyor, parmağındaki siyah taşlı altın yüzük yanağımı sıyrırken kalın bir parmağını yavaşça ve kasıtlı olarak maskeme vuruyor. Parmağını daha yukarı itiyor ve aniden göz bağını çektiğini hissediyorum. İki parmağıyla çekerek gözlerimden aşağıya indiriyor ve maskemi yerinde bırakarak boynuma bırakıyor.

Midem sıkışıyor. Buradan çıkmam gerekiyor. Kaçmam gerekiyor. Ama nereye? *Ve nasıl?*

Tazı hafifçe geri adım atıyor, ama bu daha da kötü. Çünkü şimdi duruşu neredeyse rahatlamış. Sanki bu onun için sadece bir oyun.

"Sana bir seçenek sunacağım," diyor, sesi kelimelerin etrafında kıvrılıyor. "Aslında az önce istemeden de olsa cezasının infaz edildiğini gördüğünüz adama verdiğim seçeneğin aynısı. Kalabilir ve savaşabilirsin-"

Az önce kullandığı bıçak da dahil olmak üzere kabus gibi silahların bulunduğu masaya başını sallıyor. kullanılmış, şimdi kanla

yapışkan. Boğazım

düğümleniyor.

"-ya da uçmayı seçebilirsin."

Karnım zonkluyor.

Dudakları maskesinin altından bir sırıtışa dönüşüyor. "Her iki durumda da beni eğlendireceksin."

Başımı sallıyorum, nabzım titriyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu şu demek," diye mırıldanıyor, daha da yaklaşarak, "eğer benden daha güçlü olduğunu kanıtlamakla ilgilenmiyorsan -ki bunu önermem- benden daha hızlı olduğunu kanıtlamaya çalışabilirsin."

Zihnim yarışıyor.

Onunla dövüşemem. Milyon yıl geçse bile. Benim bir buçuk metremden en az bir karış daha uzun, omuzları benimkinin iki katı genişliğinde ve spor salonunda ısınmak için orta boy cipleri kaldırıyor gibi görünüyor.

Bu canavara karşı dövüşü kazanabileceğim tek bir senaryo bile yok. Ama koşmak?

Bu da bir risk. Ama onunla dövüşmekten daha küçük bir risk.

Bu odanın ötesinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama beni bir ölümlüyle oynayan bir tanrı gibi izleyen bu adamla kalırsam neler olacağını öğrenmek istemediğimi biliyorum.

"Uçuş."

Kendimi bundan vazgeçiremeden söylüyorum. Başını eğiyor, sanki memnun olmuş gibi. Sonra arkasındaki taş kemeri işaret ediyor. Şimdi daha yakın olduğum için, titrek mumlarla aydınlatılmış uzun bir taş koridora çıktığını görebiliyorum, sonra bir çatal, koridoru iki farklı yöne gönderiyor.

Midem düğümleniyor.

"Bu da ne böyle?" Nefes alıyorum.

Tazı'nın başı eğiliyor. "Burası Labirent."

Omurgamdan aşağı buz

damlıyor. "İçinde ne var?"

"Bir çıkış yolu," diyor, neredeyse alay ederek. "...Belki."

Sertçe yutkunuyorum. "Başka bir şey var mı?"

Önüme geçip girişi kapatıyor. "*Ben*."

Dudaklarımdan keskin bir nefes kopuyor.

"Otuz saniye önde başlıyorsun," diye mırıldanıyor, sesi hevesli, heyecanlı.

Tahrik olmuş.

"Sonra ben seni

kovalarım." Midem

serbest düşüşe geçiyor.

Sormak istemiyorum ama yine de soruyorum. "Beni yakalarsan ne olur?"

"Otuz."

Nefesim titriyor.

"Yirmi dokuz."

Dönüyorum, çılgınca başka bir çıkış yolu arıyorum. Başka bir

yol yok. "Yirmi sekiz."

Labirentin girişine doğru tökezliyorum, uzuvlarım çoktan koşmaya hazırlanıyor.

"Yirmi yedi."

"Söyle bana!" Yalvarıyorum, sesim çatlıyor. "Beni yakalarsan ne olur?"

Saymayı bırakmıyor. Tereddüt bile etmiyor. Sadece başını tekrar yana eğiyor.

"*Ne istersem*," diye geveliyor.

Nabzım patlıyor.

Dönüyorum ve hızla *koşuyorum*, nefesim ciğerlerimde yırtılıyor, labirentin derinliklerine doğru savrulurken çıplak ayaklarım soğuk taş zemine çarpıyor.

Titrek mum ışığı kıvrımlı koridorları zar zor aydınlatıyor, dar geçitler keskin açılarla dönüyor ve beni anlık kararlar vermeye zorluyor -sol, sağ, düz. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok: Sadece bir çıkış yolu arıyorum, her ne *kadar* büyük bir parçam böyle bir yol olup olmadığını merak etse de.

Sonra, aniden, onu duyabiliyorum.

Ayak sesleri aceleci değildi. Ölçülü. Sabit. Acelesi olmayan bir yırtıcı, omurgamdan aşağı buzlar kaymasına neden olan bir güvenle avını avlıyor.

Benimle oynuyor. Kendimi

tüketmeme izin veriyorsun.

Bunun sonuçları olacak.

Daha çok itiyorum, kaslarım yanıyor. Bir çıkış yolu olmalı, olmalı-

Çıkmaz sokak.

O kadar hızlı kayarak duruyorum ki neredeyse kaçışımı engelleyen sert taş duvara çarpacaktım.

Hayır. Hayır, hayır, *hayır*. Gidecek hiçbir yer yok.

Ellerim soğuk, inatçı yüzeye doğru uçuyor, sanki bir şekilde açmaya zorlayabilecekmişim gibi avuçlarımı duvara dayıyorum. Koridorun diğer ucunda bir gölge hareket ederken arkamı dönüyorum.

Ve sonra üzerime geldi, beni kafese

kapattı. Tazı.

Maskesi mum ışığında belli belirsiz parlıyor, devasa gövdesi tek çıkışı kapatıyor. Takım elbisesinin ceketi yok, üzerinde sadece pantolonu ve yeleği var, siyah gömleğinin kolları kaslı ve damarlı kollarının üzerinde kıvrılmış. Parmağındaki o lanet siyah ve altın yüzük parıldıyor, bana göz kırpmıyor.

Karanlık, nefessiz bir dehşet içimi kaplıyor.

"Beklediğimden daha hızlısın," diye mırıldanıyor, sesi alaycı bir hayranlıkla dolu. "Ama bu oyunu benim kadar bilmiyorsun. Biliyor musun?"

Kendimi duvara yaslıyorum.

"Uzak dur lan," diye uyarıyorum, sesim bana ihanet ediyor ve tüm çabalarımın rağmen titriyor. "Ben bunun için kaydolmadım! Bunu kabul etmedim!"

Yavaşça bir adım daha atıyor.

"*Kabul ettiğin şey,*" diye homurdanıyor, ses tonundan eğlence akıyor, "kurallara uymaktı. Sonuçlarının olacağının tamamen farkında olarak kuralları çiğnemeyi seçtin."

"Ben hiçbirini çiğnemedim-!"

"Her eylemin eşit ve zıt bir tepkisi vardır, küçük dansçı," diye mırıldanıyor sessizce. "Newton'un Üçüncü Hareket Yasası."

Lanet olsun, beni en çok korkutan şey sesindeki eşit, neredeyse duygusuz ton. Kızgın değil, alay etmiyor ya da bana üstünlük taslamıyor.

Her hareketin eşit ve zıt bir tepkisi vardır.

Bir robotla konuşmak gibi. Bir heykelle. *İnsanlık dışı* bir şeyle.

Umutsuzca bir hamle yapıyorum, sağa dönüp onu geçmeye çalışıyorum. Ama o çok hızlı hareket ediyor, bileğimi kolayca yakalıyor, sırtım soğuk taş duvara çarpına kadar beni akıcı bir şekilde döndürüyor.

Dudaklarımdan bir nefes patlıyor ama acıdan değil. Bana zarar vermiyor.

Sadece beni tutuyor. Beni hapsediyor.

Ellerinden biri her iki elimi de başımın üstündeki duvara sabitliyor, vücudu yakın, yeraltı labirentinin soğuşuna rağmen ondan yayılan sıcaklık. Diğer eli kalçamda duruyor, test ediyor.

İçimde yeni bir titreme var ama bu tamamen korku değil.

Savaşıyor olmalıydım. Çılgılık atıyor olmalıydım. Bunun yerine nefesim kesiliyor ve sırtım hafifçe kamburlaşıyor, kendimi yakalamadan önce sadece bir saniyeliliğine ona doğru bastırıyorum.

Neyim var benim böyle?

"İçindeki kavgayı seviyorum," diye mırıldanıyor, nefesi kulağıma yakın ılık.

Çok sıcak. Çok davetkâr. Onun ezici erkeksi kokusu -deri, mandalina, gül ağacı- duyularımı eziyor ve beni onun pençesinde çaresiz bırakıyor.

"Ama korkarım hamlelerin bitti, küçük dansçı." Sertçe

yutkunuyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Parmakları kolumdan aşağı kayıyor, sonra kaburgalarımın geçip belimin kıvrımında duruyor.

Bir uyarı. Bir önsöz.

Bir şey söylemeliyim. Geri

çekilmeliyim. Ama yapmadım.

Çünkü nefesim kesildi. Isı midemde birikiyor, sıkıca bükülüyor.

Dudakları tenime o kadar yakın duruyor ki sıcaklıklarını, bana asla tam olarak dokunmayan bir nefesin hayalet izini hissedebiliyorum.

"Titriyorsun," diye mırıldanıyor, sesinde karanlık bir memnuniyet var.

Keskin bir nefes alıyorum, parmaklarım boş yere sıkılıyor.

Kıkırdıyor, karanlık ve bilerek, sanki katmanlarımı soyuyor ve Her gizli ve karanlık düşünceme burnunu sokuyor.

"*Korktuğun* için değil ama."

Parmakları yavaşça aşağı kayıyor, onu durdurabilirim, ondan uzaklaşabilirim ama yapmıyorum.

O da bunu görüyor.

Parmakları altın rengi ipek elbisemin kumaşını sıkıştırıyor. Yavaşça çekiştiriyor, daha da sıkıyor, eteklerini çıplak kalçalarımın doğru çekiyor ve tenimi ürpertiyor. Meme uçlarım narin, neredeyse yarı saydam malzemeye karşı çakıl taşları gibi sertleşmeye başladı bile. Elbise bana doğru elektriksel bir şekilde kayarken, her sinir ucumda kısır bir zonklamanın uyluklarımı titrettiğini hissedebiliyorum.

"İşte orada," diye nefes alıyor.

Ses çıkarmamak için dudağımı ısırıyorum ama o bunu fark ediyor.

Kırıldığım an.

Maskesinin altından alçak, yırtıcı bir kıkırdama yükseliyor. "Hoşuna gittiği için kendini affedebilecek misin merak ediyorum."

Şiddetle

ürperiyorum. "*Ben-*"

"Senin ne kadar korkunç bir yalancı olduğunu zaten tespit ettik," diye homurdanıyor karanlık bir şekilde. "Öyleyse bunu deneyelim."

Elbisemi daha da yukarı çekerken keskin bir nefes alıyorum, o kadar ki külotumun siyah dantelini zar zor örtüyor.

"Elimi bacaklarının arasına koyacağım," diye mırıldanıyor Tazı. "Eğer küçük külotun kuruyorsa ve dokunuşumdan geri çekilirsen, gitmekte özgürsün."

Nabzım damarlarımdaki şurup gibi yoğunlaşıyor, bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru tırmanıyor.

"Ama eğer seni benim için bildiğim kadar pis ve ıslak bulursam-"

"*Yapmayacaksın, seni hasta sikik-*"

Rahatça uzanıp elbisenin içinden meme uçlarımdan birini çimdiklediğinde sarsıcı, korkunç bir iniltiyle haykırıyorum. Saf ısı ve elektriksel bir zonklama içime işliyor, onu eritiyor.

Ne. Ne. Senin neyin var, self.

"Bırak da bitireyim," diye mırıldanıyor, sesi sakarin gibi. "Ya da *bu* oyun yerine, seni döndürdüğüm ve normalde yürümenin nasıl bir his olduğunu hatırlayamayana kadar koca sikimi kışına soktuğum bir oyun oynayacağız."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Onu yutuyorum ve başımı sallıyorum.

"*Aferin kızıma.* Şimdi, dediğim gibi: külotunu benim için sıırılsıklam bulduğumda - seninle ilgili ilk psikolojik değerlendirmeme dayanarak, son tehditten sonra daha da fazla olduğunu tahmin ediyorum -"

"Bu sana tam olarak *ne* anlatıyor?" Pat diye söyledim.

Boş maske tehlikeli bir şekilde yana eğiliyor, siyah göz delikleri içime saplanıyor.

Sessizliğin uzamasına, kıvranmama izin veriyor.

Sıcaklığı çok fazla, çok yakın, güçlü eli hâlâ kalçamda duruyor ve elbisemi neredeyse sonuna kadar yukarı çekiyor. Parmakları beni hâlâ orada tuttuğunu hatırlatacak kadar esniyor.

Sonra, alçak ve karanlık bir sesle, zalim bir eğlenceyle kenarlı, şöyle diyor: "Bana *korkuyu* sevdiğini söylüyor, küçük dansçı."

Nefesim kesiliyor.

"Bu *bana* senin ve karanlık tarafın hikâyelerle dolu bir geçmişi olduğunu ve zihnin ne kadar karşı çıkmaya çalışırsa çalışsın, bedeninin gerçeği bildiğini *söylüyor*." Parmakları aniden aşağıya kayıyor, iç uyluğumun cinsel organımla birleştiği dikişte gezinerek alay ediyor.

Tüm bedenim titriyor, içimdeki sıcaklık zonkluyor.

"Bu bana, *tam* olarak sarılıp sarmalandığında karanlığı sevdiğini söylüyor."

Karnımda keskin, hastalıklı bir heyecan kıvrılıyor.

Birden eli kalçalarımın arasından kayıyor, avucu külotumun dantelleri arasından tam amımın üzerine geliyor.

Ki utanç verici bir *şekilde sırlıslıklam* olmuştu.

Başını eğerken göğsünden alçak, kötü niyetli bir kıkırdama yükseliyor. Titriyorum, sesinin sıcaklığı tam kulak mememi okşarken nefesim sendeliyor ve kesiliyor.

"*Cevabımızı aldık gibi görünüyor*."

Başparmağı dantelin kenarına takılıyor ve külotumu kenara çekiyor. Ve sonra aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan, *iki* kalın parmağını içime sokuyor.

Sarsılıyorum, ani saldırı ve tamamen doldurulmanın ani hissiyle şiddetli bir şekilde nefes alıyorum. Boğuk bir inilti çıkarıyorum, kalçalarım titrerken iniliyorum, iç duvarlarım parmaklarına kenetleniyor. Ellerim içgüdüsel olarak dışarı fırlıyor, ama ön koluna geldiklerinde, parmaklarım o demir kaslara gömüldüğünde, onu itmeye mi çalışıyorum yoksa hevesli bir çaresizlikle ona mı yapışıyorum emin değilim.

"Vay, vay, vay," diye homurdanıyor Tazı karanlık bir şekilde. Kalın parmakları hafifçe dışarı çıkıyor, sonra hemen geri giriyor. Parmaklarını derinlemesine kıvrırken bir inilti çıkarıyorum ve arzumun parmaklarının etrafında ezilirken çıkardığı müstehcen sesler karşısında yüzüm kıpkırmızı oluyor.

"Görünüşe göre değerlendirmemde haklıymışım, değil mi?"

Başımı sallamaya başlıyorum ve ona ne kadar yanıldığını söylemek için ağzımı açıyorum. Ama parmaklarını tekrar içime sokup, serbest bırakılmak için kükreyen ağırlı, muhtaç bir parçama d o ğ r u kıvrıldığında konuşma gücünü kaybediyorum.

"Senin boktan bir yalancı olduğuna çoktan karar verdik, küçük dansçı," diye homurdanıyor, tekrar kabaca içime giriyor, yüzüm yanarken uyarılmamın sesi etrafımızdaki havayı dolduruyor.

"Bundan hoşlanacağını *biliyordum*," diye kulağımı tırmalıyor. "Seni karanlıkta istekli küçük bir av gibi kovalarsam dağınık küçük bir fahişeye dönüşeceğini *biliyordum*."

"*Siktir git*," diye boğuluyorum, parmaklarım onun dalgalanan ön koluna gömülüyor. Parmakları içimde makaslanıyor, duvarlarım ihtiyaçla ve umutsuzca davetsiz parmakların etrafında kenetlenirken utanç verici derecede ıslak sesler kulaklarıma kadar sürükleniyor.

Bir elimi göğsüne götürüp onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama bu bir dağı itmeye çalışmak gibi bir şey.

"Sik beni, diyorsun," diye düşünüyor. "Parmaklarımdan döllerini yalamakla yetinecektim. Ama amını kendi döllerimle doldurduktan sonra sikimi yalamayı tercih edersen, planlarımı değiştirmeye ikna olabilirim."

"Hayır..."

Kelime dudaklarımdan titreyerek dökülüyor ama ne ağırlığı ne de inandırıcılığı var.

Tazı inliyor, ses omurgamda alçak, vahşi bir hırıltı gibi titreşiyor.

"Benim yanımda o kelimeyi kullanırken dikkatli ol, küçük dansçı," diye kulağıma hırılıyor, nefesi sıcak ve boğazıma doğru alaycı. "Beni çok fazla tahrik edebilirsin."

Parmakları tekrar tekrar amıma dalıyor, kıvrılıyor, okşuyor, sahipleniyor ve şiddetli bir ürperti bedenimi sarıyor. Yapışkan ıslaklık kalçalarımı kaplıyor. Benim

Bacaklarım titriyor, tırnaklarım gömleğine batıyor ve beni soğuk, inatçı duvara daha sıkı yapıştırırken nefesim kesiliyor.

"Evet," diye hırıldıyor, sesi kirli bir zevkle karanlık.

Kalçaları benimkilere doğru bastırıyor, beni hapsediyor. Pantolonundaki müstehcen çıkıntının kalçamda zonkladığını hissedebiliyorum, omurgamdan aşağı karanlık bir ürperti gönderiyor.

"Beni it, küçük av. *Karşı koy.*"

Avuç içimi göğsüne bastırıp aramızda boşluk yaratmaya çalışırken - buna *ihtiyaç* duyarken - boğazımdan miyavlayan bir inilti kopuyor.

"Vur bana."

Donup kaldım.

"Ne-" "Vur dedim.

BANA."

Kelimeler hırıltılı, korkunç ve talepkâr.

Düşünmeden önce tepki veriyorum.

Elim havaya kalkıyor ve sertçe göğsüne çarpıyor.

Keskin bir nefes veriyor. Parmakları daha sert, daha derin, bükerek, gererek, beni sahip olduğumu bilmediğim bir kırılma noktasına iterken bacaklarım anında bükülüyor.

"Daha sert."

Sesi alçak, gırtlaktan geliyor, meydan okumayla

kaynıyor. "Benimle *dövüş* dedim küçük dansçı, gıdıkla demedim."

Karnım öyle sıkıştı ki ayakta zor duruyorum. Bunu söyleme şekli - istemek, ihtiyaç duymak, ona daha fazlasını vermem için bana meydan okumak - içimde dönen acımasız, kısır bir ağrı gönderiyor.

Ona tekrar
vurdum.

Daha sert.

Parmakları daha derine gidiyor.

Daha sert. Duramıyorum. O da
duramıyor.

Zevk ve acı tamamen başka bir şeye dönüşüyor -ham, ahlaksız, inkar edilemez.

Yumruklarım göğsüne, maskesine, kollarına çarpmaya devam ederken bile vücudum onun dokunuşuna doğru yükseliyor; hareketlerim daha özensiz, daha umutsuz ve dengesiz hale geliyor.

Boğazının derinliklerinde bir hırıltı gümbürdüyor, memnun, aç.

"İşte buradayız," diye nefes alıyor, kavraması sıkılaşıyor, ben unutulmanın eşiğinde sallanırken beni tam istediği yere koyuyor, parmakları nefesimi kesen çılgın bir hızla girip çıkıyor.

"İyi bir oyuncak ol ve parmaklarıma boşal."

Tamamen kırılıyorum, keskin, boğuk bir çığlıkla paramparça oluyorum, tüm vücudum çok fazla hisle sarsılıyor, nabız atıyor, acımasız ve her şeyi tüketen bir şeye dönüşüyor.

Hâlâ onunla savaşıyor muyum yoksa ona tutunuyor muyum
bilmiyorum. Ama o biliyor.

Bana ne yaptığını çok iyi biliyor. Neyin kilidini açtığını.

Birden parmakları bacaklarımın arasından kayıyor. Daha önce hiç hissetmediğim, zonklayan, ağrılı bir ihtiyaçla karışan ani hamlık karşısında irkiliyorum.

Yavaşça elini aramızdan kaldırıyor ve gözlerim parmaklarını kaplayan parlayan ıslaklığa ve siyah altın yüzüğe kilitleniyor.

O el bana uzanıyor. Parmaklarını maskemin kenarının altından geçirdiğinde hareket edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım ve ne olduğunu anlayamadan, az önce içimde olan parmaklar dudaklarımın yumuşaklığını itiyor.

"*Temizle onları*," diye homurdanıyor sessizce.

Yarım saniye kadar kısa bir süre tereddüt ediyorum ve dediğini yapmıyorum. Ama sonra, sözsüzce, *yapıyorum*.

Dudaklarım aralanıyor ve ıslak parmaklarını dudaklarımın arasından geçirip neredeyse öğürene kadar dilimin derinliklerine ittiğinde ürperiyorum. Dudaklarım, öyle yapmam söylenmeden etraflarına kapanıyor.

Dilim onları yalayarak temizlerken içimde ısı birikiyor.

Sonra parmaklarını dudaklarımdan çekip elini uzaklaştırırken maskesinin arkasından alçak bir homurtu geliyor.

Neredeyse tökezleyeceğim, bacaklarım güçsüz, bedenim hissetmek istemediğim tüm o şaşkınlık, öfke ve aşağılanmayla zonkluyor.

Gözlerimi onunkilere kaldırıyorum -gözlerinin olması gereken yerdeki kara deliklere.

"Kaç küçük dansçı," diyor, sanki her tepkimi, zırhımdaki her çatlağı analiz ediyormuş gibi beni izliyor. "Sende ateş var. Bu hoşuma gitti. Ama yine de bu gece gördüğün şeyi görmemeliydin."

"O zaman neden gitmeme izin verdin?" Mırıldanıyorum, sesim titriyor ama meydan okuyor.

"Çünkü seni kovalamak eğlenceliydi ve belki bunu tekrar yapmak isterim." Sonra başka bir şey söylemeden gölgelerin arasına karıştı.

"Bekle!" Birden bağırdım. "Nasıl çıkacağım buradan!?" Boş sessizliğe doğru bağıyorum.

Bir vuruş geçti.

Sonra aniden her şey karanlığa gömülür. Meşalelerin hepsi bir anda sönüyor ve labirent zifiri karanlığa gömülüyor.

Panik boğazımı tırmalıyor ama sonra yeni ışıklar yanıyor, sadece birkaç tane, zemine yakın. Bir saniye sonra bunun bir patika olduğunu ve beni dışarıya yönlendirdiğini fark ediyorum.

Tereddüt
etmedim.

Koşmaya
başladım.

Labirentin sonuna ulaştığımda maskeli bir kadın beni bekliyor. Sadece başını sallıyor, sonra sertçe dönüyor. "Bu taraftan."

Titrek bacaklarımla takip ediyorum, zihnim hâlâ karışık, bedenim hâlâ Tazi'nin dokunuşunun iziyle yanıyor.

Geri döndüğümüzde soyunma odası boştu. Brooklyn dahil herkes gitmişti.

Hızla üzerimi değiştiriyorum, altın kostümü çıkarıp kıyafetlerimi giyerken parmaklarım beceriksizce hareket ediyor.

Maskeli kadın arkamdan yaklaşıp gözlerimi tekrar bağlarken hiçbir şey söylemiyor.

Bu sefer daha kötü. Çünkü artık neyi görmemin engellendiğini biliyorum.

Beni önce bir asansöre, sonra da bekleyen bir arabaya götürüyor. Arabanın kapısı açılıyor ve uzaklaşmadan önce bir el içeri girmeme yardım ediyor.

On dakika kadar sonra, soğuk gece havasına karşı gözlerimi kırıştıyorum, gözbağımı çıkarmışım, ödememin olduğu zarfı parmaklarken nefesim önümde bulanıklaşıyor.

Tam olarak alındığım yerde duruyorum. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Ama oldu.

Kalbim hala hızlı atıyor, tenim hala yanıyor, zihnim hala onun anısıyla dönüyor. Beni bırakan araba uzaklaşıyor ve bir saniye bile kaybetmeden dönüp *koşmaya* başlıyorum.

Evime dönene kadar durmuyorum.

KÖSTEBEK

Mabedin içindeki ^{hava}güçle titriyor.

Mekan eski ve görkemli, deri ve duman kokan bir tarihle dolu. Yıldızlı kitaplarla kaplı duvarlar tonozlu bir tavana kadar uzanıyor, koyu renkli ahşap titrek mum ışığında parıldıyor. Büyük taş ocakta alçak bir ateş çıtırdıyor, maun ve koyu yeşil kadife mobilyaların üzerinde değişen gölgeler oluşturuyor.

Bu gece yalnız değiliz.

Daha önce seyirciler arasında maskeli ve zarif bir şekilde oturan kadınlar şimdi odanın etrafında, bir imparatorun sarayındaki fahişeler gibi mobilyaların üzerine örtülü bir şekilde uzanıyor.

Bazıları barın yanına tünemiş, kristal kadehlerden şarap yudumluyor, bize kaçamak ve cüretkâr bakışlar atarken kendi aralarında fısıldaşıyorlar. Diğerleri daha cesur, kendilerini yakınlaştırıyorlar, elleri bir omuzu, bir ön kolu, bir çene çizgisini sıyrırken rahatça oyalanıyorlar.

Stones konserinden çıkan hayranlar gibi yakınlığın heyecanını yaşamak için buraya gelmişler.

İçeri giriyorum, avın kalıntılarını silkeliyorum, omuzlarımı yuvarlıyorum ve ağır kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Önce Kurt döndü. Bir kadın çoktan kucağına oturmuş, parmakları yarı açık gömleğinin içinden köprücük kemiğine doğru tembel daireler çiziyor, evcilleştirmeye çalıştığı canavarın farkında değil.

"Hangi cehennemdeydin?"

Asla öylesine bir soru sormaz. Her zaman hırıltılı, keskin ve huzursuz, sanki tasması zor takılmış gibi.

Bir içki içmek için bara doğru ilerlerken ondan yayılan gerilimi görmezden geliyorum. "Sadece yarım kalmış bir işle uğraşıyorum."

Kurt gözlerini kısıyor, omuzları gergin. "Ne tür bir yarım kalmış iş?"

Sessizliğin uzamasına izin veriyorum, vermeyi düşünmediğim bir cevap için onu bekletiyorum.

Kurt çok gergin. Her zaman huzursuz, her zaman avcı. Oksijen gibi kan dökerek büyüyor, saldırganlığını ikinci bir deri gibi giyiyor.

Diğerleri öldürmekten zevk alabilir.

Kurdun buna ihtiyacı var.

Ama bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz.

Çünkü ben de öyleyim.

Omuz silkiyorum, sesim eşit. "Birinin icabına bakıldı."

Bir an sessiz kalıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. Yemin ederim *hissedebiliyorum*

Maskesinin ardındaki sırtışı keskin ve vahşi.

"Eğer bensiz kan dökmeye çıktıysan çok kızarım," diye mırıldandı. "Açlıktan ölüyorum."

Kucağındaki kadın hiçbir şeyden habersiz, usulca gülüyor. Ellerini adamın saçlarında gezdiriyor, hafifçe çekiştiriyor.

Onunla oynamak istiyorsa koşu ayakkabılarını getirse iyi olur.

Hayır. Kurt hiç "oynamaz". Kovalar.

Avlar. Yutar.

Boğa kıkırdıyor ve dikkatimi ona çekiyor.

Etrafı sarıldı.

Kadınlar ona yapışıyor, manikürlü parmakları omuzlarının ve kollarının kalın, kaslı hatlarında geziniyor, sanki devasa cüssesine ve gücüne kapılmış gibi kendilerini onun üzerine bırakıyorlar.

Onları silkeleyip atıyor, koltuktan kalkarken surat asan itirazlarını görmezden geliyor. İleri doğru adım atıyor, geniş omuzlu ve heybetli, loş ışık ağır gövdesine derin gölgeler düşürüyor.

"Ruslar her zamankinden daha fazla gürültü yapmaya başladılar," diyor. Sesi her zamanki gibi şiddet dolu, her kelimesi bir kavga davetiyesi.

Hemen cevap vermiyorum ve maskesi bana doğru hafifçe eğiliyor. "Bir noktada bu konuyu konuşmamız gerek Tazı."

Ona bakıyorum. "Elbette. Ama itibarımız arttıkça, büyük ailelerden ve çeşitli iktidar koltuklarından gelen mırıltıların kaçınılmaz olacağını biliyorduk."

Elleri yanlarında esniyor. Devasa omuzları yavaşça yuvarlanıyor.

"*Şu anda* bizi avlamaya hazır görünen belli bir ailenin belli bir reisi var."

Evet. Kimden bahsettiğini biliyorum. Ama bu bir sorun değil, en azından *henüz* değil.

"Tek söylediğim," diye homurdanıyor Boğa, "belki de o bizimkilerden birini almaya çalışmadan önce *onun* kellesini almak iyi bir fikir olabilir."

Bu... lafın gelişi değil.

Hepimiz arasında, Boğa en çok şiddeti arzular. Bir gereklilik olarak değil. Adaleti sağlamak için bile değil.

Sadece hoşuna gidiyor.

Onun kana susamışlığı neredeyse saçmadır. Kurt'un aklı başında hissetmek için öldürmeye ihtiyaç duyduğu yerde Boğa, başka bir adamın iyi bir viskinin tadını çıkarması gibi, her damlasının tadını çıkararak bundan zevk alır.

"Ruslar bizden hoşlanmıyor," diye gözlemliyor Kuzgun.

Boğa homurdanır. "Hadi canım. Kontrol edemedikleri güç fikrinden hoşlanmıyorlar."

"Bundan daha fazlası," diyor Kuzgun. "Kontrol e d e m e d i k l e r i gücü sevmiyorlar. *anlayın.*"

İşin gerçeği bu.

Kara Divan kimsenin kurallarına göre oynamaz.

Ne Rusların, ne Demir Masa'nın ne de Yüksek Konsey'in. Ne İtalyan Komisyonu. Çeşitli sendikalar, Yakuza, Triadlar ya da yeraltı dünyasındaki diğer güç odakları da değil.

Kuralların neye benzeyeceğine biz karar veririz.

Kurt, huzursuz bir sırtıyla alevi titreterek çakmağını açıp kapatıyor. "Peki, ne zaman boğaz kesmeye başlıyoruz?"

Boğa kıkırdar. "Kafanın olduğu yeri seviyorum, Kurt."

"Sevdiğini biliyorum," diye mırıldanıyor Kurt, dövüşten önceki bir boksör gibi boynunu döndürerek. "Son zamanlarda çok fazla konuşma var ama yeterince hareket yok. Birini ibret olsun diye cezalandıralım derim. Bir evi yakalım. Cesetleri yığmaya başlayalım. O zaman mesajı alırlar."

Tepki vermedim. Rusları düşünmüyorum. Onu düşünüyorum. Görmesi gerekenden fazlasını gören küçük dansçıyı.

Koşan. Savaşan.

Kırılan.

...Ve şimdi bana ait olduğunu fark etmeyen.

Tahtaya çarpan bardağın sesi kafamı kaldırmama neden oldu. Geyik sonunda hareket etti. Hiçbir şey söylemiyor, ki bu onun için oldukça yerinde bir davranış. Sadece kendine bir içki dolduruyor, hareketleri kesin ve telaşsız. Şişeyi eğerken viski şırıldıyor ve kolunun altındaki eski yara izlerinin belli belirsiz çizgilerini yakalıyorum.

Kadınlardan birinin odanın diğer ucundan onu izlediğini fark ediyorum, bakışları yavaş ve düşünceli.

Neredeyse güleceğim.

Neye baktığı hakkında hiçbir fikri yok. Onu bir ödölmüş gibi izliyor, onun bir lanet olduğunun farkında değil. Çok az insan Geyik'in içinde ne yaşadığını anlayabilir.

Boğa'nın kana susamışlığı yüksektir.

Kurt'un şiddete olan açlığı benimki gibi sürekli.

Kuzgun'un ki gizliliği içinde ölümcüldür, karanlıkta geldiğini asla göremeyeceğiniz ince bir bıçak gibi.

Ama Geyik'in ki?

Onun ki gömülüdür. Derinlere. Kıvrılıyor.

Ve harekete geçmeye karar verdiğinde, bu dürtüsel değildir. Hesaplanmış. Kesin ve mutlak.

Kadehini çevirip bir yudum almasını izliyorum. Sonra, her zamanki gibi sessiz, bardağını kasıtlı bir çınlamayla yere bırakıyor, sesi konuşmanın alçak uğultusundan zar zor duyuluyor. Sonra konuşuyor.

"Hazır mıyız?"

Geri kalanımız birbirimize bakıp başımızı sallıyoruz.

Vakit geldi. Mahkeme'nin oturumda olduğu her gecenin son notası.

Etrafımızdaki sohbet devam ediyor, kadınlar hala mobilyaların üzerine yayılmış, şaraplarını yudumluyor ve kendi aralarında asla sahip olamayacakları erkekler hakkında fısıldaşıyorlar.

Beşimiz odanın en ucundaki ağır demir kapıya doğru ilerliyoruz. Kalabalık bizi takip etmiyor. Buna cesaret edemezlerdi.

İçeri giriyoruz ve kapı inleyerek arkamızdan kapanıyor. Kutsal alan daha küçük, daha karanlık. Kadife yok. Kristal yok. Deri kitaplarla dolu eski ahşap raflar yok. Gözetleyen gözler yok. Sadece taş duvarlar ve çağların ağırlığı.

Hava burada daha kalın, daha ağır.

Tek bir ateş alçaktan yanıyor ve odanın ortasındaki oyma meşe masaya uzun gölgeler düşürüyor.

Yerimize doğru ilerlerken konuşmuyoruz.

Kuzgun viski şişesine uzanıyor, bekleyen beş bardağa yavaş yavaş döküyor.

Teker teker kadehleri

alıyoruz. Maskelerimizi

kaldırıyoruz.

Bu odanın dışındaki hiç kimse bizi böyle görmedi, görmeyecek de.

Birbirimize bakıyoruz - maskeli gölgeler olarak değil, yeraltı suç dünyasının karanlık köşelerinde fısıldanan efsaneler olarak değil.

Sadece olduğumuz

gibi. Beş adam.

Bir an için kimse konuşmuyor. Sonra hep birlikte kadehlerimizi kaldırıyoruz. Kelimeler dudaklarımızdan dökülüyor, ruhlarımıza kazınmış bir yemin.

"Potentia per umbras."

Gölgelerin gücü.

Kara Mahkeme sona ermiştir.

CARMINE

Bazı güç koltukları inşa edildi. Benim

aileminki *talep edildi*.

Mat siyah Lamborghini Aventador'un sürücü koltuğundan kayarak iniyorum ve 5. Cadde'deki yüksek eve bakmak için duraklıyorum.

Barone malikânesi geçmiş bir çağdan kalma, zamana, zenginliğe ve onu ele geçirmeye çalışan ama başaramayan herkese meydan okurcasına ayakta duran bir kalıntı. Devasa bir Fransız Rönesans kalesi olan kireçtaşı cephesi, sanki tüm şehrin sahibiymiş gibi Central Park'a bakıyor. Belki de bazı açılardan öyledir.

New York onun etrafında değişti, çelik ve cam geçmişi bastırmak için yükseliyor. Ama bu ev, büyük büyükbabam Giovanni Barone'nin İçki Yasası sırasında bir iskambil oyununda kazanmasından bu yana yerinden oynamadı, eğilmedi ya da çatlamadı.

O zamanlar New York vahşi batı gibiydi. Hırslı ve ne gerekiyorsa yapmaya istekli erkekler için olgunlaşmış bir şehirdi.

Giovanni, ailesinin nesillerdir şarapçılık yaptığı Toskana'dan gelmişti. New York'ta gemiden indiğinde, buranın hayalperestler için inşa edilmediğini hemen anladı. Burası *alanlar* için inşa edilmişti.

O da aldı.

Küçük çaplı kaçakçılıkla, arka oda anlaşmalarıyla, doğru insanlar için rakamlarla başladı. Sonra büyüdü. Daha akıllı oldu. Daha kanlı.

Sonunda kuralları koyan o oldu. Peki ya ev?

Beyninden çok parası olan milyoner bir playboy bir gece büyük büyükbabamla iskambil masasına oturmuş ve muhtemelen çok fazla kaçak viski içtikten sonra kötü bir el için malikâneye bahse girmiş.

Giovanni sonunda evin tapusunu aldı ve o zamandan beri Barone imparatorluğunun güç merkezi oldu.

Savaşlar, güç mücadeleleri, suikastlar, aşk ilişkileri, ihanetler gördü. Hem bu imparatorluğu kuranlara hem de onu korumak için kan dökenlere ev sahipliği yaptı. Ve bir gün, benim olacak.

Her gün bunun üzerinde çok fazla durmamaya çalışıyorum.

Büyük ön girişe yaklaşırken kol düğmelerimi düzeltiyorum, dün gecenin kalıntılarını silkeliyorum. Divan'ı eve, ailemin yanına götürmüyorum.

Burada sadece Carmy'yim.

Acımasızca çekici. Alaycı. Eğlenceli. Belki bazen biraz fazla çapkın.

Gerçekten mi? Hepsi başka bir maske. Ama en iyi taktığım maske bu.

Babamın uzun süredir korumalığını yapan Leo ve Sal, ben ön kapıya yaklaşırken bana başlarıyla selam veriyorlar. Ancak onlar kapıyı açamadan, siyah bir şehir arabası kaldırıma yanaşır ve dikkatimi tekrar oraya çekiyor.

Bianca daha araba duramadan kapıyı kırıp açıyor, üzerinde hâlâ bale taytı ve kırılmış bir sweatshirt var, bir omzuna kocaman bir çanta asmış, saçlarını hâlâ sıkı bir topuz yapmış.

"Bekle, bekle, bekle!" diye bağıyor ve Pop'un adamlarından herhangi biri bunu yapmaya çalışmadan arabanın kapısını kapatıyor. "Son gelen ben olamam!"

Kaşlarımı kaldırıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sırtıyorum.

"'Gündelik resmi kıyafet'in 'gündelik' kısmının sınırlarını gerçekten zorluyorsun, değil mi?"

Gözlerini deviriyor ve beni tersliyor.

"İşteydim, tamam mı? Ayrıca, bu kural sadece sizin için."

Pazar akşam yemeği Vito için her zaman büyük bir olay olmuştur. Yani, merhaba: İtalyan ailesi. Ama bu "şık giyinme" olayı daha yeni, muhtemelen yaklaşık bir yıl önce akşam yemeğini kendi pişirmeye başlamasından kaynaklanıyor.

En azından yemek pişirmesi büyük ölçüde iyileşti. Tanrı'ya şükür. İlk başta, kusmaya neden olan az pişmiş kümes hayvanları ya da karartılmış lazanya için giyinmemin istenmesinin neredeyse aşağılayıcı olduğunu hissettiğimi söylemeliyim.

Yani, ben azizlerin kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan boktan bir Katoliğim. Ama eminim ki yemeklerden kim sorumluyrsa evimize bir b y  koymuştur ve muhtemelen Pop'un *cacio e pepe* gibi basit bir şeyi öldürdüğünü gördükten sonra pazarlık sırasında kendini öldürmüştür.

Kaşlarımı atıyorum. "Ne demek 'siz ocuklar'?"

"Sizi *kastediyorum*. Çocuklar." Omuz silkiyor, sırtıyor. "Babam giyinip s slenmemi umursamıyor."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Bianca göz kırıyor. " nk  ben onun *priiiincesss'iyim*,"

diye alay ediyor. Gözlerimi deviriyorum ve o da gülüyor.

Bianca beni görüp de umursamayan dünyadaki birkaç insandan biri. herhangi bir g  oyunu veya politika beklemeyin. Sadece aile.

Ve inanın bana, bir zamanlar ondan bahsetme ihtiyaçı hisseden herkes *Teknik olarak* benim kanımdan olanlar çenelerini kapatmayı öğreneli çok oldu.

Bianca da kardeşi Dante gibi babamın onları yanına aldığı günden beri Barones'ti.

Babaları Angelo Sartorre, babamın terzisi ve yakın arkadaşıydı, Vito'nun dolaylı olarak güvendiği birkaç kişiden biriydi. Angelo öldüğünde, çocuklarını kimsesiz bıraktığında, babam hiç tereddüt etmedi.

Evini açtı ve onları kendi çocukları gibi yetiştirdi.

Dante o zamanlar neredeyse bir erkekti ama Bianca daha çocuktu. şimdi burada duruyor, büyümüş, *evlenmiş*, sanki son dört saatini provada vücudunu mahvederek geçirmemiş gibi büyük boy çantasını taşıyor.

Başımı sallıyorum. "Sen mazoşistsin, bunu biliyor muydun?"

Kaşlarını çatıyor. "Pardon?"

"Bale." Baldırına sarılmış kinesiyoloji bandını gösteriyorum. "Kendini mahvederek ve buna sanat diyerek tam anlamıyla bir kariyer yapıyorsun."

Ofluyor. "Sen de *başkalarını* yok ederek kariyer yapıyorsun ve buna iş diyorsun."

"Adil." Sırıtıyorum. "İş değiştirmek ister misin? Sen suç imparatorluğunu yönetirsin, ben de tütü giyip sahnede zıplarım."

Homurdanıyor. "Lütfen. Benim dünyamda beş *dakika bile* dayanamazsın."

Bianca'yı yeterince dans ederken gördüm, eve taşıdığı yaraları gördüm. Beş dakika cömertçe. *Bir dakika* dayanabileceğimi sanmıyorum.

Çantasına, hâlâ bacağına sarılı olan banda tekrar bakıyorum. Diğer dansçıyı düşünüyorum.

Yakaladığım.

Kaçan.

Hâlâ kafamın içinde olan, vücudunun hayali baskısı hâlâ ellerimde olan.

Bianca'nın kaşları hafifçe kalktı. "Ne?"

Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey."

İtmiyor. Asla zorlamaz. Bianca, çoğu insandan daha fazla, dünyaya sunduğum çekici, ukala dış görünüşümden çok daha fazlası olduğunu anlıyor. Geçmişte doğamın *karanlık* melekleri hakkında oldukça açık sözlü olmuştu.

Muhtemelen bir saniye önce alaycı bir velet gibi *davransa* da haksız değil. O ailemizin "prensesi". Ve zaman zaman onu korumak ve kollamak için içimdeki karanlık canavarın ortaya çıkmasına izin veriyorum.

Sekizinci sınıftayken okuldaki küçük bir puştun eteğini kaldırıp kıcının fotoğrafını çekmesi gibi.

Söylemeye gerek yok, bok lekesi hayat boyu çok önemli iki ders aldı. Bir, sürüngen olma. Ve daha da önemlisi, ikincisi, hiçbir koşulda bir Barone ile yatma.

Ve bu ona sadece kırık bir burun ve çeneye mal oldu. Bence bu kolay kurtulmaktan daha fazlası.

Bu konuda hiç kötü hissettim mi? Bianca'nın benden on yaş küçük olduğunu düşünürsek, yani bir ortaokul çocuğunun yüzünü kırdığımda yirmi dört yaşında falan mıydım?

Hayır, hissetmedim.

Öyle mi hissetmem gerekiyor?

Ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanırken Bianca çantasını omzuna atıyor. Sal ve Leo yine sertçe selam veriyor, ikincisi kapıyı açarken ona yardım etmeyi teklif ediyor. Bianca gülümseyerek kibarca reddediyor ve ikisine de kendilerinin ve ailelerinin nasıl olduğunu soruyor.

Nico, Dante ve benim pek de gizli olmayan karanlık eğilimlerimiz düşünüldüğünde, Bianca'nın bu kadar *iyi* olması kozmik dengenin bir kanıtı gibi geliyor.

Ona bir bakış attım. "Kocan nerede bu arada?" Sırıttıyor.

"Çoktan geldi, babama yemekte yardım ediyor."

Dramatik bir şekilde istavroz çıkarıp şükran duası ediyorum. Bianca çatlıyor biz içeri girerken.

"Hadi ama!" diye gülüyor. "Babam *çok* daha iyi oldu!"

"Evet, Kratos sağ olsun, babamla Pazar akşam yemekleri ölümle burun buruna bir deneyim olmaktan çıktı," diye homurdanıyorum. "Kocan yardım etmeye başlamadan önce kendi kendine hazırlamaya çalıştığı hindi yemeğini hatırlıyor musun?"

Bianca hasta olacakmış gibi karnını tutarak yüzünü buruşturuyor. "Evet. O özellikle korkunçtu."

"Lanet olası şey o kadar nadirdi ki hâlâ yalıyor da olabilirdi."

Kız kardeşim yine kahkahayı basıyor ve bir an öylece duruyoruz: Ben neşeli maskemi takmışım, Bianca kaygısız.

Böyle anlar bana neredeyse girdiğim her odada farklı bir yüz takındığımı unutturuyor.

Daha dün gece ellerimin bir kadının boğazında olduğunu unutuyorum. Karanlıkta onu avladığımı, onu kırdığımı ve sonra bundan zevk aldığımı.

Yakında bir gün aile reisi olarak babamın yerini alacağımı unutun.

Yavaşça nefes alıyorum. Sonra bir kolumu Bianca'nın omuzlarına doladım.

"Haydi, balerin. Babam Gordon Ramsay gibi davranmaya başlamadan önce yemeğimizi yiyelim." Gülüyor ve birlikte evin içine adım atıyoruz.

Yavaş pişmiş sarımsak ve domatesin zengin kokusu içeri girer girmez burnuma çarpıyor ve midem şiddetle gurulduyor. Evet, Barone'ların evindeki pazar yemeğinin kokusu bu.

Yemek odasına girdiğimizde ilk olarak Kratos'la karşılaşıyoruz, neredeyse kelimenin tam anlamıyla. Adamın neredeyse iki metre boyunda ve yaklaşık iki yüz yetmiş kilo ağırlığında kaslı olduğu düşünüldüğünde bunu yapmak zor değil.

Dönüyor, gözleri kız kardeşime kayarken yüzüne anında kocaman bir sırıtma yayılıyor.

"Sanırım *bu* bana ait," diye mırıldanıyor ve Bianca'yı kolumun omzunda olduğu yerden ustalıkla çekip kendine doğru çekiyor.

Bianca kızarıyor ve gözlerini deviriyor, gönülsüzce onu itmeye çalışıyor.

"*Dur*, iğrencim. Geç kalıyordum ve henüz duş almadım."

"Güzel," diye sırıtıyor Kratos, Bianca'yı vücuduna hapsediyor ve tek eliyle çenesini kaldırıp bakışlarını kendi vücuduna çeviriyor. "Üzerindeki ter kokusuna bayılıyorum." Kaşları çatılıyor. "Ve tadını da."

"Dostum, *tam burada* duruyorum," diye homurdanıyorum, yüzümü *buruşturup* kayınbiraderime ters ters bakıyorum.

Bianca gülüyor. Kratos özür dilemeden omuz silkiyor. "Bu senin sorunun gibi görünüyor, Carmy."

"En azından aile yemeği sırasında bunu gizli tutalım mı?" Mırıldanıyorum.

"Hey, ben mükemmel bir beyefendiyim," diye homurdanıyor Kratos derin, bariton bir kıkırdamayla. "*Hayır, değilsin.*" Bianca parmak uçlarında ayağa kalkarken sessizce kıkırdıyor. O *hala* onu öpmek için aşağı çekmek zorunda.

Başka bir erkek -gerçek anlamda söylüyorum- Bianca'yla kendi evimizde bu kadar yakınlaşsaydı, onu çoktan masaya yatırmış olurum.

organlarını çıkarmak için bifttek bıçakları kullanarak.

Ama kız kardeşimin hayatını kurtardığınızda saygımı kazanırsınız, bu yüzden Kratos derimin altında gizlenen aç canavardan bir geçiş alır. Ayrıca, onu hiç görmediğim kadar mutlu ediyor, sürekli.

Bu yüzden ailemin geri kalanına dönerken ikisini aşk acısı çeken köpek yavruları gibi birbirlerini mıcıklamaları için yalnız bırakıyorum.

Dante, savaşı çoktan kaybettiğini bilen bir adamın tüm ihtiyatıyla karısını izliyor.

Dante, karanlık, tehlikeli ve sapkınların en karanlık ahlaksızlıklarını yaptıkları, şehrin en seçkin, yeraltı kink kulübü Club Venom'u işletiyor. Karısı Tempest ise her yönüyle onun tam zıttıdır. Gürültücü ve küstah bir estetiğe sahip ve Dante'nin düzen ihtiyacına hiç saygı duymuyor. Ayrıca onu mutsuz etmeye bayılıyor.

Ondan hoşlanıyorum.

"Tempest," diyor yavaşça, her hecede korkunç bir uyarı.

Başını kaldırıp bakmıyor bile, meze tabağındaki yiyeceklerle uğraşmaya devam ediyor, zeytinleri yeniden düzenliyor, peynir küplerini küçük Lego kuleleri gibi üst üste diziyor.

"Ne?" diye soruyor, gözlerini kırıştırıyor ve ağzına bir zeytin atıyor. "Her şeye *dokunmak* zorunda değilsin."

Kıkırdıyor ve dönüp ona muzipçe sırtıyor. "İşte senin sorunun da bu. Gerçek anlamda bir seks kulübün var ama eğlenceye alerjin var."

Homurdanarak her zamanki sandalyeme çöküyorum. Tempest bana dönerken hâlâ sırtıyordu. "Selam Carm."

"Tempest," diye sırtıyorum ve ağzıyla yakalamak istercesine havaya bir zeytin daha fırlatmasını izliyorum. Iskılıyor ve zeytin çenesinden sekip Dante'nin beyaz gömleğinin üzerinden kucağına yuvarlanırken karısı kahkahayı basıyor.

Adam derin bir iç çeker.

"Hey, *benimle* evlendin," diye sırtır Tempest ve yanağına bir öpücük kondurmak için döner.

"Bu konuda kandırıldığımı hatırlıyor gibiyim."

Tempest sırtıyor. "Ama yine de buradasın."

Dante, "Her gün bu hayat seçimimi yeniden değerlendiriyorum," diyor.

"İtira f et," diye şarkı söylüyor, sırf tekrar düzeltmesini izlemek için şarap bardağını yerinden oynatıyor. "Bensiz ölürsün."

Dante yavaşça nefes veriyor, sanki ruhunun en derin köşelerinden sabır topluyormuş gibi.

"Küçük kasırğa, sen kıpırdamadan oturmaktan *acizsin*."

Tempest ağzına bir parça Provolone atıp düşünceli düşünceli çiğniyor. "Bu doğru değil. Ben uyurken kıpırdamadan otururum," diyor sonunda.

"Uykunda *beni* tekmeliyorsun."

Omuz silkiyor. "Benim sorunum değil."

Dante parmaklarını şakaklarına bastırarak derin derin nefes alıyor. "Beni öldüreceksin," diye mırıldanıyor. "Yavaşça. Acı çektirerek."

Tempest ışınlanır. "Lütfen. Ben lanet bir *zevkim*."

Dante uzun bir süre ona bakar. Sonra yavaşça eğilir, sesi alçalır.

"Evet, öylesin," diye mırıldanır, sesi aynı anda hem sert hem de sıcaktır.

Tempest irkilerek gözlerini kırıştırıyor, prosciutto dilimi açık ağzının yarısına kadar gelmiş. Gülmekten kendimi alamıyorum.

Onlarla her zaman böyle olur: iter, kızdırır, tam bir kaos yaratır, Ve tam kontrolün kendisinde olduğunu düşündüğü anda, Dante ona tam olarak ne kadar kendisine ait olduğunu hatırlatıyor.

Yemek odasının diğer kapısı aniden açılıyor ve Nico elinde mahzenden aldığı iki şişe Barolo ile Pop'la içeri girerken kafamı kaldırıp bakıyorum.

Altmış iki yaşında, cehennem gibi bronzlaşmış ve hala çok yakışıklı olan Vito, bir şekilde her zaman gangster şıklığı ile pürüzsüz İtalyan inceliği arasındaki ince çizgide yürümeyi başarıyor. Adam krallar gibi giyiniyor; her zaman Armani.
-Ama üzerinde hâlâ biraz sokak havası var. Gömleğinin üst birkaç düğmesi açıkken altın zincir göğsünde parlıyordu. Şık,

Onu bir film yıldızı gibi gösteren modern saç kesimi, gençliğini çim için kavga ederek geçirmiş bir adamın karnabahar kulaklarını tam olarak kapatmıyor.

"Çetenin hepsi burada!" Vito sırtıyor, kollarını açmış odayı inceliyor.

Bunu çocukluğumuzdan beri söylüyor.

O zamanlar cumartesi sabahı çizgi film izlemek için oturma odasına doluştuğumuzda ya da bizi okuldan aldığında söylerdi. Şimdi ise aile malikanesinde toplandığımızda, güç mücadeleleri, ittifaklar ve miras alacağımız imparatorluk hakkında konuşuyoruz.

Ona ilk ulaşan Bianca oldu. Kollarını ona sıkıca sarıyor ve Vito alnına yüksek sesli, abartılı bir öpücük konduruyor.

"Benim güzel kızım." Kaşları çatılmadan önce yüzüne bakıp gülümsüyor. "Şu haline bak. Artık yemek yemiyor musun? Tamamen kemik olmuşsun!"

"Baba, ben çok yiyorum," diye iç geçiriyor Bianca, gülümseyerek.

"Evet, evet," diye geçiştiriyor onu. "Hâlâ benim *güzeller güzeli balerinimsin*."

Bakışları bana kayıyor. Bana doğru yürürken sırtışı şakacı ama keskin bir hal alıyor. Ayağa kalkıyorum ve ikimiz kucaklaşıyoruz, burnum onun tanıdık kokusuyla doluyor: İtalyan tıraş losyonu, temiz çarşaf ve Sinatra dinlerken içtiğine emin olduğum bir puronun kalıcı kokusu.

"Sonra hatırlatırsın," diye başını sallıyor ayrılırken. "Seninle hemen değerlendirmek isteyebileceğimiz bir fırsat hakkında konuşmam gerekiyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Ne tür bir fırsat?" Nico bize katılırken avucunu çene çizgisine sürterek ekliyor.

Vito sesini alçaltarak ikimize yaklaşıyor. "Söylentiye göre, Andrei Mushkin şu çağrılardan birini almış..." Boğazını temizliyor, sesi daha da alçalıyor. "Şu Kara Saray psikopatlarından."

Kaşlarım çatılıyor ama Nico ve ben birbirimize bakmıyoruz bile.

Bu işler böyledir.

Kara Saray yeraltı dünyasında kötü şöhretli olabilir ama kimse

-Gölge Krallar olarak gerçekte kim olduğumuzu kimse *bilmiyor*. Bizim bile

Aileler.

Oradan ayrıldıktan sonra ne olduğu hakkında konuşmayız. Bu duvarların dışında, Boğa ve ben bir sosyal ortamda ya da iş ortamında oturacak olsak - ki bunu sık sık yaparız - birbirimize gerçek isimlerimizle hitap ederiz. Tıpkı mahkemede olduğu gibi, birbirimize sadece Gölge isimlerimizle hitap ederiz.

"Öyle mi?" Eşit bir şekilde söylüyorum.

Pop başını sallar. "Evet. Mushkin'in son birkaç gündür kayıp olduğu söyleniyor."

Nico homurdanıyor. "Bilemiyorum baba. Bence tüm bu kara mahkeme olayı mafya dünyasının hayalet hikâyesi."

Vito gözünü bile kırpmıyor. "Değil," diye homurdanıyor. "Bu bok *gerçek*. Her iki durumda da Mushkin kayıp, adamları sessiz kalmaya çalışarak kendilerini kaybediyorlar ve sanırım hepimiz bunun Queens'teki depoları için ne anlama geldiğini biliyoruz."

Yavaşça başımı salladım. Sonra Pop başını sallıyor.

"Şu an için konuşulacak bir konu değil. Sadece bunu kafanıza sokmak istedim." "Hey, patron sensin, baba."

Gülümsüyor ve omzuma vuruyor. "Sonsuza kadar değil, ufaklık." Dönüp ellerini birbirine sürterken boğazını temizliyor ve memnun görünüyor. "Pekâlâ, pekâlâ, herkes yerlerine otursun. Akşam yemeği hazır. Ama önce kadeh kaldıralım."

Hepimiz masanın etrafındaki yerlerimizi alırken Nico şişelerden birini ustalıkla açıyor ve bekleyen her bardağa koyu kırmızı şarap dolduruyor. Vito masanın başında duruyor, kadehini kaldırıyor ve hepimiz onu takip ediyoruz.

"*Alla famiglia*," diyor sıcak bir gülümsemeyle.

Aileye.

"Bizi şekillendiren geçmişe, bizi birbirimize bağlayan bugüne ve bizi bekleyen geleceğe."

Boğazını temizliyor, kadehini tekrar kaldırmadan önce hafifçe kaşlarını çatıyor.

"Ellerimiz sabit, kalplerimiz güçlü kalsın ve her zaman evimizin yolunu bulalım."

Kadehleri tokuşturuyoruz, kahkahalar ve sohbet yeniden yükseliyor.

Ama aniden bir şeyler ters gitmeye başladı.

Babam hâlâ ayakta, kadehi havada. Ama bir yudum bile almıyor ve yüzü buruşmuş durumda.

"Baba?" Bianca ağzından kaçırıyor.

Olanları ağır çekimde izliyorum. Vito sendeleyerek geri çekiliyor, kadehi elinden kayıyor ve yere çarparak parçalanıyor, kırmızı şarap dökülen kan gibi döşeme tahtalarının üzerinde birikiyor.

Sonra yere düşüyor.

*Hay
sikeyi
m.*

*Olam
az.*

Bianca çılgık atıyor.

Nico ileri atılır ve Pop'u yere düşmeden hemen önce yakalar. Tempest'in nefesi kesilir, ayağa fırlarken sandalyesi arkaya sürtünür.

Kratos masayı kenara itmeye başlamıştı bile, Dante de Vito'yu yere indirmeye yardım etmek için hızla hareket ediyordu.

Yanına düşüyorum, ellerim omuzlarını kavırıyor.

"Pop," diye boğuluyorum. "POP!"

Bu iş böyle ol m a z . Vito Barone'un aile yemeğinde yere yığılmaması gerekiyordu.

"Biri lanet olası bir ambulans çağırsın!" Nico kükrüyor.

Böyle bir şey olamaz.

Babamın yüzü kül rengi, nefesi kesik.

Gözleri benimkilerle buluştu. Hayatımda ilk defa Vito Barone korkmuş görünüyor. Ve hayatımda ilk kez-

Ben de öyle.

LYRA

"PSİKOPATI, adli psikolojide en çok çalışılan ancak yanlış anlaşılan durumlardan biridir."

Profesör Armitage konferans salonunun önünde volta atarken kalemimi parmaklarımın arasında çeviriyor, sadece yarım yamalak dinliyorum.

"Gerçek bir psikopat empatiden ve gerçek duygusal bağlar kurma yeteneğinden yoksundur. Bununla birlikte, çok çekici olabilirler ve normal insan davranışlarını taklit etmede inanılmaz derecede yeteneklidirler. Onları bu kadar tehlikeli yapan da budur."

Hatıralarım zihnimde canlanırken parmaklarım kalemimin üzerinde sıkılaşıyor.

Sırtıma bastıran soğuk, sert taş. Gözlerimde titreyen mum ışığı.

Tazı'nın nefesi tenimde, sesi etrafımda duman gibi kıvrılıyor.

"Karşı koy."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor, içimde korku, endişe ve... başka bir şey arasında tanıdık bir savaş sürüyor.

Heyecan.

Arzu.

Bu düşünce beni hasta etmeliydi.

Bunu istememeliydim. Geceleri gözlerimi her kapattığımda, parmaklarım onun dokunduğu yerleri okşarken bacaklarımın arasındaki sıcaklığın zonklamasını hâlâ hissetmemeliydim.

"Psikopatlar kontrol peşindedir," diye devam ediyor Profesör Armitage. "İnsanları okuma, arzularını ve zayıflıklarını anlama konusunda oldukça yeteneklidirler. Onları parçalama oyunundan zevk alırlar."

Boğazım düğümleniyor.

Çünkü *sadece* boynuma hırlayan ve parmaklarını kalçalarımın arasına sokup beni kıvrandıran ve daha fazlası için nefesimi kesen Tazı değil.

Yakın zamanda yaşadığım diğer korkunç karşılaşmayı da düşünüyorum: Mercury Opera Binası'nın arkasındaki ara sokakta Carmine Barone ile yaşadığım.

Tiyatronun dışındaki gölgelerde durup yüzüme bakışı, yolumu kesişi.

Boğazıma dokunuşu, parmaklarının ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu hatırlatacak kadar bastırması.

Düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum.

İki farklı adamla iki karşılaşma. Yine de bana aynı şeyi hissettirdiler: dehşet.

Korkmu

ş.

Heyecan

lı.

Ve tahrik oldum.

Davranış Çalışmaları dersine odaklanmaya çalışırken midemde ekşilik pıhtılaşıyor.

"Psikopatlar kontrol peşindedir," diye devam ediyor Profesör Armitage, konuşurken elleri anlamlı bir şekilde hareket ediyor. "Bir psikopati gerçekten tehlikeli yapan şey sadece şiddet kapasitesi değildir..."

Zihnim bir bıçağın eti keserken çıkardığı acımasız sese, taş zemine dökülen şarap gibi sıçrayan kana, dans etmeye devam etmeye çalışırken burun deliklerimi dolduran yoğun, demir kayganlığındaki kokuya gidiyor.

"Bu onların uyum sağlama, çevrelerindeki olmadıkları bir şey olduklarına inandırarak manipüle etme yetenekleridir. Hissetmedikleri duyguları sergilerler. Siz farkına varmadan zayıflıklarınızı öğrenirler ve bu zayıflıkları kendi çıkarları için kullanabilirler."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, beni karanlık, dehlizli bir labirentte kovalayan, parmakları beni uçurumun kenarına iterken kulağıma iğrenç, korkunç şeyler fısıldayan adamı düşünüyorum.

Mesele şu ki, farkında olsun ya da olmasın, kırılganlıklarımı bana karşı kullanıyor. Akli başında ya da mantıklı bir dünyada oraya geri dönmeyi asla *düşünmezdim*.

Ancak "akli başında" ve "mantıklı" olmak şu anda Arkadi'nin borcunu ödemek için *haftada* beş bin dolar bulmam gerektiği gibi soğuk bir gerçek karşısında arka planda kalıyor. Ve bu parayı bulmak için aklıma gelen tek yol, geçen gece olanlardan sonra yapmamam gereken şeyi yapmak: o yere *geri dönmek*.

Ona geri dönmek.

Beynim durduramadan vücudum anılara tepki veriyor; boynum kızarıyor, nabzım karnıma doğru atıyor, içimde bir sızı kıvrılıyor.

Utanc göğsümü yakıyor.

Neden tüm bunlardan -canlı, ateşli bir şekilde- tahrik olmuşum ki? Benim neyim var böyle?

"Pek çok psikopat iktidar pozisyonlarında çalışır. Yerlerde gelişirler nerede manipölasyon ve acımasızlık vardır dikkate alındı varlıklar, zayıflıklar değil."

Nefesimi sertçe veriyorum ve bir elimi saçlarımda gezdirerek odaklanmaya, düşüncelerimi bastırmaya çalışıyorum.

Profesör Armitage sahnenin önüne geliyor ve ellerini önünde kavuşturuyor.

"Özetle, bir psikopatın tanımlayıcı özelliği basittir: durmazlar."

* * *

DIŞARIDAKİ HAVA keskin ve ısıracı, öğleden sonra gökyüzü soluk ve bulutlu. Ellerimi ceplerime sokuyorum, prova için şehir merkezine gitmek üzere metroya doğru ilerlerken çantamı omzuma atıyorum. Telefonum avucuma bastırıyor ve parmaklarımda gergin bir tik işareti yaratıyor.

Brooklyn'deki bağlantıya başka bir iş için mesaj atmalıyım.

Sonunda ailesi Bratva olan Milena'ya mesaj atıp "Bay Popov" diye birini tanıyıp tanımadığını sordum; bazı adamların yerel bodega sahibime zor anlar yaşattığını duyduğumu ve bu isimden bahsettiğimi iddia ettim. Milena bunun büyük olasılıkla Grigori Popov adında bir adam olduğunu söyledi, Milena'nın "ciddi bir deli" olarak nitelendirdiği orta düzey bir Rus gangster.

Görünüşe göre, başımın üzerinde son zamanlarda hayatıma girenleri karşılayan bir neon tabela var. *Harika*.

Geçen gecenin iğrenç ayrıntılarını bir kez daha hatırlarken omurgamda bir ürperti dalgalanıyor. Ama bu sefer telefonumu cebimden çıkarırken onları bir kenara itiyorum. Grigori'nin adamları kapımıza dayandığından beri henüz tam bir hafta geçmedi. Ama sihirli bir şekilde haftada beş bin dolar üreteceksem, o gece her neredeyse oraya geri dönüp tekrar dans etmem gerekecek-

Bir el kolumu kavradı ve irkildim.

Bir ara sokağa doğru sertçe çekilmeden önce zar zor tepki verebildim.

Sırtım tuğla duvara çarparken panik göğsümde patlıyor, nefesim keskin bir solukta beni terk ediyor.

Geçen geceki aynı iki adam -Grigori Popov'un adamları- bana bakıyor.

"Bak sen şu işe," diye dudaklarını bükerek alay ediyor uzun boylu olanı. "Bakın burada neyimiz varmış."

Ortağı eğiliyor, bakışları vücudumda geziniyor. "Bizden kaçıyor muydun, küçük kız?"

Başımı çılgınca sallıyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Daha bir hafta bile olmadı!"

Uzun boylu olan sırıtıyor. "Eğer *şimdi* sahip değilsen, nasıl ikiye gireceğini mi düşünüyorsun-"

"Bende var!"

Ağzımdan
kaçırdım.

Yani, çoğunu.

Titreyen parmaklarımla çantamı karıştırdım ve önceden hazırladığım zarfı
çıkardım.

Geçen gece bırakıldığım gibi teslim edildi.

Tam beş bin değil. Yani, *yemek yememiz* gerekiyordu ve kira için kenara ayırmak
üzere bin dolar çektim. Bu yüzden, daha fazla para için tekrar ne zaman dans
edebileceğimi sormak için o kişiye tekrar mesaj atma cesaretini bulmaya
çalışıyordum.

Kısa boylu olan zarfı elimden çekip alıyor, faturaları karıştırıyor. Yüzü kararıyor.

"Boyun kısa," diye homurdanıyor.

Nabzım aşırı hızlanıyor.

"Biliyorum ama henüz tam bir hafta olmadı," diye yalvarıyorum, sesim titreyerek.

Homurdanıyor. Uzun boylu olan beni dikkatle izliyor, yüzüne yavaşça bir sırıtış
yayılıyor.

"Biliyorsun," diye mırıldanıyor, "borcu ödemenin *başka* yolları da var."

Tiksinti, ekşi süt gibi içime sızıyor.

"Senin gibi güzel küçük bir şey mi?" Şehvetle sırıtıyor. "Bir horoz nasıl
çalıştırılır biliyor musun, bebeğim?"

Ondan uzaklaşırken yüzüm soluyor.

Kıkırdıyor. "İnan bana, *sikimi* yalaman Bay Popov'la aranı düzeltecek olsaydı, iki
dakika önce seni dizlerinin üstüne çöktürmüş olurdum."

Siktir git.

"Belki de o parayı kazanmak için Tanrı'nın sana verdiklerini kullanmalısın,
hmm?"

Başımı şiddetle sallıyorum ve adam omuz silkiyor.

"Sadece bir öneri. İnan bana, üçkâğıtçılık yapmak, Bay Popov'a ödemeyi
kaçırırsan başına geleceklerden *çok* daha iyidir."

Bakışları köprücük kemiğime inerken birden kaşlarını çatıyor. Panik içinde elim kolyeye gidiyor ve onu bir can simidi gibi kavıyor.

Bu, hiç tanımadığım ve tanışmadığım Alison Teyze'ye aitti. Ama ben küçükken babamın kız kardeşinin bu kolyeyi taktığı, üzerinde küçük bir bale ayakkabısı olan, pencere kenarında sallanan bir sandalyede oturduğu ve beni bebekken kucağına aldığı eski bir fotoğrafım vardı.

Arkadi ya da Vera'nın beni bu şekilde tutarken ya da insanların akraba oldukları bebeklere bakması gerektiği gibi bakarken çekilmiş *hiçbir* fotoğrafı yok. Bu yüzden Alison Teyze'nin beni tuttuğu, küçük elimin sonunda bana bıraktığı kolyeye uzandığı o fotoğraf benim için her zaman inanılmaz değerliydi.

Uzun boylu adam elimi tokatlayarak uzaklaştırdı ve parmakları zinciri kaptı, boynumdan kabaca çekerken kırdı.

Hayır.

Bağırıyorum, öne doğru atılıyorum ve umutsuzca onu geri almaya çalışıyorum. "Lütfen!" Nefesim kesildi. "Yapma-"

"Kısa boylu olduğun için bu bir teminat," diyerek kendini beğenmiş bir şekilde kıkırdıyor ve kolyeyi cebine atıyor.

"Sakin ol, geri alacaksın," diye alay ediyor diğeri. "Bize borcunu ödediğinde."

Sonra beni yakaladıkları gibi hızla gittiler.

Orada titreyerek, çığ ve nefessiz kaldım. Ve tüm bunlar başladığından beri ilk kez umutsuzluk gibi bir şeyin içime sızdığını hissediyorum.

Daha fazla paraya

ihtiyacım var. Ve

şimdi ihtiyacım var.

* * *

KÖŞEDE DURUYORUM, parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum, nefesimi yavaşlatmaya zorluyorum.

Popov'un adamlarının beni yakalayışını, parmaklarının kollarıma girişini, kolyemi hiçbir şey yokmuş gibi koparışını hâlâ hissedebiliyorum.

Titreyerek telefonumu cebimden çıkardım ve Brooklyn'in numarasına ilerledim. Bu numarayı en son aradığımda, neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, düzgün ve pürüzsüz bir ses tonuna sahip bir adam benimle kısa bir görüşme yaptı, ardından iş için alınmak üzere nerede buluşacağımızı söyledi. O zaman garip bir şekilde daha az gergindim.

Çünkü bu sefer, parmağım arama düğmesinin üzerinde gezinirken, nabzım kulaklarımda endişeyle atarken kendimi neye bulaştırdığımı *tam olarak* biliyorum.

Isı midemde kıvrılıyor, yavaş bir yanık gibi yayılıyor, anılar yasaksız bir şekilde içeri girerken utanç cildimi diken diken ediyor.

Onunla ilgili.

Beni kovalaması. Beni yakalayışı.

...Sonrasında gelen diğer her şey. İğrenmem ya da tamamen ihlal edilmiş hissetmem gereken şeyler. Her gece en özel düşüncelerimde kendime tekrarlamam gereken olaylar *değil*.

Derin bir nefes alıp anıyı ait olduğu yere itiyorum. Sonra daha karanlık, daha rahatsız edici bir düşünce beni ele geçiriyor.

Onlara söyledi mi?

Mahkemeye göz bağımın kaydığını söyledi mi? Görmemem gereken bir şey gördüğümü? Beni geri alacaklar mı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu

var. Aramaya basıyorum.

Hat bir kez çaldı. İki kere.

Sonra-

Yumuşak bir zil sesi.

"Üzgünüz, aradığınız numara artık hizmet vermiyor." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Hayır, hayır, hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Ekrana bakıyorum, sonra tekrar arama düğmesine basıyorum.

Aynı zil sesi. Aynı düz, robotik ses bana boku yediğimi söylüyor.

Kahretsin.

Panik beni ele geçirmeye başladığında omuzlarımı dikleştiriyorum, sakinleştirici bir nefes alıyorum, her şeyi dikkatle kontrol edilen bir maskenin arkasına atıyorum.

Hayır. Dağılmanın sırası değil. Bir yolunu bulacağım. Bir şekilde.

Üç kadar sayıyorum. Sonra köşeyi dönüyorum.

Mercury Opera Binası'nın arkasındaki sokak dansçılarla doluydu. genellikle günün başlangıcında. Bazıları soğuğa rağmen korkuluklara yaslanır, diğerleri kahvelerini yudumlar ya da sigaralarını tütürür, sessiz bir sohbe dalarlar.

Bu konuşulmayan bir ritüel, bu oyalanma. Fırtına öncesi sessizlik. Çünkü o kapıdan içeri adımımızı attığımız anda kendimize ait olmaktan çıkarız.

İçeride, biz Madam Kuzmina'yız.

Milena ve Naomi'yi hemen fark ediyorum. Naomi atkısına sarınmış, koyu renk saçlarını sıkı bir topuz yapmış, ellerini dumanı tüten bir kahveye sarmış. Milena soğuğa rağmen çıplak omuzlu ve şık sarı at kuyruğu ayak seslerimle döndüğünde sallanıyor.

"Hey!" Milena küçük bir sırıtışla dudaklarını büküyor. "Biz de bir arama ekibi göndermek üzereydik."

Naomi kahvesine üfleyerek ofluyor. "Her zamankinden iki dakika daha geç geldi."

"Kesinlikle," diye alay ediyor Milena. "*Oldukça* şüpheli."

Naomi gülümseyerek gözlerini deviriyor. "Sen ve senin Bratva paranoyan." Milena göz kırpmıyor. "Hayatta kalma içgüdü, *solnishka*."

Gülüyorum, çemberlerine giriyorum ve şakalaşmalarının üzerime bir battaniye gibi çökmesine izin veriyorum.

Milena en yakın arkadaşlarımdan biri. Kendinden emin, güzel, insanların ona yönelmesini sağlayan zahmetsiz bir soğukkanlılığa sahip.

Ama yine de o bir Kalishnik. Babası Marko, Kalishnik Bratva'nın başı. Milena bu konuda pek konuşmuyor ama konuşmak zorunda da değil.

Ne anlama geldiğini biliyorum.

Milena benimle aynı dünyada büyüdü. Ama o bu dünyanın içinde bir prenses olarak büyüdü.

Ben onun tutsağıydım.

Bu arada Naomi, ikimizin de tam tersi. "İyi bir kız", boğucu da olsa ayrıcalıklı bir hayatın içine doğmuş. Babası Leonard Kim bir kongre üyesi, annesi ise sosyeteden emekli bir balerin.

Yine de, Milena ve benden farklı olarak, her şeyden kaçma seçeneğine sahip olduğunu söylemenin saflık olacağını biliyorum.

...Çünkü aslında böyle bir seçeneği *olduğundan* emin değilim.

Naomi kahvesinden yavaşça bir yudum alıyor ve tiyatronun kapısına bakarken iç geçiriyor. "Yemin ederim, eğer Madam Kuzmina bugün beni fouettés'e koşturursa, sahte bir sakatlık geçirip çömlekçiliğe başlayacağım."

Milena sırtıyor. "Odile'i oynuyorsun. Fouettés iş tanımının önemli bir parçası."

Naomi inliyor. "Evet, Odile'in bir sendika temsilcisine ihtiyacı var. Bu işyeri istismarı gibi hissettirmeye başladı."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Yani, eğer değiştirmek istersen, seve seve bu rolü senden alırım-"

Naomi, "Cesedimi çiğnemen lazım," diye mırıldanıyor.

Milena sırtarak atkuyruğunu omzunun üzerinden atıyor. "Hey, ben bir cygnet'im. Ortada! O *pas de chat*'ler var ya, komşumun dizine çarpacağım diye endişelenip duruyorum. Neden en azından uçta olamıyorum?" Elinin tersini dramatik bir şekilde alnına götürüyor.

Naomi inleyerek geriniyor. "Sanırım Kuzmina bu hafta bana çok sert davranacak."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Odile'imın yeterince *kaba* olmadığını düşünüyor," diye homurdanıyor Naomi. "Benden 'karanlığımı çağırmamı' istiyor."

"Ah, *merhaba*?" Milena sırtarak kendini işaret ediyor. "Bratva prensesi burada. İçsel karanlık hakkındaki TED konuşmama her zaman davetlisiniz hanımefendi."

Naomi homurdanıyor. "Seni karaokede Britney Spears'ı sallayarak üç margarita içerken gördüm. Ondan sonra seni *karanlık* olarak görmekte zorlanıyorum."

Milena, "*Peki*," diyerek onu başından savar. "O zaman Lyra'ya sor. Onda boşa harcayacak karanlık var." Bu biraz fazla yakınımı geldi.

Hepimiz gülerken sıkı bir gülümsemeyi zorluyorum, ama içimde bir şey kaşınıyor, kıvrılıyor, yanıyor.

"Hadi, Kuzmina uçan maymunlarını göndermeden içeri girelim."

Tam kapıya doğru gidiyorduk ki omzuma bir dokunuş geldi. Döndüğümde Brooklyn'in bana baktığını görüyorum, yüzünde gergin bir ifade var.

Brooklyn'in beni kenara çekmesine izin vermeden önce Naomi ve Milena'ya "İçeride görüşürüz," diyorum.

"Senin için endişeleniyordum," diyor dudağını ısırarak.

Dudaklarıma kolay bir gülümseme yerleştiriyorum. "Sana söyledim, ben tamamen iyiyim!"

Geçen gece olanlardan sonra mesajlaştık. Ondan *düzinelerce* cevapsız arama ve mesaj aldım, çünkü daha sonra beni herkesle birlikte soyunma odasında göremeyince benim için çok korkmuştu.

Kaşlarını çattı. "Lyra, sen geri gelmediğinde..." Midem düğümleniyor.

Ona ne olduğunu anlatmayı planlamıyorum.

"Sana söyledim," diyorum hafifçe. "Kulaklıklarımındaki ses bana biraz daha dans etmek için geride kalmamı söyledi, hepsi bu."

Nefes veriyor, yere bakıyor. "Seni beklemeye çalıştım ama beni gitmeye zorladılar."

Kolunu sıkıyorum. "Her şey yolunda."

Ama her şey yolunda değil. Sürekli, sürekli o kovalamacayı düşünüp içimde bir şeylerin karıncalanmasına neden olurken değil.

Kapıya doğru dönüyoruz ama kendime engel olamıyorum.

"Hey, ben..." Brooklyn merakla bana bakarken boğazımı temizliyorum. "O numarayı aramaya gittim. Bilirsin, tekrar dans etmek için..."

"Evet, bağlantı koptu, değil mi?"

Brooklyn'in bunu sanki beklenen bir şeymiş gibi kolayca söylemesi göğsümdeki gerginliği biraz olsun azaltıyor.

"Bunu yapıyorlar." Omuz silkiyor. "Güvenlik meselesi sanırım. Her konserden sonra numarayı yakıyorlar."

Tanrıya şükür.

Demek bu yüzden numara artık kullanılmıyordu. Gördüğümü bildikleri için değil. Tazı onlara parmaklarıyla geldiğimi söylediği için değil.

Nefes veriyorum, omuzlarımdaki stres eridikçe omuzlarım düşüyor. "Sana yeni bir numaradan mesaj atacaklar-"

Telefonu sanki bir işaretmiş gibi yüksek sesle çalıyor. Brooklyn cebinden çıkarıp sırtıttı.

"Gördün mü? Şeytanın sözü."

Telefonu bana çeviriyor ve kaydedilmemiş bir numaradan gelen, üzerinde sadece "talimatlar gelecek" yazan bir mesaj gösteriyor.

Telefonumu çıkarıp gözlerimi ekrana dikiyorum. Mesaj yok.

Hay sikeyim.

"Ararım," diyor Brooklyn sessizce ve bana zoraki bir gülümseme gönderiyor. "Eminim gözden kaçmıştır. Geçen sefer senden daha uzun kalmanı istemişlerdi, değil mi?"

"Evet, hayır, kesinlikle," diye mırıldanıyorum, spiral yapmamaya çalışarak. "Her neyse, içeri girmeliyiz."

Tiyatronun içinde soyunma odası uğulduyor, dansçılar birbirine sokulmuş, fısıldaşıyor.

"Neler oluyor?" Naomi ve Milena'ya doğru yürürken soruyorum.

Milena'nın kaş Oluklar olarak o dönüyor. "Bu Bianca'nın Baba." o diyor. "Görünüşe göre dün gece kalp krizi geçirmiş."

Vay anasını.

"Vito Barone mu?"

Başını sallıyor. "Hastaneye zamanında yetişti ama *lanet olsun*. Babanı hayal edebiliyor musun-"

Ağzı anında kapanıyor ve Naomi'nin ona doğru fırlattığı soğuk bakışı yakalıyorum. Başımı iki yana sallıyorum.

"Çocuklar, sorun yok," diye gülüyorum - belki biraz fazla yüksek sesle. "Benim yanımda 'baba' diyebilirsiniz. Taşa falan dönüşecek değilim."

Senin üzerinde hiçbir gücü

yok. Artık yok.

Tam o sırada soyunma odasının kapısı açılır ve Bianca içeri girer. Yüzü solgun, gözleri kızarmış.

Konuşma kesilir ve bir an için kimse ne söyleyeceğini bilemez. Sonunda Naomi öne çıkar ve ona sarılır. "İyi misin?"

Bianca yumuşak bir nefes verir. "Evet, yani, *hayır*, ama..." Onu sallıyor Başını. "Şu anda durumu stabil. Önemli olan tek şey bu." Milena onun sırtını sıvazlıyor. "Sen nasılsın?"

Bianca kısa bir kahkaha atıyor. "Tam bir enkaz. Ama bunun üstesinden gelmeye çalışıyoruz. Şimdilik, bunun bir daha olmayacağından emin olmaya çalışıyoruz. Sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz." Bize bakarken ağzı alaycı bir sırıtışa dönüşüyor. "Aslında tüm bu olanlarla ilgili tek eğlenceli şey de bu..."

Naomi kaşlarını çatıyor. "Neymiş o?"

"Carmine artık evlenmek zorunda."

Gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

Bianca başını sallıyor. "Babamın iyi olacağından eminler. Ama bence bu bir onun için büyük bir uyanış çağrısı. Daha iyi beslenmeye başlamalı, yavaşlamalı, stresi üzerinden atmalı." Etrafına bakınıyor ve üçümüze doğru eğiliyor. "Bakın, lütfen bunu henüz paylaşmayın. Ama..." Yutkunuyor. "Babam görevi bırakıyor. Carmine onun yerini alacak."

Milena alçak sesle ıslık çalıyor. "*Vay* be. Kardeşinin görevi devralmak için acele etmediğini sanıyordum."

Bianca yorgun bir şekilde şakaklarını ovuşturarak, "Öyle değil," diye mırıldandı. "Ama olan oldu. O babamın en büyük varisi, yani..."

Naomi başını öne eğer. "Ama neden evlenmek zorunda?"

Bianca'nın ifadesi düz ve etkilenmemiş. "Aile reisinin bir eşe ihtiyacı olduğuna dair eski usul bir saçmalık." Homurdanıyor. "Yani, saçmalık, ama eğer benseniz *eğlenceli* bir saçmalık. *Carmine*'in evli olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Milena kıs kıs güler. "Yani... O çok seksi."

"Milena!"

"Ne?" diye gülüyor. "Ben sadece gerçeği söylüyorum. Bütün kardeşlerin öyle." Biance burnunu kırıştırıyor.

"Biriyle görüşüyor mu ki?" Naomi sorar.

Bianca dolaplara yaslanır. "Hayır. Şunu dinle, bu gece *seçmeler* düzenliyor. Sanki *Bachelor* yarışması gibi." Başını sallıyor. "*Ve* daha da iyisi var. Kimi seçerse? Onlara bir milyon dolar teklif ediyor."

Midemde keskin bir açlık

hissediyorum. Bir. Milyon. Dolar.

Babamın borcunu tahsil etmeye gelen adamları düşünüyorum.

Kanepeye yığılmış, son şişesinde boğulmakta olan annemi düşünüyorum.

Siyah hayvan maskeli adamlara dans etmek için bir daha kesinlikle çağrılmayacağım gerçeğini düşünüyorum.

Bianca iç geçiriyor. "Kim kazanırsa ona acırım."

Hiçbir şey söylemiyorum. Şimdiden kazanan kişi olmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorum.

O kadar paraya sahip olmak.

Nihayet, *nihayet*, özgür

olmak.

Ve aniden, bu gece tam olarak nerede olacağımı biliyorum.

LYRA

BARONE MALİKANESİ ÇOK SAÇMA.

Sadece büyük değil, o eski dünya, aristokrat İtalyan tarzında zengin. Tamamen taş ve oyma balkonlar, şehrin ışıklarını yansıtan geniş pencereler, muhtemelen tek başına benim kiramdan daha pahalı olan devasa çift kapılara çıkan merdivenler.

Daha önce de önünden geçmiştım - yani Central Park'ın 79^{inci} sokaktaki girişinin *tam* karşısında. *Buranın* Barone'ların evi olduğunu hiç fark etmemiştim.

Lanet olsun, Bianca.

Şimdi buradayım, büyük mermer fuayede duruyorum, yüksek tavanlara ve altın aksanlara aval aval bakmamaya çalışıyorum, bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Bu ev bir yuva gibi hissettirmiyor. Bir

kale gibi hissettiriyor.

Ve şu anda, yerimde duramıyorum.

Elinde iPad olan takım elbiseli bir adama adımı verdikten sonra etrafıma bakınıp rakiplerimi gözden geçiriyorum. Çoğu mafya, bu çok açık. Cilalı, dengeli, pahalı elbiseler giiyorlar. Suç dünyasında, Barone imparatorluğuyla evlenmek herhangi bir aile için *büyük* bir bağlantı olurdu. Bu yüzden kızlarını gönderdiler.

Bazıları küçük kümeler halinde bir araya toplanmış, fısıldaşıp dedikodu yapıyor, manikürlü tırnaklarını karıştırıyor. Diğerleri yalnız oturuyor, keskin bakışlarla odayı okuyor.

Tam arkamı dönüp gitmeyi düşünürken arkamda tanıdık bir ses duyuyorum.

"Lyra?"

Anne. Şerefsiz.

Milena.

İçim burkuldu, midem bulandı. Buraya gelmek bile kaygılarım için cehennem gibiydi. Ama tanıdığım biriyle karşılaşmak?

Vur beni.

İnleyerek yüzüme nötr bir ifade vermeye zorluyorum ve ona dönüyorum.

Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Tamam, açıkla. Burada ne halt ediyorsun?"

"Burada ne yapıyorsun?"

Gerçekten ustaca bir cevap, self.

Oturma odasındaki kız kalabalığını işaret ediyor.

"Bu gecenin mutlak *tren enkazının* ortaya çıkışını izlemek için," diye kıkırdıyor sessizce, bana doğru eğilerek. "Seninle aynı sanırım?"

Ben de ona uyararak gergin bir kahkaha attım.

"Yani, şunlara baksana," diye devam ediyor Milena, eğlenerek. "Bir adamın *seni* karısı olarak *seçmesini* umarak böyle bir şeye gittiğini hayal edebiliyor musun? Hangi yıldayız? *İğrenç.*"

"Hah, evet, cidden," diye mırıldanıyorum. "İğrenç," diye başımı sallıyorum, katılıyormuş gibi yaparak. Ama ben de *tam olarak* bunu yapmak için buradayım.

Milena'nın aksine, bunu eğlence olsun diye izleme lüksüne sahip değilim. Buradayım çünkü paraya ihtiyacım var.

Tüm seçeneklerim tükendi.

Ben bunun üzerinde duramadan odadaki enerji değişiyor ve birkaç kız sessizleşiyor, bakışları girişe kayıyor.

Bakışlarını takip etmek için dönüyorum. İçeri giren kızın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama benim yaşlarımda ve acayip *güzel*.

Sadece güzel değil. Her yerde baş döndüren türden bir güzellik. Koyu renk saçları, bronz teni ve çığınca yoğun zümrüt yeşili gözleri var.

Mermerin üzerinde tıkırdayan topuklu ayakkabıları, kıvrımlarını saran tasarım elbisesi, hem göz alıcı hem de hiç çaba sarf etmemiş gibi görünmesini sağlayacak şekilde yapılmış saçlarıyla kusursuz bir şekilde bir araya getirilmiş.

Milena onu şüpheyle izliyor. "*İşte bu ilginç.*" Ona

bakıyorum. "Neden? Kim o?"

"Gabriella De Luca."

Bu isim benim için bir şey ifade etmiyor ama buradaki diğer kızlar için ettiği açık.

Milena sesini alçaltarak eğiliyor. "Nero De Luca'nın küçük kız kardeşi gibi." Hâlâ boş.

Milena iç geçirir. "Tanrım, Lyra, mafya dünyasının dedikodularına *hiç* dikkat ediyor musun?"

"Etmeli miyim?"

Gözlerini deviriyor. "De Lucas ve Barones birbirlerini pek *sevmezler*. Birlikte iş yapıyorlar ama bu... huysuzca. En azından ben öyle duydum."

Gabriella'nın kendisine yönelen bakışlara aldırmadan oturma odasına doğru ilerleyişini izliyorum.

"Ayrıca," diye devam ediyor Milena, "Gabriella'nın paraya ihtiyacı olması mümkün değil."

Haklısın. Yani, kız tepeden tırnağa Versace giymiş ve her sabah şampanya ve elmaslarla yıkanıyor gibi görünüyor.

"Ve" diye ekliyor Milena, "ağabeyinin onun burada olmasını kabul etmesine imkân yok."

"Neden olmasın?" diye soruyorum.

Milena kısık bir kahkaha atıyor. "Çünkü Nero *deli*."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "O kadar kötü mü?"

"Kötüden de kötü," diyor. "Adamın büyük kontrol sorunları var. Psikopat düzeyinde. Kocaman da bir egosu var. Tanrı'nın dünyaya bir armağanı. Bilirsiniz, temelde tek kişilik bir kırmızı bayrak geçit töreni. Gabriella'nın burada olduğunu öğrenirse, burası *suç mahalline* döner."

Ben daha başka bir soru soramadan, yeni bir varlığın kapı aralığını doldurmasıyla hava aniden değişiyor.

Milena inliyor. "*Kahretsin*, işte başlıyoruz." Yüzünü buruşturuyor ve oturma odasına giren uzun boylu, esmer yakışıklı adama çenesini sallayarak bakıyor. "Karşınızda Nero."

Gabriella odanın sahibiymiş gibi içeri daldı. Ağabeyi ise sanki tüm *dünyanın* sahibiymiş gibi kasıla kasıla içeri giriyor ve herkesin diz çöküp yüzüğünü öpmesini bekliyor.

Neredeyse bir dövüşçü gibi görünüyor. Koyu kahverengi saçları, umurunda olmadığını belli edecek kadar dağınık, cesur bir İtalyan görünümü ve küçük kız kardeşiyle aynı parlak yeşil gözleriyle odadaki herkesi işe yarar ya da değersiz olarak değerlendiriyor. Bu da onun yontulmuş kemik yapısı ve gülünç derecede iyi görünümüne sahip biri için çok gereksiz bir özellik gibi görünüyor.

Dövmeler, siyah gömleğinin yakasının altından ön kollarına doğru kıvrılıyor.

İçeri girdiğinde oda sessizleşir, hemen arkasında takım elbiseli iki iri adam vardır. Onunla ilgili her şey kontrol, güven ve rahatsız edici bir tür şiddet enerjisi yayıyor.

Bakışları sonunda Gabriella'nın üzerine düşüyor ve çenesi

kilitleniyor. Hâlâ gözlerini dört açmış onu izleyen Milena

alçak sesle ısıklık çalıyor. "*Kahretsin*," diye mırıldanıyor.

"İşler *ilginçleşmek* üzere."

Nero, Gabriella'ya doğru ilerlemeye başladığı anda odadaki gerilim artıyor. Gabriella. Acele etmiyor. İnsanları yolundan çekmeye zorlamak zorunda kalmamış biri gibi yürüyor çünkü onun geldiğini gördükleri anda hareket ediyorlar.

Ancak Gabriella yerinden kıpırdamıyor.

Tasarımcı çantasından telaşsızca zarif gümüş sigara tabakasını çıkarıyor, açıyor ve yumuşak dudaklarının arasına ustalıkla bir sigara yerleştiriyor. Kardeşi hışımla yaklaşırken yeşil gözlerini kaldırıyor ve çenesini hafifçe kaldırıyor.

Aile dinamikleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bir güç mücadelesi gördüğümde anlarım.

Nero onun önünde durdu, bakışları jilet gibi keskindi. "Gitme vakti Gabby," diyor sert bir sesle.

Gabriella gözlerini kırpıştırıyor, sonra yumuşak bir kahkaha atıyor. "Affedersiniz?"

"Beni duydun," diye mırıldanıyor Nero, alçak sesle ve kasıtlı olarak. "Her ne oyun oynuyorsanız, artık sona erdi. Hadi *gidelim*. Buraya ait değilsin."

Başını hafifçe eğiyor. "Komik. Ben de aynısını sana söylemek üzereydim. Carmine Barone'un eş adayları listesinde oldukça alt sıralarda yer aldığına eminim."

Kızlardan birkaçı duymamış gibi davranarak garip bir şekilde yerlerinden kıpırdandı. Milena ise patlamış mısır, ekstra tereyağı ve lanet olası kaloriler için *can* atıyor gibi görünüyor.

Nero tepki vermiyor, gözünü kırpmıyor. Sadece bakıyor, duruşu rahat ama alttan alta gergin.

"Bir hata yapıyorsun," diyor.

Gabriella yanmayan sigarasını bir kenara bırakıyor, sonra manikürlü parmağını dudaklarına götürüyor, alaycı bir dalgınlıkla. "Bu benim ilk hatam değil. *Muhtemelen* sonuncusu da olmayacak."

"Yirmi dört yaşındasın, Gabby. Seni beladan uzak tutacak bir bakıcıya ihtiyacın olmamalı."

"Ben de bir bakıcı istemiyorum ama yine de buradayız."

Çenesi gıcırıyor. "Kendini neyin içine soktuğun hakkında hiçbir fikrin yok."

"Vay canına," diyor Gabriella. "*Ne kadar* orijinal bir argüman. Bunu markalaştırın."

Nero'nun ön kolundaki bir kas esniyor. "Oyun oynamaktan bıktım, Gabriella. Buradan gidiyoruz. Şimdi."

Hafifçe eğiliyor, sesi yumuşak, alaycı. "Yoksa ne yaparsın? Beni cezalandırır mısın? Telefonumu mu alırsın? Kredi kartlarımı iptal mi edersiniz?"

Nero yavaş bir nefes verir. "Rossi. Bianchi."

Onunla birlikte içeri giren iki adam hemen öne doğru kayar.

Gabriella bir adım geri çekiliyor, neşesi kısa bir süreliğine titreyiyor, sonra sertleşip başka bir şeye dönüşüyor.

"Sen yapmazdın," diye mırıldanıyor.

Nero gülümsüyor. Dostça değil. Yakın bile değil.

"Yapmaz mıyım?"

İki muhafız da birer kolundan tutuyor.

Kadın çırpınıyor, topukları cilalı mermerde kayıyor. "Çekin şu lanet ellerinizi üzerimden! Lanet olsun, Nero! Seni psikopat!"

Birden çalışma odasının ağır kapıları kayarak açıldı. Huysuz görünümlü Carmine Barone dışarı çıktı, kaşları çatıktı, kolları bir şeyin ortasındaymış gibi yukarı kalkıktı. Dehşete düşmüş gibi görünen genç bir kadın, görüşmeyi bitirmek için *sabırsızlanıyormuş* gibi onun peşinden çalışma odasından dışarı fırlıyor.

Gözlerim geçen gece karanlık sokakta eli boğazıma dolanan adama takılınca endişeyle yutkunuyorum.

Carmine'ın gözleri hemen Nero'ya kilitleniyor. "Ne oluyor lan?" diye homurdanıyor.

Nero ona zar zor bakıyor, ağzının kenarları alaycı bir eğlenceyle yukarı doğru seğiriyor.

Nero sırtarak, "Sizi... bu her neyse, rahatsız ettiğim için üzgünüm," diyor.

Carmine yavaşça nefes verir, öne doğru adım atarken omuzlarını yuvarlar.

"Aile meselelerini kendi çatın altında tut," diye mırıldanıyor Nero'ya sessizce.

"Üzerinde çalışıyorum dostum," diye mırıldanıyor Nero.

Tamam, belli ki birbirlerini tanıyorlar. İyi tanıyorlar. Ve Milena'nın daha önce bahsettiği aileleri arasındaki "dikenlilik" her neyse, şu anda orada değil gibi görünüyor.

Onları hâlâ aynı merakla izleyen Milena'ya bakıyorum.

Nero ellerini ceplerine sokarak omuz silkiyor. "Her neyse, çöpü atar atmaz yolunuzdan çekileceğim."

"*Siktir git*, Nero!" Gabriella omzunun üzerinden ateş ediyor.

Carmine alay ediyor, ama bunda hiç mizah yok. "Hadi ama dostum. Kibar ol." Sırıttıyor. "Ya da belki sırf seni kızdırmak için karım olarak onu seçmem gerekecek."

Nero gülümsüyor. Ve *lanet* olsun, dengesiz bir gülümseme. Daha çok kuduz bir vahşi hayvanın saldırmadan önce dişlerini göstermesine benziyor.

"Sanırım beni kızdırmanın ne kadar berbat bir fikir olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorsun beni."

Carmine hiçbir şey söylemiyor.

"Her neyse, bu... gerçekten romantik olayın tadını çıkar Carmy," diye kıs kıs gülüyor Nero, dönüp kızlara bakıyor. Dönmeden önce Carmine'a son bir kez başını sallıyor, adamları Carmine'ı ön kapıdan dışarı sürüklerken kız kardeşinin savurduğu küfürleri duymazdan geliyor, Nero da hemen arkasından onu takip ediyor.

Carmine yavaşça nefes verir. "*Kahretsin*," diye homurdanıyor, dönüp çalışma odasına girmeden ve kapıları kapatmadan önce kimseye bir şey söylemiyor. Birden arkamızdan bir soluk sesi duyuyorum.

"Çocuklar?"

Milena ve ben aynı anda döndüğümüzde şaşkın bakışlı Bianca'nın bize baktığını gördük.

"Um..." Yüzü soluyor. "Burada ne *halt* ediyorsun?"

Milena sessizce kıkırdıyor. "Merak etme. Sadece gösteri için buradayız," diye kıs kıs gülerek bana dirsek attı. "İkimiz de *ciddi ciddi* evlenmek için seçmelere katılacak değiliz ya-"

"Lyra Ostrova?"

Omurgam kaskatı kesiliyor.

"Ostrova," diye homurdanıyor beni daha önce kontrol eden iPad'li adam, bu sefer daha yüksek sesle. "Sıra sende."

Milena ve Bianca dönüp bana bakarken yüzüm kıpkırmızı oluyor.

"Dostum... Ne yapıyorsun?" Milena tıslıyor.

"Özür dilerim," diye geveliyorum, gözlerim Bianca'ya kayıyor. "Çok özür dilerim." Sonra dönüp elinde iPad olan adama doğru koşuyorum.

* * *

CARMINE, avlanmaya değip değmeyeceğime karar veren bir avcı gibi beni izliyor.

Karşımda alçak, pahalı görünümlü bir kanepede oturuyor, benim oturduğumun aynısı, bir kolu arkaya doğru sarkmış, parmakları deriye vuruyor. Aramızda, onun dünyasını benimkinden ayıran şık bir sehpa loş ıııkta parılıyor.

Ellerim kucağımda dönüyor. Tüm zamanların en garip iş görüşmesindeymişim gibi hissediyorum.

Buraya ait değilim.

Bunu biliyorum. *O da* biliyor.

Başka seçeneğim de yok.

Carmine hafifçe öne eğiliyor, ağzının kenarları yavaş, neşesiz bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Vay, vay," diye mırıldanıyor. "Bu hiçbir şey duymayan Bayan Hiç Kimse değil mi?" Midem sıkışıyor.

Tiyatronun arkasındaki ara sokakta ilk karşılaşmamızdaki sözleri hatırlamam bir saniye sürüyor; duvara yaslanmışım, eli boğazıma sarılmıştı.

Bakışlarını tutuyorum. "Aslında Lyra'yı tercih ederim."

Dudakları seğiriyor, gözlerinde eğlence titreşiyor.

"Pekâlâ *Lyra*, o zaman konuya girelim. Bu röportajın özellikle mafya ailelerinden gelen kadınlar için olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Nefesimi sabit tutmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Farkındayım."

Carmine başını eğip beni mikroskop altındaki bir numune gibi inceliyor. "Sen Arkadi Ostrov'un kızıydın."

Çenemi sıkıyorum. "Evet."

Yüzünde soğuk ve keskin bir şey parlıyor.

"*Mafya aileleri*," diye tekrarlıyor, sesi sertleşiyor. "Genç kızlardan oluşan bir harem, onları katletmeden önce lanet olası bir bodrumda kilitli tutan bir psikopatın aileleri değil."

Boğazım düğümleniyor ama yüz ifademi düzeltiyorum, duruşumu profesyonel tutuyorum - sanki aslanın ininde değil de bir iş görüşmesindeymişim gibi.

"Yani..." Boğazımı temizliyorum. "Herhangi bir sorunuz var mı-

" "Dur."

Carmine'ın gözleri parlıyor, acımasızca eğleniyor.

"Bunun gerçekten *normal* bir konuşma olduğunu mu düşünüyorsun?" Kollarını kanepenin üst kısmına yayarak arkasına yaslanıyor, tamamen rahat.

Çenemi kaldırıyorum, aşırı nefes almamaya çalışıyorum. "Röportajın amacının bu olduğunu sanıyordum."

Dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "Şirin."

Aramızdaki sessizlik ağır ağır uzuyor. Sonra bakışları aşağı kayıyor, boğazıma odaklanıyor.

İfadesi değişiyor; mizah azalıyor, yerini karanlık alıyor. "Kolyen nerede?"

Hazırlıksız yakalandığım için gözlerimi kırpttırıyorum. "Ne?"

Gözleri tekrar benimkilere kaydı.

"Bale pabuçlu kolyen," diye tekrarlıyor. "Seni her gördüğümde onu takıyordun ama şimdi takmıyorsun. Genelde insanlar böyle durumlarda şans getirmesi için kolye gibi duygusal parçalar takarlar."

Midem bulanıyor, yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Bu adam beni ne zaman fark etti ki?

Omuz silkiyorum, küçümsemeye çalışıyorum. "Ben... sadece bugün giymedim."

Carmine ikna olmuş görünmüyor. Ama bir süre sonra elini saçlarında gezdirip iç geçirerek konuyu kapatıyor.

"P e k â l â , bu saçmalığı keselim. Bu iş bitti," diyor ve koltuktan kalkıyor. "Senin için gitme zamanı."

Göğsümde bir endişe parlıyor ve aniden ayağa kalkıyorum. "Bekle-"

"Belli ki paraya ihtiyacınız olduğu için buradasınız. Ama ben hayır kurumu değilim. İşin bitti."

İçimden bir şey koptu.

Hayır.

Bu parayı almadan buradan çıkmayı göze alamam.

Tam ben paniklemeye başlamışken Carmine bir sürahiye uzanıyor, diğer eliyle kristal bir bardağı kavrayıp içine viski dolduruyor.

...Tam o sırada odadaki ışıklardan biri parmağındaki yüzüğü parlatıyor.

Basit. Altın.

Parıldayan siyah bir mücevher.

Bir anda, gerçekliğim değişirken tüm vücudum hareketsiz kalıyor.

Vay anasını.

O yüzüğü biliyorum. O halkayı bacaklarımın arasında

hissettim. Dilimle tattım.

Hayır. Bu mümkün değil.

Bu mümkün değil.

Beni labirentte kovalayan, taş duvara sıkıştıran ve bana sahipmiş gibi dokunan adam...

Önümde duruyor. Ve adı Tazı

değil.

Lanet olası Carmine Barone.

Carmine içkisinin yarısını deviriyor, bardağı indirip bana dönmeden önce boynunu döndürüyor.

"İşimiz bitti dedim, Bayan Hiçkimse. Siktir git-" "Beni seçeceksin."

Yavaşça kaşları çatılıyor, dudakları meraklı ve hiç de eğlenmemiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Şimdi bunu neden yapayım ki?" diye homurdanıyor. Kendimi çelikleştirerek çenemi kaldırıyorum.

"Çünkü," diyorum, sesim sakın ama jilet gibi keskin, "eğer yapmazsan, herkese köpek maskelerine ve yeraltı labirentlerinde kız kovalamaya olan düşkünlüğünü anlatırım."

Aramızdaki hava, bacaklarımı jöleye çeviren karanlık, ölümcül bir enerjiyle zonkluyor.

Carmine tamamen, sinir bozucu bir şekilde hareketsizleşiyor, viski bardağı dudaklarının yarısına kadar geliyor, içindeki buz yumuşak bir çınlamayla yer değiştiriyor. Parmakları taş bardağın etrafında hafifçe geriliyor. Dayanılmaz bir yavaşlıkla bardağı bar arabasının üzerine bırakıyor; kristalin ahşaba karşı sessiz, kontrollü tıkırtısı.

Sonra hareket ediyor.

Hızlıca.

Ben daha tepki veremeden, sehpayı hiçbir şey yokmuş gibi kenara itiyor ve sehpanın aniden ve şiddetle yere sürtünmesine neden oluyor, irkiliyorum.

Kalbim boğazıma tırmanıyor ve çığlıgımı bastırıyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum ama bacaklarım kanepeye çarpıyor.

Sonra düşünüyorum.

Yastık beni yakaladı ama ben daha ayağa kalkamadan Carmine oradaydı.

Yükseliyordu. Yükseliyordu. Beni içine hapsediyor.

İri, damarlı bir eli boğazımı sararak beni kanepeye bastırırken gölgesi beni yutuyor - boğmuyor ya da acıtmıyor, sadece beni yerimde tutuyor ve şu anda ne kadar *güçsüz* olduğumu hatırlatıyor.

Nefesim hızlı ve sığlaşıyor, nabzım avucunun içinde çılgınca atıyor.

Eğiliyor, buz mavisi bakışları benimkileri yakıyor, dudakları hafifçe aralanmış, sanki konuşacak mı yoksa *ısıracak* mı diye tartışıyor.

"Az önce hayatının en büyük hatasını yaptın," diye homurdanıyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Korkmam gerekirdi. Ve öyleyim. Ama korku başka bir şeye dönüşüyor
Adını vermek istemediğim.

Tıpkı geçen seferki gibi.

Sanki o da hissediyormuş gibi eli hafifçe sıkılıyor.

Sesimi işe yaraması için zorluyorum. "İki seçeneğin var," diye fısıldıyorum. "Ya sen seç-"

"Geçen gece ne gördüğünü *biliyor* musun?" diye mırıldanıyor karanlık bir sesle. Boğazıma sarılan ele karşı güçlkle yutkunuyorum. "*Evet.*"

Dudakları kıvrılıyor. "Hayır, bilmiyorsun," diyor. "Sen sadece öyle olduğunu sanıyorsun. Eğer gerçekten bilseydin, benden ve bu şehirden olabildiğince uzağa, olabildiğince hızlı koşardın ve kendini karanlık bir deliğe gömer, bir daha da *asla* çıkmazdın."

Eli boğazıma daha sıkı sarılırken kafamın içinde sirenler çalıyor. Gözleri gözlerimi delip geçerken bana doğru eğiliyor.

"Geçen gece gördüğün şeyin *zerresine* bile sahip olsaydın, küçük dansçı," diye hırılıyor, "buraya gelip bunu *yüzüme* vurmak yapmayı hayal edeceğin en son şey olurdu."

Sözlerini bitirdiğinde oda iğne deliği kadar sessiz.

Yavaşça, güçlü pençesi boğazımdan çözülüyor. Elini indiriyor, arkasında zonklayan, karıncalanan bir his bırakıyor ve bana bakarken kendime rağmen irkilmeme neden oluyor.

"Hiçbir şey duymayan ve görmeyen Bayan Hiçkimse olarak kalmalıydın, küçük dansçı," diye homurdanıyor. "Çünkü benimle birlikte olmak istemeyeceğin tek şey, çok ama çok fazla şey görmüş biri olmak."

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan uzaklaşıyor.

"Şimdi kaç ve inandığın tanrıya bu sefer seni kovalamak istemediğim için dua et."

LYRA

TIYATRO BOŞ.

Karanlık.

Sessiz ve tanıdık, şu anda ihtiyacım olan şey de bu.

Sahneye yığıldığımda, vücudum terden kayganlaşıırken, uzuvlarım yorgunluktan titrerken tek ses kendi soluğum.

Bu gece burada olmak için bir nedenim yoktu. Prova yoktu. Şirket toplantısı yoktu. Ama hareket etmem gerekiyordu.

Madam Kuzmina dansçılarına o kadar güveniyor ki çoğumuz tiyatronun yan kapısının giriş kodunu biliyoruz, yani istersek gelip tam olarak bunu yapabiliriz. Sadist yönetmenimizin bu kararı verirken aklında "terapi" olduğundan pek emin değilim. Ama tomayto, tomahto.

Bu gece kaslarımın ağrımasına ve ciğerlerimin yanmasına ihtiyacım vardı. Topraklanmış hissetmeye ihtiyacım vardı. Çünkü bütün gün kendi düşüncelerimden kaçıyordum.

Röportajdan. Carmine'dan. *Deli* olduğum fikrinden. Onun gibi bir adama şantaj yapmaya çalışacak kadar.

Bunun birden fazla kez vurgulanması gerektiğini hissediyorum: Ben -küçük yaşlı ben- ülkedeki en güçlü İtalyan mafya ailelerinden birinin yeni başışısına şantaj yapmaya çalıştım.

Bu *da* ne demek oluyor?

Barone malikanesinden durmadan ve arkama bakmadan kaçtığımdan beri Milena ya da Bianca ile konuşmadım. Veda etmedim. Çıkışımı bir şakayla örtmeye çalışmadım. Mesajlarını da görmezden geldim.

Çünkü ne diyebilirim ki? Özellikle Bianca'ya?

Ve ayrıca? Hangisi daha kötü bilmiyorum: Şimdiden yaptığım şey mi, yoksa diğer ayakkabının düşmesini beklemek mi?

"Hiçbir şey duymayan ve görmeyen Bayan Hiçkimse olarak kalmalıydın, küçük dansçı. Çünkü benimle birlikte olmak istemeyeceğin tek şey çok ama çok fazla şey görmüş biri olmak. Şimdi kaç ve hangi tanrıya inanıyorsan ona dua et ki bu sefer seni kovalamak istemeyeyim."

Bu sözleri tekrarlamak bile omurgamda şiddetli bir ürperti yaratmaya yetiyor. İrkiliyorum, omzumun üzerinden bakıyorum. Dün koştüğumdan beri bunu yapıyorum.

Ama şimdiye kadar beni ara sokaklara sürükleyen bir adam
olmadı. Misilleme yok.

Hiçbir şey olmadı.

...Henüz olmadı.

Yavaşça nefes veriyorum, avuçlarımı sahneye bastırıyorum ve derin, tatmin edici bir esnemeyle alnımı yere indiriyorum.

Tiyatro, soluk mavi ayak lambaları ve hemen etrafımdaki zemini aydınlatan tek bir çalışma ışığı dışında karanlık.

Bu bir bakıma rahatlatıcı. Sanki zamanı ve dışarıdaki her şeyi durdurabilir ve burada, rahatlatıcı bir şekilde tanıdık bir dünyada kendi küçük baloncuğumda var olabilirmişim gibi-ayaklarım terliklerle kaplı, tenimde ter var ve yaylı dans pisti tüm hayatım boyunca yaptığı gibi beni topraklıyor.

Tam o sırada havanın değişmesi dışında. Daha da soğuyor. *Siyaha* dönüyor.

Omurgamdan aşağı bir farkındalık sızısı inerken donup
kalıyorum. İzleniyordum.

Başımı dikkatlice kaldırdığımda nabzım hızlanıyor, nefesim
Kekeleyerek. Işığın ötesinde, boş evin derin karanlığında bir şey hareket ediyor.

Biri.

Gölgelerin arasından çıkan bir figür. Uzun boylu. Geniş omuzlu. Karanlığı ikinci bir deri gibi giyiyor.

Oh, Tanrım.

Carmine karanlığın içinden çıkıp cisimleşirken her omurumda bir bıçak geziniyor gibi hissediyorum. Takım elbisesi siyah, gömleğinin yaka düğmeleri açık, kolları şiddet uygulamaktan gelmiş gibi kıvrılmış.

Orta koridordan aşağı sızıp sahnenin önünde durduğunda dünyanın sahibiymiş, bu tiyatronun sahibiymiş, benim sahibimmiş gibi hareket ediyor.

Ve her nasılsa, yüksek bir konumdan *ona* bakıyor *olsam* da, gücün tamamen onda olduğu acı verici bir şekilde açık.

Bakışları beni olduğum yerde sabitliyor, mavi gözleri alev alev yanıyor, avını ölçüp biçen bir yırtıcı gibi beni süzüyor.

Kollarımı kendime sararak yavaşça ayağa kalkarken boğazım düğümleniyor.

"Nasıl... Beni nasıl buldun?" Sessizce soruyorum.

Carmine gözünü bile kırpmadı.

"Tanık koruma programında sayılmazsın, küçük dansçı," diye mırıldanıyor. Kaşları çatılıyor. "Neydi o?"

"Ne neydi?"

"Az önce yaptığın dans."

Dudaklarımı ıslattım. "*Pas de trois*'in bir parçası. Kuğu

Gölü'nden-" "Biliyorum," diye bitirdi. "Kız kardeşim dans eder."

Çenesi titriyor.

"Tekrar yap," diyor.

Midem sıkışıyor. "Affedersiniz?"

Carmine eğilir onun Kafa Biraz, onun ifade keskin ama başka türlü okunamaz. "Tekrar. Benim için dans et."

Kelimeler kaba - bir emir, istek değil.

Ona siktirip gitmesini söylemeliyim. Çekip gitmeliyim. *Kaçmalıyım.*

Ama beni izleyişinde beni hem dehşete düşüren hem de büyüleyen bir karanlık var.

Sesi daha da alçalıyor, ölümcül bir törpüye dönüşüyor. "*Benim için dans et dedim.*" Lanet olsun.

Bu kötü bir fikir. Dans her zaman benim olmuştur. Kimsenin dokunamadığı tek şey, Arkadi'nin bile. Ve şimdi Carmine burada duruyor, sanki ona borçluymuşum gibi benden bunu talep ediyor.

Belki de borçluyum.

Belki de onu tehdit etmek şöyle dursun, geçen gün ortaya çıkarak bile içine ettiğim hesabı bu şekilde kapatıyoruzdur.

Eğer öyleyse, evet, bu kontrolcü psikopat için dans edebilirim. Müzik sadece kafamın içinde, ama sorun değil.

Gözlerimi
kapatıyorum.

Ve dans
ediyorum.

Sahip olmak istemediğim her düşüncenin dışarı akmasına izin veriyormuşum gibi hareket ediyorum. Her

Her anı, her korku, geçen geceden kalan her dokunuş - *ondan*

-Bu o kadar iyi hissettirmemeliydi ama hissettirdi.

Gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum ama bakışlarının ağırlığının tenimin üzerinde gezindiğini hissedebiliyorum.

Bana böyle hissettirmemeliydi.

Sonunda durduğumda nefes nefese kalıyorum, göğsüm inip kalkıyor ve Carmine'ın artık seyircilerin arasında durup bana bakmadığını fark ettiğimde ürperiyorum. Her nasılsa, ben dans ederken sahneye çıkmıştı ve şimdi biraz daha yaklaşıyor, gölgelerden sıyrılıp ışığa geliyor.

Yavaşça. Kasıtlı olarak.

Bana *doğru* ilerlemeye -daha çok *sinsice yaklaşmaya*- devam ediyor. Parçanın üzerinden tekrar geçmekten yorulduğum için demek istiyorum ama hayır. Gözlerindeki delici, akli başında olmayan, neredeyse insanlık dışı parıltı beni

beni orada durmaya zorluyor, o tekrar üzerime gelene kadar, onun narenciye kokusu duyularımda dolaşıyor.

Eli cebine kayıyor. Kısa bir an için bir yanım silahını çıkarıp bu yarım kalmış işi hemen burada bitireceğini düşünüyor.

Ama Carmine silah çekmiyor. Baz Luhrmann filmlerinden fırlamış gibi beni sahnede öldürmüyor da.

Sadece elini uzatıyor, avuç içi aşağıda, sanki bir şey tutuyormuş gibi.

"Elin," diye homurdandı.

Yavaşça, titreyerek, benimkini kaldırıyorum. Ve aniden, elinin içine bir şey bırakıyor.
açık avucuma.

Alison Teyze'nin kolyesine bakarken nefesim kesiliyor, beynim onun nasıl olup da tekrar elimde olduğunu anlamaya çalışıyor.

...İşte o zaman ıslak olduğunu fark ediyorum.

Ve yapış yapış. Ve *kırmızı*.

Avucumu ve narin kolye zincirini boyayan kana bakarken kalbim boğazıma fırlıyor. Neredeyse o lanet şeyi düşürüyordum ki Carmine elimi kendi eliyle kapattı.

Nabzım şiddetle atıyor.

Gülümsüyor. Ama dostça değil. Hem de hiç.

"Grigori Popov'a olan borcunuz ödendi," diye homurdanıyor. "İstersen satın alınabilirsin."

Kapalı yumruğuma bakıyorum, parmaklarım titriyor.

"Ama senin borcunu satın almadım, küçük dansçı," diye devam ediyor Carmine, sesi ipek ve çelik gibi.

Başımı kaldırıp bakıyorum.

Soğukça gülümsüyor. "*Seni*
satın aldım."

Keskin bir nefes çekiyorum içime.

Bir elini kaldırıp yanağımı okşuyor. "Benimle evleneceksin Lyra," diye mırıldanıyor. "Artık *bana* aitsin."

Bütün dünya etrafımda dönüyor. Gerçeklik bir an için anlamını yitiriyor. Sanki bir film izliyorum ve akış kesiliyor.

Hareket edemiyorum.

Nefes alamıyorum.

Gerçekten.

Ve fark ediyorum ki, olması gerekenden daha yavaş bir şekilde, bunların her ikisi de az önce güçlü, damarlı bir elini boğazıma dolamış olmasıyla doğrudan ilişkili, parmakları etime batıyor.

Beni boğuyor.

Beni

hapsediyor.

Ellerim koluna doğru uçarken gözlerim açılıyor, pençeliyorum, vuruyorum, tokatlıyorum. Ama onunla savaşmak yok. Onu alt etmek yok. Eğer beni şu anda öldürmek isteseydi?

Öldürebilirdi.

Parmakları sıkılaşıp boğazımın yumuşak, savunmasız derisine bastırırken aklım karışıyor.

"Bir psikopatı gerçekten tehlikeli yapan şey sadece şiddet kapasitesi değildir...

Siz farkında olmadan zayıflıklarınızı öğrenirler ve bu zayıflıkları kendi çıkarları için kullanabilirler."

Parmaklarım boynumdaki demir kısıpaca karşı mücadele ediyor.

Gözleri gözlerimin içine bakıyor, ifadesi sakın, sanki bunun nasıl biteceğine çoktan karar vermiş gibi.

Benim hiç seçeneğim yoktu.

Sonra dudakları bir sırtışıyla kıvrılıyor ve eğiliyor, sesi alçak ve kesin.

"Bu bırakabileceğin bir oyun değil Lyra. Hamleni yaptın. Şimdi benimle uğraşmak zorundasın."

Ve sonra bıraktı.

Sahneye yığılıyorum, nefes nefese kalıyorum ve boğuluyorum.

G ö z l e r i m i kırpıştırıp başımı kaldırdığımda çoktan gölgelerin içinde kaybolmuştu.

Ve ben orada, kanlı kolyemi tutarken kalakaldım.

Tuzağına sıkıca yakalandı.

CARMINE

POP İYİ GÖRÜNÜYOR.

Daha yeni kalp krizi geçirmiş bir adam için fazla iyi.

Çalışma odasındaki ağır deri sandalyelerden birinde arkasına yaslanmış, bacaklarını uzatmış, elinde bir bardak viski -çünkü *tabii ki* öyle.

Titreyen ateş yüzündeki derin çizgileri belirginleştiriyor ama gözleri hâlâ keskin ve parlak, onu onlarca yıldır hayatta tutan o şeytani enerjiyle dolu.

Kendi bedeninin ona ihanet etmesi bile onu yavaşlatmadı.

"Tanrım, baba," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. "Gerçekten de hiçbir şey olmamış gibi orada oturuyor musun?"

Vito yarı omuz silkiyor. "Bir şeyler oldu ve sonra *durdu*. Şimdi lanet viskimin tadını çıkaracağım, çok teşekkür ederim."

Arka planda Sinatra mırıldanırken uzun bir iç çekiyorum. "*Kalp krizi geçirdin-*"

"Ki ben *hayatta kaldım*," diye araya giriyor, sırtarak. Kaşlarımı çatıyorum. "Sen ölümsüz değilsin, ihtiyar."

"Beni kandırabilirdin," diye sırtıyor ve bir yudum almadan önce sahte bir kadeh kaldırıyor.

Yavaşça nefes veriyorum.

Vito her zaman böyleydi - yüksek sesle konuşan, ukala, hiçbir şeyin onu etkilemesine izin vermeyen. Bu gece bunun rahatlatıcı mı, çekici mi yoksa lanet bir şey mi olduğuna karar veremiyorum.

sinir bozucu.

"İçki içmemelisin," diye mırıldanıyorum.

"*Sen de* başımın belası olmamalısın," diye karşılık veriyor, bardağının kenarından bana bakarak. "Biliyor musun evlat, az önce kalp krizi geçirdim."

Gözlerimi deviriyorum.

Babam dudaklarını şapırdatıyor, beni kızdırmak için viskinin tadını daha da sert çıkarıyor.

Boynumu kıvrarak yavaşça nefes veriyorum. Vito uzun bir süre beni izliyor, sonra ifadesi biraz yumuşuyor.

"Sana bir şey söyleyeyim evlat," diyor sandalyesinde hafifçe kayarak. "Bütün hayatımı bu dünyada insanların canlı canlı yenmesini izleyerek geçirdim. Ama ben?" Sırıtarak göğsüne vuruyor. "Bu dünyayı ben yarattım. Beni yıkmak için küçük bir miyokardiyal her neyse ondan daha fazlası gerekecek."

Arkasına yaslanıp beni dikkatle izliyor.

"Bunun beni sarstığını mı düşünüyorsun?" diye mırıldandı. "Etmedi.

Pek sayılmaz." "Hayır mı?" Kollarımı kavuşturarak meydan okuyorum.

Bardağını kenara koymadan önce bir yudum daha alıyor. "Hayır. Ne yaptığımı biliyorsun.

hastanedeyken ne düşünüyordum?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Lickety Splits'teki kızlar," diyor hülyalı bir şekilde.

Bir kahkaha patlatıyorum. "Aman Tanrım. Ölümüne yakın bir deneyim ve sen memeleri mi düşünüyorsun?"

"Evlat, ölümle burun buruna geldiğinde memeler seni kendine getiremiyorsa, sıçtın demektir. Bunu unutma," diye sırtıyor ve kadehini selamlamak için tekrar kaldırıyor.

Kıkırdıyorum ve başımı sallayarak benimkini dudaklarıma götürüyorum.

Vito sırtarak kollarını başının arkasına doğru uzatıyor. "Ciddiyim ama. Kulüp hakkında düşünüyordum."

Lickety Splits, hepimiz çocukken, büyük amcamız Vincenzo hâlâ hayattayken ve Barone ailesinin reisi iken Pop'un işlettiği bir striptiz kulübüydü. Daha büyük işlere girdiğinde bile babam kulübün üstündeki ofisi tuttu.

Hâlâ da duruyor.

İlk iki katta artık VIP şampanya odaları ve striptizci direkleri yok. Birinci katta Michelin yıldızlı bir Fransız restoranı, onun üstünde de bir teknoloji şirketi var. Ama Vito'nun üçüncü *kattaki* ofisi hâlâ aynı görünüyor.

Çocukluğumun büyük bir kısmını sahne arkasında koşturarak, dansçıların makyajlarını yaparken yaptıkları dedikoduları dinleyerek geçirdim. Ama en çok hatırladığım şey, belki de görmemem gereken bir şeyi görmenin heyecanı değildi. Pop'un onlara karşı her zaman ne kadar koruyucu olduğuydu.

"Sana ve kardeşlerine ne anlattığımı hatırlıyor musun?" diye soruyor, beni dikkatle izleyerek.

Başımı sallıyorum, sırtıyorum, tam olarak doğru yapmak istiyorum.

"Bir kadının para için soyunması, ona parayı uzatan pislikten daha az saygıyı hak ettiği anlamına gelmez."

Vito başını sallayarak beni işaret ediyor. "Çok doğru. O kızlar bu şehirdeki erkeklerin yarısından daha çok çalıştılar. Satın alınabileceklerini düşünen bir serseriye ihtiyaçları olmadığı kesin."

Gözleri hafifçe keskinleşiyor. "Her neyse, ben de bunu düşünüyordum. Bir de seni."

Gülümsüyorum, onu dikkatle izliyorum. "Peki ya ben?"

Vito omuzlarını silkerek iç geçiriyor. "Büyük bir şeye adım atıyorsun Carmy."

Yavaşça nefes veriyorum. "Neyse ki kalıcı değil."

Çalışma odası sessizleşiyor. Sessizlik beni gerçekten etkilediğinde, bakışlarımı beni ağır bir bakışla sabitleyen Pop'a geri çekiyorum.

"Evet, öyle," diyor sessizce. Bakışlarımı tutuyor. "Benden bu kadar evlat. Bitirdiğim için de *mutluyum*. Bu oyun benim gibi basit bir adam için fazla karmaşık hale geldi."

Vay anasını.

Bu imparatorluğu kuran, onun için savaşan, onun için kan döken, ona demir bir peneyle tutunan adam gidiyor.

"Emekliliğimi iple çekiyorum," diye mırıldanıyor çenesini ovuşturarak. "Bunun nedeni çoğunlukla liderlik konusunda sana güvenmem."

Bir elimi saçlarımda gezdirip nefes veriyorum. "Peki ya bu güven konusunda yanılıyorsan?"

Vito homurdanıyor. "Tanrım, sen hep böyle mızımız mısın?" "Her zaman bu kadar boktan mısın?"

Başını sallayarak sırtıyor. "İyi olacaksın, Carmine. Sen benim oğlumsun, Elbette iyi olacaksın."

Bundan emin değilim.

"Yani." Ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Bunun hakkında konuşacak mıyız?" "Ne hakkında, beni bırakman hakkında mı?"

Kıkırdıyor. "*Hayır*, mankafa. Lyra Ostrova."

Yavaşça nefes veriyorum, bacaklarımı uzatıyorum. "Neden diğerlerini değil de onu seçtiğimi soracak mısın?"

"Hayır."

Kaşlarımı attım. "Ne?"

Omuz silkiyor. "Seni anlamaya alışmayacağım. Ve kesinlikle kararlarını ikinci kez tahmin edeceğimi de sanmıyorum, özellikle de kadınlar söz konusu olduğunda." Bir elini kaldırıp belli belirsiz bir işaret yapıyor. "Onlar senin kararların. İyi *ya da* kötü. O yüzden onlarla yaşamayı ğren."

Sırtıyorum. "Bunun bilgelik olması mı gerekiyor?"

Kıkırdıyor. "Sana küçük bir sır vereyim. Yaşlandığında her türlü saçmalığı syleyebiliyorsun ve saçların beyazladığı ve yüzünde çizgiler olduğu için herkes bunu bilgelik olarak algılıyor."

Kaşlarımı atıyorum. "Bu... pek de rahatlatıcı değil."

Pop sırtıyor. "Tamam o zaman. Neden onu seçtin?"

İçimi çektim, kaşlarım derin bir şekilde çatıldı. "Beni zorladı."

Babam bir kahkaha daha atıp başını sallıyor ve bakışlarımı görmezden gelerek kendine bir içki daha dolduruyor. "Evlilik hayatına hoş geldin, evlat. "Zorlamak için ne yaptığını sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Sormasan daha iyi olur."

Kıs kıs gülüyor. "Demek kız şimdiden taşaklarını mengeneye almış. Sanırım ondan hoşlandım." "Güven bana, onunla tanıştığında ne demek istediğimi anlayacaksın."

İç çekiyor. "Onun nesi var ki?"

Bir nefes verdim ve başımı kanepeye yasladım. "Siktiğimin *her şey*."

Vito yüksek sesle ve filtresiz gülüyor. "Yine de onu seçtin."

"Sana söyledim, beni o *zorladı*."

Başını sallar. "Bir imparatorluğun donu olmak üzeresin, evlat." homurdanıyor. "Kalpsiz bir pislik gibi görünmek istemem ama onunla *gerçekten* bir şey yapmak *istemediysen.... eminim*." Omuz silkiyor. "Her neyse, senin üzerinde bu kadar baskı kurmamasını sağlayacak *düzenlemeler* yapılabilirdi."

Haksız değil. O gecedan beri bunu defalarca düşünmedim de değil.

Lyra olması gerekenden fazlasını gördü. Bundan sonra olması *gerek* şey ya onun ödünü koparmak ve bu konuda asla konuşmamasını sağlamak ya da *gerçekten* bu konuda asla konuşmamasını sağlamaktı.

Son derece kalıcı bir şekilde.

Açıkçası, bunu ben yapmadım. Ve bunun nedeni onu öldürme düşüncesini "kaldıramayan", göğsümün içinde çarpan sıcak ve bulanık bir kalbe sahip olmam değil.

Vicdan azabı hiçbir zaman benim sorunum olmadı.

Genellikle sorunum daha çok vicdanlı bir görüntü bulmaya çalışmak olmuştur. Ya da etrafımdakilerin iyiliği için öyleymiş gibi davranmaya çalışmak.

Ama konudan sapıyorum. Lyra'yı kendime yediremediğim için öldürmedim.

Öldürmek istemediğim için.

Sorun da burada yatıyor ve tüm bunların kafa karıştırıcı kısmı da burada.

Neden istemedim? Onu ortadan kaldırmak sorunumun *açık ara* en basit ve en temiz çözümü olurdu. Saray'ın içini görmüş olması elbette iyi bir şey değil ama kutsal mekanın içini ya da yüzlerimizi görmüş de değil. Ve sonuçta, kasıtlı olarak Roma-orgy-esque seanslarımız sırasında misafirleri yemeye, içmeye ve sevişmeye davet ediyoruz.

Ama o bundan daha ileri gitti.

Beni Tazı olarak yerleştirdi.

Aslında daha da kötüsü var ve onu bu iş için seçmemin sebebi de bu. maskaralık.

Karanlığımın dikkatini çekti. Geri dönülmez bir şekilde. Mantıksızca.

Ve şimdi, Tanrı onun ruhuna merhamet etsin. Çünkü eğer o *benim* Onunla birlikte kendisini nelerin beklediğine dair hiçbir fikri yoktur.

LYRA

THE BARONE ESTATE hatırladığımdan daha da saçma.

Seçmelerde içeriye ilk adım attığımda yeterince abartılıydı. Ama şimdi, tüm ev avizelerle aydınlatılmış ve *çok* güçlü insanların vızıltısıyla doluyken, başka bir dünyaya aitmiş gibi hissettiriyor.

Sanki bir şekilde farklı bir gerçekliğe adım atmışım gibi.

Başka birinin hayatını canlandırıyorum.

Limuzin Central Park'ın karşısındaki büyük girişe yanaştı. Hatta Araba tamamen durmadan önce, diğer gelenleri görebiliyorum: özel dikim takım elbiseli erkekler, muhtemelen benim bir yıllık kiramdan daha pahalı olan tasarımcı elbiselerine sarınmış kadınlar.

Yanımda bir matara usulca şingirdiyor.

Bir an için gözlerimi kapatıp içime çekiyorum. "Anne..."

"*Sakin ol,*" diyor Vera, şişeyi tekrar çantasına sokarken. "Sarhoş değilim."

Bu... açıkça yanlış. Ama bu gece annemle ya da onun saçmalıklarıyla uğraşacak kadar vaktim yok. Burada olmasının tek nedeni, daha önce Carmine limuzin için aradığında -sormadan- Vera'nın da geleceğini söylemesiydi.

Tekrar *söylüyorum*, sormadım.

"Onu getirmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim

dikkatle. "Senin fikrini sormadım," diye cevap verdi.

Yani, o psikopatla evlilik hayatı *süper* olacak.

Ama milyonuncu kez kendime bunu yapmamın nedenlerini hatırlatıyorum. Bunu *hâlâ* yapıyor olmamın en büyük nedeni, Carmine'in sözlüğünde "hayır" kelimesinin yer almaması ve bu ilişkiyi bitirmekle *zerre kadar ilgilenmiyor* gibi görünmesi.

Carmine'ı tehdit etmek gibi parlak bir fikre sahip olduğumdan beri geçen her saniye, orada gerçekten ne düşündüğümü merak etmeme neden oluyor.

O kuduz bir köpek. Ve kuduz köpekler, onları köşeye sıkıştırdığınızda tek bir şey yaparlar.

Isırırlar.

Aşağı bakıyorum, dudağımı çiğniyorum ve Milena'dan ödünç aldığım elbiseyi karıştırıyorum. Dolabım gösterişli, siyah kravatlı bir mafya etkinliği için seçeneklerle dolu değil.

Diğer adıyla nişan partim.

"İyi görünüyorsun," diye iç geçiriyor Vera, sanki bana iltifat etmek bir zahmetmiş gibi. "Biraz sade. Ama iyisin."

Barone malikânesinin dışında şoförün bize kapıyı açmak için etrafta dolaşmasını beklerken gözlerim ona dönüyor. "Vay be, teşekkürler."

Sırıttıyor. "Bu kadar *hassas* olma Lyra. Yani, ben olsaydım daha seksi bir şey tercih ederdim. Sonuçta o bir erkek, rahip değil."

"O zaten benimle evleniyor anne," diye mırıldanıyorum, Milena'nın şampanya rengi ipek elbisesinin derin göğüs dekoltesini çekiştirerek.

Şoför kapıyı açıyor ve inmeme yardım etmek için elini uzatıyor. Kaldırımında durup beni yutmaya hazır görünen malikâneye bakarken ağır ağır yutkunuyorum.

Vera yanımdaki limuzinden inerken hayallerimden sıyrılıyorum

"Amına koyayım, bu insanlar çok *zengin*," diye mırıldanıyor, gözlerini eve dikerek. Bana döndüğünde bulaşmış koyu rujunun üzerinde hevesli bir sırıtma yayılıyor. "İyi iş çıkardın, tatlım. Bizi *ciddi* bir parayla evlendiriyorsun."

Vera Barnova, millet. Klasın dibine vurmuş, belli ki.

Tek önemseydiği bu. Kendimi çok tehlikeli bir adama yasal olarak bağlamak üzere olmam değil. Ya da hayatımın sonsuza dek deđiŖecek olması.

Sadece para.

Annemin bu iğrenç iliŖkiye karışan milyon dolarlardan *haberi olmama* ihtimali var. Ve "bir" Ŗans derken "yüzde yüz" Ŗanstan bahsediyorum.

Ona hiç söylemedim.

Kör değilim. Duygularına karşılık vermeyen bir kadını çok fazla önemseydiğimi biliyorum. Ayrıca Vera'nın eline gerçek para geğtiği anda ortadan kaybolma, ölene kadar içme, hepsini kumarda kaybetme ya da büyük olasılıkla üçünü birden yapma ihtimali olduğunu da biliyorum.

Bu konuyu açmamamın bir diğer nedeni de parayla ilgili ne durumda olduğumu bilmemem.

Carmine geçen gece tiyatroda bundan bahsetmedi ve o zamandan beri de pek konuşmadık.

Parayı Popov'a geri ödemek için kullanacaktım ama görünüŖe göre o borç Ŗimdi bir Ŗekilde kapatılmış.

Carmine kolyemi bana geri verdiğinde kolyemdeki kana bakarak, bunun nasıl sonuçlandığını tahmin edebilirim.

Peki Ŗimdi ben ne yapacağım? Bu çılgınlığı kabul etmemin tek nedeni o milyon dolarlık havuçtu. Artık Carmine bana sahip olduğuna, istesem de istemesem de onun karısı olacağıma karar verdiğine göre...

Anlaşma hâlâ geçerli mi?

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz, korumaları geçiyoruz, büyük çift kapıdan geçiyoruz-

Ve birdenbire ait *olmadığım* bir dünyada boğuluyorum.

Birkaç gün önce buradayken eve pek dikkat etmiyordum. Yapmak üzere olduğum çılgınlık konusunda çok uyuşuk ve gergindim. Ama Ŗimdi geri döndüğümde, gözlerim konağın ihtişamını içerken çenemin düştüğünü hissedebiliyorum.

Göz kamaştırıcı.

El boyaması fresklerle süslü tonozlu tavanlar, kristal avizeler, altın ışığı yansıtan yaldızlı aynalar, mekânı sonsuz hissettiriyor.

Sohbet ve klasik müzik uğultusu etrafımızı sararken, sağduyulu garsonlar ellerinde kanape tepsileri ve şampanya flütleriyle kalabalığın arasından sessizce ilerliyor.

İşte güç bu.

Ağırlığını üzerimde hissediyorum, görünmez eller gibi boğazımı sarıyor. Nerede duracağımı, nereye bakacağımı bilemiyorum. Eminim herkes buraya ait olmadığımı anlayabilir.

Vera, elbette, rahatlamak için hiç vakit kaybetmiyor.

Partinin derinliklerine adım atar atmaz, tüm hayatını başkalarının servetinden faydalanarak geçirmiş birinin rahatlığıyla, yanımızdan geçen bir garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya alıyor.

Yavaş, düşünceli bir yudum alıyor, ağır boyalı dudakları bardağın kenarında kıvrılırken bakışlarını sanki buraya aitmiş gibi odanın üzerinde gezdiriyor.

Sanki her zaman böyle bir yer için yaratılmış gibi.

Gözleri bana kayıyor ve sırtıyor. "Güvenliğin seni dışarı atmasını bekliyormuş gibi görünüyorsun."

Cevap veremeden bir eli belime dolanıyor ve beni sert bir bedene doğru çekiyor.

"O sadece her şeyi içine çekiyor."

Bakışlarım Carmine'ın kristal mavisi gözlerine takılıyor, gözlerimi oyuyor.

Omurgamda soğuk bir ürperti dalgalanıyor.

Bazı erkekler tehlikelidir ve öyle görünürler. Carmine öyle bir adam ki ve bu onu daha da ölümcül yapıyor.

Babam da aynıydı. Herkes her zaman onun ne kadar yakışıklı olduğunu söylerdi - klasik olarak iyi görünümlü, çekici, kolayca yaklaşılabılır. Onu kötü adam yapan da tam olarak buydu. O kızları bu şekilde kandırıp tuzağa düşürebiliyordu.

Onları yok etti.

Şimdi ben de aynı tür bir canavara bakıyorum.

Nesnel olarak, Carmine *muhteşem*. Keskin çene, yüksek elmacık kemikleri, biraz fazla parlayan delici mavi gözler.

Ama sadece görünüşü değil.

Onları takınma şekli.

Kolay gülümsemesi, zahmetsiz cazibesi, siz daha dinlediğinizi fark etmeden iliklerinize kadar işleyen pürüzsüz, zengin sesi. Silahsızlandırmak için yaratılmış, siz onu içeri aldığınızı bile anlamadan duvarları yıkmak için.

Onu bu kadar ölümcül yapan da bu.

Diğerleri bir mafya prensi görüyor. Barone varisi. Korkulacak, saygı duyulacak, itaat edilecek bir adam.

Damarlarında akan zehri, o keskin gülümsemelerin ve özel takım elbiselerin ardında saklanan canavarı görmüyorlar.

Ama ben gördüm.

"Öyle değil mi *nişanlım*?" diye mırıldanıyor, sesi ipeksi ve tehlikeli. Ben cevap veremeden bakışları tekrar anneme kayıyor.

Gözleri biraz daha soğuklaştığında omurgamdan aşağı buzların kaydığını hissediyorum.

"Bayan Ostrova, o parti gümüşleri sizde kalabilir. Ama evimden başka bir şeyi çantanıza koyduğunuzu görürsem, arayacağım yer *güvenlik* değil."

Vay canına. *Lanet* olsun.

Yavaşça dönüyorum, Vera'nın yüzüne yayılan şaşkınlık ve kızgınlığı görünce ağzım açık kalıyor.

"Size yalvarıyorum-"

"Sizinle tanışmak *çok güzel* Bayan Ostrova. İyi akşamlar."

Başka bir şey söylemeden Carmine'in eli kalçamda sıkılaşıyor ve bizi kalabalığın içinden geçiriyor. Bara varana kadar bir şekilde nasıl hareket edeceğimi hatırlayıp ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Carmine'ın eli kıpırdamıyor. Tek bir parçası bile kıpırdamıyor, sanki aniden mermere dönüşmüş ve beni sonsuza kadar yanında tutacakmış gibi.

Barmene iki kadeh şampanya ısmarlarken, "Lütfen *bırakır* mısın?" diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Hayır."

Açıklama yok. Sadece kesin bir *hayır*.

Şampanyasını rahatça yudumlarken ve çabalarım tamamen kayıtsız bir şekilde bakışlarını odada gezdirirken birkaç saniye daha mücadele ediyorum. Sonunda pes ediyorum.

"Neydi o?" "Ne neydi?"

"Orada, annemle birlikte." Kaşlarım çatıldı. "Yani, hiç ilk izlenim diye bir şey duydun mu?"

"Ben duydum. Onları abartılmış buluyorum. Ayrıca, ilk izlenimi önemsemek, o ilk izlenimi edindiğin kişiyi önemsedğini gösterir."

Kaşlarımı çattım. "Pek sayılmaz. Bu, *onların* sizin hakkınızdaki izlenimlerini önemsedığınız anlamına gelir..." Bunun nereye gittiğini anladığımda geri çekiliyorum.

"Senin utanç kaynağının ne olduğunu umursamamı mı öneriyorsun? annem benim hakkımda ne düşünüyor?"

Çenem düşerken kaşlarım havaya kalkıyor. "Gerçekten mi?" "Ne, tam burada mı duruyor?"

Ona dik dik bakıyorum.

"Hayır," diye devam ediyor, bana açıkça bakarak. "Öyleyse neden hala bu maskaralığa devam ediyorsun, o senin için bir engelden başka bir şeymiş gibi davranıyorsun?"

Tanrım, cidden mi?

"Burada bir *insandan* bahsettiğimizin farkındasın, değil mi? Bak, o... çok şey. Ama aynı zamanda benim *annem*."

Kolayca omuz silkiyor. "Nadiren o kadar karmaşıktır. Kendine insanların olduğundan daha fazlası olduğunu söylemeye çalışmayı bıraktığında hayat çok daha basit hale gelir."

Sana gösteriyorlar."

Kaşlarım çatıldı. "İnsanlar söz konusu olduğunda hep böyle robotik misin?"

Carmine şampanyasını yudumlarken gözleri flütünün kenarından benimkilere kilitleniyor. "Sadece robotik olmaktan başka bir şeye değmedikleri zaman."

"Kim oldukları için mi değmezler? Yoksa senin için hiçbir şey yapamadıkları ya da ihtiyacın olan hiçbir şeye sahip olmadıkları için mi?"

Kaşları çatılır. "O kadın söz konusu olduğunda bunun ya-ya da türünden bir konuşma olduğundan emin değilim."

Flütüme bakarak alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"O..."

Omuz silkmeden önce yavaşça nefes alıyorum ve tekrar ona bakıyorum. "Günün sonunda o benim annem."

"Bu durumda, buna rağmen sahip olduğun şeyi başardığın için seni tebrik ederim."

Meraklı bir gülümseme dudaklarımı büküyor.

* * *

NİHAYET, Carmine elini kalçamdan gerçekten de çekiyor, ama Marchetti ailesinin reisi Cesare Marchetti ve De Luca organizasyonunun genç ve nispeten yeni başkanı, biraz ölümcül görünümlü Nero De Luca tarafından çekiliyor. Bu iki adam da Vito Barone ile birlikte -şimdi Carmine sanırım- ülkedeki en güçlü beş İtalyan mafya ailesinden oluşan bir tür yüksek konsey olan Komisyon'da yer alıyor.

Evet, sadece *bir* mafya ailesiyle evlenmiyorum.

Mafya ailelerinden biriyle evleniyorum.

Barın yanında garip bir şekilde oyalanıyorum, çeşitli parti konukları bana yaltaklanmaya geldiğinde yüzüme sahte gülümsemeler yerleştiriyorum ya da belki de beni

buraya ait olmayan bir sirk ucubesi. "O Arkadi

Ostrov'un kızı, biliyorsun." "Bodrumdaki o

zavallı kızlar..."

"Haberlerdeki hikayeleri hatırlıyorsun, değil mi?"

Kim olduğuma dair otuzuncu varyasyonun gizli ellerin arkasından kaçamak bakışlarla fısıldandığını duyduğumda, tüm bunları bir kenara bırakıp kaçmaya hazırım, sonuçlara lanet olsun.

Tam en yakın çıkışı ararken Bianca ile göz göze geliyorum. Mitolojik bir yarı tanrı için dikilmiş gibi görünen bir smokin giyen dev gibi kocası Kratos Drakos'un yanında duruyordu.

Seçmelerden beri konuşmadık.

Telefonlarıma cevap vermedi, mesajlarıma dönmedi. İş yerinde aramıza çelik duvarlar da örmüş olabilir.

Bundan nefret ediyorum.

Şimdi benim hakkımda düşünebileceklerinden nefret ediyorum. Altın arayıcısı bir fırsatçı gibi, kardeşinin parasına konmak için arkadaşlığımızı nakde çevirmeye karar verdiğimi düşünmesinden nefret ediyorum.

Bir an için, bakışlarımız çarpıştığında, çekip gidecekmiş gibi görünüyor. Ama sonra Kratos eğiliyor, iri elini onun sırtına koyuyor ve kulağına bir şeyler mırıldanıyor. Başının üstünü öpmeden önce çenesini bana doğru sallıyor ve kalabalığın arasına karışıyor.

Bianca bana dönüp bakıyor, derin bir nefes alıyor ve sonra yürümeye başlıyor.

Yüzünde kafeslenmiş bir ifadeyle önümde durduğunda midem sıkışıyor.

Küçük bir gülümsemeye zorladım. "Bianca-"

"Bana söylemedin," diye araya giriyor, sesi soğuk. "Sadece düşündüm ki... Yani, biz arkadaşız... Bu konuda beni gafil avladın."

Boğazım düğümleniyor.

"I-" Başımı sallıyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor. "Bunu yapabileceğimi düşünmemiştim."

Kaşları çatıldı.

Nefesimi sertçe verip ileri atıyorum.

"Paraya ihtiyacım vardı," diye itiraf ediyorum, sesim kısık. "Acil bir durumdu ve kendimi çaresiz hissettim."

Endişeyle kaşlarını çatıyor, alt dudaklarını dişlerinin arasında emiyor ve bana yaklaşıyor.

"Lyra, sen sadece..."

Cümlesini tamamlayamadan ağzı buruştu.

Hayır, ondan borç isteyemeyeceğimi bilecek kadar beni iyi tanıyor. Ben öyle biri değilim.

"Bakın, bütün o seçmelerden sonra, yemin ederim, bunu yapmayacaktım," diye geveledim. "İşimin bittiğinden emindim, ama sonra-"

Ağzım kapandı.

Sonra bana kesin bir dille O'nun olduğumu söyledi.

Bianca başını sallıyor. "Sadece neden *seni* seçtiği konusunda endişeliyim." Gözleri hızla benimkilere kayıyor. "Bu yanlış oldu. Yani, o..." Boğazı düğümleniyor. "Bak Lyra, kardeşimi seviyorum. Sadece Carmine..." tekrar yutkunur. "O... insanların düşündüğünden daha fazlası."

Soğuk bir his pençelerini omurgamdan aşağıya doğru sürüklüyor.

"Lütfen, *lütfen*, bunu yanlış anlama," diyor sessizce. "Ama şehirdeki mafya prenseslerinin yarısını seçmişken, hepsi de son derece önemli ve güçlü ailelerden gelirken... Neden *seni* seçtiği konusunda endişeliyim."

Bianca, bunun nedeni, o ve birkaç maskeli psikopatın labirentli bir yeraltı katedralinde oynadıkları dengesiz oyun hakkındaki bilgimle onu tehdit etmem olabilir.

Yavaşça nefes alıyor, gözlerini benimkilere dikeyyor. "Bak, sen insan psikolojisi öğrencisisin. Carmine... farklı biri. Her zaman değil ve bunu saklamakta çok başarılı. Ama... O orada. Onu ne kadar sevsem de mi? Bazen beni korkutuyor."

Ellerimden birini tutarken yine boğazı düğümleniyor.

"Lyra," diyor sessizce. "Kardeşimle evlendiğin için sana kızgın değilim. Senin için dehşete düşüyorum."

* * *

Partiyi tararken BIANCA'nın sözleri midemi düğüm düğüm ediyor.

Sonunda onu görüyorum, kalabalığın arasından sıyrılıyor, varlığı konuk denizinde dalgalanıyor.

Şimdi benim şansım.

Kalabalığın arasından sıyrılıp, hızlı ama dikkatli bir şekilde onu balo salonunun dışına, yaldızlı aynalar ve çerçeveli klasik sanat eserleriyle kaplı büyük koridorlardan birine kadar takip ediyorum.

"Lütfen bunu yanlış anlama. Ama neden seni seçtiği konusunda endişeliyim."

"Kardeşimle evlendiğin için sana kızgın değilim. Senin için korkuyorum."

Bu işin peşini bırakmalıyım ama
yapamam. Para konusunu bilmem
gerek.

Milyon dolar, bunun bir işlem olduğu anlamına gelir. Mallar için tazminat ve verilen hizmetler. Bir anlaşmamız var demek. Eğer para
yoksa, o zaman ben sadece *onunum*.

Ve bu beni çok korkutuyor.

Onu az ileride, başka bir koridordan geçerken görüyorum. Adımlarımı hızlandırıyorum, köşeyi dönerken topuklarım cilalı mermerde tıkırdıyor-

Bir el bileğimi sıkıca kavrayıp beni karanlığa doğru çekerken soluk soluğa kalıyorum. Sonra bir kapı çarparak kapanıyor, kilit tehditkâr bir şekilde yerine oturuyor.

Mermer lavabonun üzerinde titreyen mumlar, devasa misafir banyosunun karanlık fayanslarına altın rengi bir ışık saçıyor. Carmine'in ölümcül derecede sert vücudu saf sıcaklık ve baskınlık, güçlü elleri kalçalarımdaya, beni duvara hapsediyor.

Nefesim kesilirken göğsümde yükselen panik, adını koymak istemediğim başka bir şeyle karışıyor.

Elleri hareket ediyor, yanlarımda, kaburgalarımın üzerinde, elbisemin ipeği boyunca ilerliyor. Bana tam olarak istediği yerde olduğumu hatırlatıyor.

Acele etmiyor, kontrolün tadını çıkarıyor.

Parmakları göğüslerimin hemen altından geçerken titriyorum, narin kumaşı zar zor sıyrıyor, vücudumdaki her sinir ucunu alevlendiriyor.

Nabzım şiddetle atıyor.

"Carmine-"

"Ne yapıyorsun, küçük dansçı?" Sesi alçak, kenarları eğlenceli ama altında karanlık bir kıvrım var.

Ürperiyorum. "Seninle konuşmam gerek." "Ne hakkında?"

Elleri hareket etmeyi bırakmıyor. Biri daha yukarı kayıyor, parmakları elbisemin ince askılarını okşuyor, köprücük kemiğimin çıplak teniyle alay ediyor. Bana neredeyse hiç dokunmuyor, neredeyse hiç bastırmıyor ama vücudumdaki her bir sinir tepki veriyor.

Kendimi odaklanmaya zorluyorum ve sesimi sabit tutmaya çalışarak boğazımı temizliyorum. "Para hakkında."

Carmine'ın gözleri titriyor. Dudakları karanlık bir sırtışla kıvrılıyor. "Ne parası?"

"Para-"

Parmaklarını elbisemin askısının altından geçirip omzumdan aşağı sıyırdığında irkiliyorum, keskin bir nefes alıyorum. Diğer askıya geçerken vücudum titriyor ve onu durdurmaya çalışıyorum.

Gülünç.

Hiç çaba sarf etmeden, bir milisaniye içinde ellerimi arkamda, demir pençesinin içinde tutuyor. Vücudu beni duvara daha da bastırıyor, beni duvarla arasına hapsediyor.

Diğer kayışa uzandığında hâlâ kıvranıyor ve mücadele ediyorum. Ama direnecek yer yok. Parmaklarını diğer askının altından geçirip, elbisemin üst kısmı göğüslerimin küçük yamaçlarında tehlikeli bir şekilde sarkana kadar omzumdan aşağı sıyırdığında kalp atışlarım hızlanıyor, çakıllı meme uçlarımdan başka hiçbir şey her şeyi ortaya çıkarmasını engellemiyor.

"Ne diyordun?" diye mırıldanıyor

karanlık bir sesle. Titriyorum, boğazım düğümleniyor.

"Milyon dolarlar."

Soru onu eğlendirmiş gibi kıkırdıyor. "Ah,"

diye mırıldanıyor. "O para."

Ona bakıyorum. Bekliyorum.

Eğiliyor, sesi tüylerimi diken diken edecek kadar alçalıyor.

"Popov seni öldürecek," diye mırıldandı. "Ya da daha kötüsü. Ve spoiler, *ona parayı versen de vermesen de bu olacaktı.*"

Sertçe yutkunuyorum.

"Ama şimdi," diye devam ediyor Carmine, "bu olmayacak."

Parmakları köprücük kemiğimde yavaşça ilerleyip göğüslerimin arasındaki deriye doğru süzölmeye başladığında kaskatı kesiliyorum. Parmak ucu elbisemin kumaşına takılırken içimde sıcak bir zonklama hissediyorum.

"Tamam ama bu ne anlama geliyor-"

Parmağıyla çekiştirerek elbisemin üst kısmını hızla göğsümden çıkarıyor. Serin hava çıplak göğüslerime çarpıp meme uçlarımla alay ederken keskin bir nefes alıyorum. Kendimi örtmek için ellerimi serbest bırakmaya çalışırken kollarım geriliyor.

Ama olmuyor.

Soğuk mavi gözleri çıplaklığıma dikilirken tek yapabildiğim çaresizce çırpınmak.

Ben iffetli biri değilim. Ve çıplaklıktan da rahatsız değilim. Demek istediğim, hayatımın çoğunu kalabalık soyunma odalarında, tiyatro kanatlarında, sahne arkasında ve dansçılar, yönetmenler, sahne görevlileri ve kim bilir daha kimlerle çevrili çok daha az özel yerlerde üstümü değiştirerek geçirdim.

Ama bana bakışında *içimi deşen* bir şey var. Sanki derimi yüzüyor ve şimdiye kadar sahip olduğum her gizli düşünceyi ve güvensizliği bir anda ortaya çıkarıyor.

Bileklerimi tutuşundan kurtarmak için tekrar deniyorum. Bir dağı yerinden oynatmaya da çalışabilirdim.

"Bunun anlamı ne küçük dansçı?" diye sessizce homurdanıyor. "Is-" "Let me go-ahh!"

Serbest eliyle uzanıp sol meme ucumu kabaca çimdikleyerek parmak uçlarında keskin bir şekilde büktüğünde gözlerim yerinden fırlıyor. İçimde çiğ ve ilkel bir şey patlıyor, acımasız dokunuşunun verdiği acı, tehlikeli ve yasadışı bir heyecanla birleşiyor.

"Sözümü kesme," diye mırıldanıyor.

Parmakları hâlâ meme ucumun etrafında sıkı sıkıya duruyor ve sinirlerimle alay eden, zonklayan bir sıcaklık gönderiyor. Ağrıyan tomurcuğu parmaklarının arasında yuvarlayarak dudaklarımdan bir inilti koparıyor.

Ağzımdan düştüğü anda bir su birikintisi içinde eriyip yerdeki bir çatlakta kaybolmak istiyorum.

Carmine'ın gözleri bir vampir gibi sese kilitlenirken kötü niyetli ve aç bir şeyle parlıyor.

Gülümsüyor.

Karanlık bir şekilde. Bilerek.

Diğer göğsüme uzandığında kıvranıyorum, parmakları hafifçe geriliyor, bırakmadan önce meme ucunu yuvarlıyor - ama hasar çoktan verilmiş.

Tüm vücudum haince uğulduyor, bana dokunduğu yer hâlâ ağrıyor. Sonra sesi sisi yarıp geçiyor.

"Şartları belirleyebileceğini düşünmek gibi kötü bir alışkanlığın var, küçük dansçı."

mırıldanıyor, sesi yumuşak, alaycı.

Eğiliyor, dudakları kulağımdan sadece bir nefes uzakta. "Popov da aynı şeyi düşünüyordu."

Bekliyor, kelimelerin yerleşmesine, noktaları birleştirmeme izin veriyor. Ürperdim.

"Sen-" Sesim titriyor. Boğazımı temizleyip kelimeleri çıkarmaya zorluyorum. "Onu sen mi öldürdün?"

Carmine'ın sırtışı derinleşiyor.

İfadesinde hiç suçluluk yok. Tereddüt yok.

Eli göğüslerimden kayıyor ve yavaşça kaburgalarımın doğru ilerliyor, kalçama doğru inerken parmak uçlarının her küçük çıkıntıya ve girintiye basmasına izin veriyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Benim gizli silahım," diye mırıldanıyor, "yapmam gereken şeyi yapmanın benim için zor olmaması. İstedığımı elde etmek için. Çıkarlarımı ve *bana ait* olanı korumak için."

Elleri arkamda bileklerimi sıkıca kavradığında içimde sıcak bir ürperti dalgalanıyor. Diğer kalçamın üzerinden aşağıya doğru itiyor, aniden parmakları ödünç elbisenin yüksek yırtmacına kaymadan önce daha fazla alay ediyor.

Elbiseyi aniden çekip açtığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor, eli cesurca ipeğin altından geçip iç baldırıma değiyor.

"*Carmine...*"

Adı dudaklarımdan muhtaç ve çaresiz bir şekilde dökülürken utançtan zonkluyorum.

Eli tekrar hareket ediyor, parmak uçları külotumun narin danteline değene kadar yukarı kayıyor.

Donup kalıyorum.

Parmakları sadece bir kez okşuyor, dokunuşu tüy gibi hafif, diğer eli bileklerimi sıkıyor ve beni yerimde sabitliyor, sanki tüm beni fethetmiş gibi en mahrem bölgede geziniyor.

"Doğru ve yanlış hakkında endişelenmeme gerek yok. İyi ya da kötü."

İçimde yavaş bir ürperti dalgalanıyor.

"Ve soruna cevap vermek gerekirse..." diye homurdanıyor, dudakları kulağıma yaklaşıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

"Para yok."

Çekiniyorum.

"Ama-ama olması gerekiyordu-"

Parmakları bastırıyor. Parmaklarının uçları dantelin arasından am dudaklarımı okşarken boğazımdan muhtaç, çaresiz bir ses çıkıyor. Tekrar yapıyor, yumuşak bir dokunuşla nefesim kesiliyor ve midem düşünmek istemediğim şekillerde dönüyor.

"Bir milyon," diye nefes alıyorum.

Carmine acımasızca gülümsüyor.

"O seçmelerde olmaman gerekiyordu," diye mırıldanıyor. "Ve beni tehdit ettiğin kısımdan bahsetmeme gerçekten gerek var mı?"

Parmakları tekrar hareket ediyor, aramızdaki danteli tembelce okşuyor. Nefesim kesiliyor, başım duvarda bir o yana bir bu yana dönüyor. "*Yapma*," diye fısıldıyorum.

Carmine'ın dudakları kulağıma
değiyor. "Yoksa ne olur?"

"Çığlık atacağım," diye mırıldanıyorum, kalçalarım titriyor, aralarında sıcaklık birikiyor. Gülümsüyor.

"Çığlık atacağını *biliyorum*."

Parmakları külotumun dantelinin altından kayıyor. Çıplak amıma dokunup zonklayan klitorisimin üzerinde yavaş, işkenceli bir daire çizerek dudaklarıma bir sızlanma getirdiğinde bir çığlık daha atıyorum.

"Her halükarda," diye mırıldanıyor, sesi ipeksi ve hınzırca, "sen benim nişanlımsın. Nişan partimizde seni karanlık odalara götürüp... *yozlaştırmaktan* başka ne yapabilirim ki?"

Boğazımdan sessiz, acı dolu bir ses çıkıyor, ellerim onun kollarını kavrarken kendimi dizginlemeye çalışıyorum. Sonra Carmine iki kalın parmağını içime soktuğunda keskin bir nefes alıyorum.

İnliyorum, titrerken bedenim ona karşı şiddetle kamburlaşıyor.

"Popov seni öldürecek," diyor Carmine parmaklarını içime sokup çıkarmaya başlarken sakince.

Ben onun dokunuşu altında kıvranırken, kalçalarım titrerken ve göbeğim tekrar tekrar sıkılırken banyoyu iffetsiz ıslak sesler dolduruyor.

"Artık yapmayacak. Ergo: Ben senin hayatını kurtardım."

Parmakları daha hızlı, daha sert vuruyor, odayı benim muhtaç, hain uyarılma seslerimle dolduruyor. Kasları bana doğru kıvrılıyor, eğilip boynumu sertçe ısıtırken göğsünde sıkı bir hırıltı gümbürdüyor ve beni çığlık atmaya zorluyor.

"*Eminim* hayatın en az bir milyon dolar değerindedir."

Gözlerimi kaçırıyorum, nabzım hızla atıyor.

Bundan pek emin değilim. Ama beni elinin üzerinde patlatmak üzere olduğundan eminim.

Basınç artıyor. Parmakları tekrar tekrar içime girip beni uçurumun kenarına itmeye hazırlanırken vücudum kıvranıyor ve ona doğru eğiliyor. Tam kendimi geri dönemeyeceğim bir şeyin içine girerken hissettiğimde-

Durdu.

Keskin, sinirli bir nefes alıyorum, vücudum gergin, nabzım hızla atıyor.

Carmine kıkırdıyor, karanlık ve kendini beğenmiş. Elini kalçalarımın arasından çekip aramıza götürürken utanç ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla bakıyorum. Titrek mum ışığında parmaklarının yapış yapış parladığını gördüğümde yanaklarıma sıcaklık doluyor.

Parmaklarını ağzına götürüp dudaklarını açıyor ve yavaşça, kasıtlı olarak parmaklarını yalayarak temizlerken gözleri benimkilere kilitleniyor.

Sonra son bir kez daha eğilir.

"Sen bana aitsin," diye mırıldanıyor. "Yerinde olsam bununla barışırdım."

Parmaklarını bir kez daha yalıyor, yüzüme yeni bir sıcaklık dalgası getiriyor. Sonra dönüyor, banyo kapısının kilidini açıyor ve dışarı çıkıyor, kapının arkasından usulca kapanmasına izin veriyor.

Beni titreyen, nefessiz ve tamamen çözülmüş bir halde bırakarak.

Lavabonun kenarına tutunarak birkaç dakika daha oyalanıyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum, gözlerim önümdeki aynada kendi bakışlarıyla buluşmayı reddediyor.

Neyse ki, elimde tuttuğum telefonumdan gelen mesaj bildirimi gerginliğimi azaltıyor. Dönüp lavaboya yaslanıyorum ve çantamdan çıkarıp ekrana bakıyorum.

BİLİNMEYEN

Kan kana dönüşmez, Lyra.

BİLİNMİYOR

Ailene ihanet ettin.

Göğsüme buz gibi bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum. Boğazım yavaşça daralırken ekrana bakıyorum, korku tırnaklarını sırtımdan aşağı geçiriyor.

Tüm dünya hareketsizleşiyor, etrafımda donuyor. Tüm evrenim gözlerim, kabus gibi metinlerle elimdeki ekranı okuyorum.

BİLİNMEYEN

Beni hapse atmanın bedelini ağır ödeyeceksin, moya dorogaya doch'.

Çılgılık atabilseydim, atardım. Ama atamıyorum. Bunun yerine, gerçekliğim etrafımdaki cam gibi paramparça olurken, dehşet boğazımı tırmalıyor ve damarlarımdan zehir akıtıyor.

LYRA

KULÜP DOLU, dans eden, kıvranan bedenlerin yanıp sönen neon bulanıklığı. Bas sesleri göğsümün derinliklerinde zonkluyor ve sanki her an bir patlama olacakmış gibi bir hava var.

İçinde bulunduğum topluluk düşünüldüğünde, bu *tamamen* mümkün.

Milena, Brooklyn, Naomi, Evelina, Bianca ve ben barın yanındaki kendi köşemizde kümelenmişiz, arkadaşlarım beni bekârlığa veda partimde biraz eğlenmeye ikna etmeye çalışıyor ve bu amaçla bana içki ısmarlıyorlar.

Partiyi ben istemedim ve bunun kutlamaya değer bir gece olduğunu nasıl iddia edeceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Yine de dışarıda bir gece, dışarıda bir gecedir ve *bu* kesinlikle işime yarayabilir.

Özellikle de iki gece önce nişan partisinde olanlardan sonra, Carmine bir *kez daha* sahip olduğum her duvarı paramparça etmeyi ve yıkmayı başardı, sanki hayatının misyonu dünyamı ateşe vermek ve alevlerin üzerinde şekerleme kızartmış gibi.

Boğazımdaki düğümü geçip yutkunarak kadehimi geri deviriyorum. Tekila aşağı inerken yanıyor ama yeterli değil.

Carmine'ın ellerinin üzerimdeki hissini silmeye yetmiyor. Kulağımda, karanlık bir şekilde sahiplenici, ona ait olduğumu söyleyen sesinin anısını geri almak için.

Mesajları silmek için yeterli değil.

Evelina beni dürtüp müzik eşliğinde bir şeyler bağırırken gülümsemeye zorluyorum. Başımı sallıyorum, duymuş gibi yapıyorum, buradaymışım gibi yapıyorum, şu anda.

Ama değilim.

Hâlâ iki gece önce, karanlık, mum ışığında bir banyoda, Carmine'ın beni duvara yaslayıp parçalara ayırdığı ve sanki bu onun hakkıymış gibi elinin her tarafına damlattığı andayım.

Bana dokunuşu, *neredeyse* boşalmamı sağlaması ve ardından sanki zaferin tadına bakıyormuş gibi parmaklarını yalaması.

Ve en kötüsü?

Ona izin verdim. Çünkü bir parçam bunu arzuluyordu.

Ama en kötü kısmı bu *değil*. Hayır, en kötüsü mesajlardı - damarlarıma soğuk bir dehşet dalgası gönderen, Carmine'ın kalıcı dokunuşunu bile bastıran mesajlar.

Son iki gecedir beni zar zor uyutan da bu son mesaj oldu.

BİLİNMEYEN

Beni uzaklaştırmaman bedelini çok ağır ödeyeceksin, moya dorogaya doch'.

Sevgili kızım.

Babam bana böyle seslenirdi. Midem bulanıyor.

Bunun mümkün olmadığını biliyorum. Hayaletler yoktur. Arkadi öldü, dört ay önce hapisanede kendi hücresinde bıçaklandı.

İki gecemi bunun *da onlardan* biri olduğuna kendimi ikna ederek geçirdim. -"The Truth Report" gibi podcast'leri öfkeyle dinleyen komplo delileri. Beni rahat bırakmayan deliler.

Telefon numaram daha önce de internete sızmıştı. Ya da e-postam, hatta gerçek fiziksel adresim.

Bazen benden nefret eden insanlar, bildiğimden, yardım ettiğimden, onunla birlikte hapiste çürümem gerektiğinden emin olanlar.

Bazen daha da kötüsü, Arkadi'nin yaptıklarını fetişleştirenler oluyor. Benimle konuşmak, bana dokunmak, beni de bu saplantılarına dahil etmek isteyenler.

onu.

Ama geçen geceki mesajlar farklıydı.

Parmaklarımı akaklarıma bastırıp burnumdan nefes almaya zorluyorum.

Bu da başka bir deli.

Başka bir sapık, başka bir ucube, elinde çok fazla zamanı olan başka bir umutsuz kaybeden.

İçimde bir şeyler kıpırdanıyor. "Al."

Bir el boş margarita bardağımı nazikçe alıp yerine yenisini koyarken düşüncelerim dağılıyor. Dehşetin kalıntılarını göz kırparak uzaklaştırıyorum, gözlerimi içkimin tuzlu kenarından kaldırdığımda Milena'nın bana sırttığını görüyorum, elinde kendi içkisinden bir tane tutuyor.

"Şuna..." Omuz silkip kadehini benimkine tokuşturmadan önce kaşları bir anlığına çatılıyor. "Evlilik mutluluğu mu?"

Naomi kendini tutmadan önce yüksek sesle homurdanır. Evelina gözlerini deviriyor ve Brooklyn kıkırdıyor.

Arkadaşıma kuru bir şekilde sırtarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Cidden az önce 'evlilik mutluluğu' mu dedin?"

Milena gülüyor. "Sözünü geri almak için çok mu geç?"

"Uh-uh. Kadeh kaldırmayı geri almak *kesinlikle* kötü şans getirir," diyor Evelina.

Brooklyn yüzünü buruşturuyor. "Bu nasıl bir mantık böyle? Ya berbat bir totsa?"

Milena dilini dişlerine vurarak gıdaklıyor. "O haklı. Ruslar'da her şey olur biter diye bir şey yok. Biz sadece kar, buz ve zorluklara göğüs gereriz."

Naomi kaşlarını çatıyor, Milena'nın Louboutin'lerine ve kucağındaki Chanel çantasına dikkatle bakıyor.

"Bana bu zorluklara katlanmaktan biraz daha bahset, ey güçlü ve dirençli Bratva prensesi."

Milena sırtarak onu tersleyince hepimiz, hatta ben bile gülmekten kırılıyoruz.

"Gerçekten taş atmaya başlayacak mısın, sürtük?" diye Naomi'ye takılıyor. "Kongre yesi Kim'in camdan evi *nasıl*?"

Naomi öfkeyle sırtını dikleştiriyor, koyu renk atkuyruğunu geriye atıyor ve kokteylini yudumluyor. "Bilemem. Neredeyse bir yıldır ailemin evine gitmedim."

"*Neyse*," diye araya giriyor Evelina. "Mutluluğa ve onu nerede bulabilirsek bulmaya kadeh kaldırsak nasıl olur?"

Naomi sırtarak kadehini diğerlerinininkiyle tokuşturuyor. "Bunun arkasında durabilirim. şerefe!"

Kelimeyi yankılayarak kadehlerimizi birbirine vuruyoruz ve bu gerçekten bir kutlamaymış gibi davranıyoruz.

Brooklyn eğilerek gülüyor. "Eğer bir mafya evliliğine zorlanacaksan, en azından ateşli olanlardan birini bulmuşsun."

Neredeyse boğuluyordum.

Bianca inliyor. "Kardeşimden bu şekilde bahsetmeyi bırakabilir miyiz *lütfen*?"

"O zaman *sen* evlen onunla," diye mırıldanıyorum.

Brooklyn gülüyor. "Yani, senin yarım yamalak saniyelerini mi istiyorum?" "*Tekrar* ediyorum çocuklar," diye yalvarıyor Bianca. "Yapmasak olmaz mı?"

"Eğer Lyra Carmine'ı çoktan paketlediyse, her zaman Nico vardır." Naomi sırtıyor, yüzü ikiden kızarmış. "Yani, şu adamı *gördün* mü? Seni duvara yapıştırıp sonra da saçını bozduğu için özür dileyecekmiş gibi görünüyor."

Evelina göğsünü tutarak dramatik bir şekilde soluk soluğa kalır. "NAOMI!"

Brooklyn neredeyse ikisinden boğuluyordu. "Sen de *kimsin* lan şimdi?"

Milena gözlerini kısarak Naomi'ye bakıyor ve başını eğiyor. "Cidden, kimsin sen ve tatlı, masum, biri bir şey söylediğinde kızaran, sik kafalı *Naomi*'ye ne yaptın?"

Bianca son içkisini de fondip yaparken Naomi şiddetle kızarır.

"Pekâlâ, ben yokum. Lütfen, lanet *kardeşimi* becermekten bahsetmeye devam et."

"Hayır! Bianca!" Gülüyorum, kolundan tutup onu kucağıma çekiyorum. "Kal! Lütfen?"

Gözlerini deviriyor ve bana sarılmak için dönüyor. "Aslında gitmem gerekiyor. Kratos ve ben bu gece Ya-ya'larda bebek Spartalıları bakacağız, böylece Ares ve Neve ile Hades ve Elsa birlikte bir gece geçirebilecekler."

"Bu kelimelerin *yarısı* ne anlama geliyor ki?" Brooklyn araya girer. Bianca kıkırdar. "Ya-ya Kratos'un büyükannesi Dimitra."

Kendimi beğenmiş bir his kaplıyor içimi. Yani, gerçek bir mafya olmayabilirim Prens, ama *ben* bile Dimitra Drakos'un Drakos Yunan mafya ailesinin reisi olduğunu biliyorum. Tıpkı Kratos'un en büyük kardeşi Ares'in imparatorluğun kralı olduğunu ve diğer kardeşi Hades'in de işleri yönettiğini bildiğim gibi.

"Peki ya Spartalılar?"

"*Bebek* Spartalılar," diye düzeltiyor Bianca. "Dimitra'nın, ailelerinin doğrudan Spartalı karın kasları olan savaşçı adamların soyundan geldiğine dair bir saplantısı var.

300. Yani bebek Spartalılar Kratos'un ve benim küçük yeğenlerim, Achilles ve Bella."

Bana geri döndü. "Seni seviyorum. Bu gece eğlenmeye çalış." Ona sarılıyorum. "Geldiğin için teşekkürler.

Gerçekten."

O gittikten sonra, Milena kadehini kaldırır. "Hayatını kaybetmek üzere olan sevgili dostumuz Lyra'ya-

"*Özgürlüğü*," diye araya giriyor Naomi.

"Ve en önemlisi," diye ekliyor Brooklyn, "hayatının geri kalanında tek bir aletten başka bir şeye sahip olamaması."

Diğerleri kahkahalarla gülerken yüzüm ateşle doluyor. "Sizler tam bir pisliksiniz," diye inliyorum.

Milena omzuma şefkatle vurarak, "Evet, ama biz de *sizin* götünüzüz," diyor.

* * *

DIŞARIDAKİ HAVA serin ve berrak, kulübün nemli sıcaklığından sonra ferahlatıcı. Şehir canlı, neon tabelalar titriyor, sokaklar hala barlar ve kulüpler arasında sürüklenen gece kalabalığıyla dolu, kahkahaları ve sohbetleri uzaktan gelen siren sesiyle karışıyor.

Altımız kaldırımın kenarında durmuş, alkol ve adrenalinin etkisiyle bir sonraki hamlemizi tartışıyoruz.

"Yemek?" Naomi öneriyor, gözleri tekiladan hafif camlaşmış.

"Daha fazla içki?" Brooklyn sırtarak karşı çıkıyor.

"*Daha vahşi bir yere,*" diye sırtıyor Milena.

Evelina sarı saçlarını omzunun üzerinden atarak, "Ben de aynı fikirdeyim," diye ekliyor. "Masaların üzerinde dans ettiğimiz için yan gözle bakılmayacağımız bir yere gidelim."

Gölüyoruz ama bir yere karar veremeden sokaktaki enerji değişiyor.

Bu bir anda oluyor - atmosferde ince bir değişiklik, blok boyunca yayılan bir sessizlik. İnsanlar yavaşlıyor. Birkaç kafa dönüyor.

Sonra nedenini anlıyorum.

İki siyah cip sokağın aşağısındaki başka bir kulübün önüne yanaşiyor. Kapılar açıldı ve teker teker dışarı çıktılar.

Önce Carmine çıkıyor, koyu renk kot pantolon, siyah deri ceket ve güçlü göğsüne tam oturan düz beyaz bir tişört giymiş. Sonra Nico Barone sırtıyor, rahat özgüveni bir bıçak kadar keskin.

Nero De Luca onu takip ediyor, parlak yeşil gözleri loş sokak lambalarının altında parıldarken, Milena ve benim geçen gün kız kardeşi Gabriella'yı Carmine'in seçmelerinden sürüklediğinde yakaladığımız ölümcüllüğü yayıyor.

Roman Nikitin'i Evelina'nın kardeşi olduğu için tanıyorum. Ama onunla birlikte ikinci arabadan inen üç adamı tanımıyorum. Gerçi onlar da Rus'a benziyor.

"*Kahretsin,*" diye inliyor Evelina. "Roman'ın burada ne işi var?"

Milena kaşlarını çatıyor. "Görünüşe göre Carmine bir tür bekârlığa veda partisi veriyor?"

"Şey, hadi daha önce buradan çıkalım-"

"Yatma vaktin geçmedi mi, küçük kardeşim!"

Roman caddenin karşısından kükreyerek sokağın yarısına kadar ilerleyip kaldırımdaki elli kişiyi korkutunca Evelina irkilir.

Carmine'a benzer şekilde koyu renk kot pantolon ve üzerine deri ceket geçirilmiş kapüşonlu bir tişört giymiş olan Roman koşarak caddeyi geçerken trafiği kontrol etmiyor bile.

Onda vahşi, evcilleşmemiş bir elektrik var, huzursuz, tehlikeli bir enerji, savaşmak için doğduğunu ya da en azından bulabildiği her yerde bela aradığını hissettiriyor. Evie'nin arkadaşı olduğu için onunla birkaç kez karşılaştım ve bana her zaman etrafındaki herkesi kandırmak için insan kıyafetleri giymiş vahşi bir hayvanı düşündürüyor.

Adam önünde durduğunda Evelina kollarını kavuşturuyor ve tehditkâr olmak için *yaşayan* bir ağabey gibi sırtıyor. Kaşlarını kaldırmadan önce ona şöyle bir bakıyor. "Bu *çok* kısa bir elbise, Evie. Babam bu şekilde dışarı çıktığını biliyor mu?"

Evelina gözlerini o kadar sert devirir ki neredeyse devrilecektir. "Aman *Tanrım*, sen koruyucu ağabey kartını oynayacak."

Roman başını öne eğiyor. "Yani, babamı arayıp ona sorabilirim."

Evelina ters ters bakar. "Yap o zaman. Hazır başlamışken, ona malikâneye son gelişinde o kadar sarhoş olduğunu ve havuzda sızdığını hatırlat."

Milena kekeliyor. "Bekle, ne?"

Roman kaşlarını çatıyor. "Öyle bir *şey hiç* olmadı."

Evelina hınzırca sırtıyor. "Seni bulduğumuzda suyun içinde yüzüstü yatıyordun, *Rome*. Boğulmadığın için şanslısın."

Brooklyn homurdanıyor. "Kahretsin, *bu* utanç verici bir yardım çılgılığı."

Roman boynunu çevirirken yüzünü buruşturuyor, kapüşonunun boynundan dövme mürekkebi görünüyor. "Evie'nin sokağa çıkma yasağı kadar utanç verici değil," diye karşılık veriyor. "Bugünlerde kaç oldu, küçük kardeşim? On bir mi? On buçuk mu?"

Evelina'nın sırtışı kaybolur. "Benim sokağa çıkma yasağım yok, sik kafalı."

Roman gülüyor, beş yaşındaymış gibi saçlarını karıştırıyor. "Babamın sana hâlâ çocuk gibi davranması benim suçum değil, *solnishka*."

Evelina kaşlarını çatarak onun elini itiyor. "Senin öldürmen gereken insanlar falan yok mu?" diye iç geçiriyor. "Cidden, burada ne *işin* var?"

"Aynı şeyi sana da sorabilirdim," diye karşı çıkıyor.

Evelina kaşlarıyla beni işaret ediyor. "Ah, öyle mi?"

"Doğru ya." Roman dönüp bana bakıyor. "Evet, yani... tebrikler Lyra?"

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Roman kız kardeşine geri döner. "Eğer gecenizin sesini biraz yükseltmek istiyorsanız-"

"Ve öyleyiz," diye araya giriyor Milena.

Roman sırtıyor. "O zaman neden bize katılmıyorsunuz? Kıyamet Günü'nde VIP standımız var."

Dönüp parmağıyla Carmine ve diğerlerinin sokağın karşısındaki kulübün dışında uzandıkları yeri işaret ediyor. Nico'nun dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıp yakmasını izliyorum, parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirip sokağın karşısından bize bakarken yüzü sigaranın ışıltısıyla aydınlanıyor.

Gözlerinin daralıp analiz eder, değerlendirir gibi görünmesi omurgamda bir ürperti yaratıyor.

Parçalara ayırmak.

Ben de *Carmine*'ın ailenin psikopatı olduğunu sanıyordum.

Doomsday aslında bir şeyler çağrıştırıyor. Bratva tiplerinin uğrak yeri olduğunu duymuştum ve oradaki gecelerin raydan çıkma konusunda bir ünü var.

"*Kıyamet Günü*'ne mi?" Evelina kelimeyi gıcırdatarak söylüyor.

Ağabeyi ona karanlık bir şekilde sırtıyor. "Yani, eve gidip pijama partisi vermeyi tercih etmezseniz tabii. Çizgi film izleyebilir, sıcak çikolata ve patlamış mısır yapabilirsin-"

"Siktir git. Biz de varız."

İçimi çekiyorum, beşimiz Roman'ı caddenin karşısına kadar takip ederken kolumu Naomi'ninkinin arasından geçiriyorum.

"Yani, pijama ve sıcak çikolata için gidebilirim," diye kıkırdıyorum.

"*Gerçekler*," diye iç geçiriyor Naomi. "Ama bu eğlenceli olacak." İyi kız kişiliğindeki çatlaklardan heves fişkırıyor. "Bu kulübün *çılgın* olduğunu duymuştum."

"Öyle."

Sesi tenimde ipek gibi dalgalandığında irkiliyorum. Naomi bile sokağın diğer tarafına ulaştığımızda onun arkamızda belirişini soluk soluğa izliyor.

Yutkunarak dönüyorum, Carmine'ın delici, vahşi gözlerine bakarken alt dudağımın dişlerimin arasından çekildiğini hissediyorum.

Beni Naomi'den uzaklaştırıp bir kolunu belime doladığında nefesim kesiliyor, o kadar sıkı sarıyor ki ona kelepçelenmiş gibi oluyorum.

"...İşte bu yüzden biz oradayken bana yakın duracaksın," diye homurdanıyor ve bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor. "*Çok* yakın."

CARMINE

Farklı olduğumu HER ZAMAN BİLİYORDUM.

Çoğu insan hayatında belirli kurallar doğrultusunda hareket eder -empati, korku, suçluluk.

Ben böyle şeylere bağlı değilim.

Çoğu insanın acı gördüğünde irkildiğini genç yaşta öğrendim. Birini incitmeden önce tereddüt ederler. Kendi öfkelerini sorgularlar.

Ben hiç
yapmadım.

Bir kere
bile.

Vito bunu erkenden fark etmişti ama hiçbir zaman ne olduğunu söylemedi.

Ben çocukken, oyun parkında kim bilir ne için başka bir çocuğun burnunu kırdığımda "*Başiboş*," demişti.

"Deden gibi sıcak kanlı," on beş yaşındayken bana ters baktığı için bir rakibimin oğlunu acile gönderdiğimde.

Üç yıl sonra ilk cesedimi gömdüğümde ve kendimi hiçten daha az hissettiğimde "*Başarıya güdülenmiş*".

Bunu asla açıkça itiraf etmedi. Beni Alaska'ya kurt avına götürdüğü birkaç seferde bile, ki bunun muhtemelen "dürtülerimi" dışarı atmama "izin verme" yolu olduğunu biliyorum. Hiçbir zaman açıkça söylenen bir şey olmadı.

Hiçbir zaman gözlerimin içine bakıp "Oğlum bir psikopat." demedi. Ama o biliyor.

Ve ben de her zaman biliyordum.

Bu sadece mafya dünyasında doğduğum için değil. Bu kendimize söylediğimiz bir yalan - bizi daha acımasız yaptığı, gücün bizi çarpıttığı, yaşadığımız kuralların farklı olduğu çünkü öyle olmak zorunda oldukları.

Ama mesele sadece bu değil. İçinizdeki şeydir.

Ve *benim içimde*, çoğu insanda belirli dürtüleri durduran düşmanın olması gereken yerde bir boşluk var.

Diğer erkekler -babam gibi, hatta Nico ya da Dante gibi- riski hesaplar. Hırslarına karşı ahlaklarını tartarlar. Ne kadar ileri gidebileceklerini tartışırlar.

Ben yapmıyorum.

Bir şey mi istiyorum? Alırım.

Biri bana karşı mı geliyor? Onları silerim.

Şimdiye kadar önemli olan tek şey kazanmaktı.

Ve ben her zaman, *her zaman* kazanırım.

Ama hiçbir zaman ciddi bir şey istemedim. Ne kadınlar, ne ilişkiler, ne de erkeklerin yumuşamasına neden olan şeyler.

Bir sürü kadınla *birlikte* oldum. Sayamayacağım kadar çok. Bazıları diğerlerinden daha uzun süre takıldı. Bazıları benim aşk, romantizm ya da sonsuza dek mutlu olmak için yaratılmadığımı fark etmeden önce sevgi dolu kız arkadaş rolünü oynadı.

Ama hepsi sadece geçici dikkat dağıtıcılardı.

Ona kadar hiç kimse bana gerçekten bir şey hissettirmedi.

Beni tehdit edip zarar görmeden kurtulabileceğini düşünme cüretini gösteren küçük dansçı.

Onu düşünmeden duramıyorum ve içimdeki karanlık anlamadığım bir şekilde ona yapıştı.

Bu sadece onun güzelliği ya da ellerimin ona dokunmaya ve tenini her seferinde bir santimetre kare *fethetmeye* saplanmış gibi görünmesi değil. Sadece kurnaz olması ya da beni alt etmesi de değil.

Onunla ilgili içimdeki karanlığı çağıran isimsiz bir şey var.

Belki de kaçıp beni peşinden koşturduğu içindir.

Benimle her zaman arzuladığım ama asla keşfedemediğim bir oyun oynadı - onunla keşfettiğim şekilde değil.

Belki de benden korkmasına ve daha iyisini bilmesi gerektiğini bilmesine rağmen hala kırılmayı reddediyor. Hala savaşmaya çalışıyor. Hala geri itiyor.

Çoğu insan benim önümde sinerken, o meydan okuyor. Çoğu insanın kaybettiğini açıkça belirttiğimde pes ettiği yerde, o devam ediyor.

Onun gibi bir yaratığa daha önce hiç rastlamadım.

Ve bu beni *büyülüyor*.

Kıyamet Günü geleceğimiz konusunda çoktan uyarılmış, bu yüzden içeri girdiğimizde bizi bekliyorlar. Beş figüranla, yani Lyra ve arkadaşlarıyla birlikte içeri girmiş olmamız, bize VIP bölümündeki standımıza kadar eşlik eden görevlileri en ufak bir şekilde bile şaşırtmıyor.

Laz'ın mekânın ortaklarından biri olmasının da bir zararı yok.

Doomsday mafya müşterilerine alışık, özellikle de VIP bölümünde, gerçi mekân Nero, Nico ve benim gibilerden çok Rus müşterileriyle tanınıyor. Eminim üçümüzün Roman Nikitin, Laz Kislev, Mikhail Javanović ve Bane Antonov ile birlikte burada olması bazı çevrelerde kaşları kaldırıyordur. Ama istedikleri kadar merak etsinler.

Belli bir mahkeme salonu dışında konuşulmayacak bazı nedenler var. Ama bakma zahmetine katlanan herkesin görebileceği başkaları da var. Birçoğumuzun Şövalye Kan Üniversitesi'ne birlikte gitmiş olması gibi.

-Neredeyse sadece çeşitli suç imparatorluklarının varislerine hitap eden, şehir dışındaki ultra seçkin "Ivy League Alternative". Ya da birçoğumuz o okulda aynı kulüpteydik -Para Bellum, tam olarak.

Sonuçta, kiminle takıldığınızı umursamak eski nesillerin bizden çok daha fazla önemseydiği bir şeydi. Pop'un zamanında, Bratva üyeleriyle kulüpte ölü bulunmazdı.

Ama bizim neslimiz? Sikimizde bile değil.

VIP bölümü tam da beklediğiniz gibi; hafif yüksek bir seviyede yer alıyor ve aşığıda dans eden diğer müşterilere bakıyor. Kabin büyük ve lüks; derin, pelüş koltuklar, üst raf şişeleri, buz kovaları ve kristal bardaklarla dolu bir masanın etrafında kıvrılıyor. Müzik nabız gibi atıyor, kalabalık kıvrılıp bükülürken alçak ışıklar mekânın üzerine boğucu bir parıltı yayıyor.

Doomsday ile ilgili her şey hedonizm çığlıkları atıyor; yüksek kafeslerdeki go-go dansçıların ağır basa eşlik etmesinden, karanlık köşelerde birbirlerine dolanmış, kendi zevklerinde kaybolmuş çiftlere kadar.

Lyra'nın yanımda gerildiğini hissediyorum.

O böyle bir yere ait değil. Ve bunu çok iyi biliyor.

Milena, Brooklyn, Evelina ve Naomi tereddüt etmeden kabine giriyor, şişelere uzanmaya başlamışlar bile, kendilerini o ana kaptırmışlar.

Lyra tereddüt ediyor.

Yanımdaki boş yere doğru ilerliyor ve ben de o anda atılıyorum.

Oturmasına fırsat vermeden onu kucağıma çekip sıkıca kalçama yaslıyorum. Nefesi aniden kesiliyor ve tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Sonra ayağa kalkmaya çalışıyor ama belini sıkıca kavriyorum.

"Hayır."

Başını bana doğru çeviriyor, gözleri irileşiyor, yanakları pembeleşiyor.

Tekrar hareket etmek istiyor ama kolum onun etrafında dolanıyor, elim kalçasını sıkıca kavrarken parmaklarım karnının üzerinde yayılıyor - elbisesinin kumaşından tenine doğru bastırarak onu tam olarak istediğim yerde tutuyorum.

"Can..." Ağır ağır yutkunuyor. "Lütfen gitmeme izin verir misin?" "Hayır."

Rahatça uzanıp şişelerden birinden i k i m i z e birer kadeh şampanya dolduruyorum, kendiminkinden bir yudum almadan önce ona bir tane uzatıyorum.

Onu inceliyordum. Onu *analiz ediyorum*.

Kucağımda gergin, vücudu sanki benimle savaştığından daha çok kendisiyle savaşıyormuş gibi kaskatı. Gözlerini kulüpte gezdirmesini, aşağıdaki dansçılara bakmasını, sonra dikkatini VIP katına çekmesini izliyorum. Nefesinin kesildiğini duyuyorum ve bakışlarını takip etmek için dönüyorum.

Kıyamet Günü'nün halkın sevgi gösterilerine karşı *gevşek* bir yaklaşımı var. Hepsi hedonistik havanın bir parçası ve açıkçası insanların buraya gelme nedeni de bu. Bu yüzden çok uzakta olmayan başka bir karanlık kabinin köşesinde çifti gördüğümde şaşırmadım.

Kadın adamın kucağında, sırtı adamın göğsüne dönük, gözleri kendinden geçmiş bir şekilde kapalı, adama sürtünüyor. Adamın kolları kadının etrafına sarılmış, bir eli elbisesinin üzerinden göğsünü rahatça kavıyor, parmakları göğüs uçlarından birini yuvarlayıp çimdikliyor. Diğer eli kısa eteğinin altında, kadın kalçalarını yuvarlarken yavaş daireler çiziyor.

Her ikisinin de yüzündeki ifadeden sikişin Lyra'nın içinde olduğu anlaşılıyor.

Lyra neye baktığını anladığında hareketsiz kalıyor. Nefesi şiddetle kesiliyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor, yüzü donuklaşıyor, solungaçları biraz yeşil görünüyor.

Meraklı.

Elleri koluma düşüyor, ayağa kalkmaya çalışırken güçsüzce onu itmeye çalışıyor. Açıkçası, en ufak bir hareket yapmıyorum, parmaklarımın ona biraz daha sıkı girmesine izin veriyorum - "zahmet etme" deme şeklim.

Tekrar yer değiştirmeye çalışıyor. Tutuşumu biraz daha sıkılaştırıyorum. Bir uyarı. Bir iddia.

Burnundan sertçe nefes veriyor ama yine kıpırdamıyor.

Akıllı kız.

Kabinin geri kalanı sohbet ve kahkahalarla dolu - Milena ve Brooklyn çoktan içkilerini yudumluyor, Evelina Roman ona sataştıkça gözlerini deviriyor, Naomi tüm sahneyi parlak, hevesli gözlerle izliyor.

Kimse bize bakmıyor. "Bu

seni şaşırttı mı?"

Köşede hâlâ sevişen çifti çenemi sallıyorum.

Lyra'nın yüzü yanıyor ama az önce işaret ettiğim yere bakmıyor. "Hayır," diyor çabucak. Çok çabuk.

"Bundan utanıyor musun?"

Kucağımda kıvranıyor, kaşları çatılıyor. "Hayır, ben sadece..." Omuz silkiyor. "Onları gözetlememe gerek yok."

"Ama bu konuda çok iyisin."

Sertleşiyor, göz ucuyla bana bakıyor.

"Bu..." Boğazı tekrar çalışıyor, lezzetli bir şekilde sallanıyor. "Bilerek yapmadım," diye mırıldanıyor. "Sana bunu zaten söyledim."

"O gece gördüklerin seni rahatsız etti mi?"

Yüzünün hafifçe solmasını izliyorum, vücudunun kavrayışım altında nasıl gerildiğini hissediyorum. Başını biraz fazla kuvvetli bir şekilde iki yana sallıyor.

"Hayır."

Tam bir yalancı.

"O gece gördüklerin seni rahatsız etmiyor mu? Ya da..." Parmaklarım onu biraz daha sıkarken nefesi kesiliyor, nefesim boynuna değiyor. "Ya da o şeyleri yapanın *ben olduğumu* mu?"

Lyra bir an duraksıyor, sonra tekrar başını sallıyor. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ben istiyorum."

Tekrar kıpırdanıyor, dudaklarım kulak memesine birkaç santim yaklaştığında titriyor.

"Elbette senin gibi birinin gördüklerin hakkında *düşünceleri* vardır."

Gözleri sinsice benimkilere kayıyor, orada gizlenen karanlığı görmeye çalışıyor, sonra bunun kötü bir fikir olduğuna karar verip gözlerini tekrar kaçırıyor.

"I..."

"Psikiyatri pratiği yapmayı hedefleyen bir tıp öğrencisinin o gece gördüklerin hakkında *düşünceleri* vardır elbette."

Tekrar donup kalıyor, omuzları kilitleniyor.

Alaycı bir şekilde kıkırdıyorum. "Sorun ne, küçük dansçı? Bilmediğimi mi sandın?"

Tarafsız bir ifade takınmaya zorluyor. "Okulda ne okuduğum devlet sırrı sayılmaz."

Hayır ama bilmemi de beklemiyordu.

Başımı eğip kıvranışını izliyorum. "Benim gibi insanlar üzerinde çalışıyorsun, değil mi?"

Cevap vermiyor. Cevap vermesine gerek yok.

Parmaklarımı yavaşça, ritmik bir şekilde beline vuruyorum.

"Devam et o zaman," diyorum yumuşakça. "Teşhis et beni."

Bana göz kırpmıyor, gözleri diğerlerine doğru kayıyor.

Ama kimse dikkatini vermiyor.

Kimse onu bu durumdan kurtarmayacak.

"Benim bir canavar olduğumu düşünüyorsun."

Yutkunuyor, nabızı parmaklarımın altında hızla atıyor. "Ben-hayır."

"Yalancı."

Biraz titrediğinde gülümsüyorum.

"Teşhisinize yardımcı olacaksa, o adam başına geleni hak etti." "Kim demiş?"

Kelimeleri ağzından kaçırıldığı anda dudakları tekrar kapanıyor, gözleri açılıyor Sanki döküldükleri için dehşete düşmüş

gibi. Sırıttıyorum. "Bunu ben söylüyorum.

Kara Saray diyor."

Gözleri benimkilere kaydı. Dudakları aralandı, sanki emin olduğum tüm soruları soracakmış gibi

O geceden beri. Bir an tereddüt ediyor ama sonunda konuşuyor.

"Neydi o yer?" diyor sessizce. "Kara Saray *nedir*?"

Gülümsüyorum. "Endişelenmene gerek yok, küçük dansçı." Diğer elimi uzattığımda nefesi kesiliyor, gözlerim onunkileri yakalarken zencefil kırmızısı bir tutamı yüzünden uzaklaştırıyorum.

"Henüz yapmadın."

Kaşları hafifçe çatılıyor. "Neyi yapmadım?" "Bana teşhis koydun."

Tekrar kucağımda rahatsız bir şekilde kayıyor. "Ben... Ben istemiyorum." "Beni gücendirmeyeceksin, küçük dansçı," diye homurdanıyorum. "*Yap o zaman.*" Çenesini kavrayıp yüzünü kendime doğru eğerek beni görmeye zorluyorum. "Söyle," diye mırıldanıyorum.

Elleri göğsüme bastırıyor, tam olarak itmiyor ama sanki gerçeğin ağırlığıyla savaşıyor.

"I-"

"*Söyle* Lyra."

Dudaklarını yalıyor, sesi titriyor.

"Sen... Sen diğer insanlar gibi bir şeyler hissetmiyorsun." Gülümsüyorum. "Mesela."

Başka tarafa bakmaya başladı ama çenesini tutarak bakışlarını tekrar bana çevirmeye zorladım.

"Henüz pes etme. Devam et. Sana bunu düşündüren ne?" "Geçen gece..." diye devam ediyor ve bakışları düşüyor.

"*Devam et...*"

"Sen sadece..." Kadın yutkunuyor. "*Az önce o adamı öldürdün,*" diye fısıldıyor, vücudunu bir titreme sarıyor.

"Sana zaten söyledim, o bunu hak etti. Kötü insanların cezalarını çekmesi kavramını en iyi sen bilirsin."

Gözleri benimkilere kayıyor, arkalarında benim bariz belden aşağı vuruşuma karşı alev alev yanıyor. Ama geri çekilip bakışlarını tekrar yere indirdi.

"Onu öldürdüğümde hissetmem gereken şeyi hissetmediğimi mi düşünüyorsun?" Çenesini yukarı kaldırarak bakışlarını tekrar bana çevirmeye zorluyorum.

"Hissettin mi?" diye soruyor sessizce.

"*Hayır.*"

Kucağımda titriyor.

O titrediğinde aletim biraz daha sertleşiyor.

Yüzümde buz gibi bir gülümsemeyle sessizce, "Bu teşhisi şimdi istiyorum doktor," diye homurdanıyorum.

"Carmine-"

"Bekliyorum..."

Tekrar kıpırdanıyor. "Eğer söylersem, gitmeme izin verecek misin?" "Şansına zarar vermez."

Alt dudağı dişlerinin arasından kayıyor ve onu çiğniyor.

"*Söyle Lyra.*"

Yavaş, titrek bir nefes alıyor, bana bakmıyor. "Sen... Sen bir psikopatsın."

Kelimeler aramızda asılı kalıyor. Ve sonra gülümsüyorum.

O anın uzamasına izin veriyorum, itiraf ettiği şeyin ağırlığını hissetmesine izin veriyorum.

Eğildim, dudaklarım kulağına değdi.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum, sesim ipek ve çelik gibi. "Dürüstlüğün için teşekkür ederim."

Nabzının parmaklarıma çarparak attığını hissedebiliyorum, düzensiz atışı kontrolü elinde tutmak için ne kadar çok mücadele ettiğini gösteriyor. Kenarlardan yıpranmaya başladığını da hissedebiliyorum.

Böyle bir fırsatın boşa gitmesine izin verecek türden bir adam değilim.

İçkimden yavaşça bir yudum alıyorum ve bakışlarımla tembelce köşedeki çifte kaymasına izin veriyorum.

Adamın elleri kızın her yerinde; kalçalarını kavırıyor, elbisesinin içine girip kucağında zıplayan kızın göğüslerini avuçluyor. Kız nefesini tutup kendinden geçerek geri çekilirken adam kızın saçlarını sıkıca tutmuş.

Çiğ. Filtrelenmemiş.

Lyra'ya bakıyorum. Kasıtlı olarak bakmıyor.

Sırıttıyorum, ellerinin kucağında kenetlenip açılmasını izliyorum. "Şunlara bak," diye mırıldanıyorum.

Bakışları dümdüz ileriye sabitlenmiş, çenesi sabitlenmiş, parmakları elbisesinin ipeği.

Başımı eğip onu inceliyorum. Bu sadece utangaçlık değil. Bundan daha derin.

Eğiliyorum, sesim kulağına doğru sert bir hırıltıya dönüşüyor.

"Sen çocuk değilsin Lyra."

Sertçe nefes alıyor.

"Neden," diye mırıldanıyorum, "buna bakamıyorsun bile?"

Cevap vermiyor. *Hareket* bile etmiyor.

Hâlâ nefes aldığına dair tek işaret göğsünün hafif, düzensiz inip kalkması.

Çok ilginç.

"İnsanları inceliyorsun," diye mırıldanıyorum, parmaklarımın belinde tembelce gezinmesine izin vererek. "Ve işte buradasın, bu kadar temel bir şeyle yüzleşmeyi reddediyorsun. Çok doğal, insanın doğasında olan bir şeyle."

Tırnakları kalçalarına daha sert batıyor.

"Bu sadece *seks*, küçük dansçı."

Bir elimi omurgasında gezdiriyorum, titrediğini hissediyorum. Dudaklarımı fırçalıyorum

kulağına doğru, sadece onun duyabileceği kadar sessiz

konusuyorum. "Onlara bak," diyorum tekrar.

Hâlâ hareket etmiyor.

Yavaşça içimi çekiyorum, sonra uzanıp çenesini kavıyorum, yüzünü köşedeki çifte doğru çeviriyorum ve onu izlemeye zorluyorum.

Nefesi kesiliyor, dönmeye çalışıyor. "Kes şunu. *Durdur* şunu." Sesi alçak, paniklemiş.

"Onları izle," diye emrediyorum, sesim sakın ama çelik gibi. "Ya da bana neden *yapamadığını* söyle."

Başını sallıyor, elimde çırpınıyor. "Carmine," diye nefes alıyor, "*lütfe*."

Parmakları bileğimi sıkıyor ama artık beni itmiyor. Bu savaşı kaybediyor ve bunu biliyor. Vücudunun titremeye başlamasından bunu hissedebiliyorum.

"Lütfe," diye mırıldanıyor. "Lütfe, ben..."

Ben..." Nefesi kesiliyor.

Vücudu sallanıyor.

Elleri bileğimdeki tutuşunu aniden kaybediyor.

Başı hafifçe sallanıyor, nefesi kısa soluklarla geliyor.

Ve sonra, ben daha ne olduğunu anlayamadan göğsüme doğru yığılıyor.

"Lyra."

Yanıt yok. Vücudu kollarımda gevşek, nefesi düzensiz ve sık.

Onu kendime daha sıkı sararak sessizce küfrediyorum. Az önce ne oldu böyle?

Bu korku ya da onun bir oyun oynaması değildi. Bu gerçektir. Ve ben bunu beklemiyordum.

Ona bakıyorum, parmaklarındaki hafif titremeye, yüzünün tüm renginin nasıl solduğuna.

Ve uzun zamandır ilk kez göğsümde hoşuma gitmeyen, yabancı bir şeyin kıvrıldığını hissediyorum.

Çünkü endişeye çok yakın hissettiriyor.

LYRA

NEFES NEFESE UYANDIM.

Vücudum sarsılıyor, kalbim öyle şiddetli çarpıyor ki kaburgalarım titriyor.

Olmam gereken yerde değilim. Hava yabancı kokularla dolu. Altımdaki yatak çok yumuşak ve lüks, ağır ipek çarşaf lar tenime yabancı geliyor.

Panik boğazımı tırmalıyor. Dönüyorum, çok hızlı doğruluyorum, uzuvlarım tepkisiz, görüşüm yanlara doğru eğiliyor.

Hangi cehennemdeyim ben?

Korku damarlarımda patlıyor, derime saplanan pençeler gibi beni sıkıştırıyor. Sonra yumuşak bir ses beynimde patlayan paraziti kesiyor.

"Hey, hey-nefes al, Lyra. Her şey yolunda. İyisin."

Başım sese doğru dönüyor, yanımda oturan Milena'nın tanıdık şeklini fark ettiğimde nabzım yavaşlıyor.

Yatağın kenarına tünemiş, bacaklarını altına sıkıştırmış, bana sıcak bir şekilde gülümserken yüz ifadesi sakinleştirici ve topraklayıcı.

"İyisin," diyor güven verici bir şekilde.

Milena öne uzanıp parmaklarımı nazik bir ısrarla gevşetene kadar çarşaf ları ölümüne kavradığımı fark etmiyorum bile.

Titreyerek nefes veriyorum. "Ne...?" Sesim boğuk ve kafa karışıklığıyla kalın çıkıyor.

Milena'nın gözleri yumuşuyor. "Kulüpte bayıldın," diye mırıldanıyor ve geri çekilmeden önce elimi kısa bir süre sıkıyor.

Doğru ya. Kulüp.

Bir anda zihnim Carmine'in vücudunun benimkine değen sıcaklığına kayıyor. Sesi kulağımda. Müziğin boğucu, ısrarcı baskısı, köşedeki çift...

Her şey bir anda geri gelir.

Ve sonra onun kucağına düştün.

Yaltaklanıyorum.

Şimdi vur beni.

En azından Milena burada. Yani güvendeyim.

Yavaş ve rahatlamış bir nefes aldım.

"Nerede...?"

"Evimdeki misafir odasında," diye gülümsüyor. "Kızların hepsi de burada." Ağzı buruştu. "Biz... Biz senin için endişelendik."

Dudaklarımı zayıf bir gülümsemeye zorluyorum. Sonra yorganı üzerimden itip kalkmaya çalışıyorum ama halsiz uzuvlarım bana ihanet ediyor. Oda mide bulandırıcı bir şekilde eğiliyor ve devrilmemek için bir elimi yatağa dayıyorum.

"Hey-hey, dayan," diye mırıldanıyor Milena, bir elini omzuma koyarak. "Sakin ol."

Onu zar zor duyuyorum.

Tek duyabildiğim Carmine'in kafamın içinde yankılanan sesi. Tek hatırlayabildiğim, ellerinin üzerimdeki hissi, beni sahiplenici bir şekilde kucağına sabitlemesi.

"Sadece rahatla," diyor Milena sessizce.

Derin nefes alıyorum, zihnimin yavaşlamasını istiyorum. Ama öyle olmuyor.

Carmine beni bakmaya zorladı.

Beni kulüpteki o çifti izlemeye zorladı, birbirlerine dolanmışlardı. zevk. Ve bu bana geçmişi yırtıp açan çirkin bir şey yaptı.

Seksle bu şekilde yüzleşmem. Yıllar önce o odaya girdiğimde gördüklerimden sonra olmaz.

Bodrumun altındaki bodrumu bulduğumda on dört yaşındaydım. Kimsenin bulmaması gereken gizli yeri.

Parmaklıkları

hatırlıyorum. Soğuk,

nemli havayı.

Hıçkırıkları.

Etin ete çarpma sesini.

Odaya girdiğimi ve babamı gördüğümü hatırlıyorum -
öğürüyorum.

Şimdi bile, yıllar sonra, bu anı beni mahvediyor. Çünkü o zaman çocuk olmayı bıraktım ve babamın gerçekte nasıl bir şeytan olduğunu anladım.

Koluma yumuşak bir dokunuş beni şimdiki zamana geri çekti. Keskin bir şekilde nefes alıyorum, gözlerimi açtığımda Milena'nın beni izlediğini görüyorum, kaşları çatılmış, dudakları birbirine yapışmış.

"İyi misin?" diye soruyor.

Tarafsız bir ifade takınmaya zorlayarak hızla başımı sallıyorum. "Evet. Sadece...işliyorum."

Milena zorlamıyor. "Seninle burada biraz takılmamı ister misin?"

Minnetle başımı sallıyorum. "İster misin?"

"Tabii ki!" Yanımdaki yastıklara yaslanıp uzun bacaklarını uzatırken sırtıyor. "Biliyor musun, sen biraz hafıfsın," diyor bir süre sonra. "*Bu kadar* kolay düşeceğini düşünmemiştim."

Titrek bir kahkaha atıyorum, konu değiştiği için mutluyum.

Gözlerim tekrar düşmeye başlıyor ve karanlık tekrar içime sızarken başımı yana eğip onun omzuna yaslıyorum.

Benimle konuşmaya devam ediyor, beni ayakta tutuyor. Ama sesi gidip geliyor, yorgunluk beni içine çekiyor.

Sonra odada biriyle konuştuğunu duyuyorum ama kelimeleri tam olarak çıkaramıyorum.

Ve uyku beni daha derine çekiyor.

* * *

DERİ, mandalina ve gül ağacının keskin kokusu etrafımda kıvrılıyor ve beni karanlığa çekiyor. Bir noktada Milena yanıma kayıyor. Sıcaklığı kayboluyor ama rahatlatıcı varlığı odada kalıyor.

Tekrar sürükleniyorum, bu sefer daha derine, ta ki-

Bir sorun var. Hava farklı.

Milena'yı beklerken tembelce gerinerek kıpırdanıyorum. Gözlerimi açar açmaz sarsılıyorum ve midem bulanıyor, bedenim kilitleniyor.

Milena yatağın kenarında değil.

Carmine oturuyor.

Orada oturuyor, tamamen rahat, o soğuk, okunmaz bakışlarıyla beni inceliyor.

"Bayılmışsın," diyor.

Oda hâlâ gölgelerle örtülü, ağır perdeler dışarıdaki şehir ışıklarının çoğunu engelliyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Sanırım sadece yorgundum. Çok fazla içmiştim. Önemli bir şey değildi."

Gözünü kırpmıyor, hareket etmiyor, ama beni değerlendirdiğini, analiz ettiğini, parça parça ayırdığını hissedebiliyorum.

"O kadar çok içmiyordun. Ve 'hiçbir şey' insanı bayıltmaz," diyor yumuşak bir sesle. "Tekrar dene."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, bakışlarını tutabilmek için kendimi zorluyorum. "Anlat bana." Sesi sakın, fazla sakın.

Başımı sallıyorum, oraya gitmek istemiyorum.

Bana bakıyor. "Kulüpteki o çifti izleyemedin," diye mırıldanıyor. "Yine de seni baygınlık nöbetlerine sürükleyen şey genel olarak seks değil."

Yutkunuyorum. "Bunu bilmiyorsun."

"Aslında biliyorum," diye homurdanıyor. "Çünkü iki kez açgözlü küçük amcığının parmaklarıma boşaldığını hissettim -oldukça coşkulu bir şekilde, eklemeliyim- ve her ikisinde de bayılmaman belirgin bir eksiklikti."

Yanaklarımdaki sıcaklık artıyor, parmaklarım çarşafın üzerinde seğiriyor. Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Carmine öne doğru eğiliyor, varlığı beni bunaltıyor.

"Bunu bana açıkla," diyor dikkatle.

"I..."

Carmine'in eli üzerimi örten çarşafı tutup çekiştirerek yavaşça aşağı indirirken ürperiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kekeliyorum. "Sana bir soru soruyorum."

"Hayır, yani..." Gözlerim çarşafı çektiği yere doğru kayıyor. beni yatakta kulüpten aldığım elbisemle bırakıp gitti. "Porno izliyor musun?"

Gözlerim tekrar onunkilere kayınca tereddüt ettim. "*Pardon?*"

"Belli ki bazı sapkınlıklardan hoşlanıyorsun ya da en azından hoşlanıyorsun." Kaşlarım çatıldı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Kontrolün elinden alınmasından hoşlanıyorsun."

Kelimelerin orada öylece asılı kalmasına izin vermesi çok çıplak bir şekilde ifşa edici. Karanlık ve çarpık bir şey içimde kıvrılıp pençeleşmeye başladığında yüzümün yanmaya başladığını hissediyorum.

"I-"

"Seni kovalamam hoşuna gidiyordu."

Dudaklarım çaresizce meydan okuyan bir tavır takınmaya çalışarak büzülüyor. "Bunu bilemezsin."

Carmine sırtıyor. "Seni yakaladığımda amının *sırılsıklam* olduğunu Ama istersen bu saçma tartışmaya devam edebilirsin."

"İlkel sapkınlık, rızaya dayalı rıza göstermeme, kısıtlamalar -ben değil sen- aşırı baskınlık ve kontrol, darbe oyunu, vücudunun morluklarımla işaretlendiğini ve döllerimle kaplandığını görmek ve zaten tahmin etmiş olabileceğin gibi, seni kovalamak ve acımadan becermek için *kükreyen* bir ihtiyaç." Bunları bir paket servis vitrinindeki hamburger siparişi gibi gelişigüzel sıralıyor. "Sanırım bu her şeyi açıklıyor."

Ona bakakaldım. İlkel sapkınlığın ne *olduğunu* bile bilmiyorum - *ya da* bu konuda etki oyununun. Ama ona sormak kesinlikle açmaya hazır olmadığım bir kapıyı çalmak gibi geliyor.

"Şimdi," diyor Carmine boğazını temizleyerek. "Senin porno izlemeni tartışıyorduk."

"Ben porno izlemem! I-" Ağzım kapandı.

Carmine'in kaşları beklentiyle kalktı.

"Ben... *Ben okudum*, tamam mı?" Mırıldanıyorum. "Ben *izlemem*." "Romantik kitaplar."

Yutkunuyorum, utanıyorum, ondan uzaklaşıyorum. "Ve... erotik. Hayran kurguları." Tanrım, neden bunu ona rahatça itiraf ediyorum?

Carmine'in eli aniden çıplak dizime konuyor. Titriyorum, aşağı bakıyorum ve nefesim boğazımda düğümlenerek onu daha yukarı kaydırmasını, elbisemin eteklerine doğru ilerlemesini izliyorum. Elbiseyi avucunun içine alıyor ve kalçalarım doğru itiyor.

"*Kes şunu*," diye boğuluyorum, arkasında bir gram bile anlam olmadan. "Hayır."

Tanrı yardımcım olsun, o bu kelimeyi söylediğinde içim nasıl da kasılıyor...

Elbiseyi külotumun üzerinden yukarı doğru itip kalçalarım kırım kırım bıraktığında ürperiyorum. Tangama uzanırken onu durdurmak için bir şey yapmaktan aciz -belki de isteksiz- ağır çekimde izliyormuşum gibi hissediyorum.

"*Carmine...*" Kısık sesle fısıldıyorum. "*Ne yapıyorsun?*" "Ne istersem onu, küçük dansçı."

Acımasız, zonklayan bir karanlık etrafımı sarıyor, hırlıyor.

Ne istersem...

Donup kaldım, hareket edemiyorum, sadece bana uzanan ellerine bakıyorum. Parmakları siyah dantel külotumun belinin altından kayıyor, parmak eklemleri sıcak tenimde geziniyor. Çekiştirmeye başlıyor, nefesim boğazımda düğümlenirken külotumu aşağı doğru sıyırıyor.

"İnsanları incelemeyi seviyorsun," diye mırıldanıyor, sesi neredeyse klinik bir soğuklukta. "Onları neyin harekete geçirdiğini anlamak istiyorsun. Onları neyin harekete geçirdiğini."

Yavaşça külotumu indirmeye devam ederken nabzım kaburgalarımın çarpıyor. Dışarıdan gelen neon ışıklar perdelerin kenarlarından sızıyor ve danteli amımdan sıyrılırken çıplak seksimi aydınlatıyor.

Yüzüme bir sıcaklık

yayılıyor. *İslanmıştım.*

"Ama senin aksine, küçük dansçı," diye devam ediyor, sesi yumuşak ve tehlikeli, "Ben sadece gözlemlemem. Zorlarım. Kırarım. İnsanlar parçalandığında ne olduğunu görmek ve parçalandıktan sonra geriye ne kaldığını öğrenmek isterim."

Dudakları karanlık, eğlenceli, alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Ve sen," diye mırıldanıyor, başparmağı hızla atan nabzıma bastırarak, "benim en yeni saplantımsın."

Gözleri bacaklarımın arasına düşüyor.

"Seks izleyemiyorum," diye mırıldanıyor, neredeyse kendisi de. "Yine de, sadece bundan bahsederken bile benim için sırlıslık oluyorsun."

Carmine'in parmakları uyluğumu sıyrıyor, alay ediyor, oyalanıyor, yavaş, kasıtlı bir kayma her siniri ateşe veriyor.

Yıllardır güçlendirdiğim duvarları yıkıyor.

Dokunuşu hafif ve alaycı ama bakışları öyle değil. Karanlık, derin bir açıklıkla yanıyor.

"Neden," diye mırıldanıyor, parmakları daha yukarı, daha yakına gidiyor, beni titretiyor, "seks kadar doğal bir şeye bile *bakamıyorsun...*"

Dokunuşu daha da alçalıyor ve bedenim bana ihanet ediyor, ısı kıvrılıyor, keskin, ağrıyan bir nabız uzuvlarımda kıvılcımlanıyor.

"...ama bununla başa çıkabilirsin?"

Konuşmaya, nefes almaya, düşünmeye çalışıyorum ama parmakları hareket etmeye devam ediyor, her tembel, kontrollü hareket beni savaşılamayacağım bir şeyin derinliklerine sürüklüyor.

Savaşmak istemiyorum.

Keskin bir nefes çekiyorum, ellerim çarşafı büküp kavıyor, tırnaklarım kumaşa batıyor.

Carmine çarpınışılarımı izliyor, yüz ifadesi sakın, sanki beni inceliyor, her küçük tepkimi belgeliyor.

"Söyle bana," diye mırıldanıyor, sesi yumuşak ve tamamen kontrollü, "*neden* izleyemiyorsun bile? Bu konuda kendini kapatmana neden olan şey ne?"

Çaresizce başımı sallıyorum.

Söyleyemiyorum. Hafıza çok keskin, çok tüketiyor. Çok yıkıcı.

Birdenbire *hiçbir şey* söyleyemez hale geldim. Çünkü parmakları amımın üzerinde, dudaklarımdan yukarı kayıyor, onları açıyor. Bir parmağını zonklayan klitorisimin üzerinde gezdirerek tüm bedenimi sarsıyor. Ağzımı kapatıyorum ama boğazımdan boğuk, muhtaç bir inilti çıkmasını engelleyecek kadar çabuk değil.

Carmine alçak sesle ve alaycı bir şekilde kıkırdıyor, ben onun dokunuşu altında titrerken başparmağı klitorisimi tekrar okşuyor ve üzerinde yuvarlanıyor.

"Başkalarının dokunmasına bile bakamıyorum," diye mırıldanıyor, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak, neredeyse meditatif. "Ama ben olduğumda? Dağılıyorsun."

Eli aşağı inip dudaklarımı aralayınca sertçe yutkunuyorum. Bir parmağını içime sokarak beni eritmeye başlıyor ve dudaklarımdan bir inilti çıkarıyor.

Gözlerimin onunkilere kaymasına izin veriyorum ve bir anda tüm nefesim ciğerlerimden çekiliyor.

Bana bakışı unutulmaz. Karanlık, sahiplenici bir yakınlık ile bir bilim insanının bir deneyi objektif bir şekilde incelemesinin karışımı.

Sanki açmaya ve parça parça ayırmaya çalıştığı bir yapboz gibiyim. Eğiliyor, dudakları kulağımın hemen dibinde geziniyor.

"Yoksa *biri* sana dokunduğunda mı?"

Kelimeler bıçak gibi saplanıyor. Tüm bedenim geriliyor, parmaklarım çarşafın içine kıvrılıyor.

Cevap

vermiyorum.

Cevap

veremem.

Parmakları hareketsiz, gözlerinde yavaş bir karanlık parlıyor. Aniden diğer eli boynuma gidiyor. Uzun parmakları boğazımı sararken ürperiyorum, sahiplenici, acımasız.

"*Cevap ver bana.*"

Sesi alçak, tehlikeli. Bir emir.

Bir uyarı.

Çenemi sıkıp başımı sallıyorum.

Kavrayışını hafifçe sıkıyor, acıtacak kadar değil ama bana gücünü ve kuvvetini hatırlatacak kadar. Aynı anda ikinci parmağını da içime sokuyor, nefes boruma baskı uygularken parmağını yavaşça kayganlığımın içine sokup çıkarıyor.

Vay anasını...

"Lyra."

Titreyerek nefes veriyorum.

"Ben... Bilmiyorum," diye geveliyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. Kaşları hafifçe çatılıyor.

"Bu bir cevap değil," diye hırlıyor.

"Bu bir cevap," diye boğuluyorum. "Gerçekten *bilmiyorum*."

Bilmiyorum." Carmine duraksıyor.

Parmakları olduğu yerde duruyor, hâlâ içimde. Ama beni kavrayışı Gırtlığı gevşemiyor.

Birden kaşları çatılıyor, keskin mavi gözleri benimkilere kilitleniyor ve başı merakla yana eğiliyor.

"Bakire misin?"

Nefesim şiddetle kesiliyor.

Yüzümü başka tarafa çeviriyorum ama Carmine'ın parmakları boğazımdan yukarı doğru uzanıyor, çenemi kavırıyor ve başımı döndürerek beni ona bakmaya zorluyor.

"*Cevap ver bana, küçük dansçı,*" diye zorladı, sesi kaba bir fısıltıya dönüşmüştü. "Başka bir erkek sana böyle dokundu mu? Ya da tadına baktı mı?" Saf siyahlık gözlerini kaplarken ürperiyorum. "Ya da *seni becerdi* mi?" diye hırlıyor.

Boğazım elinin altında çalışıyor. Kalın parmaklarını içimde hissettiğimde nabzım hızlanıyor.

"*Bakire misin?*" diye karanlık bir ses

çıkarıyor. "*Evet,*" diye boğuluyorum.

Carmine'ın sırtışı yavaş ve hınzırca yayılıyor.

"O zaman bunu düzeltmemiz gerekecek," diye düşünüyor.

Nefesim kesiliyor. Keskin bir korku nabzı. Tanrı yardımcım olsun, beklenti içime işliyor.

Ona bakıyorum, kalbim küt küt atıyor.

Yavaşça parmaklarını bacaklarımın arasından kaydırıyor. Onları dudaklarına götürüşünü trans halinde izliyorum, diliyle yavaşça yalayarak temizlerken gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Lezzetli," diye sessizce homurdanıyor. "Ve seni becerdiğimde bakire kanının tadının ne kadar tatlı olduğunu öğrenmek *için* sabırsızlanıyorum."

Aniden üzerime çıkıp vücudumu sararken, dizleri belimi kavrarken keskin bir nefes alıyorum. Eli boğazımdan kayıyor, çenemi yukarı itiyor ve ensemden sıkı bir yumrukla kavradığı saçlarıma girerek başımı hafifçe geriye çekiyor.

"Seni becereceğim," diye mırıldanıyor, eğiliyor ve dudaklarının dudaklarıma değmesine izin veriyor. "Ama bu gece değil."

Sonra beni öpüyor.

Sertçe. Derinden.

Vahşice.

Yumuşak ya da dikkatli değil. Bu bir iddia. Bir marka. Bir boyun eğdirme.

Dişleri alt dudağıma sürtünüyor, dili benimkine sürtünüyor, ikna ediyor, talep ediyor, tüketiyor.

Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Aşağı uzanıp elbisemin kıvrılmış eteklerini tuttuğunda hâlâ beni öpüyordu. Elbiseyi vücudumdan yukarı doğru itiyor, başımın üzerinden kollarıma doğru kaydırırken ağzımdan çekiliyor. Ama bileklerime dolanmış halde bırakıyor ve tamamen çıkarmak yerine elbiseyi aniden yatak başlığının üstündeki demir çubuğa bağlıyor.

Nabzım titriyor. Kendimi aniden bağlı bulduğumda gözlerim kocaman açılıyor.

Ve çıplak.

Üzerimde diz çökmüş, bana ne isterse yapmaya oldukça istekli görünen bir psikopatla.

Carmine dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırmak için eğildiğinde, titremelerim ve nefes alışlarımla ziyafet çekerken inliyorum. Ağzı daha aşağılara iniyor, dişleri önce boynumu, sonra köprücük kemiğimi sıyrıyor, sonra daha aşağılara iniyor, öpüyor, ısırıyor.

Nefesi göğsümde sıcak bir şekilde hissediliyor. Dili tenimin üzerinde geziniyor, göğsümü kavrarken bir yamaçtan aşağı iniyor. Nefesim kesiliyor, dişleri hassas bir meme ucumu *sertçe* ısırdığında çığlık atıyorum, içimde elektriksel olarak acı ve zevk şimşekleri çakıyor. Güçlü elini tekrar boğazıma dolamak için uzandığında, diğerine geçip onu da ısırdığında sırtım yatakta ağrıyor.

Sonra daha aşağıya iniyor.

Carmine'ın ağzı kaburgalarımın altına doğru inerken benim çakıl taşlarıyla kaplanıyor, karnım çöküyor. Dişleri derimin üzerinde geziniyor, oramı buramı ısırıyor ve keskin bir şekilde sızlanmama neden oluyor. Bileklerim bağlarımdan geriliyor ve bükülüyor, ama ağzı yavaşça ve metodik olarak vücudumdan aşağı inerken olduğum yerde sabitleniyorum.

Külotumun geri kalanını çıkarırken sanki kendi bedenimin dışından gözlemliyormuş gibi izliyorum. Nefesim kesilirken bacaklarımdan arasına girip onları birbirinden ayırıyor. Delici mavi gözleri seksimin tümseği üzerinden benimkilere dikiliyor, içlerinde kanımı tutuşturan bir vahşilik zonkluyor.

Birdenbire Carmine'ın beni yutmak üzere mi yoksa gerçekten yemek için mi yiyeceğinden emin olamıyorum.

Neyse ki bunu öğrenmek için çok beklemem gerekmiyor.

Ağız kalçalarımın arasına dalıyor ve aniden, hayatımda yaşadığım en yoğun zevkli duyguyu hissediyorum.

Kutsal. Lanet olsun. *Sikeyim.*

Tüm vücudum yataktan fırlıyor ve dili üzerimde dans ederken boğazımdan çıkan ses, yapabileceğimi bile bilmediğim bir ses.

Dili dudaklarımın arasına giriyor, yavaş ve durgun bir şekilde klitorisime doğru sürükleniyor.

Tatlı merhametli sikiş...

Dili ağrıyan tomurcuğumun üzerinde dönerken zevkle inleyerek haykırıyorum. Kalçalarım ağızına doğru yükseliyor, ancak güçlü elleri kalçalarımı kavrayıp tekrar yatağa sabitliyor.

Dudaklarımın arasına giriyor, aniden klitorisimi dudaklarının arasında yakalamadan önce dikişimi yukarı ve aşağı alıştırıyor. Onu emiyor, dilini zonklayan sinirlerin üzerinde ileri geri hareket ettiriyor ve beni keskin bir şekilde ağlatıyor.

"Açgözlü iniltilerini bastırırdım, küçük dansçı," diye mırıldanıyor kalçama doğru. "Bütün arkadaşların koridorun sonunda, eminim sadece yarısı *benim* arkadaşlarım tarafından işgal edilmiştir." Gözleri titreyen bedenimin üzerinden benimkilere kayıyor. "Hepsinin senin ne kadar açgözlü bir sürtük olduğunu duymasını istemezsin, değil mi?"

Ağız tekrar dalıyor ve dili içime dalıyor. Dudaklarımdan dökülen yüksek sesli çılgılığı durdurmak için çaresiz, kıvranarak ve nefes nefese yataktan kalkarken gözlerim geri yuvarlanıyor.

"Bir dahaki sefere bunu yaptığında, seni külotunla tıkamak zorunda kalabilirim."

Ağızını tekrar indiriyor. Bu sefer klitorisimi dudaklarının arasında sertçe emiyor ve iki parmağını içime sokuyor. Zevk *yoğun* ve büyüleyici.

...Ve sessiz kalmak tamamen imkansız.

Tekrar bağırmadan önce bir elimi ağızıma kapatmaya çalışıyorum. Ama sonra Milena'nın misafir yatağının başlığına bağlı olduklarını hatırlıyorum.

"Seni uyarmıştım."

Dudaklarima ıslak bir dantel itildiğini hissettiğimde aniden gözlerim irileşiyor. İrkilerek ağzımı açıyorum ama danteli ağzıma tıkıp beni susturmadan önce tek kelime bile edemiyorum.

...Kendi külotumla.

Dudakları ve dili klitorisime işkence etmeye devam ederken, iki parmağını içime sokup derinlemesine makaslıyor. Vücudumdan çıkardığı zevkin içinde boğulurken içimden kısık bir inilti geçiyor. Zonklayan klitorisimi daha sert emiyor ve tekrar geri çekilmeden önce beni tam eşiğe getiriyor.

Boğazımdan hüsrân ve zevk dolu bir inilti kopuyor. Yüksek sesle.

"Görünüşe göre, o ağzı tıkamak için külottan daha fazlasına ihtiyacın var. senin."

Birden bacaklarımın arasından çekiliyor ve dizlerinin üzerinde yatağa doğru ilerliyor. Başımı çeviriyorum, yüzümün yanında diz çöküp eliyle kemerini çekiştirirken gözlerimi kocaman açıyorum.

Nabzım titriyor.

İçimde ham bir arzu ve birazdan fazla korku yükseliyor.

Carmine'ın kemerini açışını izliyorum, sonra koyu renk kotunun düğmesini. Fermuarı indiriyor ve sonra eli içeri kayarak siyah boxer'ının içine giriyor. Bir eli yüzüme çiğ bir sıcaklık getiren yavaş bir okşama hareketiyle hareket ediyor. Diğeri uzanıyor ve tükürükle ıslanmış külotumu ustalıkla ağzımdan çekiyor.

Aniden sikini çıkarıyor ve çenem *düşüyor*. Kutsal.

Lanet olsun. Lanet olsun.

Bu sadece benim kişisel deneyim eksikliğimden ya da hiç porno izlemediğim gerçeğinden kaynaklanmıyor.

...Mesele onun çok *büyük* olması.

Tekrar söylüyorum, kişisel olarak karşılaştırayabileceğim bir şey olmadığı için değil. Kendi iri, erkeksi eli bile etrafına zar zor sığıyor ve tabanını okşarken sadece üçte birini kaplıyor.

Şişmiş kafasına bakıyorum, ucunda berrak bir sıvı damlası boncuklanıyor ve yavaşça zonklayan damarlarından birine doğru akıyor.

"Evet, ben olsam çeneni açık tutardım," diye sessizce homurdanıyor. "Bu şekilde ihtiyacın olacak."

Önsöz yok. Uyarı yok. Hiçbir şey yok. Bir an, yüzümün önünde sikini okşuyor. Sonra saçlarımı avuçluyor ve kocaman aletini dudaklarımın arasından geçiriyor.

Ağzımı istila edişinin ipeksi, zonklayıcı ve sert hissiyle ürperiyorum. Anında öğürüyorum ama o geri çekilmiyor. Orada öylece duruyor, ben çenemi geren sikin büyüklüğüne alışmaya çalışırken o dudaklarımı ve dilimi fethediyor.

"Az önceki yorumundan, kulüpte sevişen birini izlerken bayılmandan ve daha önce hiç sakso çekmediğin için ne yaptığından emin olmadığın gerçeğinden yola çıkarak tahmin yürüteceğim."

Cevap veremiyorum. Lanet olsun, ağzımı açık bırakan büyüklüğü yüzünden zar zor *nefes alabiliyorum*. Ama gözlerim onunkilere kaydığında, sert bakışlarına yansıyan gerçeği görebiliyorum.

"*Meraklı*," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde. "Bakirelerin bana hiç çekici geldiğini söyleyemem. Ama *sen*, küçük dansçı..."

Yumruğu saçlarımda sıkılaşıırken inliyor, sikini ağzımın içine biraz daha sokarken kalçaları sıkılıyor.

"Kesinlikle öyle. Şimdi sikimi tam burada, ağzının içinde bırakacağım." Dudakları kıvrıldı. "Benim için parçalandığını duyan arkadaşların için endişelenmiyorum. *Arkadaşlarım* duyarsa boğazlarını kesmek zorunda kalırım ve bu da... uygunsuz olur."

Bunu ne kadar açık yüreklilikle söylediğini görünce ürperiyorum. Bu kara mizah değil. Sinirli olmaya çalışmıyor. Bu sadece o, gerçekte olduğu kişi. Benimleyken maskesini tamamen düşürmesi garip bir şekilde samimi hissettiriyor.

Carmine etrafında dönüyor, sikini dudaklarımın arasında tutuyor. Vücudumun üzerinden aşağı uzanıyor, eli kıkımın altına kayıyor ve kalçalarımı yukarı çekip aynı anda ağzını indirirken beni sıkıca kavıyor.

Oh kahretsin...

Dili tekrar klitorisimin üzerinde dans ederken yüksek sesli iniltilim şişkin aletinin etrafında boğuluyor. Dudaklarının arasına geri çekiyor, dilinin ucuyla işkence ediyor ve beni anında daha önce olduğum kadar yükseğe itiyor.

Daha yüksek sesle inliyorum, mırıldanıyorum ve siki her tarafına salyalar akıtıyorum. Başımı zorlukla hareket ettirebiliyorum, ama dilim yardım edemiyor ama şişmiş kafasını keşfediyor, sırtın üzerinde alay ediyor ve uçtaki deliği test ediyor.

Carmine derin derin inliyor, siki dudaklarımın arasında daha da sertleşiyor.

"Evet, *em*, aynen böyle, küçük dansçı," diye homurdanıyor amıma karşı. "Dilini kullan. Yavaşça. İşte böyle. Sikimle dalga geç."

Bacaklarım titremeye başlarken dili klitorisimin etrafında dönüyor, yumuşak tomurcuğu emiyor ve kemiriyor. Ellerinden biri arkadan kalçalarımın arasına kayıyor ve iki parmağını tekrar içime soktuğunda, vücudumdan çektiği zevk dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum.

"Yardım etmeme izin ver," diye mırıldanıyor. Aniden, siki dışarı kayıyor ve sonra tekrar ağzıma giriyor, derinlere. Çırpınıyorum ve boğuluyorum ama o durmuyor ya da yavaşlamıyor. İlk başta, ağzımı bu şekilde kullandığını hissetmek kafa karıştırıcı ve neredeyse aşağılayıcı.

Ama o bunu yapmaya devam ettikçe, yavaşça, içimde bir şeyler tıkırdıyor. Bir şeyler canlanıyor, alev daha da büyüyor.

Neyi sevdiğini açıkça biliyorsun. Seni neyin tahrik ettiğini. Kovalanmak.

Kısıtlanmak

.

Zorlanmak.

Ateş, bir çarşafı boyayan kan gibi içime yayılıyor. Bir fırtına bulutu gibi Her şeyi karanlığa ve şimşeklerin keskin çığırısına boğana kadar gökyüzünde yuvarlanıyor.

Bu basit ve korkunç gerçek, tam da onun diline karşı patlamak üzereyken yüzüme çarpıyor.

O haklı.

Neyi sevdiğimi biliyorum, sadece bunu kendime bile itiraf etmekten sürekli korkuyorum. Özellikle buharlı fanficlerde ya da karanlık romantizmlerde okuduktan sonra bile

TikTok'tan kitaplar.

Ama şimdi vücudumdaki her sinirden zevk alırken beni bununla yüzleştiriyor.

*Bunu
istiyorum.*

*Bunu
arzuluyoru
m.*

Kontrol kaybı. Kısıtlama.

Zorlanmayı.

Ve bu farkına varma anı tam olarak boşalmaya başladığım andı.

Merhametle, sadece ısırılmaktan kurtulmak için bile olsa, Carmine tam parçalanmaya başladığımda sikini çiğ, şişmiş dudaklarımdan kaydırıyor. Dili klitorisimin üzerinde yuvarlanıyor, başım geriye savrulurken dudakları sertçe emiyor, kollarım bağlarına karşı sarsılıyor.

"*Oh Tanrım!*"

"Uh-uh," diye hırlıyor Carmine amımın içinde. "Boşaldığında adımlı söyle. Bana ait olanı paylaşmam, Tanrı'yla bile."

Parmakları içimde kıvrılıyor, ben haykırıp sırtımı yataktan kaldırırken beni jöleye çeviriyor.

"*Carmine!*"

Sadece olarak Ben geliyor hepsi üzerinde Tekrar,
o yok bir şey Tamamen beklenmedik ve aklı başında olmayan bir
şekilde, gerçekliğe dair ne kadar kavrayışım kaldıysa hepsini paramparça etti.

Ağzını uyluğumun iç kısmına, zonklayan amımın yakınına doğru çeviriyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan *beni ısırtıyor*.

Sertçe. *Gerçekten* çok sert.

Başımı şiddetle çevirip kendi omzuma doğru çığlık atarken tüm dünyam sarsılıyor, gözlerim kapanıyor.

Birden yatağın üzerinde kaymaya başladı. Yanımda diz çökerken göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor. Gözlerim açılıyor ve gözleri ölümcül bir karanlığa bürünmüş, kocaman, şişmiş aletini tam üzerimde okşarken ön kollarının dalgalandığını gördüğümde nefesim kesiliyor.

Aniden, alçak bir homurtuyla boşalıyor.

Her tarafıma.

Sıcak döller tenime sıçrayıp çizgiler oluştururken, g  slerimi kaplarken, meme uçlarımdan damlarken nefesim kesiliyor. Karnıma ve kal alarımaya ipler halinde iniyor ve sıcak damlaların a zımı, yanaklarımı ve boynumu kapladığını hissetti imde aniden irkiliyorum.

Carmine şişkin sikini bir kez daha okşadıktan sonra öldürülmüş bir canavar gibi kalçalarının üzerine oturup yüzünde karanlık, tatmin olmuş bir uyarılmışlıkla bana bakarken tüm dünya duruyor.

Ve kırmızı lekeler.

Beni ısırıp *derimi* par aladı ı zamanki kanım, *kendi d l mle* karışıp çenesine bulaşmıştı. Kıpırdamadan duruyorum, gözleri gözlerime kilitlenirken nabzım atıyor.

Beni tutuyor ve tutukluyor. Beni sabitliyor ve tüketiyor.

Yavaşça elini kaldırıyor, başparma ıyla dudaklarındaki d l ve kan karışımını silip ağzına götürüyor.

"*Lezzetli,*" diye sessizce homurdanıyor. "Bekaretini bozmak ve kalçalarının arasında bıraktı ım harabeyi tatmak için sabırsızlanıyorum."

LYRA

Ben son pozisyonumu alırken Çaykovski'nin *üçlü pasının* son notaları boş salonda yankılanıyor.

Brooklyn, Vaughn'un diğer tarafındaki hareketi yansıtıyor, göğüslerimiz hala eforla kabarıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve nefesimi verip gevşemeden önce o anın durulmasına izin veriyorum, öne eğilmiş, bitkin bir halde.

Carmine Barone ile evlendiğimin ortaya çıkmasından bu yana geçen birkaç hafta tam bir kasırğa gibiydi.

Tiyatroda, haber şirkette bir orman yangını gibi yayıldı. İlk başlarda soyunma odasına adımımı atar atmaz fısıltılar duymaya başladım; bazıları meraklı, bazıları biraz kıskançlık ya da daha kötüsü küçümseme ve yargılamayla doluydu.

Bazılarının kafası düpedüz karışmıştı. Milena, *hamile olması gerektiğinden ona şantaj yapmış olması gerektiğine* kadar uzanan en az üç saçma teoriyi çürütmek zorunda kaldı.

Ki bu teknik olarak *tamamen* yanlış değil.

Ama buna gerçekten son veren Bianca oldu. Yüksek sesle ya da dramatik konuşmalarla değil. Sadece birkaç iyi yerleştirilmiş bakış, sessizce söylenen birkaç söz ve aniden, söylenti değirmeni, merhametli bir şekilde, hızlı bir ölümle öldü.

Tabii ki Carmine'la nişanlanmanın getirdiği tek tehlike söylentileri savuşturmak değildi. Öğleden sonra üstümüzü değiştirirken Milena onun kalçamda bıraktığı ısırik izini fark etti ve tabii ki bununla bir gün geçirdi.

Kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi ısırık izine odaklandığında taytımı daha yeni çıkarmıştım.

"Aman *Tanrım*," diye sırtarak nefes nefese kaldı. "Sakın bana bunun bir *ısırık izi* olduğunu söyleme."

Ona ters ters bakmak için arkamı döndüm ama artık çok geçti. Çoktan kıkırdamaya başlamış, Evelina'yı çağırmış ve tam bir adli analiz talep etmişti.

Ama şimdi, o deli adama sonsuza dek bağlanmama sadece iki gün kala, etrafımdaki herkesin şaka yapma zamanının *geçtiğini* anladığı açık.

"Pekâlâ," diye mırıldanıyor Vaughn sahnede yanımda, hâlâ nefesini tutmaya çalışıyor. "Bu yeterince acımasızcaydı."

Brooklyn omuzlarını devirerek inliyor. "Cidden. Buza ihtiyacım var. Belki bir rahip."

"Rahipten bahsetmişken..." Vaughn sırtıyor ve bana dönüyor. "Geri sayım ne zaman başlıyor?"

Brooklyn iç çeker ve Vaughn'a bir bakış atar. "İki gün. Cidden, bunu hatırlamak ne kadar zor? Ona sormayı bırak."

Ona minnettar bir sırtış atıyorum.

Vaughn gözlerini deviriyor. "Bendeniz de düğün davetiyesi alsaydım işe yarayabilirdi," diye homurdanıyor, kaslı omuzlarını yuvarlıyor ve damarlı kollarını geriyor.

İç çekiyorum. "Tamam, a, davetli listesiyle hiçbir ilgim yok, inan bana. Ve b, bu küçük bir düğün."

Vaughn alaycı bir ifadeyle kaşlarını çatarak homurdanıyor. "Ne kadar küçük?" Kahretsin.

Gözlerimi onunkilere kaldırırken irkildim. "İki yüz konuk mu?"

Vaughn ve Brooklyn yüksek sesle gülerek başlarını sallıyorlar.

Vaughn kıs kıs gülerek, "Sadece en yakın iki yüz arkadaşın," diyor. "Dostum, ben iki yüz kişiyi *tanımıyorum* bile."

Brooklyn yüksek sesle homurdanıyor. "*Sikinin* tanıdığı insanları da dahil edersek, yaklaşıyor muyuz?"

Vaughn sahte bir kızgınlık taklidi

yapar. "Kendimi sürtük ayıbına

uğramış gibi hissediyorum."

"Çünkü sen de bir sürtük sayılırsın," diye sırtıyor Brooklyn.

Vaughn gözlerini deviriyor ve bana dönmeden önce onu tersliyor. "En azından görmeme izin ver."

Kaşlarımı çattım. "Neyi göreyim?"

Müstehcen bir şekilde sırtıyor. "Baba'nın senin amında bıraktığını duyduğum lanet ısırık izini."

Çenem düştü.

"Tamam, her şeyden önce, *hayır*," diye sertçe çıktım. "İkincisi, o *beni ısırmadı...* benim..." Yutkunuyorum. "Bu doğru değil."

"Milena o psikopatın senin amını ısırdığını söyledi-"

"O benim *kalçamdı!* Tanrım!!" Ne yaptığımı fark etmeden önce çığlık atıyorum.

Allah kahretsin.

Vaughn'un sırtışı daha da genişledi. "*Ee*, nasıl gidiyor, lanet olası mafya

kraliyeti?" Arkamı dönüp yere kayarak baldırlarımı esnetirken yüzüm

zonkluyor. "Hiçbir fikrim yok."

"Ciddi misin?" Vaughn yanıma geliyor ve tam görüş alanıma giriyor.

"Cidden," diye mırıldanıyorum.

"Dur bakalım. Bay Broody Psycho-hot Mafia ile haftalardır *nişanlısın* ve *onu becermedin* mi?"

Omuz silktiğimde Vaughn inliyor.

"Bir mafya prensi ya da prensesiyle yatmak kesinlikle yapılacaklar listemde. Bir tepside sunuluyor ve sen de 'pas' diyorsun." İç çekiyor ve Brooklyn'e dönüyor.

"Lanet olası *bir küstahlık*."

Üçümüz sahneden çıkmak için hareket ederken başımı sallayarak homurdanıyorum. Tam kanatlara doğru adım atacakken, dördüncü sıranın gölgelerinden ismim sesleniliyor.

"Lyra."

Donup kaldım.

Madam Kuzmina'nın sesi her zamanki gibi sakın ama emredici -asla bir ricada bulunmayan türden bir ton.

Brooklyn ve Vaughn duraksayıp bana bakıyorlar.

Kuzmina bir adım bile atmıyor. "Siz ikiniz gidebilirsiniz," diyor basitçe.

Vaughn kaşlarını kaldırıyor ama Brooklyn onu dürtüyor ve soyunma odalarına doğru itiyor.

Hay aksi. Madam Kuzmina insanları sebepsiz yere çağıran biri değildir.

Sahne ışıklarının zar zor aydınlattığı koridorda birkaç sıra ilerler. Ellerinden birini kaldırdı ve işaret etti.

"Gel."

Başımı sallıyorum, sahnenin kenarına doğru hızla adım atıyorum ve ona doğru ilerlemeden önce aşağıya tırmanıyorum.

Madam Kuzmina, sanki zaman büyülerinde ustalaşmış bir cadı gibi, çok eski biriymiş gibi görünüyor. Ama aslında o kadar da yaşlı değil. Kafama silah dayasam, otuzlu yaşların ortalarından sonlarına kadar derdim.

Sürekli koyu renk şallar giyiyor, bu da ona Roman falcı ya da cadı havası katıyor. Ama yakından bakıldığında zarif bir havası var. Yüz hatları keskin, ama sürekli değerlendiriyormuş gibi görünen koyu renk gözleriyle kurnaz bir güzelliği var.

"Hanımefendi?" Gergin bir gülümsemeyle soruyorum. Sadece çenesini sallıyor. "Beni takip edin."

Dönüyor ve uzaklaşıyor. Rahatsızca yutkunuyorum, nemli avuçlarımı mayoma siliyorum ve onu takip ediyorum.

Zakharova ile dans ettiğim üç yıl boyunca Madam Kuzmina'nın özel çalışma odasına HİÇ GİRMEMİŞTİM. Kumpanyadan *kimse* girmiş midir bilmiyorum.

Oda karanlık, eski dünya zarafetinde, hava eskimiş kağıt ve solmuş parfüm kokusuyla yoğun. Masasının arkasında, üst orkestra koltuklarına ve aşağıdaki sahneye bakan bir pencere sırası var.

Efsanevi bale prodüksiyonlarının posterleri, dansçıların hareket halinde donmuş siyah-beyaz çerçeveli fotoğraflarıyla birlikte duvarları kaplıyor.

Köşede, siyah lake yüzeyi loş ışıktaki parıldayan bir piyano duruyor. Raflar dolusu plak, titizlikle kategorize edilmiş bir şekilde mekânı dolduruyor.

Madam Kuzmina bir sandalyeyi işaret ediyor.

Hafif Rus aksanıyla "Lütfen oturun," diye mırıldanıyor.

Öyle yapıyorum, sırtım dimdik, ellerim kucağında

kenetlenmiş. Bir duraklama oluyor.

Sonunda sessizliği bozuyorum. "Benimle neden konuşmak istediniz Madam?"

Kuzmina kaşlarını sertçe çattı.

"*Ben* istemedim."

Gözlerimi kırpttırıyorum. "Ne?"

Dönüp kapıya doğru ilerliyor, sonra kapıyı açıyor ve tanıdığım bir adam içeri girince ayağa fırlıyorum.

"Teşekkür ederim Magda," diye mırıldanıyor Kir Nikolayev, derin ve yumuşak sesi otoriteyle süslenmiş.

Madam Kuzmina ona sessizce başını sallıyor, sonra dönüp gözlerini kayıtsızca üzerimde gezdiriyor. Sonra kapıyı arkasından kapatıp bizi yalnız bırakıyor.

Bir an için oda sessizliğe gömüldü. Kir koyu gri takım elbisesiyle kapının yanında duruyor, delici gözleriyle beni değerlendiriyor. Sonra bir baş hareketiyle

yanımdan geçip masanın karşısındaki Madam Kuzmina'nın sandalyesine oturdu. Arkasına yaslandı, belli ki benim de oturmamı bekliyordu. Oturduğumda boğazını temizliyor.

"Uzun zaman oldu, değil mi Lyra?"

Kir'in sesi pürüzsüz, ipek üzerinde sürüklenen bir bıçak gibi. Sandalyenin kollarını kavıyorum, nabzım boynumda acıyla atıyor.

Birbirimizi Zakharova etkinliklerinde görmüştük. Ama bu şekilde yalnız konuşmayalı yıllar olmuştu. Ama en son konuştuğumuzda nerede olduğumu çok iyi hatırlıyorum.

Bronx'ta bir otel odasıydı, hava annemin sigaralarından bayatlamıştı. Duvarlar çok inceydi, yatağın kenarında otururken ucuz yorgan kollarımı kaşındırıyordu, geride bıraktığımız ev kadar boş hissediyordum.

Şimdi olay yeri şeridiyle işaretlenmiş olan ev.

On dört yaşındaydım ve gerçekliğimin temelleri yıkılmış, erkeklere olan inancım paramparça olmuş, aileye, sevgiye ve gerçeğe olan inancım, babamın bana her zaman uzak durmamı söylediği bodrum katının en ucunu kaderimle keşfetmem sayesinde kırılmıştı.

Kir otel odasına sanki oranın sahibiymiş gibi girmişti - sakın, kontrollü - ama bana acımasızca bakmamıştı.

Bana çözülmesi gereken bir sorunmuşum gibi bakmıştı.

"Baban örgütümden aforoz edildi Lyra," demişti Kir, sesi gergin çıkmıştı. *"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"*

Başımı salladım.

"Bu, yaptıklarından sonra artık bizim tarafımızdan korunmadığı anlamına geliyor. Bu da onu ait olduğu yere, derin bir deliğe tıkmak için bildiğin her şeyi polise anlatmakta özgürsün demek."

Tereddüt ettim.

Kir hafifçe eğilmişti, varlığı ağır ve boğucuydu.

"Sen ve annen, babanıza karşı açılan davaya yardım ettiğiniz için herhangi bir misillemeyle karşılaşmayacaksınız."

Ben de
konuştum.

İfade
verdim.

Ve Arkadi hapse girdi.

şimdi, yıllar sonra, Kir beni hala bir otel yatağının kenarında oturup bundan sonra ne olacağını bekleyen o kızmışım gibi inceliyor.

"Seninle bu şekilde tanışmanın dramatikliğini bağışla," diyor Kir sonunda, hafifçe dönerek, ellerini sert göğsüne çektiği koyu renk takım elbisesine dayamış. "Konuşmamızın duyulmasını neden istemediğimi birazdan anlayacaksın."

Dudaklarımı yalayıp yutkunuyorum. "Ne istiyorsun?"

Kir'ün dudakları tam olarak gülümseme sayılamayacak bir şekilde eğiliyor ve daha yakına doğru eğiliyor ve yemin ederim odadaki *hava* geriliyor.

Kir, objektif olarak, muhteşem. Odadaki tüm havayı emen türden bir yakışıklılık. Carmine'in çekici olduğu şekilde değil - keskin, vahşi ve evcilleşmemiş.

Kir zarif, kendini sessiz, tamamen yıkıcı bir güvenle taşıyor. Daha yaşlı, güç saçıyor ve her zaman tehlikeli bir şekilde kontrolü elinde tutuyor gibi görünüyor.

"Seninle konuşmak istedim," diyor hafifçe, parmaklarını önündeki masaya vurarak, "çünkü babanın düşmanlarını düşünüyordum - ki eminim duyunca hiç şaşırmayacaksın, çok düşmanı vardı."

Damarlarımdaki kan ürperiyor.

Kir öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor. "Yine de seni ve anneni şimdiye kadar yalnız bıraktılar. Nedenini biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Çünkü onlara sunacak hiçbir şeyin yoktu." Sesi nötr ve mesafeli. "Sen ve annen zar zor geçiniyordunuz. Bu yüzden umursamaları için bir sebep yok."

Bakışları daralıyor.

"Ama şimdi Carmine Barone ile evleniyorsun."

Bunun içine işlemesine izin veriyor.

"Arkadi çok dūřman edindi," diye devam ediyor Kir. "Hayatta da, ölümde de." İrkildim. Kir fark etti.

Tekrar yer değiştiriyor, sesi alçalıyor. "Popov'a olanları duydum." Kir başını sallar. "Paraya ihtiyaın varsa bana gelmeliydin." Sertçe yutkunuyorum. "Ben-"

"Onunla bunun için *evleniyorsun*," diyor Kir soğukkanlılıkla.

"Carmine, yani." Başımı çok hızlı sallıyorum. "yle bir şey değil."

Kir ikna olmuş görünmüyor.

"Popov'un artık nabzının atmamasının sebebinin yeni nişanlın olduğunu varsayabilir miyim?" Kaşlarını atıyor. "Ya da *elleri*, bu konuda?"

Donup kaldım, gözlerim büyüdü.

Kir arkasına yaslanıp beni tekrar inceliyor. "Ancak bugün sizinle oturmak istememin nedeni bu değil." Kaşlarını çatıyor, bir eliyle masaya tekrar vururken diğer eliyle düşünceli bir şekilde yontulmuş çene çizgisini okşuyor. "Sizi telaşlandırmak istemem," diye mırıldandı, "ama bir söylenti duydum."

Bir söylenti.

Parmaklarım kuağımda geriliyor. "Ne tür bir söylenti?"

Kir'in ifadesi değişmiyor, ama buz mavisi, yırtıcı gözleri benimkileri yerinde tutuyor.

"Seni korkutmak için tasarlanmış türden."

Çenesini ovuşturarak i geçiriyor. "Marcus Chen'in kim olduğunu bildiğini varsayabilir miyim?" Midem bulanıyor. Tabii ki biliyorum.

Marcus Chen, The Truth Report podcast'ini ve blogunu yöneten komplo teorisyeni-yılan yağı satıcısı. Babamın işlediği suçlar ve benim onlarla bağlantım hakkındaki özellikle saçma, korkunç teorilerin merkez ss.

Telefon numaramı ve adresimi kudurmuş, çılgın hayranlarına defalarca sızdıran orospu çocuğu. Yas tutan insanlara

Chris Hodgkins, ölmüş sevdikleriyle olan bağlantım hakkında kafalarında kükreyen çarpık yalanlarla yoluma çıkıyor.

Kir tepkimi dikkatle izliyor.

"Bu gece geç saatlerde yeni bir makale yayınlayacak," diyor yumuşak bir sesle. "Ve bu... hoş değil."

Sertçe yutkunuyorum. "Ne yazıyor?"

Kir yavaşça nefes veriyor. "Babanın ölmediğini. Cesedine hiç ulaşılammış. Hapishane otopsisinin uydurma olduğunu." Ben ağzımı açarken elini kaldırıyor. "Bunların hepsi saçmalık. Ama saçmalıklar çabuk yayılır."

Hafifçe sallanıyorum. Oda eğildi.

Kir arkasına yaslanıp bir bacağına diğerinin üzerine atıyor. "Elbette onu ziyaret edebilirim. Kariyer seçimlerini yeniden düşünmesini sağlayabilirim." Sesi kuru ve keskin bir tonda. "Ama bu onu sadece iki katına çıkarır. Peşinden gidersem, hikâyeyi iki kat daha fazla çabayla yayınlayacaktır."

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, boğazımdaki ani kuruluşu bastırmak için yutkunmaya çalışıyorum. "Peki bunu bana neden anlatıyorsun?"

Kir beni inceliyor. "Çünkü başka birinden duymadan önce seni rahatlatmak istedim."

Hava çok yoğun geliyor.

Takım elbisesinin ceketini düzeltiyor. "Bunu halledeceğimi bilmeni istedim. Ve korkacak hiçbir şeyin yok."

İçimde keskin bir şey kıvrılıyor. Geçmişin karanlığı gölgelerden pençelerini çıkarıyor ve beni bir an için boğuyor. Ama içimde kıvrılan huzursuzluğu yutarak sıkı bir gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

Kir başını eğiyor. "Son bir şey daha."

Gözlerimi kırpttırıyorum. "Ne?"

Delici bakışları sertleşiyor, sesi alçalıyor. "Bu işe zorla mı sokuluyorsun? Düşün mü?"

Kelimeler bir silah sesi gibi çarptı.

Kir hafifçe öne eğildi, ellerini önünde kavuşturdu. "Eğer kendini baskı altında hissediyorsan -ister para için olsun, ister başka bir nedenden ötürü, başka seçeneğin yokmuş gibi hissediyorsan-" Boğazını temizliyor, ellerini masanın kenarına dayıyor, bakışları çelik gibi üzerime çevriliyor.

"Şimdi bir şey söylemenin tam zamanı. Ve bunu söyleyecek kişi benim." Oda hareketsizleşiyor.

"Ben senin çıkış yolunum Lyra. Eğer ihtiyacın varsa, ben senin can simidinin. Ama bana hemen şimdi söylemelisin."

Eğiliyor. "Carmine Barone'la evliliğini durdurmamı istiyor musun? Evet mi, hayır mı?"

Tereddüt ettiğim gerçeği, muhtemelen kendimi adamam gerektiğini söylüyor.

Hemen "*EVET, KURTAR BENİ KIR!*" diye bağırıp masanın üzerinden onun kollarına atlamamam, iyi olmadığımın, kendime bakacak durumda olmadığımın kanıtı.

Yalan söyleyip evet demememin nedeninin Carmine'dan korkmam olduğunu söyleyebilirim. Ama gerçek ne?

Evet demiyorum çünkü çoktan onun karanlığından kurtulamayacak kadar karışmış olabilirim.

Kir'in bakışlarına karşılık vererek gülümsemeye zorluyorum. "Teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Ama ben iyiyim."

Kir'ün ifadesi değişmiyor. Beni izliyor, bakışları biraz fazla keskin, biraz fazla bilmiş.

Sonra başını sallıyor. "Pekâlâ."

Ayağa kalkıyor, takım elbisesinin ceketini düzeltiyor. "Size çok mutlu ve tatmin edici bir evlilik diliyorum," diye ekliyor kuru bir sesle.

Ben ayağa kalkarken yanımda duruyor. Kaşları hafifçe çatılıyor. "Tekrar söylüyorum, niyetim sizi korkutmak değildi. Sadece bilgilendirmektir."

Yutkunuyorum. "Teşekkürler."

Kir başını sallıyor, ifadesi okunmuyor.

"Baban intikamcı bir hayalet gibi ortalıkta dolaşmıyor Lyra." Gergin omzuma sert ve güçlü bir elini koyuyor.

"Hayaletler gerçek değildir."

Soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum.

Ama o gittiği anda, kafamdan atamadığım kelimeler bir ölüm fermanı gibi kafatasımdan süzülüp geçiyor.

Beni içeri tıkmanın bedelini ağır ödeyeceksin, moya dorogaya doch'.

Hayaletler gerçek değildir.

Peki ya öyleyse ne olacak?

KÖSTEBEK

ESKİ TAŞ KATEDRAL duvarları mum ışığını içine çekiyor, tonozlu tavana titrek gölgeler düşürüyor.

Labirentimsi koridorlarda sessizce ilerliyorum, adımlarım yeraltının sessizliği tarafından yutuluyor. Bu noktada, şu anda taktığım maske ikinci bir deri gibi hissettiriyor. Neredeyse on yıldır taktığımı düşünürsek öyle de olmalı.

Burada, Saray'da ben buyum.

Tazı, beş Gölge Kral'dan biri, yargıç, jüri ve gerekirse sanığın celladı olarak oturuyor.

Burada ben Carmine Barone değilim. Ağzını her açtığında damarlarını yakan bir kadınla evlenmek üzere olan mafya prensi değilim.

Sadece son birkaç yıldır Kara Divan operasyonlarımızda daha cesur ve aktif hale geldik, ama her şey on yıl önce başladı.

Knightsblood Üniversitesi'nde.

O zamanlar beşimiz de yeraltı dünyasının oğulları ve kızları için kurulmuş prestijli, karanlık Ivy League üniversitesine devam eden çeşitli mafya varisleriydik. Farklı ailelerden ve farklı imparatorluklardan geliyorduk ama beşimiz de kendimizi neredeyse Knightsblood'un kendisi kadar uzun bir geçmişe sahip dört seçkin kulüpten biri olan Para Bellum'un üyeleri olarak bulduk.

Bilgi simsarları için Ouroboros Topluluğu var. Tarikat, casusları ve suikastçıları arar. Pervasızlar, bu oldukça açıklayıcı. Onlar savaşçılar.

Ve bir de Para Bellum var: Stratejistler. Generaller. Liderler.

Kara Divan burada doğdu: kargaşa ve intikamla dolu karanlık bir gecede. Maskelerimizi ilk kez o zaman takmıştık. Ve o ilk kanlı vaftizden sonra hepimiz bunun tek seferlik bir şey olmayacağını biliyorduk.

Hiçbirimiz babalarımızın, ailelerimizin ya da kurumlarımızın zayıf olduğunu düşünmüyorduk. Ama sistemin kendisi kayıtsızlaşmaya başlamıştı. Çürüme kenarlardan sızıyordu.

Ve her zaman içgüdüsel düzeyde bildiğim bir şey varsa, o da kontrolsüz gücün değersiz olduğudur.

Bu yüzden Kara Mahkeme'yi inşa ettik: kaosu kontrol altında tutacak bir sistem. Çünkü davranış kuralları olmayan suçlular sadece hayvandır.

Ve hayvanlar hükmedemez.

Burada, *dışarıda* olduğumuz gibi mafya politikalarına, fırsatlara ya da aileye bağlı değiliz. Burada her şey seçimlerle ilgili. Doğru ya da yanlış olma seçimi.

Masum ya da suçlu.

Savaşmak ya da kaçmak.

Kutsal mekâna açılan oymalı, ağır ahşap kapının yanında duraksıyorum. Sonra boynumu büküp nefes alıyorum ve içeri adım atıyorum. Oda gölgelerle ve taş duvarlara pürüzlü silüetler çizen titrek meşale ışıyla dolu.

Ben içeri girerken konuşmalar duraklıyor. Diğer dört Gölge Kral -Kurt, Boğa, Kuzgun ve Geyik- yüzeyi bu yeraltı katedralinin duvarlarındaki aynı karmaşık rünlerle oyulmuş eski taş masanın etrafında oturmuşlar bile.

Her biri temsil ettiği canavara göre şekillendirilmiş siyah maskeleri loş ışıpta parlıyor.

Biraz geç kaldım ve çoktan bu akşamın konusu hakkında konuştukları belli oluyor. Kuzgun başını eğerek bana bakıyor. Masada onun yanındaki yerime oturmadan önce Boğa'nın sert ve kaslı omzuna bir el atıyorum.

Kurt bana bakıyor, sonra boğazını temizliyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor.

"Bizi kabul ettiğine çok sevindim,
Tazı." Maskemin altından gözlerimi
deviriyorum.

"Uğraşmam gereken bir şey vardı."

"*Hepimizin* baş etmesi gereken sorunlar var," diye mırıldanıyor Kurt. "Ama
anlaştığımızda-"

"Yeter."

Geyik maskesini dudaklarının arasından bir sigara geçirebilecek kadar kaldırır.
Zippo titrer ve tutuşur, sonra eğilir ve ucunu yakar.

"Devam etmemin sakıncası var mı?" Kurt, dünyanın geri kalanıyla ilgili
varsayılan ayarı olan, zar zor gizlenmiş bir kızgınlıkla mırıldanıyor.

"Elbette," diye homurdanıyor Geyik sessizce.

Yanımdaki Boğa kendi kendine kıkırdıyor ve başını sallıyor.

"*Dediğim gibi*," diye homurdanıyor Kurt. "Mesele paranoya değil, mesele titiz
olmak ve yarım kalan bir şey olmadığından emin olmak."

Kuzgun yavaşça nefes veriyor, parmakları yavaş ve kasıtlı hareketlerle masaya
vuruyor.

"Bu," diye mırıldanıyor, "onun ne bildiğine bağlı. Ya da daha kötüsü, ona ne
söylediğine, eğer bir şey varsa."

Kavernöz alandaki tek ses ateşin çıtırtısı.

Maskenin ardındaki ifademi boş tutuyorum, sesim kontrollü bir hırıltı.

"Sana daha önce de söyledim," diyorum. "Bir şey bildiğine dair hiçbir kanıt yok.
Bilseydi şimdiye kadar öğrenmiş olurdu."

Boğa hafifçe kayıyor, maskesi bana doğru dönüyor. "Seanslarımızdan birinde
ortaya çıktı, Tazı. Bu bile tek başına... şüpheli."

Yavaşça nefes veriyorum, parmaklarım masanın yüzeyindeki eski oymalara
dokunuyor.

Neyin etrafında dans ettiklerini
biliyorum. Arkadi.

Onun sırları.

Bizimle ilgili.

Omuzlarımı yuvarlayarak sandalyeme daha da gömölüyorum. "Arkadi'nin Tehlikeli. Açgözlü olduğunu biliyoruz. Ama asla öğrenemediğimiz şey, aslında bizim üzerimizde neye sahip olduğuydu."

Kurt beni dikkatle izliyor. "Evet, sorun da tam olarak bu zaten." İç geçiriyor, sanki içinde uğuldayan enerjiden kurtulmak için bir *yola* ihtiyacı varmış gibi parmak eklemleriyle masaya vuruyor.

"Onunla buluştun," diyor. "Her şey dağılmadan önce."

Başımı salladım. "Görüşüm."

Oda sessizleşti. Hikayeyi zaten biliyorlardı.

Arkadi Ostrov'un elinde Kara Saray'a ve hepimize şantaj yapmak için kullanabileceği bir kayıt olduğunu iddia etti.

Elinde ne olduğunu, nerede sakladığını ya da ne kadarını bildiğini söylemedi. Sadece bunun için bir *ton* para istediğini söyledi.

Onunla görüşüm, tehdidi ölçtüm ve tekrar konuşmak üzere anlaştık.

Ancak bu hiçbir zaman gerçekleşmedi çünkü iki gün sonra on dört yaşındaki kızı evlerinden kaçtı ve komşulara bodrumda kilitli kızlar olduğunu haykırdı.

FBI geldi, Arkadi tutuklandı ve biz kaydı asla bulamadık. Bir elimi enseme gezdirerek nefes veriyorum.

"Eğer elinde bir şey varsa, Federaller onu bulamadı," diyorum.

Başını eğerken Kuzgun'un maskesi ateş ışığında parlıyor. "Bulduğumuzdan değil. *Bildiğim kadarıyla.*"

Bir süre sessizlik olur. Sonra Geyik tekrar konuşur. "Ve şimdi, kızı dünyamıza geri döndü."

İçimde aniden sıcak bir şeyin kıvrıldığını hissediyorum. "Onun bu işle bir ilgisi yok," diyorum sertçe.

Kurt'un bakışları bana kayıyor. "Seninle evlenmek üzere. Bu da onu bu işin içinde *yapar*."

Ellerimi taş masaya bastırıp yavaşça nefes veriyorum. Bunun nereye gittiğini sevmiyorum. Ve onun hakkında konuşma şekillerinden de hoşlanmıyorum. Sanki bağlanması gereken başka bir yarım kalmış işmiş gibi.

Kuzgun hafifçe öne eğiliyor. "Kimse seni kızdırmaya çalışmıyor, Hound. Biz sadece-"

"Başarılı," diye hırlıyorum.

Kuzgun cevap vermeden önce bir süre sessiz kalır. "Onun hiçbir şey bilmediğine gerçekten inanıyor musun?"

"Evet," diyorum açıkça.

"Ama bunu kanıtlayamazsın," diye homurdanıyor Kurt.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Tam olarak olumsuz bir şeyi nasıl kanıtlamamı istersin, orospu çocuğu?"

Gözlerinin maskesinin arkasında daraldığını *hissedebiliyorum*. "Ses tonuna dikkat et," diye homurdanıyor.

"Neden bir çentik aşağı almıyoruz," diyor Kuzgun, sesi yükseliyor elleriyle birlikte. "Herkes bir adım geri çekilsin."

Boğa maskesinin arkasından gürültülü bir şekilde nefes verir. "Bak, sana güveniyoruz Tazı. Sadece *ona* güvenmiyoruz."

Sahiplenme duygusu içimde alevleniyor -sıcak, beklenmedik.

Onu bastırıp derinlere gömmeliyim ama yapmıyorum.

Onun yerine, üzerine atıldım. Hiçbiri tepki veremedi aniden ayağa kalktım ve Boğa'yı yakasından tutup kendime doğru çektim, ona doğru yaklaştım.

"*Karım* olacak kadından bahsediyorsun," diye hırlıyorum acımasızca.

Bir an için kimse konuşmadı.

Sonra omzumda bir el hissediyorum. Arkama baktığımda Kuzgun'un ayakta durduğunu ve yavaşça başını sallayarak bana sözsüz bir şekilde sakın olmamı söylediğini görüyorum.

Geyik burnundan duman çıkarıyor ve sandalyesinde hafifçe kayıyor.

"Kimsenin olumsuz bir şeyi kanıtlamasına gerek yok. Sadece bir şey bilip bilmediğini ya da babasının bu Divan'da ne işi olduğunu bilip bilmediğini kesin olarak bilmemiz gerekiyor."

"Ve yine," diye mırıldanıyorum, Boğa'nın yakasını bırakarak. "Her şeyin üstündeyim."

"Sanırım bu düğünü yapacağın anlamına geliyor?" Boğa alaycı bir şekilde homurdanıyor.

Cevap vermiyorum.

"Eh," diye omuz silkiyor Kurt, sandalyesinde arkasına yaslanarak, "umalım da pişman olmayasın."

Sessizce masadan kalkıyorum.

"Sanırım hepimiz bu kavrama fazla yüklenmediğimin farkındayız," diye mırıldanıyorum. Gözlerimin grubun geri kalanında gezinmesine izin vermeden önce ceketimi ilikliyorum. "Ben halledeceğim. *Her zaman* hallettiğimiz gibi."

Kapıları iterek açıyorum ve karanlığa adım atıyorum, sonra büyük bir gürültüyle arkamdan kapanmalarına izin veriyorum.

LYRA

·Eminim bunu duymak istemezsiniz..."

Milena'nın gözleri aynada benimkilerle

buluşuyor. "Ama harika görünüyorsun."

Bir şeyler hissetmem gerektiğini biliyorum. Heyecan. Sinir. Beklentinin heyecanı. Kahretsin, hatta korku.

Ama yok. Sadece uyuşmuş hissediyorum.

Önümdeki ayna bir yabancıyı yansıtıyor. Beyazlar içinde bir kız, kızıl saçları narin dantellerin üzerine mükemmel dalgalar halinde dökülüyor. Gözleri boş, sanki başka birinin hayatını izliyormuş gibi.

Milena arkamda duruyor, parmakları gelinliğimin son inci düğmesini ilikliyor. Kumaş enfes; el dikimi Fransız gossamer'ı ve muhtemelen zanaatkârların tamamlaması aylar süren karmaşık boncuklar. Kraliyet ailesine uygun bir elbise. Ama aynada bir kraliçe göremiyorum. Pazarlık kozu da değil. Kurbanlık bir kuzu bile değil.

Sadece beyni kendini canlı canlı yemeden önümüzdeki birkaç saati atlatmaya çalışan bir kız.

Milena sırtarak duvağımı düzeltiyor. "Biliyor musun, jartiyerin *harika* olurdu bir matara saklamak için bir yer..."

Homurdanıyorum. "Cezbedici. Ama hayır."

Başını öne eğiyor. "Cidden, nasılsın? Yani, zihinsel olarak."

Yavaşça nefes veriyorum. "Sanki çok büyük bir şey yapmak üzereyim ve hazır olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi mi?"

Milena sırtıyor. "Kulağa doğru geliyor." Kolumu dürtüyor. "Unutma, düğünle ilgili normal insani duygular hissetmeye hakkın var."

Gözlerimi deviriyorum. "Duygular hissediyorum. Sadece hangileri olduğuna henüz karar veremedim." Sırtıyor. "Sürtük, buna 21 yaşında olmak denir."

Ben cevap veremeden kapı çarparak açıldı.

Vera.

Beyaz giymişti.

Milena'nın kaşları havaya kalkıyor, gözleri annemin dantel güller ve şalla tamamlanmış kıyafetinin üzerinde geziniyor.

"Bugün bunu mu giyiyorsunuz Bayan Ostrova?"

Vera çenesini kaldırıp bir eliyle elbisesinin parıldayan ipeğini düzeltiyor. "Elbette." Sesinde bir parça kızgınlık var ama daha çok gurur var.

Milena ve ben karşılıklı *bakışıyoruz*.

Vera odanın içine doğru ilerliyor, bir kuyumcunun değerli bir taşı incelemesi gibi beni inceliyor. Dudakları düşünceli bir şekilde büzülüyor, sonra pek de gülümseyen bir ifadeye bürünüyor. "Minnettar olmalısın. Çoğu kız senin yerinde olmak için can atar."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Dramatik bir şekilde nefes veriyor, sesi kendini beğenmişlikle ağırlaşıyor. "Bu arada, sen lanet olası bir Central Park malikanesinde yaşarken ben hala o *büyüleyici* Hell's Kitchen dairesinde çürüyorum."

Bana doğru bir adım atıyor, parmakları elbisemdeki boncukların üzerinde hafifçe geziniyor. "Güzel," diye mırıldanıyor. "Özel, sanırım?"

Sertçe başımı sallıyorum.

Vera aynaya dönüyor, sanki hayran olunan kişi kendisiymiş gibi mırıldanıyor. "Düşünsene, eskiden zar zor geçiniyorduk." Bakışlarını tekrar bana çeviriyor, keskin ve değerlendirci. "Eee?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Eee... ne?"

Dramatik bir şekilde nefes veriyor. "*Yaşam koşulları*, Lyra. Ben hâlâ o küflü hamamböceği otelinde çürürken senin bulunduğun yerde olman iyi bir görüntü değil. Bu konuda ne yapacaksın?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Vera başını eğdi. "Aptalı oynama Lyra. Bu konuda hiç iyi olmadın. Demek istediğim, düzelt *şunu*."

Yutkunuyorum. "Sence ne yapmalıyım?"

"*Eminim* o yirmi yatak odalı malikânede sevgili annen için de bir yer vardır."

Kaşlarım çatıldı. "Ben... Yani, Carmine'a sorabilirim-"

"Evet. Bunu yap."

"Sadece kabul eder mi bilmiyorum-"

Gülümsemesi yavaş ve küçümseyici. "O zaman kadınların kocalarına istediklerini yaptırmak için sık sık yaptıkları şeyi yap, sevgilim."

Milena boğazının arkasından tiksinti dolu, öğürür gibi bir ses çıkarıyor. Tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. "Kesinlikle *olmaz*."

Vera gözlerini deviriyor, geceyi bitiriyormuş gibi elbisesinin kumaşını düzeltiyor. konuşma. "Peki o zaman," diye mırıldanıyor, kolundaki hayali tüyleri toplarken. "Eminim kendi annenin sefalet içinde yaşamamasını sağlayacak kadar paran vardır."

"Anne, benim hiç param yok-"

Vera alay eder. "Saçmalama. Carmine Barone ile evleniyorsun." Çenemi sıkıyorum. "Bana yüzük verecek, kredi kartı değil."

Yüz ifadesi kararıyor, sesi daha keskin bir hal alıyor. "Her zamanki gibi nankörsün."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu değil-"

"Seni besleyen eli ısırma asla karşı koyamazsın, değil mi?" diye alay ediyor. Sesi zehirli bir hal alıyor. "Tıpkı babana karşı tanıklık ettiğin zamanki gibi. Ne kadar da *iyi bir kızdın*."

Kelimeler bir tokat gibi iniyor ve ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

Sesi daha da sinsileşerek devam ediyor. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra. Yaptığım onca fedakârlıktan sonra. Sen balerin olmaya çalışırken başımızı sokacak bir ev tutmak, her kuruşun hesabını yapmak."

Parmaklarım sıkılaşıyor, birbirine dolanıyor.

Vera başını sallayarak iç geçiriyor. "Peki bu beni nerede bıraktı? Sıkışıp. Seninle. *Seninle.*"

Eğilirken gözleri acımasızca parlıyor. "Bu evliliğin seni özel kıldığını bir an bile düşünme Lyra. Sen kolaylık olsun diye seçildin, başka bir şey için değil." Eliyle genişçe bir işaret yapıyor. "Carmine'in seni önemseydiğini mi sanıyorsun? Büyük bir ödül olduğun için seninle evlendiğini mi sanıyorsun? Lütfen."

Sessiz kalıyorum. Sözlerimin ne kadar acı verdiğini görmesine izin vermemem gerektiğini biliyorum.

Vera beni izliyor, bir tepki bekliyor. Ona bir tepki vermediğimde, öfkeli bir şekilde nefes veriyor. "Demek istediğim şu ki, bu artık sadece seninle ilgili değil. Artık kendinden başka insanlara karşı da bir yükümlülüğün var."

Sesi bal ve cam gibi, aldatici derecede tatlı ama tehlikeli derecede keskin. "Bunu unutma."

"Bu kadar. Yeter."

Üçümüz de irkilerek sesin geldiği yöne döndük. Vito Barone içeri giriyor, sadece varlığı bile havayı değiştiriyor, Vera'nın zehirli bir bulut gibi saçtığı zehri dağıtıyor.

Annem doğruldu ama utanmış görünmüyordu. Aslında

böyle bir duyguya sahip olduğundan emin değilim.

Vito başını eğiyor, dudaklarında hoş bir gülümseme kıvrılıyor ama gözleri keskin. "Sanırım burada işimiz bitti Bayan Ostrova, sizce de öyle değil mi?"

Vera çenesini kaldırıyor. "Özür dilerim. Bu özel bir konuşma."

Vito inatçı bir çocukla uğraşıyormuş gibi iç geçiriyor. "Öyleydi," diyor sertçe. "Ve şimdi bitti ve gitme zamanı."

Bunu söyleme şekli eşit ve öfkeden eser yok. Ama yine de yüzeyin hemen altında yankılanan bir güç var ve anneme bile söyleyebiliyorum

hissediyor.

Vera tereddüt ediyor, sonra bakışlarını bana doğru çeviriyor. "Bu evliliğin seni kurtaracağını mı düşünüyorsun?" Dudakları kıvrılıyor. "Aptalca bir şey. Neyin içine girdiğinin farkında bile değilsin."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve adımlarını dışarı atıyor. İki Barone adamı onun iki yanına diziliyor.

Vito boğazını temizliyor ve Milena'ya nazıkçe gülümsemek için dönüyor.

"Bayan Kalishnik, müstakbel gelinimle biraz konuşmamın sakıncası var mı?"

Milena bana baktı. Sessizce başımı sallıyorum. "Dışarıda görüşürüz."

Odadan çıkmadan önce uzanıp elimi sıkıyor. Sessizlik devam ediyor.

Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Hâlâ sersemlemiş durumdayım.

Vito ellerini ceplerine sokarak iç geçiriyor. "Düğünler. İnsanları harekete geçirmenin bir yolu var, değil mi?"

Gülüyorum ama zoraki.

Vito bir an beni inceliyor. "Sert ebeveynleri anlıyorum." İç çekiyor. "Güven bana. Benim babam da zorbanın tekiydi."

Ona bakıyorum, sesindeki sıcaklık karşısında şaşırıyorum.

"Biliyor musun Lyra, sokak hayvanlarını sahiplenmek gibi bir alışkanlığım var." Meraklı bir gülümseme dudaklarımı büküyor.

"Başiboşlar mı?"

"Dante. Bianca. İkisi de benim değil. Bunu biliyorsun. Ama onları kendim gibi yetiştirdim. Onlar artık ailem." Bakışlarımı ciddiyetle karşılıyor. "Bugünden sonra sen de öylesin. Ne olursa olsun."

Boğazım düğümleniyor. Gözlerimi hızla kırıştırıp başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum sessizce.

"Biliyor musun," diyor kibarca, "Carmine pek çok şeydir. Yoğun. Dürtüsel. İsteddiği zaman dehşet verici olabiliyor." Dudakları hafifçe büküldü, sanki

kendini eğlendiriyor. "Ama hiçbir şey olmasa bile, benim dediği insanlara sadıktır."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Vito'nun tavrında tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir şey var, sanki ben bir şey söylemememe gerek kalmadan kafamdan geçenleri tam olarak anlıyor.

"Carmine kendisine ait olan için savaşıyor," diye devam ediyor, arkasını makyaj masasına yaslayarak. "Her zaman öyleydi. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz. Bu iş, aile ve... evlilik için de geçerli." Beni dikkatle izliyor. "O seni *seçti* Lyra. Ve Carmine bir şeyin onun olduğuna karar verdi mi, peşini bırakmaz."

Bu muhtemelen beni olduğundan daha fazla tedirgin etmeliydi. Onun yerine kendimi başımı sallarken buluyorum, sözlerinin ağırlığını kafamda evirip çeviriyorum.

Vito bilmiş bilmiş sırtıyor. "Ve eğer sana karşı haddini aşarsa, gel bana söyle de onu yola getireyim."

İçimden titrek ama içten bir kahkaha yükseliyor. "Bunu aklımda tutacağım, teşekkürler."

Sırtışı yumuşuyor, daha samimi bir hal alıyor. "Bak, oğlumu tanıyorum. Kolay biri değildir. Yumuşak noktalarından çok sert yanları vardır. Ama köşesindeki insanları terk etmez. Sen bunu planlamamış olabilirsin ama artık o köşedesin."

Sertçe yutkunuyorum, parmaklarım kucağымda dönüyor. Ailesini çok az tanıdığım ya da anladığım bir adam tarafından rahatlatılmak garip bir duygu. Ama Vito'nun sözleri göğsümde sarmalandığını bile fark etmediğim bir gerginliği hafifletiyor.

Vito çenesini ovuşturuyor. "Senden bir iyilik isteyebileceğimi umuyordum." Başımı eğiyorum. "Tabii ki mi?"

Gülümsüyor, gözleri benimkileri buluyor. "Seninle koridorda yürüsem nasıl hissedersin?"

Bakışlarını tutuyorum, sonra hızla gözlerimi kırıştıtırırken sertçe başımı sallıyorum. "Sanırım bu çok hoşuma giderdi," diyorum sessizce.

Vito sırtıyor, takım elbisesini düzeltiyor. "Güzel. Şimdi gidip seni evlendirelim."

LYRA

K I L İ S E YORGUN HİSSETTİRİYOR: eli ise çok dar, hava çok sıcak, her bir çift gözün ağırlığının beni ezdiğini, omurgamda fiziksel bir baskı olduğunu hissediyorum.

Rahip konuşuyor ama kelimeler uzak geliyor, sanki suyun altındaymışım gibi, şekillerini zar zor çözebiliyorum. Nefes alış verişime, konuşma sırası bana geldiğinde sesimin çatlamamasına odaklanıyorum.

"Seviyorum."

Sözcükler istediğimden daha yumuşak çıkıyor ama boşlukta çınlayarak yankılanıyor.

Carmine'ın yanıtı kararlı ve inatçı. "İstiyorum."

Elimi tutup yüzüğü parmağıma geçirdiğinde eli sıcacıktı. Her şeyin kesinliği iliklerime kadar işliyor, soğuk ve kaçınılmaz.

Rahip ellerini kaldırıp dua ediyor. Onu zar zor duyuyorum. Kelimeler bulanıklaşıyor

Birlikte. Karı ve koca. Birbirine bağlı.

Sonsuza kadar.

Carmine'ın eli başımın arkasına kayıyor, parmakları saçlarımın arasına giriyor, tutuşu şefkatli değil, tereddütlü değil, ama sıkı. Sahiplenici. Eğiliyor ve bir an için dudakları benimkilere karşı aldatıcı bir yumuşaklıkta. Sonra basınç artıyor, cezalandırıcı bir hal alıyor, ciğerlerimdeki havayı emen bir vahşilikle anı mühürlüyor.

Dişleri dudağımı sıkıyor ve bakır tadını ağzıma getirecek kadar sert ısırıldığını hissettiğimden irkilmeme neden oluyor.

Geri çekilirken alkışlar kalabalığın içinde dalgalanıyor, gözleri parlıyor.

Dudakları kıpkırmızı.

Zar zor fark ettim. Dünyam az önce eksen değiştirdi. Ve geri dönüşü yok.

* * *

BUGÜN SADECE DÜĞÜNLE İLGİLİ DEĞİL. Aslında, Barone'ların evine vardığımızda, düğün sadece bir aperatifmiş gibi geliyor.

Asıl olay Carmine'ın taç giyme töreni.

Buraya son geldiğimde ev farklıydı; büyük, korkutucu ama yine de canlı. Koridorlarda hareket eden insanlar, sesler ve müzik, soğuk zarafeti kesen bir sıcaklık vardı. Tüm bunlar evi bir güç anıtından daha fazlası gibi hissettiriyordu.

Şimdi, Carmine beni içeri götürürken, bunların hepsi yok oldu. Ev boş, insani her şeyden arındırılmış gibi. Karanlık, huzurlu hissettirmeyen bir şekilde sessiz. Tepedeki avizeler altın bir parıltı yayıyor ama köşelere ulaşmıyor. Duvarlar daha yakın, hava daha ağır.

Muazzam şeylerin kararlaştırıldığı bir yer gibi hissettiriyor. Bir ev değil.

Belki de tuhaf olan buranın artık *benim* evim olması.

Vito'nun görevi bırakması ve Carmine'nin Don olmasıyla birlikte yaşı Barone Dante ve Bianca'nın Long Island'daki malikanesine taşındı. Zaten çoğu zaman şehirdeki evlerinde oluyorlar, bu da herkese uyuyor.

Orada, sorumluluğun ağırlığından uzakta, Vito ne isterse yapabiliyor. Bianca'nın bir keresinde bıkkın bir kahkahayla bana söylediğine göre golf oynamak, puro içmek ve Sinatra dinlemek dışında güneşlenmek de buna dahilmiş.

Çıplak olarak.

Yani bu ev ve temsil ettiği güç koltuğu Carmine'a kalıyor.

...Ve sanırım *ben*, hiç istemediğim bir krallığın kraliçesi oldum.

Carmine beni evin derinliklerine götürüyor, büyük merdiveni ve balo salonunu geçiyor. Misafir banyosunun önünden geçerken adımları biraz yavaşlayınca yüzüm ısınıyor.

Evet.

Nişan partisi gecesi damarlarımda karıncalanarak geri geliyor. Carmine'in eli neredeyse sırtımda zonkluyordu. Sonra bizi ileri götürdü.

Kütüphane kapıları ileride beliriyor. Koyu renkli ahşap, girift oymalı, alçak ışıktaki neredeyse simsiyah. Carmine tek kelime etmeden kapıları iterek açıyor ve oda bizi yutuyor.

Burası Barone imparatorluğunun kalbi.

Küçük bir toplantı bizi bekliyor. Nico, Dante ve Tempest, yanında Kratos'la Bianca. Vito'nun bir avuç üst düzey teğmeni de Carmine'ı dikkatle izliyor, ayrıca düğünde kısaca tanıştığım bir adam, Vito'nun baş *danışmanı* Santino.

Carmine'in eli sırtımdan ayrılıyor. Bianca'ya bakıyorum, o da kurnazca ona katılmamı işaret ediyor.

Vito, Carmine'in odanın ortasında durduğu yere doğru ilerlerken oda sessizliğe gömülüyor.

"Bu Komisyon'un bir geleneği değil," diyor Vito, sesi alçak ve saygılı, elindeki antik görünümlü hançeri gösterirken. "Bu Barone soyunun bir geleneği."

Bıçak ateş ışığında parıldıyor.

"Nesiller boyunca, bu tacı giyen adamlar bu aile için kanlarını akıtmaya yemin ettiler. Onun için öldürmeye. Onun için ölmeye."

Carmine smokin ceketini silkti ve kravatını çıkardı. Gömleğinin düğmelerini açıyor, sonra da kaslı omuzlarından sıyrılıyor.

Vito bıçağı alıp hızla kendi avucuna bir çizgi çekerken nefesimi tutuyorum. Koyu kan hemen fişkırıyor.

Sonra Carmine'a dönüyor.

Nico ve Dante öne çıkıyor, her biri Carmine'ın kollarından birini tutup onu sabit tutuyor. Nico babasına üzerinde taç ve kılıç bulunan bir kalkan tasarımı olan metal bir şablon uzatıyor. Nico'nun kardeşinin elini sıkıca kavrayışını izlerken yüzüm soluyor.

Vito'nun sesi şimdi daha sessiz, neredeyse pişmanlık dolu bir şey kenarlarına kayıyor. "Yapmak zorunda olduğum şey için gerçekten üzgünüm oğlum."

Carmine sadece bir kez başını sallıyor.

Vito şablonu Carmine'ın çıplak göğsünün sol tarafına, kalbinin üzerine bastırıyor. Yanımda, Bianca'nın elini sıkıca benimkinin içine soktuğunu hissediyorum.

Vito'nun bıçağı Carmine'ın derisine batıyor ve deseni izlemeye başlıyor.

Keskin bir nefes alıyorum ama Carmine ses çıkarmıyor. Kesikten kan akıyor, göğsünden ve karın kaslarından aşağı koyu renkli dereler halinde akıyor ve pantolonunun kemerini boyuyor.

Odadaki herkes yüzünü buruşturuyor. Vito bile durmak üzereymiş gibi görünüyor.

Carmine bir kez bile irkilmedi.

Her şey bittiğinde Vito bıçağı ve kalıbı Santino'ya veriyor, sonra gözlerinde hem acı hem de gururla oğluna dönüyor.

"Carmine Barone, bu evin reisi, bıçak senindir. Kan senindir. İmparatorluk senindir."

Odadaki adamlar sessizce başlarını eğdiler.

Kral öldü. Çok yaşa kral.

Şaşkınlıkla
izliyorum.

Kocam.

Kral.

Diz mi çökmeliyim yoksa *kaçmalı* mıyım hiçbir fikrim yok.

Korkunç ayinden sonra, teğmenler konyak kadehlerini elden ele dolaştırıyor. Yeni Don'un şerefine kadeh kaldırılıyor, omuzlar alkışlanıyor, herkes Carmine'in hâlâ gömleksiz ve *kanlar* içinde olduğu gerçeğini görmezden geliyor.

Ama sonunda herkes dağılır, kütüphaneden teker teker çıkarken sesleri de azalır. Hava hâlâ az önce olanların, ettiği yeminin ve güç değişiminin ağırlığıyla uğulduyor.

Ağır kapılar donuk bir sonlulukla kapanıyor ve beni olduğum yere kilitliyor. Sonunda onunla yalnız kaldım.

Carmine yavaş ve derin bir nefes veriyor, babasının saltanatının ağırlığından kurtuluyormuş gibi omuzlarını yuvarlıyor. Barone armasının oyulmuş ambleminden damlayan kan hâlâ parlak ve ıslak, ama acı hiçbir şeymiş gibi orada duruyor.

Sonra bana baktı.

Ve havada karanlık bir değişim oluyor.

Boğazım düğümleniyor. Nefes almaya devam etmek için kendimi zorluyorum, nabzım bana ihanet edip kaburgalarımı döverken bile onu sabit tutmaya çalışıyorum.

"Doktora ihtiyacın var mı?" Nefes nefese soruyorum. Kelimeler ince ve işe yaramaz geliyor.

Sadece başını sallıyor.

"Eee?" Sesi yumuşak, derin ve aramızdaki sessizliği dolduruyor.

Gözlerimi kırpttırıyorum. "Eee... ne?"

"Vakit geldi."

Midem sıkışıyor. "Zaman mı?"

Alanıma doğru bir adım atıyor, nefesimi kesen ölçülü bir rahatlıkla hareket ediyor. Titreyen mum ışığı yüzünün keskin açıları boyunca gölgeler oluşturarak onu daha da gergin gösteriyor.

"Anlıyorsun, Lyra..." Yüzünü alçaltırken sesi fısıltıya dönüşüyor, nefesi boynumda ılık. "Bugünden itibaren *benimsin*."

İçimde bir ürperti dalgalanıyor, tenimi çakıl taşlarıyla kaplıyor. Carmine kıkırdıyor, ses duyularımın üzerinde ipek ve çelik gibi kayıyor.

"Sabırlı davrandım."

Parmakları taze yarasının üzerinde yavaşça geziniyor, sonra kanlı elini kaldırıp nazıkçe boğazıma sarıyor. Dokunuşunun sıcaklığı tenime işliyor, dağılıyor. Ele geçiriyor.

"Ama beklemekten bıktım."

Nefesim kesiliyor ve ellerimi düşünmeden göğsüne bastırıyorum, parmak uçlarımın altında kalp atışlarının yavaş ve sabit tınısını hissediyorum.

Kavrayışı hafif kalıyor, tehditten çok bir hatırlatma gibi. "Anladığını söyle."

Eli boğazımı sıkıyor. Odanın sıcaklığından mı, göğsünde hâlâ ıslak olan kanın görüntüsünden mi, yoksa günün duygusal gerginliğinden mi bilmiyorum ama bunu yaptığında göğsümden çıkan ses tek bir şekilde tarif edilebilir:

Muhtaç.

Ve onun da bunu duyduğunu çok iyi biliyorum çünkü gözlerinde memnuniyet parıldıyor.

Sahiplenme.

"Tekrar deneyelim," diye homurdanıyor. "Anladın mı?" Bu

kez boğazım elinin karşısında sallanırken başımı sallıyorum.

"*Anlıyorum*," diye fısıldıyorum.

Carmine bir köpekbalığı gibi gülümsüyor.

"Güzel. Çünkü şimdi, **k a r ı c ı ğ ı m**," diye mırıldanıyor, elini ıslak bir şekilde boynumdan bırakıyor, kanı tenimi işaretliyor, "*kaçma* zamanın geldi."

LYRA

KELİMELER aramızdaki havada asılı kalıyor, kalın ve ağır, mürekkep gibi tenime batıyor.

Bunun bir emir mi yoksa meydan okuma mı olduğunu bilmiyorum. Belki ikisi de. Gülmeliyim. Alay etmeliyim. Gözlerimi devirip ona deli olduğunu söylemeliyim. Ama bunların hiçbirini yapmıyorum.

"Anlamıyorum," diye fısıldıyorum, ama nabzımın atışları bana ihanet ediyor.

Yalancı. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Sadece bunu kendime itiraf edebileceğimden emin değilim.

Carmine karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Evet, biliyorsun. Kaçacaksın. Ve ben de seni kovalayacağım." Kişisel alanıma doğru adım atıyor, üzerime geliyor. "Ve sonra *seni yakalayacağım*."

İçimde karanlık, muhtaç bir çekim zonkluyor. Onu bastırmaya ve karnımda kıvrılan ateşi görmezden gelmeye çalışıyorum ama nafile.

"Beni yakaladığında ne olacak?" Fısıldıyorum, korku ve adını koymak istemediğim başka bir şey damarlarımda dolaşıyor.

Gözleri parıldıyor. Neyse ki kansız olan eli çenemi kavramak için uzanıyor. Başparmağı dudaklarımın arasından geçip ağzıma girmeden önce dudaklarımda geziniyor.

Dudaklarım otomatik olarak dilimin etrafına kapanırken başparmağıyla dilimi okşayarak bastırıldığında ürperiyorum. Başparmağını yavaşça ağzıma sokup çıkarırken dudaklarımda karanlık bir sırtış beliriyor.

"Seni yakaladığımda," diye mırıldanıyor sessizce, sesi etrafımda duman gibi kıvrılıyor. "*Seni becereceğim, küçük dansçı.*"

Vay anasını.

İçimde bir savaş başladı. Mantıklı zihnim bunun yanlış olduğunu, iğrenmem gerektiğini, kaçmam ve asla arkama bakmamam gerektiğini haykırıyor. Ama karanlık, sapkın yanımda -Carmine'in *çok net* gördüğü yanımda- ne kadar ileri gideceğini görmek *istiyor*. Ona ne kadar izin vereceğimi.

Kendime bunu istememin, bu konuda heyecanlanmamın *yanlış* olduğunu söylemeye çalışıyorum. Bu normal değil. Carmine'in pençelerini kolayca batırdığı ahlaksız, ahlaksız arzularım *normal değil*.

Yine de hala oradalar, yüzeyin altında gizleniyorlar. Sanki kokularını alabiliyor.

Bekâretimi gerçekten bu şekilde kaybedebilir miyim?

Carmine başını eğiyor, sanki zihnimdeki savaşı duyabiliyor. "Kaçabilirsin," diye homurdanıyor, başparmağını tekrar alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Ya da kaçmazsın, ben de seni tam buraya götürürüm. Ama kaçarsan, en azından kendine kaçmaya çalıştığını söyleyebilirsin."

Tek bir saniye aramızda sonsuzluk gibi uzanıyor. Sonra, ben daha kendimi sorgulayamadan-

Döndüm ve fırladım.

Kütüphaneden geçip kapıdan çıkarken ayaklarım mermer zemine çarpıyor, gelinliğim bacaklarımın etrafında ipek ve dantelden bir yumak oluşturuyor. Nefesim hızlı ve keskin geliyor, her nefes alışım ciğerlerimi yakıyor.

Arkamda, çılgınca bir takip yok. Sadece

yavaş, ölçülü adımlar.

Avını bitirmek için acelesi olmayan bir

avcı. Arkama bakmıyorum. Bakamam.

Köşeyi keskin bir şekilde dönüyorum, parmaklarım denge için duvara sürtünüyor. Duvar

Önümde uzanan dallı budaklı koridorlar, loş ve sonsuz, uzun kapılar ve panik halindeki yüz ifademi bana yansıtan yaldızlı aynalarla kaplı.

Saklanmam gerekiyor.

Bir dönüş daha. Gelinliğim bir masanın köşesine takılıyor ve beni geriye çekiyor. Keskin bir nefes verip kendimi kurtarıyorum, güzel, narin dantel yırtılıyor ve ileriye doğru tökezliyorum.

Arkamda bir hareket fısıltısı var. Bir el belimi kavradı.

Çığlık atıyorum, dönüyorum, beni tutan demir pençeye boş yere vuruyorum. Ama Carmine daha güçlü, daha hızlı. Beni döndürüp duvara çarparken parmakları kalçama saplanıyor.

Göğsüm kabarıyor. Dudakları eğlenerek kıvrılıyor, koyu renk gözleri parlıyor. "Çok yavaşsın, küçük dansçı."

Dizimi kaldırıp taşaklarına nişan alıyorum ama son anda kaçıyor ve onun yerine kalçasını yakalıyorum. Homurdanıyor, tutuşu gevşiyor.

Kaçmaya çalışıyorum ve koşuyorum.

Koridor önümde kıvrılıyor, sonunda bir merdiven belirliyor.

Basamakları ikişer ikişer çıkıyorum, elbisem yırtık bir harabe, nefesim kesik, kaslarım çığlık atıyor.

Bir el bileğimi demir gibi sarıyor.

Geri çekilirken boğuk bir çığlık atıyorum, Carmine beni aşağı sürüklerken diz kapağım basamaklara çarpıyor, acı ve adrenalin damarlarımda dolaşıyor. Kıvrılıyorum, tekmeliyorum, pençeliyorum.

Vücudum merdivenlerden aşağı morartıcı bir güçle çarpıyor. Çarpmanın etkisiyle görüşüm bulanıklaşıyor, Carmine aniden üzerime çıkıp beni ağırlığıyla yere yapıştırdınca nefesim kesiliyor. Sıkıca kavıyor, vücudu bana ne kadar büyük ve güçlü olduğunu hatırlatacak kadar bastırıyor. Bir eli göğsümde, diğeri elbisemi yukarı itiyor, parmakları kumaşın etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrılıyor.

"Yakaladım seni," diye mırıldanıyor, sesinde karanlık bir tatmin var.

İçimde sıcak, vahşi bir öfke kıvılcımları çakıyor. Yüzüne sert bir tokat atıyorum, avuç içim yanağına çarpıyor. Çarpmanın etkisiyle başı yana savruluyor.

Uzun bir nefes boyunca hiçbir şey kıpırdamadı.

"Vahşi küçük şey, değil mi?" diye mırıldanıyor.

Avucu yanağıma çarpıyor ve içime yakıcı bir sarsıntı gönderiyor.

Bu beni öfkeliendirmeli. Ama bunun yerine sıcaklık artıyor, nefesim acımasız heyecandan kesiliyor.

Düşünmek için durmuyorum. Tırnaklarımla göğsünü ve hâlâ kanayan yarasını tırmalayarak ona saldırıyorum. Homurdanıyor, tutuşu yeterince gevşiyor.

Kendimi kurtarıyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum, elbisem yırtılmış ve kesiğinin bana bulaştığı yerden kanlı. Kaslarım protesto çığlıkları atıyor ama koşuyorum.

Körü körüne.

Nereye gittiğimi bilmiyorum, sadece aramıza mümkün olduğunca mesafe koymam gerektiğini biliyorum. Malikâne bilmediğim bir labirent gibi uzanıyor, ben ilerledikçe kapılar ve koridorlar bulanıklaşıyor.

İkinci bir merdiven beliriyor. Hiç düşünmeden onu aldım ve özgürlüğe doğru umutsuz bir çabayla merdivenlerden aşağı fırladım.

En alttaki kapıları iterek açıyorum ve koridorda sendeleyerek ilerliyorum, bir çift kapıdan geçerek-

Kahrolası kütüphane.

Ocaktaki ateş hâlâ çıtırdıyor. Oda aynen bıraktığım gibi duruyor.

Dönüyorum, karşı kapıya yönelirken göğsüm kabarıyor-

Asla başaramam.

Carmine beni arkamdan yakalıyor, kolları çelik gibi sarıyor. Çırpınarak kurtulmaya çalışıyorum, ama tutuşu amansız.

Nefesim kesilerek yere yığılıyorum, ciğerlerimdeki nefesi kesen bir güçle.

Carmine bir anda üzerime çullandı, beni yüzüstü yere mıhladı, elleri beni hapsediyor, nefesi yanağıma değiyor.

"Denedin, küçük dansçı," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle. "Ama ikimiz de bunun nasıl biteceğini biliyorduk."

Altımdaki kalın halıyı tırmalayıp kendimi yukarı itmeye çalışıyorum. Ama Carmine beni hâlâ yere bastırıyor, ağırlığına boyun eğmiyor, vücudu beni olduğum yere kilitliyor, savaşmaya devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

Ben de yapıyorum.

Hâlâ yüzüstü yatarken şiddetle sarsılıyorum, tekmeler atıyorum, kaburgalarını, bacaklarını, herhangi bir yerini yakalamaya çalışıyorum. Tırnaklarımla kollarını kazıyarak geriye uzanıyorum. Bu onu eğlendiriyor gibi görünüyor. Bileklerimden birini, sonra diğerini yakalıyor, arkamdan çekip acımasız bir eliyle birbirine kenetliyor.

"Hâlâ dövüşüyor musun?" diye vahşice nefes alıyor. "Bu iyi. Savaşmaya devam et." Eğiliyor, dudakları kulağımın dibinde.

"Benimle dövüşmen hoşuma gidiyor."

Serbest eli sırtımda geziniyor, parmakları elbisemin parçalanmış korsajını kavırıyor ve son parçasını da koparıp atıyor, kütüphanenin sessizliğinde keskin ve son bir ses çıkıyor. Çıplak tenimde havayı hissediyorum, altında kıvranıyorum ve o alçak, onaylayıcı bir hırıltı çıkarıyor.

Onu hazırlıksız yakalamak için başımı geriye atıyorum ama o çoktan bu hareketi tahmin etmiş ve tutuşunu değiştirmiş. Parmakları saçlarıma dolanıyor ve boynumu daha da bükerek çekiştiriyor. Dişleri çenemi sıyrıyor, ısırığı acı verici olmaktan biraz uzak, omurgamdan aşağı yasak bir şeyin beyaz sıcak şimşeklerini gönderiyor.

"Bırak beni," diye soluyorum, onun demir pençesinde debeleniyorum. Carmine kıkırdıyor.

"Hayır."

Tekrar dönüyorum, bu sefer dengesini bozmayı başarıyorum. Tutuşu bir saniyeliğine gevşiyor ve ben şansımı yakalıyorum. Kendimi kurtarıyorum, ellerimin ve dizlerimin üzerine kalkıyorum, ileri atılıyorum-

O daha hızlı.

Kolları belime dolanmadan ve beni tekrar yere çarpmadan önce iki adım bile gidemiyorum. Beni yere yapıştırırken nefesim ciğerlerimi hızla terk ediyor, elleri bileklerimi kavırıyor, ağırlığı üzerimde.

Göğsüm kabarıyor, parmaklarının etime battığı yerde tenim yanıyor. Saçlarımı avuçlayıp başımı döndürerek beni yere yatırmaya zorladığında haykırıyorum.

Ona bak. O da zor nefes alıyor, dudakları aralanmış, göz bebekleri büyümüş.

"Tam olarak nereye gittiğini sanıyorsun?" diye mırıldanıyor, nefesi yanağıma çarpıyor. "Kendine yalan söylüyorsun, küçük dansçı. Koşmaya devam ediyorsun ama *gerçekten* kaçmak istemiyorsun... değil mi?"

Cevap vermemi beklemiyor. Bileklerimden birini bırakıyor ve yırtık gelinliğini avuçluyor. Çıplak kalçalarımın üzerinden belime kadar çekti.

Aniden, avucunun kıcımı tokatlayan keskin çatlağını hissettim. Öfke ve çok daha tehlikeli bir şeyin karışımı olan boğuk bir ses çıkardım.

Muhtaç. Vahşi. Patlayıcı ve *yanlış*.

Zemini itiyorum, biraz yer kazanmaya çalışıyorum, ama bu sadece onun daha sert itmesine neden oluyor, kalçaları benimkine bastırıyor, parmakları tekrar bileklerime gidiyor.

"Devam et," diye alay ediyor. "*Dövüş benimle.*"

Dövüşüyorum. Büküyorum. Pençe atıyorum. Topuklarımdan birini yukarı ve geriye doğru tekmeliyorum, bacaklarının arasındaki savunmasız boşluğu zar zor ıskalıyorum. Vahşi bir çığlık atıyor, bacağımı yakalayıp geri çekilmeye zorluyor.

Ağzı yine boğazımda, dişleri tenimi sıyrıyor, nefesi sıcak ve düzensiz. "Bu kadar *hevesli küçük bir sikiş oyuncağıyla* evleneceğimi kim bilebilirdi ki?" diye hırlıyor boynuma doğru.

Başımı sallıyorum, dişleri daha sert batarken nefes nefese kalıyorum, deriyi tam olarak kırmıyor ama işaretliyor, sahipleniyor.

"*Değilim,*" diye feryat ediyorum. Bunu söylerken bile bedenim bana ihanet ediyor, ona doğru eğiliyor, nabzım dudaklarına çarpıyor.

Carmine'ın bakışları benimkilerle buluştuğunda kavurucu oluyor. "*Yalancı.*"

Avuçları tekrar kıcımın yumuşak derisine çarpıyor, dudaklarımdan bir çığlık ve içimden bir ürperti yükseliyor. Titriyorum, altında kıvranıyorum, aniden tangamın arkasını tuttuğunu hissettiğimde nabzım yükseliyor.

Oh lanet olsun...

Çekiştirip bacaklarımdan arasına sıkıştırırken bir iniltiyi ısıırıyorum. Dantelin klitorisime olan tatlı sürtünmesi göğsümün sıkışmasına ve nabzımın

ıslaklık kumaşı ıslatırken sıçırıyor. Carmine homurdanarak tangayı tekrar çekiştiriyor, sonra aniden kasları sarsılıyor.

Dantelin benden koptuğunu hissettiğimde çığlık atıyorum. Dudaklarıma doğru ittiğinde gözlerim aniden şişmeden önce kayganlığımın üzerinde sürüklendiğini hissedebiliyorum. Bağırmak için ağzımı açıyorum ve o da mahvolmuş külotumu ağzıma tıkıyor.

Sonra kemerinin şingirtısını duyuyorum. Fermuarının çekişini.

Sonra kalın sikinin sıcak, zonklayan, *devasa* hissi, ağır ve kıcıma doğru şişmiş.

"Mmm, *kahretsin*," diye inliyor Carmine, sikini kıcıma vuruyor ve kalçalarını yavaşça yuvarlayarak bu hissin tadını çıkarıyor. "Titriyorsun, bebeğim. Bu korkudan mı, yoksa seni parçalamama ve tekrar tekrar bir araya getirmeme izin vereceğini zaten bildiğin için mi..."

Alçak bir iniltiyle salyaları külotuma akarken, sikinin şişmiş başını bacakları arasına soktuğunu hissediyorum. Aralarına bir dizini sokarak onları birbirinden ayırıyor.

Aleti am dudaklarımdan üzerinden geçiyor.

"Benim için çok ıslaksın bebeğim. Damlıyorsun ve çaresizsin, sanki içindeki sikime nefes almaktan daha çok ihtiyacın var."

Bu kadar haklı olmasından nefret ediyorum. Korkmalıydım. Korkuyorum *zaten*. Ama korku ve zevk aynı şeyi hissettirmeye başlıyor.

Onun gücü beni korkutuyor. Kontrolü beni mahvediyor. Kendime bunun yanlış olduğunu, daha sıkı mücadele etmem gerektiğini söylüyorum ama bedenim bana yine ihanet ediyor.

Beni almasına, beni mahvetmesine, beni kendisinin yapmasına bu kadar ihtiyaç duymamdan nefret ediyorum. "Bu artık benim," diye homurdanıyor.

İnliyorum, kalın başının dudaklarımdan arasından, tam açıklığımdan geçtiğini hissettiğimde vücudum geriliyor.

"Bu sıkı, damlayan küçük amcık *bana* ait ve onu hayatta kalmak için ihtiyacım olan tek şeymiş gibi becereceğim. O yüzden iyi bir kız ol Lyra," diye homurdanıyor, üzerime eğiliyor, kalçaları gerilirken eliyle saçlarımı avuçluyor. "*Ve iyi bir küçük yarak sürtüğü gibi her santimimi al.*"

Bekaretimi acımasız bir hamleyle delip geçiyor ve ağzım tıkalı olsa bile çığlığım duvarları yıkıyor.

İlk başta tek bildiğim içimi parçalayan acı. Acımasızlığı ciğerlerimdeki havayı emiyor ve başımı döndürüyor. Ama o ilk ani penetrasyon hissi azaldıkça, yerini başka bir his alıyor.

Vahşi.

Bağlanmamış ve bağlanmamış.

Dudaklarımın arasına sıkıştırılmış külotun içinde inliyorum, bedenim onun büyüklüğüne uyum sağlarken kıvrılıyor ve kıvranıyor.

Acıtıyor. *Tanrım*, acıyor. Ama acının arkasında bir yerde, onun içimdeki ham gerginliği, zevk tutuşuyor, derin ve muhtaç. Bedenim bunu arzulamamalı, bunu *hoş karşılamamalı* ama acı sıcağa dönüştüğü anda geri dönüş yok.

Dişleri keskin bir şekilde boğazıma batıyor ve bu acı bacaklarımın arasına kötücül, erimiş bir nabız gönderiyor. Beni gererek açmasının acısı *ihtiyacım* olan bir şeye dönüşüyor - ağzım tıkalı olmasaydı bunun için yalvarırdım.

Carmine testereyle içimden çıkıyor ve dudaklarımın ona muhtaç bir şekilde yapıştığını hissettiğimde dantele doğru haykırıyorum. Tekrar içime giriyor, derinlere doğru iterken kalçaları ve karın kasları gürültüyle kıcıma çarpıyor. Elleri beni olduğum yerde tutuyor, biri saçlarımda dolanıyor, diğeri yırtık gelinliğimin yanında kalçamda sahiplenici bir şekilde duruyor.

Her acımasız, morartıcı itiş beni kırmalı. Beni harabeye çevirmeli. Ama tek yaptığı beni sınıra, o keskin, dayanılmaz mutluluğa yaklaştırmak.

Zevk acıdır. Acı zevktir. Ve ikisinin arasında bir yerde, *kırılıyorum*

-Ve bir daha asla bir araya gelmek istemiyor.

"Beni çok derinden alıyorsun bebeğim," diye kulağıma homurdanıyor, üzerime eğilirken kalçaları yuvarlanıyor ve şişko sikini tekrar tekrar içime gömüyor. "Sanki sikimin her santimini sonsuza dek içinde istiyorsun."

Avuç içi kıcımı tekrar tokatlıyor, aynı el hızla altımdan geçmeden önce cildime ısı patlaması gönderiyor. Parmakları klitorisimi kısıtırıp yuvarlıyor ve vücudum ona karşı şiddetle kıvranıp bükülürken haykırıyorum.

"Bunu hissediyor musun?" diye kulağıma doğru inliyor. "Etrafımda ne kadar *sıkı duruyorsun*? Amcığın artık ona sahip olduğumu biliyor. Benim tarafımdan kullanılmayı *seviyor*."

Aniden sertçe ısırmadan önce dişleri kulak mememi sıyrıyor.

"Benim için çok ıslaksın. Çok açgözlüsün. İstedğin kadar savaşılabirsin, ama bu mükemmel küçük amcık mahvolmak için *yalvarıyor*."

Carmine zevkle yüksek sesle inliyor, hiçbir şeyi geri tutmuyor. Kalçaları benimkilere çarpıyor, parmakları hâlâ altımda, beni yere yapıştırırken klitorisimi acımasızca okşuyor. Yırtık gelinliğim üzerimden kayıyor ve Carmine'in kalın siki içime girerken çıplak, ağrıyan meme uçlarım elektrikle halıya sürtünüyor.

Gerçekliğim bulanıklaşmaya başlıyor. O ne kadar sert ve kaba olursa, ben de kendi ahlaksızlığıma o kadar gömülüyorum. Bana ne kadar acımasız davranırsa, baskı o kadar artıyor, ta ki bu lanet Dünya'da içimde patlamak üzere olan salıverilmeyi durduracak hiçbir şey olmadığını fark edene kadar.

"Koca sikimin üzerine boşalacaksın, değil mi? Sik için o kadar çaresizsin ki ne kadar sert olduğumu umursamıyorsun bile."

Slam.

İçime giriyor, gözlerim geri dönerken ciğerlerimdeki nefesi zorluyor.

"Kaçış yok Lyra. Artık kaçmak yok. Sen buraya aitsin; altımda, amın sikimin etrafında gerilmiş, adımı haykırıyorsun. Sakın bacaklarını kapatmaya kalkma. Onları açık tut ve *iyi bir kız* gibi al."

Slam.

Salyalar dudaklarımın arasına dolan külotu ıslatıyor. Bacaklarım titremeye başladı. Çekirdeğimin derinliklerinde patlayıcı bir ateş tutuşuyor, tüm dünyam kendi ekseninde kayarken damarlarıma napalm gibi yayılıyor.

"Seni kıracağımı söylemişim. Ve şimdi o güzel küçük amcığın içimdeki her damlayı sıkmasını sağlayarak bunun için bana teşekkür edeceksin. İyi bir kız ol ve benim için boşal bebeğim."

Kalçaları bana çarpıyor, her kelimeyi noktalıyor.

"Gel. Benim için. Benim için. Doğru. Sikmek.

ŞİMDİ."

Zevk o kadar dayanılmaz derecede sıkı sarılmış ki, koptuğunda bu bir serbest bırakma değil, bir yok etme. Tüm bedenim paramparça oluyor, parçalanıyor ve beni bütünüyle tüketen nabız gibi atan, çılgınca coşkunun etrafında yeniden şekilleniyor.

Orgazm beni öyle bir çarpıyor ki görüşüm bulanıklaşıyor. Her kasım onun etrafında kenetleniyor, dölleri sağıyor, zevk içimde patlayıp nefesimi çalarken bile daha fazlasını talep ediyor.

Neredeyse çok fazla -çok güçlü, çok yoğun- ve ben hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum, beni tekrar tekrar uçurumun kenarına sürüklerken vücudum sarsılıyor. Vücudum hiç bırakmak istemiyormuş gibi onun etrafında kenetleniyor, zevkin her zerresi beni sıkıyor, sıkıştırıyor, tamamen mahvediyor.

Yüksek sesli, kükreyen bir çılgınlıkla Carmine kendini içime gömüyor. Aleti zonkluyor ve seğiriyor ve içime dökülen sıcak dölün güçlü iplerini hissettiğimde eriyorum, beni o kadar dolu pompalıyor ki birleştiğimiz yerden dışarı sızdığını hissedebiliyorum.

Dokunuşunu her yerde hissedebiliyorum -dişleri boğazımda, parmakları tenimde, kalın sikinin ağırlığı içimde.

Utanç duymalıyım.

Ama hissettiğim tek şey *onunki*; *yıkılmış*, *ele geçirilmiş*, beni parçalayan ve tekrar bir araya getiren adam tarafından tüketilmiş.

CARMINE

UYUMUYORUM.

Uyumalıyım.

Gözlerimi kapatabilmeli ve ihtiyacım olanı aldıktan sonra her zaman gelen rüyasız unutuşa dalabilmeliyim.

Çünkü bu gece her şeyi aldım.

Tahtımı. Krallığımı. *Karımı*.

Lyra şezlonga yayılmış: çıplak, bitkin. Teni sönmekte olan ateşin ışığında parlıyor, uzuvları yırtık elbisesinden geriye kalanlara dolanmış: elbisenin üzerinde kalmak için boşuna çabalaması neredeyse komik.

Teni ona yaptığım şeyin kanıtlarıyla lekelenmiş. Kalçalarının arasında, elbisesinin parçalanmış ipeğinin üzerinde, teninin diğer kısımlarında, etime kazınmış mühürün onu ovduğu yerlerde kan var.

Yüzüğüm parmağında alaycı bir şekilde
parlıyor. O artık bana ait.

Onu uzun süre izliyorum, bakışlarım omzunun kıvrımında, kalçalarında çoktan çiçek açmış morluklarda, tenindeki silik diş izlerinde geziniyor. Onu bu şekilde - açık, savunmasız- görmek kanımı yeniden harekete geçiriyor. İçimde tanıdık bir çekim, karanlık ve amansız.

Ama bu sefer, sadece açlık değil.

Adını koymayı reddettiğim başka bir şey.

Doymuş bir hayvan gibi yerde, onun karşısındaki sandalyeye yaslanıp nefesimin normale dönmesine izin veriyorum. Ateşin titrek ışıkları

Gölgeler odanın üzerinde, vücudunu altın ve kızıl tonlarına boyuyor. Göğsü sürekli inip kalkıyor. Bakışlarımın ağırlığından tamamen habersiz.

Onunla işim bitmiş olmalı. Bu işler böyle yürür.

Ben asla tekrar yapmam. Aynı kadını asla iki kez sikmem, asla. Seks sadece bir işlev, derin şiddet dürtülerini kontrol altında tutmak için gerekli bir katarsis. Bir rahatlama, başka bir şey değil.

Lyra... farklı.

İlk sefer yeterli değildi. İkincisi bile etkisini azaltmadı. Hâlâ kafamın içinde, kanımda, nasıl tedavi edeceğimi bilmediğim bir hastalık gibi içimi sarıyor.

Parmaklarım esniyor, halıyı kazıyor. Tatmin olmuş hissetmeliyim. İsteddiği her şeyi almış, geride hiçbir şey bırakmamış bir adam gibi hissetmeliyim.

Bunun yerine, huzursuz hissediyorum.

Ayağa kalkıyorum, odayı yavaşça geçiyorum. Ahşap zemin gıcırıyor ama o kıpırdamıyor; yanına çömelip teninden yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yaklaştığımda bile kıpırdamıyor.

Elim kalçasının üzerinde geziniyor. Ona dokunmuyorum ama içimdeki cazibe orada, kemiriyor, kulağıma fısıldıyor.

Onu tekrar işaretle.

Ama bir kez olsun tereddüt ediyorum. Çünkü bu sefer, sadece almak istemiyorum. *Saklamak* istiyorum.

Bu düşünce bana yabancı. Ben bir şeyleri saklayan bir adam değilim. Alırım, kullanırım, atarım. Bu her zaman yeterli olmuştur.

Ama şimdi onu izlerken, yaptığım şeyin ardından, içimde garip bir his sıkışıyor, alçak, derin ve yabancı bir şekilde kıvrılıyor.

Korkulmayı hiç umursamadım. İnsanların hakkımda ne fısıldadığını hiç umursamadım.

Ben bir canavarım ve bunun için bir kez bile uykularım kaçmadı. Gözlerim onun uyuyan bedeninde geziniyor.

Onu yatağa götürmeliyim.

Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu. Şövalyelik olmadığı kesin. Yapılacak en mantıklı şey, çıplak bir kızı kütüphanemin şezlonguna yayılmış halde bırakmamak gibi görünüyor.

Özellikle de *karım* olan birini. Ama hareket etmiyorum. Kımıldayamıyorum.

Şezlonga bir adak gibi yayılmış, teni benim iddiamın izleriyle işaretlenmiş kızın görüntüsünden çok etkilenmiştim. Loş ateş ışığı her kızgın kabarık çürüğü, her keskin ısırtığı, ellerimin ve ağzımın girdiği ve fethettiği her yeri aydınlatıyor. Baktıkça midem sıkışıyor, içimdeki sıcaklık aşağıya doğru kıvrılıyor.

Yanında diz çöküyorum, parmaklarım kalçasında geziniyor, bıraktığım izlerin üzerinde hayalet gibi dolaşıyor. Parmak uçlarım hassas etini sıyırdığı anda hafifçe kıpırdıyor, boğazına yumuşak bir nefes takılıyor. Karanlık bir şekilde sırtıyorum.

Uyurken bile vücudu beni hatırlıyor.

Kalçasını avuçluyorum, parmaklarım yumuşak ete batıyor, elimin altında onun sıcaklığını hissediyorum. İşte gerçek sahiplenme böyle bir şey; çıplak, harap olmuş bedeni, damgalanmış, onu bıraktığım yerde dinleniyor.

Açlık yeniden kabarıyor, keskin ve amansız. Bunu yapmamalıyım. Ama sonra, hiç kendini inkâr eden bir adam oldum mu?

Yavaşça, kasıtlı olarak bacaklarını ayırdım.

Uykusunda usulca mırıldanıyor, vücudu uysal. Kalçasının iç kısmına bir öpücük konduruyorum, dudaklarım sıcak teninde geziniyor, nefesinin kesilmesinin tadını çıkarıyorum.

Daha yukarı çıkıyorum, güzel pembe amını ortaya çıkarmak için uyluklarını daha geniş bir şekilde itiyorum.

Fuuccck.

Sikimin bekâretini bozup onu benim yapmasından dolayı hâlâ şiş ve hassas. İç kalçasında hâlâ bunun izleri var; dudaklarındaki pembeliğe, kalçalarındaki ve uyluklarındaki morluklara eşlik eden biraz kurumuş kan.

Dölümün bir kısmı hâlâ içinden damlıyor.

Eğilip yavaşça, kasıtlı olarak dilimi amına doğru sürüklerken sikim sertleşiyor.

Kahretsin, tadı çok güzel.

Lyra uykusunda usulca inliyor, dilim aletimin geride bıraktığı acıyı yatıştırırken hafifçe kıpırdanıyor. Kalan uyarılmışlığını, döllerimi, kanını yalıyorum.

-Her damlasını almak için derine doğru iterken, aromalarımızın karışımı dilimde dönüyor.

Acele etmiyorum, hassas etini yalıyorum, ellerim kalçalarını kavıyor ve onu yutarken ayrı tutuyor.

Lyra kıvranıyor, başı bir o yana bir bu yana eğiliyor, dudaklarından sessiz bir inilti dökülüyor. Uyanmıyor ama vücudu tepki veriyor, nefes alış veriş düzenlenirken kalçaları ağzıma doğru kayıyor. Durmuyorum ya da gevşemiyorum. Dilimle onun üzerinde çalışıyorum, parmaklarım içinde kayıyor, altımda titreyene kadar onu daha da yukarı çekiyorum.

Ve sonra, yumuşak bir iniltiyle paramparça oluyor.

Boğuk bir inilti kopuyor, vücudu kamburlaşıyor, elleri uyurken bile şezlongun minderlerini yumrukluyor. Benim için parçalanışını, vücudunun her santiminde yazılı olan zevki büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

Titremeleri azalıp vücudu nihayet durulduktan sonra ağzımı kalçasının iç kısmına sürüyorum ve yanındaki şezlonga kayıyorum. Kendimi ona yaslıyorum, kolum sahiplenici bir şekilde beline dolanıyor, yüzüm saçlarına gömülüyor. Nedenini bilmiyorum. Belki sıcaklığı, yumuşaklığı, buraya aitmiş gibi hissettirmesi, bana bastırması.

Nefes alış veriş sabit, yavaş.

Ama tam sürüklenmeye

başlamışken, onu duyuyorum.

Sessizliğin içinde bir fısıltı.

Neredeyse yakalayamayacaktım. Ama sonra ona doğru eğilip başımı çeviriyorum, böylece kulağım dudaklarına yakın oluyor ve dudakları tekrar mırıldanıyor.

"Sen bir canavarısın."

Bedenim hareketsizleşiyor, parmaklarım teninde donuyor.

"Kendinle nasıl yaşıyorsun?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Yıllardır ilk kez -belki de tüm hayatım boyunca- üşüdüğümü hissediyorum.

Bunun bir önemi olmamalı. Bana daha kötülerini de söylendi. Ve gerçekten bir kez bile umursamadım. Hiç *irkilmedim* bile.

Ama bu?

Elim yanmış gibi teninden çekildi.

Ona bakıyorum, yüzünde bir açıklama arıyorum. Ama o hala uykusunda kaybolmuştu.

Çenem sıkıştı. Midem burkuluyor, alışılmadık bir his içimi tırmalıyor.

Aniden ayağa kalkıyorum. Buradan başka bir yerde olma ihtiyacı beni kavırıyor, kaburgalarımın çılgınca baskı yapıyor.

Sonra giderim.

CARMINE

Önümdeki sayfadaki ^{rakamlar} bulanıklaşıyor. Onlara bakıyorum, beynimin oradaki yüzdeleri ve tahminleri en ince ayrıntısına kadar işlemlerini istiyorum. Ama zihnim sürükleniyor.

Sen bir canavarsın.

Parmaklarım sandalyemin deri kolçaklarını sıkıca kavırıyor, fısıltıyla söylediği sözlerin anısı iliklerime işliyor. Düşmanlarım tarafından, beynine bir kurşun sıkmadan önce hayatları için yalvaran adamlar tarafından *çok* daha kötü isimlerle anıldım.

Bunun bir önemi olmamalı.

Ama var.

Kapı açılmadan önce kapı çalınmadı. Babamdan başka sadece bir kişi davetsiz girmeye cesaret edebilirdi.

Nico her zamanki gibi rahat adımlarla içeri giriyor, uzun bacaklarını uzatmış, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle masamın karşısındaki sandalyeye çöküyor.

Yavaşça nefes veriyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Lütfen içeri gel kardeşim. Rahatına bak."

"Siktir." Sırıttıyor. "Don'un oğlu olmak yeterince harikaydı. Ama kardeşi olmak? Bu kulağa daha da hoş geliyor. Tüm avantajlar, *hiçbir* sorumluluk yok."

Ona ters ters baktım. "Sorumluluk olmayacağını da nereden çıkardın?"

Nico sırtıyor. "İkinci doğan, bebeğim." Bana göz kırptıyor. "Yıllar önce Bianca'ya evliliğe zorlanmaktan kurtulduğumuzu söylemiştim. Sonra gidip Kratos'un arabasına yangın bombası atmak zorunda kaldı." Dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Ama ben, piro eğilimlerimi kontrol altında tutmayı başardım. Dolayısıyla, bendeniz için zorla evlilik yok."

"Bu zihniyetle asla tanışamayacağın bir metre boyundaki Yunan erkeklerini bir düşünsene," diye homurdanıyorum.

Kardeşim kıkırdıyor. "Biliyor musun, hiç Yunanlı bir kızla birlikte olmadım - en azından ben öyle düşünmüyorum. Ne yazık ki Kratos'un kız kardeşi Callie evli-"

"Bu ziyaretin bir *anlamı* var mı, Nico?" Homurdanıyorum. "İnan bana, hayatının bu kadar özgür ve kolay görünmesine çok sevindim" - kelimeyi alaycı bir şekilde çıkarıyorum - ". Benimki ise tam tersi."

Dönüp masanın üzerindeki dağ gibi yığılmış mali tabloları bakıyorum. Bu onların yarısı bile değil. Santino, o lanet olası toplama makinesi, şu anda altı yaşından beri bu evin bodrumunda sahip olduğu tuhaf küçük ofisinde, Barone imparatorluğu raporlarının aslan payına bakıyor.

Nico kollarını iki yana açıyor, sonra ayaklarını havaya kaldırıp masanın kenarına dayıyor. Ona sert bir bakış fırlatıyorum.

"Ne?" Eğlenerek gülümsüyor. "Bana rahat olmamı söylemiştin."

"Lanet olası ayaklarını masamdan çekmezsen, sadece kaval kemiğinin altındaki kütüklerle rahat etmeyi öğreneceksin, sikik."

Kıkırdıyor ama en azından ayaklarını indiriyor.

"Sadece uğrayıp yeni evli kardeşim Don'un nasıl olduğunu görmek istedim."

Kollarımı iki yana açtım, yüzümde karanlık bir ifadeyle elimle genişçe işaret ettim.

"Anlıyorum," diyor Nico kaşlarını çatarak. "Zirvede çok yalnızsın. Kötülere rahat yok. Eğer rock and roll yapmak istiyorsan zirveye giden yol çok uzun. Yukarıdakilerin hepsi mi?"

"Yukarıdakilerin hepsi," diye iç geçiriyorum.

"Peki," diye boğazını temizliyor Nico. "*O kadar* kötü bir ruh halinde olamazsın." Ona ters ters bakıyorum. "Peki bunu neden söyledin?"

"Muhtemelen şezlongun altındaki yırtık külot yüzünden."

Benimle kafa buluyor ve tepki almaya çalışıyordur diye neredeyse bakmıyorum. Sonra gözlerim yine de oraya kayıyor ve yüzümden bir gölge geçiyor.

Hay sikeyim.

Küçük kardeşim sessizce kıs kıs gülüyor, ben ayağa kalkıp yere doğru yürüyorum ve yırtık tangayı yerden alıp cebime koyduktan sonra masama geri dönüp tekrar oturuyorum.

"Devam et," diye iç geçiriyor. "Düşündüğüm gibi olmadığını söyle bana." "Hayır, muhtemelen tam da düşündüğün gibi," diyorum kuru bir sesle.

Nico kaşlarını çatıyor. "İlginç. Dün gece sevişmiş biri olarak hâlâ o şeyi yapıyorsun."

"Ne şeyi?" Sesim buz gibi.

"Şu çok kontrollü olduğun şey." Parmaklarıyla tembelce bir hareket yapıyor. "Sanki birinin boynunu kırmak üzereymişsin gibi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Belki de öyleyimdir."

Sırıttırıyor. "Güzel, bu oyunu *sevdim*. Şanslı piç kim?"

"Ayaklarını lanet olası masama koyan bir sonraki pislik, işte o."

Nico hafifçe doğruluyor, sırtışı biraz azalıyor. Bir avcının diğerini ölçüp biçmesi gibi beni izliyor.

"Bu ruh halinin yeni karınla bir ilgisi var mı?" Omurgam sertleşiyor.

"Dikkat et," diye uyarıyorum.

Nico sessiz bir kıkırdama çıkarıyor, bakışları keskinleşiyor. "Aha. Demek *öyle*." Onaylamıyorum ya da reddetmiyorum. Gerek de yok zaten.

Sessizlik aramızda bir tel gibi gergin bir şekilde uzanıyor. Benim buz olduğum yerde Nico ateş olabilir, ama aynı yırtıcı kenarı paylaşıyoruz. O beni *tanıyor*. Hep tanıdı.

"Ne yaptı?" diye soruyor sonunda. "Senin huzurunda konuşma cüretini mi gösterdi? Çok mu dik durdu?" Yüzünü buruşturuyor. "Siktir, Carmy. Yapma."

bana bir *fikri* olduğunu söyle."

Gözlerimi deviriyorum. "*Eminim* benimle uğraşmaktan başka yapacak işlerin de vardır."

"Sen öyle san..." Omuz silkiyor. "Ama dürüst olmak gerekirse? Programım oldukça açık. Senin taşakların dışında."

Ona ters ters bakıyorum. "O programı senin için kolayca ayarlayabilirim."

Boynunu döndürüyor, sandalyede arkasına yaslanırken sırtıyor. "Aslında buraya iş konuşmaya geldim." Kaşlarını çatıyor. "Bölge anlaşmazlığı. Jimmy Morelli'nin ekibi, kendi bölgesiyle Ezio Adamos'un bölgesinin kesiştiği sınırı zorlamaya devam ediyor. Ve bildiğiniz gibi, Ezio doğrudan-"

"Ares Drakos," diye

homurdandım. Kız

kardeşimin eniştesi.

Drakos ailesi ve benim aramda resmi bir anlaşma falan yok. Ama birlikte bazı işler yaptık ve Bianca'nın Kratos'la evli olduğu düşünülürse yeterince dostane ilişkilerimiz var.

Ne yazık ki bu dostane ilişkiyi Jimmy Morelli bozmaya kararlı görünüyor.

Artık temizlemek benim işim haline gelen bir karar. "Onun sorunu ne?"

"Lisede onunla ilgili hatırladığım kadarıyla?" Nico omuz silkiyor. "Kokain, Öfke kontrolü sorunları ve çift haneli IQ'su var."

Dışlerimi sıktım. Nepotizm temelde tüm yeraltı dünyasının işleyiş biçimidir: eğer bir suç patronuysanız, onda dokuz halefiniz çocuğunuzdur. Chris Morelli'nin durumunda olduğu gibi, çocuğunuz lanet bir aptal olsa bile.

"Tamam, hadi yapalım şunu. Santino, belki Tony Gallo ve Giovanni Conti'yi al. Jimmy'nin işlettiği bara gidin. Onunla konuşun, çitlerin üzerinden Ezio'nun bölgesine işlemeye devam ederse şahsen taşaklarını av tüfeğiyle patlatacağımdan bahsedin."

Nico'nun kaşları çatıldı. "*Gio*'yu getirmemi mi istiyorsun? O deli, biliyorsun. Jimmy'yi mantıklı, merhametli bir adam gibi gösteriyor."

Soğukça gülümsüyorum. "Aynen öyle."

Kardeşim başını sallıyor. "Patron sensin, patron." Kaşlarını çatıyor, bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce dişlerini sıkıyor. "Aslında... bugün uğramak istememin başka bir nedeni daha var."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Kir hamle yapıyor."

Bakışlarım daralıyor. "Açıkla."

Nico dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru oturmadan önce bir kedi gibi gerinerek yer değiştiriyor. Yüzü gölgeleniyor, sesi alçalıyor, şu anda evdeki diğer tek insan bodrumdaki zindan inindeki Santino olsa da...

...Ve dün gece bir ara misafir odalarından birine çıkmayı başaran ve o zamandan beri orada kalan yeni gelinim.

"Kir bir kampanya yürütüyor," diye homurdanıyor Nico sessizce,

"*bize* karşı." Uzun bir sessizlik uzuyor.

Barone ailesini kastetmiyor.

Diğer bizleri kastediyor.

Nico'nun gözleri parlıyor. "Saray'a karşı savaş açmak istiyor."

Kardeşime ters ters bakıyorum. "Bu konuyu dışarıda konuşmuyoruz," diyorum, sesim düz.

Nico kaşlarını çatıyor. "Sakin ol Carmy." Öne doğru eğiliyor, sesi sadece benim duyabileceğim bir fısıltıya düşüyor. "Sadece biz varız."

Önemli değil. Mahkeme'nin dışında b ö y l e bir şey yok. Hayali bir örgüt, karanlıkta fısıldanan bir efsane.

"Lanet olası kuralları biliyorsun," diye sessizce

homurdanıyorum. Nico nefes veriyor. "Evet,

bilirim. Ama bu önemli."

Bir an duraksıyorum. "Peki. Kir'e neler oluyor?"

"Mahkeme'ye karşı duyduğu hoşnutsuzluğu dile getirmekten hiçbir zaman çekinmedi. Ama şimdi başkalarını da kendisine katılmaya ve bu konuda bir şeyler yapmaya çağırıyor."

Sessiz kalıp daha fazlasını bekliyorum.

"Kir kanunsuzları onaylamıyor," diye devam ediyor Nico. "Düzeni ve yapıyı seviyor. Gücün bu dünyayı inşa eden büyük oyuncularda olması gerektiğini düşünüyor." Nico kaşlarını kaldırıyor. "Komisyon, Demir Masa, Yüksek *Konsej*... Gölgelerden adalet dağıtan meçhul bir grup değil."

Yavaşça nefes veriyorum. Kir hiçbir zaman güç dengesinin bozulmasına tahammül eden bir adam olmadı. Gerektiğinde ipleri eline almaktan ya da boğaz kesmekten hiç korkmaz ama bunu şu anda var olan yeraltı dünyası sistemi *içinde* yapar. Hiyerarşiye, istikrara ve her şeyden önce yerleşik ailelerin kontrolünün yerleşik ailelerde *kalmasına* inanıyor.

Ve Kara Mahkeme bu kurallara göre oynamıyor.

"Bir blok oluşturmak istiyor," diye ekliyor Nico, beni dikkatle izleyerek. "Diğer liderlere ulaşarak asıl tehdidin *biz olduğumuz* fikrini yayıyor."

Parmaklarımı masaya dayayarak arkama yaslanıyorum. "Kime yaklaştı?"

Kardeşim başını sallıyor. "Komisyon'dan kimse yok, o kadarını biliyorum. En azından şimdilik. Eski müttefiklerine yaslanarak, doğru kulaklara fısıldayarak küçük bir başlangıç yapıyor. Ama yeterince destek alır ve bunu gerçek bir harekete dönüştürürse..." Nico düşüncenin havada asılı kalmasına izin vererek sözünü kesiyor.

Söylemeye gerek yok: Kir yeterince insanı Kara Divan'ın bir tehdit olduğuna ikna ederse, kampanyasını daha da ileri götürebilir ve çok yakından bakmasını göze alamayacağımız insanlara ulaştırabilir.

"Uzun bir oyun oynuyor," diyorum sonunda.

Nico başını sallıyor. "Ve hepimizin bildiği gibi, bu konuda çok iyi." Oda bir dakikalığına sessizleşti.

"Yaptıklarımıza katılmıyor değil," diye düşünüyorum. "Sadece *nasıl* yaptığımıza."

"Aynen öyle."

Yavaşça nefes veriyorum. Bu her şeyi değiştirir. Kir artık sadece bizi takip eden ve saldırmak için fırsat kollayan bir rakip değil. Artık aktif olarak bize *karşı* çalışıyor.

Başımı sallamadan önce bir süre daha bakışlarını tutuyorum. "Beni bilgilendirmeye devam et." Nico sırtıyor. "Başka bir şey yapmayı hayal bile edemem."

Sonra, içeri girdiği kadar kolay bir şekilde sandalyeden kalkıp kapıya doğru yürüyor, odadaki gerilim eriyor, sesi hafifleşiyor, neredeyse eğleniyor.

"Hey, bu arada karın nerede? Yoksa yeni iç çamaşırı almaya gittiğini mi varsaymalıyım?"

Kafasına fırlattığım kitabı zar zor savuşturdu.

Ancak Nico gittikten sonra yavaş bir nefes alıyorum, parmaklarım masaya vuruyor.

Kir hamleler yapıyor, Kara Saray'ı gözüne kestirdi. Yeterince destek toplarsa... kim olduğumuzu öğrenirse...

Hayır. Böyle bir şey olmayacak.

Masama dönüp okumayı bitirmediğim raporu elime alıyorum. Gözlerim rakamları gözden geçiriyor ama yine de fark etmiyorlar.

Çünkü odaklanmaya çalıştığım anda tekrar duyuyorum.

Sen bir canavarısın.

Lyra'nın sesi düşüncelerimi bir bıçak gibi kesiyor, Kir'in tehditlerinden daha keskin, bu duvarların dışında gelişen herhangi bir savaştan daha rahatsız edici.

Önümdeki masaya bakarak nefes veriyorum. Parmaklarım hafifçe geriliyor.

Kendime bunun önemli olmadığını söylüyorum. Umursamadığımı.

Ama çenemin sıkışma ve midemin dönme şekli... Sanırım biliyorum.

LYRA

Boğazımda düğümlenen bir çığlıkla UYANIYORUM, nabzım damarlarımı yumrukluyor.

Lanet olsun.

Son birkaç haftadır neredeyse her gece gördüğüm rüyanın aynısı. Hayır, rüya değil.

Kabus.

Hep aynı şekilde başlıyor. Tekrar o bodrum katındayım, dehşetin gölgesindeyim, çıplak ayaklarım kana bulanmış, kulaklarım çığlık sesleriyle çınıyor.

Uzaktan zincirler takırdıyor. Bir kızın sesi hıçkırıyor ve yalvarıyor. Ve önümde beliriyor.

Arkadi.

Elleri kan içinde ve gözleri loş ışıktaki titriyor; aç ve soğuk.

"*Sen bir canavarsın,*" diye fısıldıyorum, sesim boğuk, çığlıkların arasından zar zor duyuluyor.

Arkadi başını eğiyor, gözleri eğlenceyle kısılıyor. "Ama sen benim kızımsın." Sesi yumuşak, neredeyse acır gibi. "Her zaman benim kanımdan olacaksın."

Bedenim kilitleniyor, midem bulanıyor. Bir adım geri atıyorum. O bir adım ileri atıyor.

"Sen bir canavarsın," diye tekrarlıyorum, daha yüksek sesle, kelimeler dilimde cam kırıkları gibi hissediyorum.

Arkadi sırtıyor, dişlerini bir kurt gibi göstererek. "Peki bu *seni* ne yapıyor?"

Ayaklarımdaki kan derinleşiyor, beni boğacakmış gibi bacaklarımdan yukarı süzülüyor.

Sonra rüya değişiyor.

Oda aynı, ama Arkadi gitmiş. Ve önümde Vera duruyor.

Ruju lekeli, gözleri keskin ve soğuk. Her yerinde kan var. Ellerini.

Sigarasını selin üzerindeki diz boyu kana doğru savurarak duman çıkarıyor. "Kendi babanı hapse attın."

Nabzım kulaklarımda uğulduyor.

Başını eğip beni inceliyor. "Kendinle nasıl yaşıyorsun?"

Yatağıma döndüğümde yumruklarımı sıkıyor ve gözlerimi ovuşturarak o kâbusun kalıcı titreme ve ürpertilerini yok etmeye çalışıyorum.

Nefesimi yavaşça veriyorum, bilincin beni güne sürüklemesine izin verirken onu dışarı atmaya ve benden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Düğünden bu yana iki gün geçti.

Carmine beni evin içinde avını kovalayan vahşi bir canavar gibi kovalayalı.

Bekâretimi, beni kırması gereken bir şekilde kaybettiğimden beri, ama bunun yerine göğsümün derinliklerinde karışık ve yanan bir şey bıraktı.

Evimdeki eşyalarım dün geldi, özenle paketlenmiş ve sonra görünmeyen eller tarafından açılmıştı. Hayatım bu evin içine katlandı. *Onun* evine. Benimmiş gibi hissetmiyorum.

Kıyafetlerimin çoğunu asmadım. Misafir odasındaki dolabın yarısı boş, bavullar hala duvar boyunca dizili, sanki birinin bana gidebileceğimi söylemesini bekliyorum... umuyorum....

Carmine'ın kendisi bir hayalet gibi.

Onu zar zor görüyorum ya da duyuyorum. O burada, evde, bunu biliyorum. Ama sanki kasıtlı olarak benden kaçıyor; sanki yokluğu o kadar tam ki

planlanmış. Beni yakacak kadar sıcaktan buz gibi soğuğa. Sırtıma bağlanmış bir jet motoruyla saatte bin mil hızla giderken tamamen durdum. Bu çok garip.

Ve en kötüsü de beni *rahatsız ediyor*.

Rahatlamam gerekirdi. Boşluk için, onun boğucu varlığından, derimin altına girme ve savunmamı aşma şeklinden kurtulduğum için minnettar olmalıyım.

Onun tüketen, zehirli, yırtıcı pençesinden kurtulduğum için. Ben değilim.

Geri çekilmenin çok kesin, çok hesaplı olduğu hissinden kurtulamıyorum- Sanki gölgelerden izliyor, bekliyor. Beni test ediyor. Kendime umursamamamı söylüyorum. Önemli olmadığını.

Ama kendime bunu ne kadar çok söylersem, o kadar yalan gibi geliyor.

* * *

"Yani bu artık bakire olmadığın anlamına mı geliyor?"

Donup kaldım, yüzüm ısındı.

Milyonlarca kez ve ilk kez, kendimi *çok* fazla sarhoş olduğum ve *Vaughn*'a, tüm lanet olası insanlara, yirmi bir yaşında hala bakire olduğumu söylediğim gecedan son derece pişman buluyorum.

İki gece öncesine kadar.

Bir anda sahnede Vaughn'un yanında gerinmekte olan Naomi, Milena ve Brooklyn etrafta kümелendi.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Ceketimin fermuarını açarak mırıldanıyorum.

"Boynundaki kocaman *ısırtık izinden -ya da* anatominin hangi lanet parçası bunu *senin* anatomine yaptıysa *artık-* bahsediyorum." Vaughn müstehcen bir şekilde sırıtıyor ve parmağını boğazıma doğru uzatıyor.

"Aman *Tanrım*," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Senden nefret ediyorum."

Vaughn -kendisi mutlak bir *tehdit*- sırtarak tenimdeki günahı ortaya çıkarıyor. "Hadi ama. Soruya cevap verin, Bayan Mafya Gelini."

"Cevap, kendi lanet işine bak," diye çıkışıyorum. "Ve bana öyle deme."

Vaughn tek kaşını kaldırdı. "Evet, hayatımızda bunu söylediğim bir noktaya *geldiğimize* gerçekten inanamıyorum ama benim işim seninki kadar heyecan verici değil. Umarım hepimiz bu anın ciddiyetini takdir edebiliriz."

Ceketimi başarıyla çekip çıkarıyor ve bir kenara fırlatıyor. Anında hepsinin ağzı açık kaldı.

"*Kızım*," diyor Brooklyn, kaşları neredeyse tavanda. Bakışları altında iki büküm oluyorum; kollarımdaki, göğüs dekoltemdeki ve boynumdaki morlukların acı verici bir şekilde farkındayım.

Bunlar sadece *görebildikleri*.

İç bacaklarımdakiler, göğüslerim, kışkımdakiler? Onlar daha da derin zonklıyor ve şimdiden mor ve siyahın daha da öfkeli bir tonuna büründüler.

Çünkü görünüşe göre vahşi bir hayvanla evlendim.

Vahşi bir tazi.

Vaughn başka bir şey söyleyemeden Milena araya giriyor. "Kapa çeneni Vaughn," diye iç geçiriyor, onu geri itiyor ve bana dönüyor. Yüzü ciddileşti. "Sen iyi misin? Bu morluklar ciddi."

Vaughn homurdanıyor. "Evet, çünkü birisi düğün gecesinde ciddi *şekilde* *becerilmiş*."

Naomi, sağ olsun, oflayıp pufluyor ve kollarını kavuşturuyor. "Sapıklık etme, Vaughn. Belli ki bir şeye çarpmış." Kararlı bir şekilde bana döndü. "Değil mi?"

Aman Tanrım.

Vaughn kahkahalarla kükrüyor. Milena dudaklarındaki sırıtışı zar zor saklayabiliyor. Brooklyn de ebediyen masum olan arkadaşımıza dönerek kıkırdıyor. "Oh, seni tatlı yaz çocuğu."

Naomi kaşlarını çatıyor. "Ne?"

Milena sırtıyor. "Şey, Naomi, bazen iki yetişkin yatak odasında biraz sertleşmek ister-"

Naomi'nin nefesi kesiliyor, yüzü varlığından bile haberdar olmadığım bir kırmızı tonuna dönüşüyor. "Aman *Tanrım*," diye ciyaklıyor.

Milena dönüp kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Gördüğüm kadarıyla evlilik hayatı iyi gidiyor."

Tekrar inledim. "Hepinizden *nefret ediyorum*."

"Hayır, bizi *seviyorsun*," diye düzeltiyor Brooklyn. "Ama cidden. Barone olmak nasıl bir duygu?"

Gözlerimi deviriyorum. "Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Sizden ne haber? Yeni bir şey var mı?"

Milena bana bir bakış attı. "Son kırk sekiz saat içinde mi? *Hayır*."

Brooklyn çenesine vuruyor, düşünüyormuş gibi yapıyor. "Hmm... bir bakalım... Hayır, son zamanlarda bir *mafya* babasıyla evlenmedim, o yüzden sanırım odadaki en ilginç şey hâlâ bu."

İnledim. "İmkânsızsın."

Milena gülüyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Tamam, yeter. Artık Bayan Mafya olsanız bile burada olmanıza sevindik."

Brooklyn dramatik bir şekilde somurtuyor. "Hâlâ uzun, karanlık ve tehlikeli *sevgilimi* bekliyorum."

Vaughn omuz silkiyor. "Sadece söyle, bebeğim. Senin için kusursuz bir randevu stratejisi hazırlayacağım."

Brooklyn yüzünü buruşturur. "Zor pas. Eve getirdiğin sürtükleri ve sıkık herifleri gördüm."

"*Birinin* şehrin duygusal olarak müsait olmayan barmenlerini ve baba sorunları olan aktris adaylarını eğlendirmesi gerekiyor."

Kahkahalar geniş mekânda yankılanıyor ve günlerdir ilk kez hafıflediğimi hissediyorum.

Tiyatronun yan kapısı açılır ve Evelina, parlak pembe... çünkü tabii ki öyle... spor çantasını omzuna asarak içeri girer. Arkasında

Kapı aralığında beliren iki uzun boylu, yapılı figür: kardeşi Roman ve Bane Antonov.

Roman'ın siyah saçları hafifçe dağılmış, gri gözleri bir savaş alanını değerlendirir gibi odayı tarıyor. Tamamen kaslı, kollarından aşağıya dövmeler kazınmış, o kadar yoğun bir duruşu var ki sanki odadaki oksijen çekilmiş gibi.

Yanında, Bane kara kara düşünen, sessiz bir karanlık bulutu gibi; öyle ki neredeyse tedirgin edici. Koyu kahverengi saçları hafifçe alnına düşüyor, kahverengi gözleri anlaşılmaz ve geniş gövdesi karanlık, titreşen bir enerji yayıyor. Görünenden çok daha derin bir güç yayıyor; öyle ki ona bakmak bile tehlikeli hissettiriyor.

Brooklyn yavaş bir nefes verir. "*Lanet olsun*"

Vaughn başını sallıyor, mürekkepli kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, gözleri Roman'a kilitlenmiş. "*Lanet olsun.*"

Brooklyn sırtıyor. "Roman mı?"

Vaughn, Evelina'nın kardeşi ile Bane arasında tembelce bir hareket yapıyor. "Yani, *her ikisi de*. Ama Roman?" diye inliyor. "Sikişiyor gibi görünüyor ve bir tanrı gibi dövüşüyor. Bu benim için kazanan bir kombinasyon."

Milena gözlerini deviriyor. "Soğuk bir duşa ihtiyacın var mı?" "Duruma göre değişir. O da orada olacak mı?"

Naomi'nin gözleri şiddetli bir şekilde titremeden önce Bane'e takılıyor. "Tamam, Evie'nin kardeşi seksi ama arkadaşısı korkunç."

Vaughn omuz silkiyor. "Büyük bir 'cesedi ormana göm ve bir daha asla bahsetme' enerjisi." Karanlık bir şekilde sırtırken çenesini okşuyor. "Yani, ben... bu işin içindeyim."

Evelina kardeşine veda ettikten sonra bize doğru yürüyor, çantasını yere bırakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Ne var ne yok?"

Brooklyn sırtıyor. "Biz de tam kardeşinin ne kadar sikilebilir olduğundan bahsediyorduk." Evelina dehşete düşmüş bir yüz ifadesi takınıyor. "*İğrenç.*"

Vaughn hiç pişmanlık duymadan sırtıyor. "Ne var? Sanki her zaman Kontrol bende ve bunu ne kadar hızlı mahvedebileceğimi görmek isterim."

Evelina inliyor, gözlerini sıkarak kapatıyor ve kafasını sallıyor, sanki bu zihinsel imgeyi fiziksel olarak gevşetmeye çalışıyor. "Dostum, *benim kardeşim*. Ayrıca heteroseksüel."

Vaughn göz kırpmıyor. "Neyse ki, 'ama ben heteroyum' en sevdiğim ön sevişme türüdür."

Evelina cevap veremeden, topukların yere vurma sesi Madam Kuzmina'nın gelişini haber veriyor.

Ve yalnız da değil.

Yanında tanımadığım bir kız yürüyor. Gösteriştten uzak bir şekilde güzel, uzun boylu ve zayıf, gümüşü pembe saçları var. Kollarının ön kısmında bir dizi narin siyah dövme var, süveterinin kollarının altından görünüyorlar. Gülümsemiyor. Konuşmuyor. Sadece her şeyi soğukkanlı ve anlayışlı bakışlarla izliyor.

Madam Kuzmina ortada durup bakışlarını şirket üzerinde gezdirdikten sonra kıza doğru eliyle işaret edince odaya bir sessizlik çöküyor.

"Bayanlar ve baylar, bu Dove Marchetti. En yeni İkinci Solistimiz."

Kaşlarım çatıldı. Genellikle yeni dansçıların, hatta solist adaylarının bile bir dizi seçmeden geçmesi gerekir, öylece içeri girip *anons* edilmeleri değil.

"*Vay anasını*," diye mırıldanıyor Milena sessizce, geri kalanımıza doğru eğilerek.

Evelina nefesinin altında ıslık çalıyor. "*Geri döndüğünü* bile bilmiyordum."

Kaşlarımı çattım. "Merhaba, evet, merhaba. Haftalık mafya dünyası dedikodularına abone değil misin?" "Evet, kim o?" Naomi fısıldıyor.

"Don Marchetti'nin diğer kızı," diyor Milena sessizce. "Ama söylentilere göre babası onu son birkaç yıldır uzaklara göndermiş."

Naomi gözlerini kırpmıyor. "Nereye göndermiş?"

Milena sesini daha da alçaltıyor. "Hikâyenin hangi versiyonuna inandığınıza bağlı. Kibar olanına göre 'denizaşırı bir yerdeydi'," diye parmaklarıyla hava atıyor. "Ama daha baharatlı olan?" Duraklıyor, boğazını temizliyor, "Bir 'zihinsel sağlık' merkezi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu neden bir şeyin şifresi gibi geliyor?"

Milena'nın dudakları titriyor. "Çünkü öyle. Söylenenlere göre uyuşturucu ve akıl sağlığıyla ilgili *bir sürü* sorunu varmış. Bu yüzden babası onu gönderip halının altına süpürmüş, Ciara da gidip mafya prensesi rolünü oynamış."

Kuzmina boğazını sertçe temizleyip fısıltı ve sessiz konuşmaları susturunca hepimiz dönüp kaşlarımızı kaldırdık.

"Dove, *Kuğu Gölü*'nde Naomi'nin yedeği olacak." *Vay*

be.

Naomi'nin yüzündeki paniklemiş belirsizliği görmek için dönüyorum. Hızla gözlerini kırıştırıyor, az önce enayi yumruğu yemiş gibi bakıyor. Uzanıp elini tutuyorum, sıkıyorum ve ona rahatlatıcı bir gülümseme gönderiyorum.

"*Understudy*," diye fısıldıyorum. "Bunun seni şaşırtmasına izin verme."

Madam kimseye bu bombayı sindirmesi için zaman tanımıyor, sadece sertçe dönüyor ve herkesin takip etmesini işaret ediyor. "Gelin. İki *pas des deux* sahnesini oynayacağız."

Herkes ayağa kalkarken Naomi ve ben birbirimize bakıyoruz. Sonra Kuzmina Naomi'ye döndü. "Bu provayı Dove'un yapmasını istiyorum, Naomi. Sadece nerede olduğumuzu görmek için. Aslında bu rolü daha önce oynamıştı. Öyle değil mi canım?"

Dove'a dönüyor, o da pembemsi gümüş rengi saçlarını sıkı bir topuz haline getirip boynunu kıvrırken başını hafifçe sallıyor.

"Başlayın," diyor Kuzmina, ses tonu daha fazla tartışma olmayacağını açıkça ortaya koyuyor. Sahneden ayrılıp salonun karanlığı içinde eriyerek her zamanki yerine, dört sıra arkaya gidişini izliyorum.

Dove, *Kuğu Gölü*'nde Prens Siegfried'i canlandıracak olan şirketin erkek dansçılarından Miguel'le birlikte, yüz ifadesi odaklanmış bir şekilde yerine geçiyor.

Müzik başlar.

Hareket etmeye başlıyor.

Ve kahretsin.

Hareketleri *gerçek dışı*.

Dove'un tekniği kusursuz, çenenizi düşürecek kadar zarif. Her hareket zarif ve kontrollü, her ifade karaktere mükemmel bir şekilde uyuyor.

Brooklyn ve benim aramda, Naomi inliyor. "*Siktir*," diye fısıldıyor. "O inanılmaz."

Brooklyn rahatlatıcı bir şekilde gülümseyerek bir kolunu Naomi'nin omuzlarına doluyor.

Diğer tarafımda, Milena yakınımaya eğiliyor, sesi sadece benim duyabileceğim kadar sessiz.

"Bu konuda akıllı davranmalısın."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Ne hakkında?"

Bana bakmıyor: bakışları hâlâ Dove'a kilitlenmiş durumda. "Bu evlilik hakkında. Yani, bir piyon olmak zorunda değilsin."

Omurgamdan aşağı soğuk bir karıncalanma dalgası iniyor. "Ben bir piyon değilim."

Başını hafifçe eğiyor, düşünüyor. "Güzel. Kendini *bir piyon gibi* bir tane."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "O-" Kendimi durduruyorum. *Ne yapmıyor?* Beni hareket ettirilecek bir parça olarak görmüyor mu? İtaat etmemi mi bekliyor? Buna kendim bile inanıyor muyum bilmiyorum.

Milena zorlamıyor ama beni de rahat bırakmıyor. "Dünyayı kendi iradesine boyun eğdiren bir adamla evlisin. Sırf onun yüzüğünü takıyorsun diye bu değişmeyecek." Beni izliyor, bekliyor. "Boyun *eğme*. Onun için değil. Hiç kimse için."

Göğsümde bir şey geriliyor.

Milena tekrar sahneye bakıyor. "Eğer izin verirsen mafya dünyası seni canlı canlı yer. Hayatta kalmanın tek yolu ne zaman oyuna katılacağını ve ne zaman geri adım atacağını bilmektir." Yavaşça nefes veriyor. "Güven bana. Bu dünyayı biliyorsun, ama... ve bunu sevgiyle söylüyorum... benim gibi içine doğduğunda farklı oluyor. Bana ne yapacağının söylenmesinden hoşlanan bir tip gibi gelmiyorsun, hepsi bu."

Başımı sallayarak yumuşak bir kahkaha attım. "Hayır."

"Güzel." Başını salladı. "Bunu bildiğinden emin ol."

Cevap vermedim. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Çünkü gerçek şu ki, karşılık verme yeteneğim var mı bilmiyorum.

İkimiz de Dove'un sahnedeki *performansını* izlemeye dönüyoruz. Ve aniden.

İzlendiğimi hissediyorum.

Bu yavaş, sürünen bir his, ensemden yukarı doğru emekliyor. Kıçımın üzerinde sahnenin biraz daha soluna kayıyorum, yere otururken parmaklarım ayak bileklerimin etrafında sıkılıyor, gözlerim tiyatroyu tarıyor.

Sahne ışıklarının ötesinde salon loş, gölgeler köşelere doğru uzanıyor ve kadife örtülü duvarları yutuyor. Arkadaşlarıma bakıyorum ama onlar Dove'a odaklanmış, gözlerini dört açmış izliyor ve kusursuz tekniği hakkında fısıldaşıyorlar. Hiçbiri yersiz bir şey fark etmemiş gibi görünüyor.

Ama birinin beni izlediğini *biliyorum*.

Nabzım hızla atıyor. Yavaşça, dikkatlice, bakışlarımın yukarıya, boş orkestra çukurunu, kadife sandalyeleri geçip özel localara doğru kaymasına izin veriyorum.

İlk başta hiçbir şey yoktu. Sadece karanlık. Sonra, görüş alanımın köşesinde bir hareket. Bir varlık.

İşte orada.

Kutu Beş.

Kalbimi durduran tek bir an için onu gördüm. Gölgelemin içinde bir figür. Uzun boylu. Hareketsiz. İzliyordu.

Maskeli.

Ve kendimi Tazı'nın karanlık, siyah, duygusuz gözlerine bakarken bulduğumda kalbim anında boğazıma düğümleniyor.

Nabzım atıyor.

Sonra da gitti.

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, midem bulanıyor. Kutu artık kesinlikle boş.

Ama onun orada olduğunu *biliyorum*.

Omurgamdan aşığı bir ürperti yuvarlanıyor. Ne bir iz, ne bir ses, ne de varlığına dair bir kanıt bıraktı. Ama onu hissedebiliyorum. *Onu* hissedebiliyorum, her zamanki gibi.

Hastalıklı bir farkındalık karnıma bir yumruk gibi çarpıyor.

Babam da gölgelerden izliyordu.

İnsanlar onun orada olduğunu fark etmeden önce onlara nasıl odaklandığını hâlâ hatırlayabiliyorum; kapı aralıklarında dolanır, arka plana karışır, çok geç olana kadar kendini görünmez kılardı. Bakışları her zaman keskindi, değerlendirdi, saldırmak için mükemmel anı beklerdi.

Şimdi düşününce dehşete kapılıyorum ama ben onun ne olduğunu bilmeden önce babam bunu bir oyuna dönüştürdü. Benimle bir yerde olurdu -park, oyun alanı, alışveriş merkezi- ve onu duraksarken ve sadece... birine *bakarken* bulurdum. Vücudu kıpırdamadan onları incelerdi.

Bazen ona ne yaptığını sorardım, o da bana oyun oynadığımızı söylerdi.

"Seni görmelerine izin verme Lyra," diye mırıldanır, bana birini göstermek için eğilirdi. "Gözlerini takip et. Daha kendileri oraya bakacaklarını fark etmeden nereye bakacaklarını gör."

"Neden bu oyunu oynuyoruz?"

"Çünkü birini izlediğinde onu kendisinden daha iyi tanırsın Lyra."

Carmine da izliyor.

Gizlenip saklanmıyor. Ama *izliyor* ve Carmine izlediğinde bunu bir amaçla yapıyor. Sanki bir şeyi sahipleniyor, onu sadece kendi bakışları için damgalıyor.

Ve ben buna izin veriyorum.

Tanrı yardımcım olsun, izin vermesini *istiyorum*.

Ellerim kaval kemiklerimin etrafında yumruk oldu. *Babam gibi bir adam mı arıyorum?*

Zehirli, zehirli düşünce boğazımda asit gibi yanıyor, midemi bulandırıyor. Ortaklığı inkâr etmek mümkün değil: karanlık. Güç. İkisinin de ışığın sınırlarının hemen ötesinde, ulaşılamaz bir yerde var olmaları.

Ama Carmine'in karanlığı farklı, değil mi?

Öyle değil mi?

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıp zihnimi tırmalayan karmakarışık düşünce karmaşasını çözmeye zorluyorum kendimi.

Babam kontrol etmek için izledi. Manipüle etmek için.

İncitmek için. Carmine *arzuladığı* için izliyor.

Bu daha mı iyi? Daha mı kötü?

Yoksa tamamen aynı mı?

Korkunç bir düşünce kafatasımın arkasına baskı yapıyor, ağırlığı boğucu.

Sadece Carmine'in karanlığına çekilmiyorum. Onu

istiyorum.

Yıllarca orada değilmiş gibi davrandığım bir parçamı görüyor; ham ve aç, onunkine *cevap veriyor.*

Beni güvende tutacağı umuduyla inşa ettiğim duvarların ardında saklı olan bu parça hep orada mıydı? Yoksa o mu beni çekip çıkarıyor?

En kötüsü de...

Durmasını isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Pas de deux bitiyor ve herkes alkışlamaya başlıyor. Ama tek gördüğüm ışıkların ötesindeki karanlık. Tek hissettiğim görünmeyen gözlerin ağırlığı.

Carmine'in varlığı duman gibi zihnimin yarıklarında kıvrılıp duruyor, görmezden gelmek imkânsız.

Belki de aslında hiç burada değildi. Ama

içten içe, burada olduğunu biliyorum.

Ve her zaman izliyor olacak.

KÖSTEBEK

Mahkemeye ev sahipliği yapan y er a l t ı k a t e d r a l ı mum ışığında yanıyor. Gölgeler mermer zemin üzerinde uzun ve pürüzlü bir şekilde titreşiyor. Günah havada asılı, kalın ve ağır.

Etrafımda Roma İmparatorluğu'nun çöküşünden fırlamış, çökmüş, orgiastik bir sahne oynanıyor.

...Bu organizasyonu kurarken de *tam olarak* bunu hedefliyorduk.

Ama o zamanlar gençtik. En azından daha gençtik. Ve diğerleri adına konuşamasam da, şahsen benim için o eski *aşırılıkların* cazibesi azaldı.

Maskemin arkasından gözlerim önümdeki sahnede geziniyor: maskeli kadınlar kadife şezlonglara uzanmış, elbiseleri çıplak omuzlarından aşağı kayıyor. Bazıları üstsüz, bazıları daha da az giyinmiş.

On yıl önce olsa, bu et büfesi karşısında sikimin ağzı sulanırdı. Ya şimdi? Hiçbir şey yok.

Bunu bana yapan yaşım değil. "Yol boyunca bir yerlerde büyüdü" ya da "olgunlukla birlikte..." gibi saçmalıkları bilgece bir bilgelik olarak yutturmaya çalışıyorlar.

Birisi karanlığımın dikkatini başka hiçbir kadının yakalayamadığı şekilde yakaladı ve tuttu, herhangi biri ne kadar cazip görünürse görünsün, bir yemek gibi ortaya kondu.

Lyra'dan önce de kadınlar oldu.

Ama hiçbiri içimdeki canavarı onun gibi büyülemeye *yaklaşamadı*. Hiçbiri aynı saplantılı büyülenmeyi uzaktan bile tetiklemedi.

Neredeyse şiddetli bir şekilde onun ruhunun derinliklerine inme ihtiyacı duyuyorum; parmaklarımı içine sokup ne bulacağımı görmek istiyorum.

Bunun bir nedeni de daha önce hiç kimseyle Lyra'yla yaptığım gibi karanlık sapkınlıklarımı keşfetmemiş olmam.

İnsanları kovaladım, evet. Ama *erkekleri* kovaladım ve onu kovaladığım nedenlerle *değil*.

Avın heyecanı ve öldürme beklentisiyle o adamların peşine düştüm.

Lyra, nabzının parmaklarımın altında attığını hissetme beklentisiyle kovaladığım ilk kişi. Uçuştan sonra hâlâ nefesini toplamaya çalışırken aletim açgözlü amına girerken kalçalarının kalçalarımına sarıldığını hissetmek için yanan bir ihtiyaçla.

Artık peşinden koşmak istediğim tek şey o oldu. En sevdiğim saplantım.

Tanrı yardımcısı olsun.

Ben boş boş oturup şarabımı yudumlamaktan ve etrafımdaki hedonizmi izlemekten mutluyken, diğerleri seyirci kalmaktan memnun değil.

Boğa, sunağın yanındaki bir şezlonga yayılmış, üç kadın üzerine kapanmış - iki sarışın ve esmer, derin bronz tenli bir kadın. Elleri göğsünde geziniyor, parmakları gömleğinin düğmelerinde çalışıyor ve maskelerinin altından şakacı bir şekilde kıkırdıyorlar.

Kuzgun odanın diğer ucunda, başka bir kadınla oturuyor, vücudu ona doğru eğilmiş, eli tembel tembel bardağının sapında geziniyor. Ona dokunmuyor. Dokunmasına da gerek yok.

Kadın zaten onun.

Nasıl çalıştığını biliyorum. Her şeyi fark ediyor: nefes alışını, nabzının boğazında çırpınışını. Onun ağına düşene, nasıl keseceğini bilemeyeceği iplere dolanana kadar neler olduğunun farkına bile varmayacak.

Bazen Kuzgun'un Knightsblood'daki Tarikat için daha uygun olabileceğini düşünüyorum. O kesin. Hesapçı. Ama sonuçta o hâlâ baştan aşağı Para Bellum.

Geyik avlanıyor. Önünde güzel bir kız durmaktadır. Eğiliyor, sesi alçak ve hipnotik, uzanıp bir parmağıyla kızın çenesini okşuyor. Kız -siyah bir elbise ve siyah bir gerdanlık giymiş başka bir sarışın- maskesinin arkasından ona bakıyor, açıkça her kelimeye asılıyor.

Seni lanet olası aptal.

Onunla her ne yapacağını düşünüyorsa, buna hazır değil.

Kimse hazır değil.

Yani, benim de kendi karanlığım var ve *derinlerde*. Ama Stag'inki?

Onun karanlığı sınırsız ve onun için oyun ile av arasında bir çizgi yok.

Şarabımdan bir yudum daha alıyorum ve bakışlarımı Kurt'a doğru sürüklüyorum. İki kızı labirentin girişine götürüşünü izliyorum. Hevesle takip ediyorlar, birbirlerine fısıldıyorlar, kahkahaları soluksuz.

Mahkemenin neredeyse başlama saatinin geldiğini hatırlasa iyi olur.

Kendi ellerimizle inşa ettiğimiz bu aşırı dünyanın tadını çıkarıyor olmalıydım.

Ama yapamıyorum, çünkü sesi kafamdan çıkmıyor.

Sen bir canavarısın.

Hala yankılanıyor, kafatasımın içinde takırdıyor. Omuzlarımı kıvırıyorum, nefesimi dışarı vermeye çalışıyorum, ama ağırlığı devam ediyor, daha derine batıyor.

"Burada yalnız görünüyorsun."

Bakışlarımı Kurt'tan önümde duran kadına çevirmek için acele etmiyorum: koyu siyah saçlar, porselen bir ten, yakut kırmızısı dudaklar ve bir baksam ayak bileklerinden aşağı dökülecekmiş gibi görünen bir elbise.

Uzun bacakları da var.

Koşmak için iyi.

Maskemin arkasında kaşlarım çatılıyor.

"Göründüğüm şey, eğer gerçekten bakma zahmetine giriyorsan," diye hırıliyorum, "ilgisiz."

Olduğu yerde kalıyor, kalçasını eğiyor ve nazlı bir ifade olduğunu düşündüğünden emin olduğum bir hareket yapıyor.

Ama öyle değil. Çok sinir bozucu ve her geçen saniye daha da kötüleşiyor.

"Yerinde olsam *çekilirdim*," diye mırıldanıyorum.

Sırıttırıyor, bana doğru kayıyor, kucağıma tırmanmak üzereymiş gibi görünüyor.

Evet, hayır.

Hemen bileğinden tutup ayağa kalkıyorum ve onu kucağıma itiyorum.

Uzaklara.

"*Uzaklaş*," diye hırladım. "Yerinde olsaydım, kendimden uzaklaştırdım."

"*Özür* dilerim," diye kekeliyor, tökezleyerek geri çekilirken yüzündeki tüm çekingenlik kayboluyor, şampanyasının bir kısmını döküyor ve odanın öbür ucundaki barın yanındaki arkadaşlarının yanına koşuyor.

Güzel. Orada kal amına koyayım.

Koltuğuma gömülürken birçok gözün üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Birkaç dakika sonra Boğa'nın kendisine yaltaklanan kadınlardan kurtulduğunu görüyorum. Ayağa kalkıyor, gömleğinin düğmelerini yarıya kadar iliklerken onlara başını sallıyor ve bana doğru ilerliyor. Geyik de konuştuğu kızı bırakıp Boğa'ya katılıyor ve önümde duruyor.

"Harika bir ruh hali içindesin," diyor Boğa.

Omuzlarımı yuvarlayarak hiçbir şey söylemiyorum.

Bu Geyik saatler Ben. "Is Bu hakkında Nikolayev tehdit edici için sınırları test et-"

Nefesimi sertçe veriyorum. "Bırak istediği kadar test etsin. Sonuçları beğenmeyecektir. Bak, ben buradayım. Bu kadar yeter, değil mi?"

Ne yalan ama. Dikkatim sürekli cebimdeki telefonumun cezbedici ağırlığına kayıyor.

Kendime bakmamamı söylüyorum.

Sen bir canavarısın.

Kendinle nasıl yaşıyorsun?

Oldukça *iyiydi*, teşekkür ederim.

Hiç pişmanlığım yok. Hayatının son saniyelerini dehşet içinde gözlerimin içine bakarak geçiren hiç kimsenin hayaletleri peşimi bırakmıyor. Kabus görmüyorum.

Hiç uykusuz kalmıyorum.

İşte ben böyle "kendimle yaşıyorum". Ya da en azından eskiden öyleydim. Lyra'nın dünyama girmesi bana aniden bir vicdan, pişmanlık duyma kapasitesi ya da tamamen eksik olduğum başka bir şey vermedi.

Ama neredeyse bunlara sahip olmayı dileyecek hale getirdi beni.

Belki de yaptığım şeyler için kendimi kötü hissedebilseydim, benim bu kadar lanet bir canavar olduğumu düşünmezdi.

Aniden ayağa kalkarken nefes veriyorum. "Başlamalıyız. O ikisiyle birlikte labirentte kaybolmadan önce biri Kurt'u bulsun."

Boğa başını sallıyor ve Kurt'un kızların her birine bir kolunu doladığı yere doğru ilerliyor.

Geyik kalır. Maskesinin ardındaki gölgeyle örtülü gözleri beni delip geçiyor. Başını hafifçe yana eğip beni değerlendiriyor.

"Seni istediğinden daha fazla mı gördü?"

Kaşlarımı çattım. Kimden bahsettiğini biliyorum. Sözcükler hedefine ulaşıyor, rahatsız edici derecede kesin. Dişlerimi gıcırdatarak başka tarafa bakıyorum.

"Olması gerekenden daha fazla."

Geyik bir süre sessiz kaldı. "Bu

nasıl bir şey?"

Bu bir alay değil. Boş bir merak da değil. *Gerçekten soruyor* çünkü Bilmiyor. *Ben* ne hissediyorsam, o hiç hissetmedi.

Çenem geriliyor ama ben durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüyor.

"Korkunç bir şey." Sesim alçalıyor. "Çok korkunç."

Geyik yavaşça başını sallıyor, cevabımı tartıyor, dosyalıyor, diğer herkese yaptığı gibi beni de katalogluyor.

Sonra başka bir şey söylemeden dönüp diğerlerini toplamak için kalabalığın içinde kayboluyor ve beni kelimelerim hâlâ boğazımda yanarken orada öylece bırakıyor.

Cebimden telefonumu çıkarıp, Zakharova Balesi'ne yüklediğim güvenlik kaydını açana kadar ekranı karıştırıyorum. Prova salonu yanıp sönüyor.

İçimde bir şey hırıldıyor. Lyra yalnız.

Aynanın önünde hareket ediyor, vücudu akıcı bir şekilde, zahmetsizce eğilip geriliyor.

Etrafındaki alana çabalamadan nasıl hükmettiğini izliyorum. Boş bir odaya nasıl hayat verdiğini, içimdeki karanlığı nasıl sıkılaştırdığını, sarmaladığını, talep ettiğini.

Canavarımı çağırmakla kalmıyor. Onu *besliyor*.

Beni karanlığımın ne kadar derine işlediğiyle yüzleşmeye zorluyor. Ondan ne kadar hoşlandığımla. Onu ne kadar yakından kucakladığımı.

Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Şimdi ediyor.

Birden, çalan hafif müzik ve etrafımızdaki konukların kahkahaları arasında bir ses çınlıyor.

Tek bir piyano notası.

Kuzgun'un kuyruklu piyanonun yanında durduğu yere bakıyorum, parmağı orta Do'nun üzerindeki Fa diyezinde.

Vakit geldi.

Düşkünlük, hedonizm, ikisi de bir anda yok oluyor. Şehvet ve zevkin artık burada yeri yok.

Mahkeme oturumu başladı.

Beşimiz de yükseltilmiş kürsüye çıktık, koltuklarımız odaya taht gibi yükseliyordu. Kalabalık sessizliğe büründü, üzerlerine örtü örtülmüş kadınlar bile

Dakikalar önce bekleyen kulaklara fısıldayan turlar ve önümüzdeki banklarda yerlerini alıyorlar, gözler ileride, bekliyorlar.

Yeraltı katedralinin üzerine ürkütücü bir sessizlik çöküyor. Sonra kapılar açılıyor.

İki maskeli gardiyan mahkûmu sürükleyerek içeri sokuyor: Florian Berisha, New York Arnavut mafyasında bir yüzbaşı.

Yüzü kan içinde, bilekleri önünde bağlı. Göğsü dengesiz bir şekilde inip kalkıyor ama gözlerinde parıldayan korku değil. Meydan okuma. Burada ne yaptığımızı biliyor.

En azından Kara Saray çağrılarını aldıktan sonra kaçmaya *çalışacak* kadar akli varmış ama belli ki işe yaramamış.

Önce Kurt konuşuyor, sesinde şiddete susamışlık ve hatta belki biraz da neşe var.

"Florian Berisha. Kralına ihanet ettiğin için bu mahkemenin huzuruna çağrıldın. Arian Kirakosyan'a ihanet ettin ve Kolombiya Karteli'ne bilgi sattın, böylece sadakat yemini ettiğin adamları toprağa gömdün."

Arnavut mermer zemine kan tükürüyor. "Sadece iş," diye alay ediyor. "Peki senin bu konuda ne gibi bir yetkin var? Arian'la konuşmak istiyorum!" diye kükrer. "O ve ben bunu adam gibi tartışacağız, böyle değil..." Dudağı kıvrılıyor. "*Ucube gösterisi*."

Berbat bir kelime seçimi, Florian.

Çok az şey Wolfu sinirlendirir. Ama ucube, canavar ya da manyak olarak adlandırılmak bu listede yer alıyor.

Kurt ölçülü ve ölümcül bir ses tonuyla, "Bir *daha söyle*," diye sessizce homurdanır. Florian öfkeli halinde bile çenesini kapatacak kadar zeki.

"Buradasın," diyorum buz gibi bir sesle, "sadece rütbeni bozduğun için değil, kralına ettiğin kan yeminini bozduğun için buradasın. Evet, bunu önce Arian'ın dikkatine sunabilir ve seninle ilgilenmesine izin verebilirdik..."

Önümüzdeki masanın kenarını kavrayıp öne doğru eğilerek Florian'ın yüzüne bakarken omuzlarım geriliyor.

"*Ama nerede. Eğlence. Bunda.*"

Kalabalıktan gergin bir kahkaha tufanı kopuyor. Florian yutkunurken boğazı düğümleniyor.

Kurt boğazını temizler. "Kararlar." "Suçlu," der Kuzgun hemen.

"Suçlu," diye yankılanıyor Kurt, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor.

"Suçlu," diye mırıldanıyor Geyik, başını eğerek, belki de şimdiden adamın son anlarını hayal ederek.

"Lanet olası suçlu," diye homurdanıyor Boğa. Hiç tereddüt etmiyorum. "Suçlu."

Kurt çenesini eğiyor. "Bir seçeneğin var. Savaş ya da kaç."

Florian omuzlarını yuvarlayarak doğruldu. "*Savaş*," diye meydan okurcasına tükürür. Yalvarmıyor. Onun gibi adamlar *her zaman* savaşarak kurtulabileceklerini düşünürler. "Yumruklarla. Erkekler gibi."

Kalabalıktan bir eğlence dalgası daha. Onlar daha iyi biliyor.

Boğa ayağa kalkıyor. Sıra onda. Ama göğsümde keskin ve tüketen karanlık bir açlık belirliyor. *Kendime ne olduğumu hatırlatma* ihtiyacı.

"İzin ver," diye mırıldanıyorum, ona dönerek.

Boğa tereddüt ediyor, vücudu gergin. Yumruklarını sıkış şeklinden bunu istediğini anlayabiliyorum.

Ama benim buna daha çok *ihtiyacım* olduğunu da anlayabiliyor.

Bir süre sonra geri adım atıyor ve öldürme işini bana bırakıyor.

Kürsüden inip ileriye doğru yürürken acele etmiyorum. Gözden düşmüş yüzbaşıya yaklaşırken ayakkabılarım taşa sürtünüyor.

Kendini tutmuyor. Bir kükremeyle kendini bana fırlatıyor ve ilk yumruğu atıyor.

Bağlanmasına izin verdim.

Acı çene kemiğimde patlıyor ve başımı yana çeviriyor. Bakır ağzımı dolduruyor.

Güzel.

Bu lanet olası bir *yakıt*.

Omuzlarımı yuvarlayıp yere kan tükürüyorum. Sonra ona tahmin ettiğinden daha hızlı hamle yapıyorum. Vücutlarımız yere çarpıyor, yumruklar ve kemikler acımasızca birbirine giriyor. Ben temiz dövüşmem. Adil dövüşmem.

Yok etmek için dövüşürüm.

Parmak eklemlerim elmacık kemiğine, diğer yumruğum kaburgalarına defalarca saplanıyor. Bir şey çatlıyor, kaburga, burun, fark etmez.

Boğuluyor, beni itmeye çalışıyor. Ama artık çok geçti.

Kafasını taşa çarptım. Elleri bileklerimi ve kollarımı çılgınca pençeliyor, kaçınılmaz olanla savaşıyor. Ama ben daha güçlüyüm.

Nefesi hızlı ve çaresizce geliyor. Benimki eşit. Sabit.

Ellerimi neredeyse sakince boğazına doluyorum.

Parmaklarımın altında nabzını hissediyorum. Panikle çırpınıyor. Sıkıyorum. Vücudu altımda kıpırdıyor, tırnakları bileklerimi sıyrıyor, ayakları yerde işe yaramaz bir şekilde tekmeliyor.

Durmuyorum. Bırakmıyorum. Vücudunun teslim olduğu ve mücadelenin onu terk ettiği anı hissetmek istiyorum. Hayatını avuçlarımın içine aldığım ve onu unutulmaya terk ettiğim anı.

Bu gerçekleştiğinde, hiçbir şey hissetmiyorum.

Ayağa kalktığımda katedralde iğne deliği kadar sessizlik var, ellerim kanla kayganlaşmış.

Geri çekilip az önce işini bitirdiğim adama bakıyorum. Daha önce her seferinde hissettiğim tatmini hissetmeliydim.

Ama hissetmiyorum.

Arkamı dönüyorum, katedralin kenarındaki eski leğene yaklaşırken botlarım taş zeminde yankılanıyor. İçindeki su loş mum ışığında belli belirsiz dalgalanıyor.

Ellerimi suya daldırıyorum, derimdeki kanı temizlerken su kırmızıya dönüyor, sonra ellerimi tekrar çektikten sonra sudaki yansımama bakıyorum.

Beni rahatsız eden onun sözleri değil.

Hayatımda ilk kez birinin benim hakkımda ne *düşündüğünü* önemsiyor olmam.

Arkamda, Saray daha önce olduğu gibi hedonist partiye geri döndü. Muhafızlar içeri giriyor ve Florian'ın cesedini sürükleyerek götürüyor, şarap dökülüyor ve Kralların geri kalanı, her biri kendi tarzında partiye katılmak için kürsüden iniyor.

Telefonumu tekrar çıkarıp yayını açtığımda karanlık hâlâ damarlarımda zonkluyor.

Onu artık prova salonunda göremeyince kaşlarımı çatıyorum.

Önce sahneyi, sonra lobiyi kontrol ediyorum. Tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı soyunma odasına kamera koymamıştım ama *dışarıdaki* kamera kapının altındaki ışığın kapalı olduğunu gösteriyor.

Arka sokağı gösteren yayına geçiyorum ve çenem gıcırıyor. Lyra ona çok yakın duran iki adamla konuşuyor.

Onunla fazla samimi bir şekilde konuşuyorlar.

İçlerinden biri elini omzuna koyuyor ve neredeyse telefonumu ikiye bölecektim.

Birdenbire, az önce döktüğüm kan ve uyguladığım şiddet canavarımı sakinleştirmeye yetmiyor.

Ve ikisiyle birlikte bir arabaya doğru yürüdüğünde, görüyorum ki *Kırmızı*.

Lyra telefonunu çıkardı. Bir an için gerildim, ondan bir mesaj bekliyorum. Ama sonra o orospu çocuklarından birinin kafasını salladığını ve *lanet elini tekrar omzuna koyduğunu* görüyorum.

Sanki kız onunmuş da *benim* değilmiş gibi.

Telefonu kaldırıyor ve arabaya biniyor.

İçimde siyahlık yükseliyor. Damarlarıma kara mürekkep bulaşıyor.

Ona tam olarak nasıl bir canavarla evlendiğini hatırlatma zamanı.

LYRA

Stüdyodaki TEK SES, ayaklarımın yere yumuşakça vuruşu, kombinasyonun sonuna kadar güç verirken hafifçe nefes alışım.

Aynalar kızarmış tenimi, göğsümün inip kalkmasını yansıtıyor. Şakaklarımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve omurgamdan aşağı damlıyor, ama yorgunluk aslında hoş bir dikkat dağıtıcı.

Eşyalarımı toplayıp çantamı omzuma atıyorum. Burada duş almalıyım ama geç oldu ve oyalanmak istemiyorum. Ayrıca, boş bir soyunma odasında kıyafetlerimi çıkarma düşüncesi nedense omurgamda huzursuz bir karıncalanmaya yol açıyor. Evde duş alırım.

Evde. Bu kelime Barone malikanesine uygulandığında hala gerçek gibi gelmiyor.

Oradan nefret etmeliyim. Bir parçam hâlâ nefret ediyor. Evin büyüklüğü beni yutuyor. Ve hala benimmiş gibi hissetmiyorum.

Olacak *mı* emin değilim.

Ama sorun sadece ev değil.

Sorun o.

Carmine.

Ona ne yapacağımı bilmiyorum. *Bizden.* Artık hayatıma girip onu paramparça eden canavar olması kadar basit değil. Parmağıma zorla yüzük takan soğukkanlı bir adam.

Bana bağlandığımı hissettiriyor. Ve bu beni korkutuyor.

Bu kadar şiddet ve vahşet uygulayabiliyorken böyle hissetmemeliyim. Mecazi maskenin ardını gördüğümde ve o soğuk mavi gözlerin ve mükemmel kemik yapısının ardında gizlenen şeytanı fark ettiğimde.

Ama bana bakışında bir şey var, sanki ben ona aitmişim ve beni elinde tutmak için gerekirse dünyayı yerle bir edebilirmiş gibi.

Bundan nefret ediyorum ama bunu arzuluyorum.

Ama sadece bu bile değil, ya da beni her hakkı varmış gibi sahiplendiğinde üzerimde gezinen ellerinin anısı.

Orada olmadığına bile varlığının devam etmesi. Yokluğunun, kurallarını bilmediğim bir oyun gibi hissettirmesi.

O gecedен beri bana dokunmadı. Benimle *konuşmadı*. Yine de onu her yerde hissediyorum. Odaya girdiğinde tüylerim diken diken oluyor, beni izlerken yakaladığımda nefesim kesiliyor.

Çünkü yaptığı şey bu. İzliyor. Ve en kötüsü?

Nefret edip etmediğimi bilmiyorum.

Ayrıca uzak durmasını mı istiyorum, yoksa bu ilişkiyi bozması için onu zorluyor muyum bilmiyorum.
aramıza koyduğu mesafe.

Tamamen kaçmak mı istiyorum yoksa o beni tekrar kovalasın diye kaçmak mı bilmiyorum.

Bana unutmaya çalıştığım şeyleri hatırlatıyor. O kadar derine gömdüğüm şeyler ki bazen orada olduklarını bile unutuyorum - ta ki gecenin en karanlık yerinde kükreyerek ortaya çıkana kadar.

Karanlık şeyler. Çarpık şeyler. İstemekten hep utandığım şeyler. Ama Carmine onları görüyor ve onlardan saklanmama izin vermiyor.

Ve şimdi, ne kadar bastırmaya çalışsam da ya da kendime istediğim şeyi istememem gerektiğini söylesem de-

İçimdekini görmezden gelemem.

Ona nasıl karşılık verdiğimi unutamam.

Ve eminim ki hala orada değilmiş gibi davranamam, derimin altında gizleniyor, bana göstermek için tekrar sökülüp çıkarmasını bekliyorum.

Çantamı sıkıca kavriyorum ve düşünceleri uzaklaştırmak için kararlı bir şekilde nefes veriyorum. Kafamı boşaltacağını umarak dışarı çıkıp soğuk gece havasına giriyorum. Sokak karanlık, sadece titrek bir sokak lambasının loş ışığı gölgeleri kesiyor. Nefesim buğulanıyor ve çantamı omzuma atarak montumu daha sıkı sarıyorum.

Sonra onu hissediyorum.

İzleniyor olmanın tanıdık, korkunç karıncalanması - ama bu Carmine olduğunda hissettiğimle aynı değil.

Gölgelerin arasından bir figür çıkıyor ve midem sıkışıyor.

Marcus Chen alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Merhaba Lyra," diyor yumuşak bir sesle, sanki eski arkadaşmışız gibi.

Gecenin köründe ortaya çıkan onca insan arasından Marcus olmalıydı; nam-ı diğer The Truth Report'u yöneten orospu çocuğu. Yıllardır benim hakkımda ve babamın suçlarıyla olan bağlantılarım hakkında yalanlar söyleyen aynı pislik.

Ve yalnız da değil. Chris Hodgkins hemen arkasında duruyor.

Gazetelerde Jordana Hodgkins'in yüzünün yürek burkan görüntüleri, her gece yemek yediğim mutfak zemininin yirmi metre altında yaşanan vahşetlerle ilgili mide bulandırıcı manşetlerle birlikte aklımdan geçiyor.

Beni bodega'da bulduğu gece Chris'in yüzündeki saf, kaynayan nefret şimdi o kadar keskin değil. Gergin, düşünceli, yumrukları bir karar vermeye çalışıyormuş gibi kıvrılıp açılıyor. Sanki yapmak üzere olduğu şeye tam olarak ikna olmamış gibi.

Ama Marcus? O ikna oldu.

Bir adım öne çıkıp yolumu kesti. "Gece geç saatte mi?"

Kanım damarlarımda buza dönüşürken bile boş bir ifadeyi zorlayarak kaskatı kesiliyorum. "Benden uzak dur, Marcus." Ağır ağır yutkunuyorum. "Bana yaklaşılamazsın. Yasaklama emri, unuttun mu?"

Dudakları kıvrılıyor. "Yasaklama emrini siktir et." Chris'e bakıyor, sonra sokağa doğru başını sallıyor. "Konuşmamız gereken şeyler var. Senin için bazı zor sorular."

Yer değiştiriyorum, çantamı sıkıca kavrıyorum. "Sana söyleyecek bir şeyim yok."
Marcus'un gülümsemesi hiç değişmiyor. "Bence senin bana söyleyecek çok şeyin var."

Bir adım geri atıyorum. Birden bir eli ağır bir şekilde omzuma iniyor. Diğerini paltosunu biraz aralıyor.

Metalin soğuk parıltısını
görüyorum. Bir *silah*.

Nefesim kesiliyor. Marcus eğilir, sesi kısıktır. "Bunun bir daha Dağınık. Ama insanların senin yalanlarınla işi *bitti*."

İçimden keskin bir korku dalgası geçiyor. Chris'e bakıyorum. Çenesi gergin, gözleri aramızda gidip geliyor.

Bundan hoşlanmıyor.

Bu iyi. Belki bu benim lehime olur. "Bu taraftan Lyra. Kımıl da. şimdi."

Marcus beni bekleyen bir arabaya götürürken titriyorum. Motor alışıyor ve direksiyonun arkasında başka bir adam var; bana nefretle bakan esmer, sakallı bir adam.

"Bin şu lanet arabaya, *canavar*."

Sözleri bana çarpıyor ve gözleri içimi boşaltırken rperiyorum.

Onun tipini daha önce de görmüştüm. Yıllar boyunca Marcus'un en ateşli takipçilerinden bir düzine kadarının gözlerinde aynı saf nefret ve tiksinti bakışını gördüm - adresimi alenen yayınladığı blogunu okuyan erkekler. Ya da benim hakkımda yalanlar söylediği podcast'ini dinleyenler - kızları kandırdığım ve babamla işbirliği içinde olduğum gibi.

Ya da en iğrenç yalanı: işkence ve saldırılarına *yardım* ettiğim.

İçimde mide bulantısı yükseliyor. Bir an için cebimdeki telefona uzandım. Ama telefonu çıkardığım anda Marcus başını sallıyor ve etli elini tekrar omzuma koyuyor.

"Aptal olma Lyra. Arabaya bin."

LYRA

"Bir insan ^{nasıl} *olur* da bu kadar genç yaşta bu kadar sapkın olabilir?"

Marcus'un sert sesi loş barın kalın havasını bir bıçak gibi kesiyor, keskin ve acımasız. Ellerim masanın altında titriyor, yumruklarım kucağında kıvrılıyor ama yüzümü nötr tutuyorum.

Tepki verme. Ona hiçbir şey vermeyin.

Ama bu *çok* zor.

Hava boğucu ve bayat bira kokuyor. Bilmiyorum.

Bulunduğumuz yer, Aşağı Doğu Yakası'nda, Alphabet City yakınlarında bir ara sokak. Barın karşısından gelen alçak ses mırıltısı belirsiz, boğuk.

Tek duyabildiğim Marcus.

Gözlerinin ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum, beni camın altındaki bir böcek gibi kabine sabitliyor. Karşımda oturuyor, telefonu masanın üzerinde "konuşmayı" kaydediyor -muhtemelen kötü anlatılmış bir peri masalını gerçeklikten ayırt edemeyen çılgın dinleyici kitlesine podcast'inde dinletebilmek için.

Bizi buraya getiren esmer adam Kevin, kabine çektiği sandalyeden bana bakıyor, ağır, dövmeli kollarını masaya dayamış.

Chris yanıma oturmuş, soğuk bakışlarla beni süzüyor. Yüzünde hâlâ bu işe tam olarak katılmamış olabileceğini düşündüren bir ifade var.

"Sen oradaydın Lyra," diye tıslıyor Marcus, öne doğru eğilmiş, kara gözleri midemi bulandıran hastalıklı bir zevkle parlıyor. "O evde *yaşadın*. Onları duymadığına inanmamızı mı bekliyorsun?"

Boğazım acıyor ama göğsümdeki yanmayla kıyaslanamaz bile. Basınç artıyor, her taraftan geliyor ve beni eziyor.

"*Bilmiyordum*," diye fısıldıyorum. Sesim barın uğultusundan zar zor duyuluyor. "Bodrumun altındaydı, çok iyi ses yalıtımı vardı-"

Kevin homurdanarak sandalyesinde geriye doğru yığılır. "*Siktir git*, kaltak. Hükümet destekli yalanlarınızdan bıktık. Halktan *başka* ne saklıyorsun?"

Chris sessiz kalıyor, yumruklarını dizlerine dayamış. Havadaki kederini neredeyse hissedebiliyorsunuz, sıkı ve tehlikeli bir şekilde sarılmış. Ama Marcus? O bundan zevk alıyor.

Daha yakına eğiliyor, nefesi viski ve acı kokuyor. "Bodruma kaç kız getirdin?" Sesi alçak, hırıltılı, itiraf etmem için beni ikna etmeye çalışıyor. "Kaç tanesini almasına yardım ettin? Yoksa sadece *elinde tutmasına* mı yardım ettin?"

Boğazımda safra birikiyor. Parmaklarım uyluklarıma gömülüyor, kendimi sabitlemeye ve anıların içeri hücum etmesini engellemeye çalışıyorum.

Bodrumun köşesindeki kapıdan uzak durmam söylenmişti. Hafif aralık bırakıldığı gün.

Hıçkırıklar. Etin ete çarpma sesi. Kafesler ve zincirler, güzel elbiselerle dolu raflar.

Başımı şiddetle sallıyorum. "Ben yapmadım-" "*Yalancı*."

Eli masaya çarpıyor, barın köşesindeki bunaltıcı sessizlikte silah sesi gibi bir ses çıkıyor. Yerimden sıçradım, tırnaklarım derimi ısıırıyordu.

"Gerçekten bunun bir parçası olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?" Marcus'un sesi şimdi daha soğuk, daha keskin, her kelime bir neşter gibi kesiyor. "Senin sadece *zavallı, masum bir kurban* olduğuna mı?"

Kevin gülüyor, sesi sıcaklıktan yoksun. "Sen de en az onun kadar kirlisin, sürtük. Hangi kızlarla yattın, hmm? Kaç tanesine tecavüz ettin, seni iğrenç pislik?"

Kelimeler sertçe çarptı. Midem o kadar şiddetle bulanıyor ki, sanırım burada, masada midem bulanabilir.

En az onun kadar pis.

Nefes alamıyorum.

Barın duvarları sanki üzerime kapanıyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Göğsüm sıkışıyor. Lütfen. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Kendi nabzımın kafatasımın içinde sağır edici bir şekilde kükrediğini duyabiliyorum. Tutunacak bir şey bulmaya çalışıyorum. Bir nefes. Bir düşünce. Bu olmayan tek bir an.

Ama tek gördüğüm ve duyduğum o.

Babamın gölgesi o evin soğuk karo zemininde uzanıyor, bir şey istediğinde sesi yumuşuyor.

Ben öyle

olamam. O

olamam.

Marcus durmuyor. Sözleri, yıllarımı yeniden inşa etmek için harcadığım temeli parçalamaya devam ediyor. Dünya eğiliyor. Göğsüm çok dar, nefesim çok kısa ve hızlı.

Suçlamalar beni parça parça doğruyor. Düşünemiyorum, hareket edemiyorum. Barın kapısı açıldı.

Atmosfer bir anda değişir, barın sessiz uğultusu kesilir ve Carmine içeri dalınca odaya yüklü bir sessizlik çöker.

Sadece yürümele kalmıyor. Mekânı tüketiyor.

İçeri giren bir fırtına gibi, karanlık ve şiddetli, insanların saklanmak için eğilmesine neden olan türden bir şey. Normalde buz mavisi olan gözleri, benimkilere kilitlenene kadar barın üzerinde gezinirken neredeyse siyahlaşıyor.

Bakışlarında sahiplenme ateşleniyor - çiğ, kaynayan bir tür öfke.

Bir anda bizim kabine doğru ilerliyor. Chris hemen yerinden fırlıyor ve geri çekiliyor. Carmine yanımıza geldiğinde hiçbir şey söylemiyor, eli bileğimi demir gibi sararken siyah varlığı tüm mekânı ürpertiyor.

"*Gidelim*," diye hırlıyor acımasızca. "*Şimdi*."

Beni kabinden çekip çıkarıyor, sonra dönüyor, kapıya doğru fırlarken beni tökezleyerek ve uyuşmuş bir halde arkasından sürüklüyor.

Açıklamaya çalışıyorum ama nefes alamıyorum. Panik, adrenalin, çok fazla-

Kapıya vardığımızda bacaklarım tutmuyor.

Carmine beni zar zor yakalıyor, tavrı öfkeden tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Onunla ilgili her şey değişiyor. Tüm vücudu kilitleniyor, elleri sıkılaşıyor - artık öfkeyle değil, acımasız bir korumacılıkla.

Eliyle kapüşonumun boynunu yumruklayarak beni kendine çekiyor, diğer eliyle çenemi yukarı kaldırıyor. Başparmağı çenemi okşuyor, kaşları çatılırken gözleri kutup öfkesinden çiğ bir yoğunluğa dönüşüyor.

"Sana ne yaptılar küçük dansçı?" diye mırıldanıyor sessizce, sesi bir bıçak gibi keskin.

Zar zor nefes alabiliyor ya da düşünebiliyorum. Ama fısıldamayı başarıyorum: "Bu Marcus Chen."

Carmine hareketsiz kaldı.

Dudaklarından yavaşça bir nefes çıkıyor, eli bir mengene gibi sıkılıyor ve yemin ederim, tüm oda yüzünde zorlukla kontrol altına alınmış duyguların titreşimiyle titriyor.

"O-

"Onun kim olduğunu biliyorum," diye tıslıyor

sessizce. Beni bırakıyor ve yavaşça dönüyor.

Dirseğini tuttum. "Silahı var," diye

uyarıyorum. "Bu ona yardım etmeyecek."

Sonra ölümün kendisi gibi hareket etti.

"Herkes dışarı." Sesi tehlikeli, barın durgunluğunu kesiyor.

Barmen tereddüt etmiyor, elindeki bardağı bırakıp kaçıyor. Birkaç müşteri hamamböcekleri gibi dağılıyor, aceleyle birbirlerini itip kakıyorlar.

Ben keskin bir nefes çekerken Carmine yavaşça barın arka tarafındaki kabine doğru yürüyor.

Kevin ayağa fırlıyor ve sanki ilk yumruğu atacakmış gibi dönüyor.

Bunu asla başaramadı.

Carmine'ın devasa eli boğazına dolanıyor ve onu ayaklarından kaldırıp odanın diğer ucuna fırlatıyor. Kevin duvara çarptı, yere yığılıp nefes nefese kalmadan önce duvarı göçertti.

Chris geri çekiliyor, gözleri dehşet içinde şişiyor.

Marcus elini ceketinin içine sokarak, "*Siktir git*," diye alay ediyor. "*Siktir git*-"

Silahı muzaffer bir edayla çekip çıkarırken, Carmine bir bira bardağını kapar, içindeki birayı boşaltır ve Marcus'un eline indirir.

Marcus elinin arkasından kan fışkırırken çığlık atıyor, silah yere düşüyor.

"Seni orospu çocuğu!" diye feryat ediyor, elini tutuyor, yüzü acıdan iki büklüm.
"Seni lanet olası orospu çocuğu!"

İşte o zaman Kevin kendini yukarı çekmeyi ve Carmine'a doğru hamle yapmayı başarır. Kötü hamle.

Carmine yan çizer, Kevin'i ensesinden yakalar ve onu bir masaya çarpar. Çarpmanın etkisiyle tahta parçalandı.

Kevin inliyor, çırpınıyor. Carmine onu yere fırlatır, Kevin'in daha önce oturduğu sandalyeyi kapar ve başının üzerine kaldırır.

Vay anasını.

Kocamın gerçek bir iblise dönüştüğünü, sandalyeyi indirip Kevin'in kafasına tekrar tekrar indirdiğini, ta ki gözlerindeki ışık sönene ve kulaklarından kan sızana kadar izliyorum.

Marcus hâlâ yerde kıvranıyor, sürünerek kaçmaya çalışıyor. Carmine sakince yaklaşıp topuğunu hâlâ Marcus'un elinde gömülü duran cama vurduğunda acı içinde çığlık atıyor.

Carmine hıçkırarak ağlayan adamı yakasından tutup dizlerinin üzerine çekti. Sonra da daha önce *kimsenin* kimseyi dövdüğünü görmediğim şekilde dövmeye başladı.

Şok ediciydi.

Neredeyse seyretmek için çok fazla.

Neredeyse.

Bir noktada Carmine yavaşlıyor. Kaldırdığı yumruğundan kan damlarken bakışları yavaşça dönüp benim iri gözlerime kilitleniyor.

Kaşları çatıldı.

Ve sonra, eski Lyra'nın milyon yıl geçse de yapmayacağı bir şey yapıyorum.

Başımı salladım.

Sonra kocamın Marcus'un canına *okumasını* izliyorum. Her zaman çok yüksek sesle yürümemeye çalışan Lyra gibi izlemiyorum. Rahatsız etmemeye çalıştım. Uyum sağlamaya çalıştım.

Bu adamla birlikte kraliyet cezasına başkanlık eden lanet bir kraliçe olarak izliyorum. Lanet bir infaz.

Yumruklar etle çarpışıyor. Marcus'un yüzü kırmızı, ıslak bir posaya dönüşürken, kırılan kemiklerin mide bulandırıcı çıtırtıları odanın içinde uçuşuyor.

Carmine sonunda bıraktığında, Marcus yere düşüyor, düşüşünü elleriyle bile engelleyemiyor.

Barın üzerine ölümcül bir sessizlik çökerken kocam son adama dönüyor.

Chris köşeye büzülmüştü. Carmine yok etmeye hazır bir şekilde ona dönüp kanlı parmak eklemlerini çatlatarak yavaşça yürümeye başladığında yüzündeki dehşet saf bir dehşete dönüşüyor.

"Carmine."

Elimi koluna koyuyorum. İrkiliyor, dudaklarında bir hırıltı, savanada yemeğine saldırmak üzereyken yolu kesilen bir aslan gibi dönüyor.

Gözleri bana odaklanmayı başardığında, kırmızı sis dağılıyor ve duraklıyor, çatlakların arasından bir anlığına insanlık görünüyor.

"Yas tutuyor," diyorum sessizce. "Çok acı çekiyor Carmine," diye mırıldandım. "Kız kardeşi..."

Ona şefkatle bakmak için döndüğümde Chris irkiliyor.

"Babam..."

Chris'e soğuk bir bakış fırlatmak için döndüğünde Carmine'in parmakları seğiriyor.

Elim onunkini buluyor, sıkıca kavıyor, onu insanlığına geri döndürmeye çalışıyorum.

"Carmine, *lütfen*."

Bana geri dönüyor. Başını yana eğdiğinde sis biraz daha dağılıyor. Kanlı ellerinden biri yukarı kalkıyor ve nazikçe çenemi kavıyor.

Yavaşça başını sallıyor.

Chris'e bir daha bakmadan kapıya doğru ilerlerken Carmine'in eli benim elimde sıkışıyor.

Sonra duraklıyor, beni bırakıyor ve sakince Marcus'un hüngür hüngür ağladığı ve kanlar içinde yere yığıldığı yere doğru yürüyor. Komplo teorisyeni irkilerek acınası bir şekilde sızlanırken Carmine onu boğazından tutup yarı yolda dizlerinin üzerine sürüklüyor.

"Eğer onun hakkında bir makale daha görürsem..." Sesi saf zehir. "Ya da lanet podcast'inde bir daha onun adını andığını duymak..." Kavrayışı sıkışıyor. "Seni yok edeceğim. Çabuk olmayacak. Dağınık *olacak*. Kendi kesik sikini yutman gerekecek. *Günler*, belki de haftalar sürecek. Ölüm için yalvaracaksın ve *ben bunu kabul etmeyeceğim*." "Senin Tanrın ve Şeytan'ın olacağım." Carmine yüzünün parçalanmış kalıntılarına doğru eğilirken Marcus irkildi. "*Kendimi açıkça ifade ettim mi?*"

Marcus'un eski ağzından çıkan hüngür hüngür ağlama sesi yeterli görünüyor. Carmine bok parçasının tekrar yere düşmesine izin veriyor ve dönüyor

Bana doğru.

Aniden, son bir enerji patlamasıyla Marcus inledi ve silahına uzanarak yere doğru hamle yaptı.

"Carmine-!"

Carmine dönüyor, Marcus'u boğazından yakalıyor, silahı kırık dişlerinin arasından geçiriyor-

Ve tetiği çeker.

Gözlerimi dikmiş, Marcus'un *buharlaştıran* kafasının görüntüsü beynime kazınırken, iki elimi çılgılığımın üzerine kenetleyerek dönüyorum.

Bir el benimkini tutuyor, yavaşça ağzımdan çekiyor. Bir kol bana dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

Carmine'ın kokusu etrafımı sarıyor, dudakları dudaklarımın tepesine dokunurken beni sabitliyor.

Başını.

"Hadi eve gidelim, küçük dansçı."

LYRA

ELLERİMİN TITREMESİ DURMUYOR.

Carmine şehir içinde araba kullanırken onları kucağıma bastırıyorum, sakın olmalarını istiyorum ama titremeler durmuyor.

Gözlerim ona kayıyor, siyah Lamborghini'nin direksiyonunda sert bir şekilde oturuyor, tamamen kontrol altında.

Bardan ayrıldığımızdan beri bana bir kez bile bakmadı.

Ama aniden, aceleyle olmasa da, eli kalçamın üzerinde durmak için kayıyor - ağır, sahiplenici, parmakları beni yerimde tutmaya ve ellerimin titremesini engellemeye yetecek kadar kıvrılmış.

Parmak eklemlerinde kan lekeleri var. Şimdi kurudu ama hala kokusunu alabiliyorum. Marcus Chen öldü. Carmine onu vurdu. Ve ben neredeyse hiç irkilmedim. Bu benim hakkımda ne söylüyor?

Dönüp pencereden dışarı bakıyorum, yanımdan geçip giden ışık çizgilerinde yansımam zar zor görünüyor.

Carmine'ın bacağımdaki tutuşu hiç gevşemedi. Sonunda Barone malikânesinin önüne geldiğimizde, beni bırakmasını bekliyorum. Ama bırakmıyor, hemen değil.

Motor durup sessizleşiyor ve biz arabanın sessizliğinde oturuyoruz, şehir her zamanki kaosuyla etrafımızda.

Sonunda tek kelime etmeden arabadan iniyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Ben de aynısını yapmaya çalışıyorum ama aramızda eksik bir bağlantı var.

Beynim ve kaslarım, sanki bedenim az önce olanlardan sonra kapıyı açıp hayatıma devam etmek için dışarı adım atma mesajını alamıyormuş gibi.

Sonra aniden kapım açılıyor. Gece havası içeri doldu. Ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Carmine beni taşıyor.

İtiraz etmedim.

Karşı
koymadım.

Sadece izin verdim.

Kolları güçlü ve rahatlatıcı, biri dizlerimi kavıyor, diğeri sırtımda. Yanağım onun kanlı takım elbise ceketine bastırılıyor ama beni adamlarının yanından geçirip evin içine taşıırken geri çekilmiyorum.

Tek kelime etmeden beni büyük merdivenden yukarı çıkardı. Yavaşça, dikkatlice adım atıyor, az önce olanların ağırlığının çökmesine izin veriyor.

Beni misafir odasına götürmesini bekliyorum. Ama götürmedi.

Uyuduğum odanın önünden geçiyor ve -göğsüm sıkışıyor- *kendi* odasının kapısını açana kadar yürümeye devam ediyor.

Kapıyı itip içeri girdiğinde, her şeyin ağırlığı üzerime çöküyor ve ben parçalanmaya başlıyorum. Nefesim titriyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, adrenalinin etkisi aniden geçiyor. Bedenim gevşiyor, yorgunluk kemiklerimin iliklerine kadar işliyor.

Carmine beni ayağa kaldırıyor, ama kendimi tutamıyorum; bir anda katlanmaya ve çökmeye başlıyorum. Düşmeden önce tutuşu sıkılaşıyor ve beni yakalıyor.

Beni yatağına götürüp kenarına oturturken elleri neredeyse cezalandırırçasına kollarımı kavıyor.

"Sana takıntılı olduğumu biliyordum ama bu kadar kötü olduğumu bilmiyordum." Sesi sessiz ama tehlikeli, her kelimesinde zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke var. "Senin adını söylemeye başladığı anda onu öldürmeliydim."

Sertçe yutkunuyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. Ama o bırakmıyor. Parmakları sıkılaşıyor, beni ona bakmaya zorluyor, tutuşu inatçı.

Neredeyse söylemek bile istemiyorum. Ama söylüyorum.

"İlk kez gelip beni böyle bulmuyor," diye fısıldıyorum.

Carmine donup kalıyor.

"Ne zaman?" Sesi keskin, içinde ne olduğunu çıkaramadığım başka bir şey var.

Nefes almaya devam etmek için kendimi zorluyorum. "Birkaç kez. Bazen sadece o, benden 'hikâyeyi' almaya çalışıyordu. Bazen de onun çılgın takipçileriydi." Kalın kalın yutkunuyorum. "Ben... Ben-oldu-."

Artık *vardı*. Geçmiş zaman, çünkü Marcus'un kafasının o batakhane buharlaştığını hâlâ görebiliyorum.

"Ona karşı bir yasaklama emrim vardı. Belli ki hiçbir anlamı yokmuş," diye acı acı mırıldanıyorum.

Aramızdaki hava kararıyor.

"Neden bana söylemedin?" Sesi sessiz ama nedense bir bağırıştan daha yüksekmiş gibi geliyor.

Acı bir kahkaha atıyorum. "Bu bir şeyi değiştirir miydi?"

Carmine'in tutuşu sıkılaşıyor, çenesi bükülüyor, gözleri karanlık ve acımasız. "Sen benim karımsın. Seninle ilgili *her şey* benim için önemli."

Kelimeler ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Ardından gelen sessizlik kalın, boğucu ve ben daha fazla dayanamayana kadar aramızda uzanıyor.

...Ve sonra, kelimeler döküldü içimden. *Yıllarca*.

Ona sürekli tacizi anlattım. Babamın ne yaptığını biliyor olmam gerektiğini söyleyerek beni suç ortağı ilan eden çılgın komplo teorisyenlerini.

Beni suçlayan kurbanların aileleri, bana baktıklarında kızlarını çalan bir canavar görüyorlar.

Babamın son kurbanı Sophia Ferguson'un -kapının aralık bırakıldığı gün gördüğüm kızın- evden çılgık atarak kaçtığım *için* öldürölüp öldürölmediğini tartışan "özel haber sunumları".

Ona fısıltılardan kaçmak için kendimi nasıl dansa attığımı anlattım. Gözlerden. Tüm bunların ağırlığını.

Sonra da ona içimi kemiren şüpheyi anlatıyorum.

"Ya haklılarsa?" Sesim titriyor. "Ya bilmem gerekiyorsa? Ya-"

Carmine beni yakaladı.

Nazikçe değil. Dikkatlice değil. Şiddetle.

"Sen mükemmelsin," diye homurdanıyor.

Sonra dudakları dudaklarıma çarpıyor, sahiplenici bir sıcaklıkla, sanki kendini tenime damgalamaya, kanıma akıtmaya çalışıyor.

Ona karşı koymuyorum. Karşı koymak istemiyorum.

Çünkü bu artık ne bir muharebe, ne bir savaş, ne de bir hakimiyet mücadelesi. Bu bir teslimiyet.

Beni zayıflatan ya da kıran türden değil. Bağlayan türden.

Elleri yüzümü kavıyor, başparmakları çeneme bastırıyor ve başımı geriye doğru eğip dişlerini alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

"Her santimin bana ait," diye hırıldayarak konuşuyor. "Başka hiç kimse sana dokunamayacak ya da sana sahip olamayacak."

İçimden bir ürperti geçiyor. Bu korku değil. İstek. Günlerdir... haftalardır... belki de onunla ilk tanıştığım andan beri biriken bir açlık.

Elleri aşağı kayarak belimi kavramadan önce parmakları kapüşonumu başımın üzerinden çekiyor. "Sen bunun için yaratılmışsın. *Benim* için yaratılmışsın."

Taytımın ve tek parça streç giysimin üzerine giydiğim eşofman altımı da Carmine kabaca çekip indiriyor.

Sonra geri çekiliyor, karanlık gözleri beni yutuyor, vücuduma gerilmiş ince kumaşı ve her düzensiz nefes alışımında göğsümün yükselip alçalmasını inceliyor.

Parmakları mayomun askılarını takip ediyor, sonra onlara takılıp omuzlarımdan çekip çıkarıyor.

Bedenimden aşağıya ve göğüslerimin üzerinden sıyrıyor. Bakışlarının sıcaklığı beni yakmadan önce serin hava tenimi öpüyor.

Mayoyu aşağı doğru kaydırarak beni santim santim ortaya çıkarıyor, tenim daha fazla o r t a y a çıktıkça nefesi kesiliyor. Nabzım beklentiyle çarpıyor, ama o

acele etmez.

"*Mükemmel*," diye homurdanıyor.

Ağzı göğüslerimden birini bulup açgözlülükle yalayıp yuttuğunda inliyorum. Dişleri hassas meme ucuma battığında keskin bir çığlık atıyorum, vücudumda acı ve zevkin tutuklayıcı bir karışımını gönderiyor.

Carmine mayomu ve taytımı aşağı itiyor, zonklayan meme ucumdan çekip önümde dizlerinin üzerine çökmeden önce kalçalarımın üzerine itiyor.

Elleri belimin, kalçalarımın, uyluklarımın üzerinde kayıyor, kavıyor, sahipleniyor. Sonra mayo ve taytı birlikte, santim santim aşağı çekiyor, parmak uçları yeni açığa çıkan her yerimi okşuyor.

Ayak bileklerime kadar getirip çıkarmasını izlerken nefesim kesiliyor. Parmaklarım omuzlarını kavıyor, dengem bozuluyor.

Carmine'ın gözleri benimkilere kayıyor. Sonra eğiliyor, ağzı kalçalarımın arasına iniyor.

Sertleşiyorum, ellerim omuzlarında. "Bekle, düş almadım." Evet. Sanki

Carmine'ı durdurmak mümkünmüş gibi.

Duraklıyor ama uzaklaşmıyor. Bakışlarını kaldırıyor, delici mavi gözleri benimkilere kilitleniyor, parmakları sahiplenici bir şekilde kalçalarımın gömülüyor. Amıma daha da yaklaştığında nefesim kesiliyor.

"Sana daha önce de söyledim, sen mükemmelsin." Sesi emredici. "Benimle çelişmek istemezsin."

Hay sikeyim. Beni.

Söyleme şekli. Kesinlik. Sahipleniciliği.

İçimden bir titreme geçiyor, nefesim kesiliyor ve tüm mücadelem tükeniyor.

Dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "Ben de öyle

düşünmüştüm." Sonra tekrar eğiliyor.

Ağzı amıma bastırırken göğsümden alçak bir inilti kopuyor. Kalçalarımı kavrarken bir hayvan gibi içime doğru hırlıyor -kelimenin tam anlamıyla hırlıyor-

sıkılaşıyor. Islak dili dudaklarımın arasından yılan gibi geçip beni açtığında ve derine ittiğinde gözlerim geri **y u v a r l a n ı y o r** .

"*Carmine...*"

Dili dudaklarımın arasından geçerek şişmiş klitorisimin üzerinde geziniyor. Yüksek sesle inliyorum, bacaklarım titrerken ellerim saçlarına kayıyor.

"Ellerini saçlarımda gezdirmeye devam et bebeğim. Sanki hiç durmamı istemiyormuşsun gibi."

Dudakları klitorisimin etrafında kenetleniyor ve dilini klitorisimin etrafında döndürerek sertçe emerken boğazımdan boğuk bir zevk çılgılığı kopuyor. Vücudum sarkıyor, kalçalarım utanmadan ağzına ve diline doğru bastırıyor, o ise dünyamı ters yüz ediyor.

"Şu haline bak," diye inliyor. "Titriyorsun, damlıyorsun, açgözlü küçük bir sürtük gibi *muhtaçsın*."

Ağzı amımdan uzaklaşıyor. Birdenbire beni geriye doğru itip devirdiğinde nefes nefese kalıyorum. Bir iniltiyle yatağa çarpıyorum, sonra beni aşağı itiyor ve bacaklarımı kabaca açıyor. Carmine ellerimi tutup kalçalarımın arkasına yerleştiriyor.

"Ellerini buraya koy, küçük dansçı," diye homurdandı. "İyi bir kız ol ve kendini benim için aç. *Bana ait olanı göster*."

Ağzı tekrar bacaklarımın arasına dalıyor. Dudaklarını klitorisimin etrafına sarıp dilini şişmiş tomurcuğun üzerinde gezdirirken gözlerim geri dönüyor. İki parmağı içime giriyor, derinlere kıvrılıyor ve sırtımı yataktan kaldıracak şekilde içimde bir yere doğru okşuyor.

Nefes alamıyorum.

Düşünemiyorum. Sadece

hissediyorum.

Dili acımasız, parmakları içimde mükemmel bir şekilde kıvrılıyor. Sıkıca kavıyorum

Kalçalarımı sıkıca kavıyor, beni tam istediği yerde tutuyor.

Diğer eli kıkırmı kavrarken, parmakları etime sahiplenici bir şekilde girip onu morartırken, kırık ve çaresizce inliyorum.

"Benim için gel, küçük dansçı," diye amcığımı törpülüyor. "Hemen şimdi boşalmanı hissetmeme izin ver."

Eğiliyorum, vücudum aynı anda zevkin peşinden koşuyor.

"İşte bu... Ver onu bana... Geri durma... Her damlasını ver bana..."

Sesi damarlarımda yılan gibi dolaşırken karanlık bir hipnotizmaya dönüşüyor ve zevk sarmalını daha da sıkılaştırıyor.

"Çok hassas. Mükemmel. Şu haline bak bebeğim, benim için *harap* olmuşsun."

Haykırıyorum, ellerim kalçalarımı öyle sert kavırıyor ki yemin ederim kan çekeceğim.

"Benden başka kimse için gelmiyorsun. Söyle."

Hıçkırarak ağlıyorum, zar zor düşünebiliyorum.

"Söyle Lyra."

"Sadece senin için," diye soluyorum, tam sınırdan. Ve sonra, *paramparça* oluyorum.

Zevk içimde kükrüyor, beni altına çekiyor, beni sıcaklıkta, ateşte, Carmine'da boğuyor.

Adını haykırarak kıvraniyorum. Durmuyor: Kavrayışı sıkılaşıyor, beni orada tutuyor, her şeyi hissetmeme izin veriyor.

"Aferin kızıma."

Hâlâ aşağı iniyorum, titriyorum, nefesim düzensiz, ama Carmine kendime gelmem için zaman vermiyor. Ayağa kalkıp siyah gömleğini silkerek kaslarını, gücünü ve hassasiyetini ortaya çıkarırken onu sersemlemiş bir halde izliyorum. Sanki her santimi yıkım için yontulmuş ve ham vahşetten yontulmuş gibi. Geniş göğsü, yontulmuş karın kasları, kalçalarının V çizgileri. Damarlarla dolu ön kolları, kemerini yavaş ve kasıtlı bir şekilde serbest bırakırken esniyor.

Lanet olsun.

Kalçalarım birbirine kenetlenirken içimde karanlık ve tehlikeli bir şey kıvrılıyor.

Adam ölümcül.

Hareket etme şekli, vücudunun hükmetmek ve yok etmek için inşa edilmiş olması.

Bana ne yapacağını çok iyi biliyor.

Üzerimde sürünürken gözlerinde vahşilik parlıyor, ağırlığı beni bastırıyor. Vahşi bir hayvan gibi hareket ediyor, beni altına hapsediyor, elleri bileklerimi kavıyor, kalçaları uyluklarımı ayırırken onları yatağa sabitliyor.

Kokusu beni sarıyor, nefesi boynuma değiyor.

Parmakları ensemdaki saçlarıma dolanıyor, sahiplenici ve talepkâr. Diğer eliyle çenemi sertçe kavrarırken iki parmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve sonra ağzımın içine sokuyor.

"Tadına bak. Benim için ne kadar pisleştığının tadına bak. İyi bir kız gibi dölleri parmaklarımdan yala."

İnliyorum, dudaklarım izinsiz giren parmakların etrafını sararken gözlerim ona kilitleniyor. Onları emiyorum, dilimin üzerinde okşadığında kendimi tadıyorum. Serbest kalıyorlar ve aniden ağzı benimkine çarpıyor, şiddetli, acımasız. Dilinde kendimden daha fazla tatmama izin veriyor, pis, damgalayıcı bir iddia, bana kim olduğumu hatırlatıyor.

Kocaman, şişmiş sikinin dudaklarımı sürükleyerek onları birbirinden ayırdığını hissettiğimde içimdeki sıcaklık zonkluyor. Kendini açıklığıma odaklıyor, kalın boyutu nefesimi kesiyor.

Eli hareket ediyor, kalçamı kavıyor ve sikini bana doğru sürüklüyor. Teni sıcak, kasları gergin, o kadar mükemmel esniyor ve sürtünüyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

"Benim için çok *dağınıksın*," diye mırıldanıyor, dudaklarını boğazımda gezdiriyor. "Çok açgözlüsün. Kendine bir bak bebeğim, sırılsıklam ve çaresizsin. Buna ihtiyacın var, değil mi?"

Başımı sallıyorum, kelimeler bulamıyorum, tırnaklarım omuzlarına

batıyor. Alçak sesle ve bilerek kıkırdıyor. "Çok iyi bir kızsın."

Sonra içeri kayıyor.

Haykırıyorum, ellerim saçlarını yumrukluyor, bedenim geriliyor, *alıyor*.

Durmuyor, yavaşlamıyor. Bana çarpıyor, kavraması affetmiyor, acımasız... mükemmel.

"Al şunu," diye homurdanıyor, nefesi kulağıma değıyor. "Bu kalın sikin her santimini al bebeğim. Bu *benim* amım. Sadece ve sadece bana ait." İçime daha sert girerken haykırıyorum, o kadar derine sürtünüyor ki gözlerim geri dönüyor.

"Bu senin için de geçerli, küçük dansçı," diye inliyor, daha sert itiyor. "Bu amcığa dokunmak mı istiyorsun? Ağgözlü küçük klitorisini ovmak ve kendini boşaltmak ister misin?"

Carmine içime daha sert giriyor, ben üzerine damlarken kocaman siki beni sınırlarıma kadar geriyor.

"O zaman önce dizlerinin üzerine çöküp benden izin alman gerekecek," diye hırılıyor. "Çünkü burası artık benim amım. Senin değıl. *Benim amım*. Şimdi bana *amımın* sikime ne kadar ihtiyacı olduğunu göster."

Güzel. Lanet olsun. *Tanrım*.

Bedenim boyun eğiyor, onu daha da derinlere buyur ediyor ve iniltisi saf, vahşi bir sahiplenme. Kalçalarımı kavıyor, onları daha da açıyor, karanlık, doymak bilmez bir açlıkla birleştığımız yeri izliyor.

"Kendine bir bak, bebeğim. Beni sanki bunun için yaratılmışsın gibi alıyorsun."

Utanmadan inliyorum, başımı yastıklara yaslıyorum. Ama parmakları boğazımı sarıyor, çenemi aşağı eğiyor ve bakışlarımı onunkilere çevirmeye zorluyor.

"Uh-uh," diye homurdanıyor. "Gözler üzerimde."

Titriyorum, hazzın bulanıklığında ona gözlerimi kırpıştırıyorum. Keskin mavi gözleri çok karanlık, gece yarısı ve kötölük gibi. Engelsiz, her şeyi tüketen.

Elleri esniyor, parmakları çeneme bastırıyor. "İşte bu, bebeğim. Benden asla saklanma."

Daha derine, daha sert itiyor, boğazımdan bir inleme çığılığı daha koparıyor. "İşte benim iyi kızım," diye homurdanıyor. "Çok mükemmel."

Elleri kalçalarımı tutuyor, beni ona doğru sürüklüyor, bedenimi tam istediğı gibi kullanıyor.

"Bana kime ait olduğunu söyle," diyor.

Cevap veremiyorum. Onun sikini almaktan başka bir şey yapamıyorum.

Eli aramızda hareket ediyor, okşuyor, alay ediyor, klitorisimi yuvarlayıp çimdiklerken beni daha yükseğe itiyor.

"Söyle," diye homurdanıyor. "Söyle, yoksa boşalmana izin vermem." Hıçkırıyorum, zaten parçalanıyorum.

"*Senin*," diye nefes nefese kaldım. "*Senin!*"

İniltisi saf bir zaferdi.

Ağzını benimkine yapıştırıyor, her çılgılığımı, her nefesimi, her bir parçamı yutuyor.

"O kadar mükemmel ki bebeğim. Sen benim sikim için *yaratılmışsın*. Seni Louvre Müzesi'nin duvarına yaslayıp lanet olası bir başyapıt gibi sikmek istiyorum."

Kelimeler içimi parçalıyor, ısı alçak ve derinlerde toplanıyor, vücudum onun ellerinde çözülüyor.

Sonra paramparça oluyorum.

Zevk içimde patlıyor, şiddetle her şeyi tüketiyor, uzuvlarımı, omurgamı, nefesimi parçalıyor. Ona karşı sarsılıyorum, vücudum kamburlaşıyor, parmaklarım sırtını tırmalıyor, sürükleniyor, umutsuzca tutunmaya çalışıyorum, içimde serbest bıraktığı fırtınaya kendimi demirlemeye çalışıyorum.

Carmine durmuyor.

Serbest kalmanın sisine sürüklenmeme izin vermiyor, ondan uzaklaşmama izin vermiyor.

Hırlıyor, eli saçlarımda, beni tam burada, onun altında tutuyor, kendi doruk noktamın yıkımına hapsolmuş durumda.

"İşte bu, bebeğim. Benim iyi kızım gibi al."

Kalçaları daha sert, daha kaba sallanıyor, beni tam sınırda tutuyor, zevk ve daha derin, daha karanlık bir şey arasında dengeleniyor.

Dişleri çeneme, boğazıma sürtünüyor. Sonra ısıyor.

Sertçe.

Dişleri boynuma batıyor, keskin ve acımasız, derim baskı altında kırılıyor. Yeni bir sıcaklık dalgası içime çarparken dudaklarımdan boğuk bir çığlık kopuyor, acı ve zevk birbirine karışıyor, birbirini besliyor, beni sersemletiyor, ağırlıksız hale getiriyor.

Tenime karşı inliyor, dili işaretin üzerinde geziniyor, onu yatıştırıyor, sonra tekrar ısıtıyor, sanki kendine engel olamıyor, beni daha derinden işaretlemesi gerekiyor.

"Benim," diye hırlıyor. Sesi saf vahşilikte. "Sonsuza kadar benimsin. Başka *kimse* bunu alamaz. Başka *kimse* sana dokunamaz."

Çılgınca başımı sallıyorum, beni etten öte bir şekilde damgalamasına izin vermekten başka bir şey yapamıyorum.

Elleri kalçalarımı ve uyluklarımı kavıyor, parmakları sertçe giriyor, morartıyor, pervasız bir güçle içime girerken beni yerimde tutuyor.

"Benim için çok açgözlüsün bebeğim. Bunu seviyorsun. *Doldurulmayı* seviyorsun. Şu haline bak, her santimimi alıyorsun."

Sözleri beni daha da derine sürüklüyor, titrememe, inlememe ve yalvarmama neden oluyor.

Zaten hamım ve ağrıyorum, ama sonra kısıtlamasının kırıldığını hissediyorum, gitmesine izin verdiği anı hissediyorum, ihtiyacına teslim oluyor ve onu tamamen yutmasına izin veriyor.

Hamleleri çılgınca, vahşi bir hal alıyor, nefesi terden sıırılsıklam olmuş tenimde ısıyor. Hıçkırıyorum, bacaklarım onun demir pençesi altında titriyor, ellerim saçlarına dolanıyor, tırnaklarım kafa derisini kazıyor.

Boğazından düzensiz bir hırıltı çıkıyor, vücudu geriliyor, her kası esniyor, kalçaları son bir kez daha çarpıyor, kendini içime öyle derin gömüyor ki yemin ederim ruhuma dokunduğunu hissediyorum.

İniltisi, döllerini içime akarken harap oluyor ve yok oluyor, sıcaklık derinlere yayılıyor, beni içten dışa sahipleniyor.

Orada öylece duruyor, alnı alnıma değiyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor, elleri hâlâ bedenime sımsıkı sarılmış, sanki hiç bırakmayacakmış gibi.

Belki de istemiyordumdur.

CARMINE

O HALA BURADA.

Bu beni kızdırmalı. Daha önce hiçbir kadın geceyi yatağında geçirmemişti.

Doğruyu söylemek gerekirse, yatağında *hiç kadın* olmadı.

Sabah olduğunda Lyra'nın varlığı hayatım üzerindeki kontrolümde bir sarsıntıya neden olmalı ve içimdeki canavarı bir iblise dönüştürmeliydi.

Şoktan da öte, yapmıyor.

Onun burada olması hoşuma gidiyor. Onu uyurken izlemeyi seviyorum. Aslında, karımı uyurken izlemek benim en yeni saplantım olabilir.

Yanımda kıvrılırken gözlerim çıplak vücudunda geziniyor, güneş ışığı teninde oynuyor. Dün gece orada bıraktığım izlerin üzerinde, bir zamanlar tertemiz olan bir sayfadaki mürekkep gibi.

Kalçalarında çiçek açan parmak izleri, boğazındaki ısırık izleri, kaburgalarını lekeleyen kavramamın gölgeleri. Siyah ve mavi bir şaheser.

Benimle kaplı. Ama çarşafla örtülü *değil*. Uyandığım anda onu çıkardım. Evet, yeni favori eğlencem onu uyurken izlemek olabilir. Ama ben bu manzarayı *engelsiz* seyretmeyi tercih ediyorum.

Bakışlarım kapalı gözlerinde, uyurken dudaklarını hafifçe büzüştürüşünde takılı kalıyor. Gözlerimi aşağıya, vücudunun üzerine, meme uçlarının gergin pembe noktalarına, yıllarca dans etmekten tonlanmış atletik vücuduna çekiyorum.

Nasırlı ayak parmakları. Güçlü bacakları.

...Pembe amcığının parıltısını yakaladığımda ne hayal ettiğini merak ediyorum.

Ben olsam iyi olur.

Uzanıyorum ve parmak ucumu yarığından yukarı sürüklüyorum. Uykusunda sessizce mırıldanıyor, yer değiştiriyor.

Bacaklarını biraz daha açıyor.

Açgözlü kız.

Parmağımı içine sokuyorum, yavaşça girip çıkıyorum. Onu uyandırmak istemiyorum ama sabah onun tadına bakmak istiyorum. Parmağımı geri çekip dudaklarımı etrafına doladığımda tam olarak aldığım şey bu.

Çok lezzetli.

Tekrar ona uzanıyorum, parmağımı ıslak amına sokuyorum ve yalayıp temizlemeden önce tekrar parlayan uyarılmasıyla kaplıyorum ve yastıklara geri batıyorum.

Tatmin olmuş

hissetmeliyim. Ama

hissetmiyorum.

Elimi kaldırıp parmaklarımı esnetiyorum. Parmak eklemlerim dün gecedен, yumruklarımın altındaki tatmin edici kemik çıtırtılarından, bedenimin şiddeti eski bir dost gibi karşılamasından dolayı ham.

Marcus Chen'e yaptığım şeyden sonra huzur içinde olmalıydım. Onun varlığını dünyadan sildikten sonra. Bunun yerine, *daha fazlasını* istiyorum. Daha fazla intikam. Daha fazla şiddet.

Sadece aileme karşı böyle hissediyorum. Bu hep böyleydi. Benim kanım benim kanım. Çemberim küçük, kırılmaz. Öfkem ve aşırı korumacılığım onlar içindir, başka kimse için değil.

O zaman neden onunla birlikte hissediyorum?

Şimdiye kadar tüm hayatımı yaşama şeklim bir gösterge ise, onunla işim bitmiş olmalı. Ben böyle çalışıyorum: Alırım, kullanırım, çeker giderim.

Ama o hâlâ burada. Ve onu başka bir yerde -başka birinin ellerinde ya da yatağında- düşünmek omurgamdan aşağıya çirkinlik yayıyor.

Yer değiştiriyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, yavaşça nefes veriyorum. Kontrol tanıdık geliyor. Ama onu elimde tutma, koruma ve bana zarar verebilecek her şeyi yok etme ihtiyacı.

Hatta ona yanlış bakıyor. Bu yeni bir şey.

Yeni, doyumsuz ve lanet olası *vahşi*.

Zihnimde ona yönelik tehditleri sıralamaya başladım.

Marcus gitti. Güzel. Siktir et onu. Grigori Popov da tarih oldu, Lyra'nın Arkadi'nin yerine ödemesini istediği saçma borcu tahsil etmek için gönderdiği iki orospu çocuğu da.

Arkadi'nin kurbanlarının daha... ateşli... aile üyeleri var, Lyra araya girmeden önce dün gece benim de öldürmek üzere olduğum piç gibi. Marcus'un tıklama tuzağı "blog "unu ve aptalca podcast'ini takip eden diğer komplo teorisyeni deliler.

Sahte idolleri olan liderlerinin kafası Alphabet City'deki bir barın üzerinde parçalanmış olsa da hala varlar.

Bir de Kir Nikolayev var. Bu tehdidin benimle ya da Kara Mahkeme'yle daha çok ilgisi olabilir. Ama şu anki ruh halimle, o Rus pislüğünü Lyra'ya karşı algılanan diğer potansiyel tehditlerle aynı kefeye koyuyorum.

Parmaklarım yine esniyor.

Omurgamdan yukarı doğru süründüğünü hissediyorum: Lyra'ya dokunmayı düşünmeye bile fırsat bulamadan her birini tek tek silme dürtüsü.

Lyra yanımda kıpırdanıyor, dudakları yumuşak bir iç çekişle aralanıyor. Kendimi rahatlamaya zorluyorum.

Onu korumak için bu kadar şiddetli bir ihtiyaç hissetmemeliyim. Bu benim doğamda yok. İstedığimi alıyorum ama *saklamıyorum*.

Ve yine de...

Uzanıyorum, parmaklarım kalçasının kıvrımını sıyrıyor, bıraktığım çürüklerin izini sürüyor. Bana ait olduğunun kanıtı.

Tekrar yer değiştiriyor, daha da yaklaşıyor, nefesi göğsümde geziniyor. Boğazımda alçak bir hırıltı gümbürdüyor.

Benimki.

Uzun bir süre onu izliyorum, içimde bir savaş sürüyor. Bunun olmasına izin mi vereyim? Yoksa istemediğim bir şeye dönüşmeden önce kökünü mü kazıyayım?

Anladın mı?

Bu hissi içime alıp kabul edersem, bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Lyra'nın artık sadece bir varlık değil, bir zayıflık olduğu anlamına geliyor.

Ve benim zayıflıklarım yok. En azından şimdiye kadar yoktu.

* * *

SANTINO masamın karşısındaki sandalyeye tereddüt etmeden ya da saygıyla oturdu. Sadece pürüzsüz, telaşsız bir güven, sanki onlarca yıldır aynı yerde oturuyormuş gibi.

Dürüst olmak gerekirse, öyle.

Bir bacağını diğerinin üzerine atıyor, üç düğmeli takım elbise ceketinin manşetlerini düzeltiyor ve bana her zamanki sakın, ağırbaşlı bakışını atıyor.

Elinde dumanı tüten bir makineli tüfek, arkasında bir yığın ceset, cebinden bir tuğla kokain çıksa ve New York Polis Departmanı'nın komiseri kelepçeleri çoktan çıkarmış olsa yine aynı şekilde sakın görünürdü.

Santino, benim hayatta olduğumdan daha uzun süredir ailemle birlikte, anlaşmaların bir el sıkışma ya da bir kurşunla mühürlendiği ve sadakatin konuşmadan önce *toprağa* girmek anlamına geldiği farklı bir çağdan eski bir okul *danışmanı*.

Bu onu bir kalıntı haline getirebilir, ama temassız olduğu anlamına gelmez. Bu kadar uzun süre hayatta kaldı çünkü onu hafife alan tüm adamlardan daha zeki.

Ayrıca, sakın tavrına ve şık takım elbiselerine rağmen, girdiği her odadaki en sert heriftir. Şimdi bile, yetmişli yaşlarında.

Parmak eklemlerindeki yara izleri bu hikayeyi oldukça net anlatıyor.

Çocukken onun ellerine hayranlıkla bakardım - bir adamın yüzünde kırıktan sonra yanlış iyileşen çarpık parmak eklemine. Hatırlıyorum.

Bir keresinde ona hala acıyıp acımadığını sormuştum. Güldü ve dedi ki, *Carmy, acı sadece hala savaşta olduğunun kanıtıdır.*

Giydiği takım elbiseye hayranlıkla bakmak için kendime bir an izin veriyorum. Santino her zaman 1962'de Sands'de sahneden inmiş gibi giyinir. Frank Sinatra'nın yeniden vücut bulmuş hali, ceketinin içinde kelebek bıçağı ve kolunda silahı var. Babamın onu dinlemesinin nedeninin yarısının bu olduğundan hep şüphelenmişimdir.

Diğer yarısı ise Santino'nun bu oyunu herkesten daha iyi anlaması ve bu aileye olan sadakatının mutlak olması.

"Bugün benim için neyin var, Santino?"

Bir eliyle yakasını düzeltiyor, kol düğmeleri loş ışıktaki parlıyor. "Bölgemizde Rus hareketliliği olduğu söyleniyor. Henüz bir saldırı değil. Ama test ediyorlar. Hissediyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Nikolayev Bratva değil-"

Başını sallayarak homurdanıyor. "Kir bu kadar açık olmazdı. Hayır, bu saldırılar Ivanov ailesinden geliyor. Ancak Peter Ivanov'un kuzeni Matvey Kazurov-"

"Kir'in en iyi *avtoritelerinden* biri," diye bitiriyorum, bakışlarım kararıyor. "Yani ya Kir biraz dikkatsizleşiyor ya da artık incelik umurunda değil." Parmaklarımı masanın kenarına vuruyorum. "Nasıl karşılık vereceğimiz konusunda ne düşünüyorsun?"

Santino başını öne eğer. "Düşünüyordum da, bazı... *adı anılmayan çevrelerde* etkili Rus arkadaşların olabilir de olmayabilir de..." Boğazını nazikçe temizliyor. "Belki onlarla bir konuşma yapabilirsiniz."

Oda sessizliğe gömüldü. Parmaklarım hareket etmiyor.

Etkili Rus arkadaşlar. Adı

anılmayan çevreler.

Bratva bağlantılı birkaç Rusla sosyalleştiğim tam olarak bir devlet sırrı değil: Örneğin Roman Nikitin, Bane Antonov, Laz Kislev, Mikhail Javanović.

Ama bunu söyleme şekli beni durduruyor.

Santino'nun en azından benim bazı gece faaliyetlerim hakkında bir fikri varmış gibi görünüyor.

Bir yeraltı katedrali, bir av köpeği maskesi ve suçlularla savaşmayı içeren faaliyetler... ya da onları bir labirentte kovalamayı.

Bir bok demiyorum. Sadece kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana doğrudan sormak istediğin bir şey var mı Santino?"

Tereddüt etmeden bakışlarımı karşılıyor. Sonra küçük, bilmiş bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Hayatımı çoğunun göremediğini görmeyi öğrenerek geçirdim Carmine. Ve çoğunun sakladığını." Sesi sessiz ve sakin. "Bu konuşmayı daha fazla sürdürmemize gerek olduğunu sanmıyorum, sence de öyle değil mi?"

Santino bile hafifçe tedirgin görünene kadar saniyelerin geçmesine izin vererek bakışlarını tutuyorum.

Sonra başımı bir kez sallıyorum.

"Hayır Santino, sanırım her şeyi konuştuk."

Çenesini eğiyor, ayağa kalkıyor, ceketinin düğmelerini ilikliyor ve parmaklarını masaya iki kez vuruyor. "Sadece düşünmek için yiyecek." Sonra her zamanki gibi yumuşak bir tavırla dönüp dışarı çıkıyor, kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor.

Bir an hareketsiz kalıp düşüncelere dalıyorum.

Görünüşe göre Kara Saray düşündüğümüz kadar görünmez değil. Ve er ya da geç, birisi maskeyi geri çekmeye çalışmak gibi bir hata yapacak.

Hâlâ bunları düşünürken kapı çalınıyor ve üç kaptanım planladığımız toplantı için içeri giriyor. İçeri girdiler, yerlerini aldılar ve iş, anlaşmazlıklar, finansal durumlarla ilgili güncellemelere başladılar.

Dinliyor olmalıydım ama aklım başka yerdeydi.

Onda.

Yer değiştiriyorum, cebimden telefonumu çıkarıyorum ve gizlice güvenlik beslemeleri. İşte orada.

Anında kanım biraz daha ısınıyor, sikim seğiriyor ve pantolonumun içinde kalınlaşıyor.

Lyra çıplak bir şekilde yatak odasında ilerliyor, teni dün gecenin kanıtlarıyla kaplı. Çürüklerim. Parmak izlerim. Benim lanet *iddiam*.

Odayı geçmesini izliyorum, vücudu sabah ışığında acıtıcı bir şekilde yumuşak. Ebeveyn banyosunda kayboluyor ve kameraları değiştiriyorum, ekranı pratik bir kolaylıkla kaydırıyorum.

Görüntü değişiyor.

Suyu açıyor, buhar hemen kıvrılıyor. Aynanın karşısına geçip göğüslerindeki ve boynundaki morlukları inceliyor. Bacaklarının arasına uzanıyor, iç uyluğunda bıraktığım izleri kontrol ediyor, muhtemelen dün gece sikimin onu teslimiyete zorladığı yerden lezzetli bir acı hissediyor.

Banyoya girmeden önce saçlarını toplayıp başının üstüne yığıyor. Su etrafını sarıyor, onu santim santim yutuyor, köpükler üzerine kapanıyor ve görmek istediğim şeyi gizliyor.

Artık adamlarımın seslerini zar zor duyuyorum. Tek gördüğüm o.

Kendini tamamen suya bıraktığında yüzü hafifçe geriliyor. Kızgın.

Benden dolayı.

Parmaklarım telefonu sıkarken midemdeki sıcaklık artıyor. İzlemeyi bırakmalıyım. Odaklanmalıyım.

Ama
yapamı
yorum.

Odakla
namıyo
rum.

Bu dünyada hiçbir şey o banyodaki kadından daha önemli değil. Ve bunun böyle kalması için kimi öldürmem gerektiği umurumda değil.

* * *

Alphabet City'deki DIVE BAR amaşır suyu ve bayat viski gibi kokuyor.

Yeni boyanmış duvara, onarılmış sandalyeye ve dün gece Marcus Chen'in kafasının patlatıldığı yer olduğunu tahmin edemeyeceğiniz yerdeki yeni yıkanmış lekeye bakıyorum.

Mikey Lucarelli ve ekibi iş temizlik işine gelince tam bir *profesyonel*.

Bendenizle sıkı bir tokalaşma ve bir tomar para verdikten sonra beni Marcus'un başsız hayaletiyle baş başa bırakarak gittiler.

Daha yirmi dört saat önce Marcus'un beyninin yeniden dekore ettiği bar Johnny's'in sahipleri, onlarla daha önce konuştuğumda Barone ismine çok aşınaydılar. Onlar da diğer tarafa bakmaktan çok mutluydular, bu yüzden Marcus'u duvarlardan temizlemekten ve mekana yeni bir boya işi yapmaktan çok mutlu *oldum*.

Parmaklarımı nmdeki bardağın kenarında gezdiriyor, viskinin loş ışığı yakalamasını izliyorum.

n kapı açılıyor ve Nico içeri giriyor, omuzlarındaki soğuğu silkeledikten sonra yanımdaki tabureye oturuyor.

"Johnny's'e hoş geldiniz," diyorum. "Bu gece self servis yapıyoruz."

Kardeşim omuz silkiyor, barın üzerinden uzanıp bir bardak alıyor, sonra da barın üstünde duran şüpheli viski şişesini kapıyor. Kendine bir içki dolduruyor, bir yudum alıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Carry, artık ülkedeki en büyük İtalyan şirketlerinden birinin başında olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Bu notu aldığıma eminim, evet."

Bana bakıyor. "O zaman neden bu sidiği içiyorsun?"

"nk bu bok çukurunun en iyisi bu," diye homurdanıyorum. "şimdi, bir şeyin olduğunu söylemiştin?"

Kıkırdıyor, yine de ikisinden bir yudum daha alıyor. Sonra telefonunu barın üzerine koyuyor ve bir dizi fotoğraf getiriyor.

Vera'nın.

Lyra'nın annesini, Lyra'dan para istediği düğünden önceki çıldırışından beri takip ettiriyorum.

Ne diyebilirim ki? Profesyonel sülüklere güvenmem.

Nico, Vera'yı bir barda, televizyonda at yarışı izlerken gösteren fotoğrafları karıştırıyor.

Ne kadar şaşırtıcı.

Sonra daha ilginç bir şey ortaya çıkıyor. İçeri bir adam girer; temiz kesimli, ucuz ama iyi bakılmış bir takım elbise. Lyra'nın annesinin yanına oturuyor ve bir sonraki fotoğrafta annesi Lyra'ya bir flash disk uzatıyor.

Yavaşça nefes veriyorum.

"İçgüdülerin iyiydi," diye homurdanıyor Nico. "Bu bugün erken saatlerdeydi." Adamın flash belleği cebine soktuğu bir görüntü üzerinde duruyor. "Görünüşe göre karşılığında ona bir şey vermiş." Nico, adamın Vera'ya kalın bir zarf uzattığı bir sonraki fotoğrafa geçiyor. Evet, bu herhangi bir şey olabilir. Vera'nın *Vera* olması dışında, *bir sonraki* fotoğrafta Vera'nın zarfı açıp içindeki paraya göz atması ve adamın zarfı kaldırtmaya çalışması hiç de şaşırtıcı değil.

Ucuz takım elbiseli, temiz giyimli orospu çocuğuna zoom yapıyorum. Çenem geriliyor.

"Bu herifin Federal diye *bağırdığını* düşünen bir tek ben miyim?"

Nico arkasına yaslanıyor. "Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm. Ama Vera'yla buluştuktan sonra adamı takip ettirdim."

Ona bakıyorum, bekliyorum.

Nico bardağını kaldırıyor, bir yudum alıyor, yüzünü buruşturuyor, sonra bırakıyor. Tekrar telefona dokunuyor. "Bil bakalım sonra kiminle buluştu?"

Nico bir sonraki fotoğrafa geçiyor ve gözlerim kısılıyor.

Kir Nikolayev.

Sessiz barda burnumdan nefes veriyorum, omuzlarımı yuvarlıyorum, nabzımı sabit kalmaya zorluyorum. Ama bardağı sıkıca kavriyorum.

"Tesadüfleri sevmem," diye mırıldanıyorum.

"Ben de öyle," diyor Nico, beni izleyerek. "Ama bu lanet olası bir tesadüf değil."

Arkama yaslanıyorum, kadehimdeki rotgut'u döndürüyorum, nabzımı sakinleşmeye zorluyorum. "O sürücüde ne olduğunu bulmamız gerek."

"Zaten üzerinde çalışıyorum," diyor Nico. "Biz konuşurken bile adamım bu pisliğin izini sürüyor. Eğer Büro'dansa, bu geceye kadar öğrenmiş oluruz. Ama Büro'dan olduğundan şüpheliyim. Kır pek çok şey olabilir ama bir muhbir ya da FBI'a bakacak biri bile bunlardan biri değil."

Orada sessizce oturuyoruz, düşüncelerim her saniye daha da kararıyor. Vera gölgelerde hareket edebileceğini düşünmüş olabilir.

Ama karanlıkta oynamakla ilgili bir şey var.

Orada gizlenen canavarlar her zaman önce sizi görür.

LYRA

Terden sıırıslıkılam olmuş mayomu ıkırıyorum, serin hava aşırı ısınmış tenimi öperken i çekiyorum. Uzun bir gün daha.

Milena ve Naomi yanımıda, kendi prova sonrası rutinlerini gerekleştiryorlar. Bir süre stüdyoda kalıp sorunlu bir geçiş üzerinde alıştıım, bu yüzden ikisi de çoktan dş aldı. Milena kıyafetlerini giyiyor, Naomi ise dolaplara yaslanmış, tembel tembel su şişesinden yudumluyor.

"Ee." Milena çantasını omuzlayıp bana sert bir bakış attı. "Bir ğrenci olarak hayat nasıl *Barone*?"

Naomi homurdanıyor. "Evet, onunla yaşamak nasıl bir şey?"

Sözlerinin arkasında bir sempati notası var, sanki onlara perişan olduğumu, hiç istemediğim bir hayatın ağırlığı altında boğulduğumu, seçmediğim bir adama bağlı olduğumu söylememi bekliyorlarmış gibi.

Bunun yerine...

Gülümsüyorum. Utangaa. Daha da kötüsü, kızarıyorum.

Naomi'nin su şişesi havada duruyor, ağızı açık, bir yudum almaya hazır. Milena yavaşça dönüyor, kazağı yarı açık.

"*Olamaz*." Milena üstünü kıvırarak yaklaşıyor. "Az nce *Kızarmak* mı?"

Naomi'nin gözleri gizli bir şifreyi çözmeye çalışır gibi yüzümü tarıyor. "Aman Tanrım," diyor sessizce.

Milena yavaşça nefes veriyor, belli ki hayat hakkında bildiğini s a n d ı ğ ı her şeyi yeniden değerlendiriyor. "şey... *huh*."

Gözlerimi deviriyorum.

"Cidden ama..." Milena kaşlarını çatıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Evet."

"*Carmine* ile..." Naomi yutkundu. "Barone."

"Onunla mutlu olmam konusunda cidden bu kadar zorlanıyor musun?" Kuru bir sesle soruyorum.

"Evet," diyor Naomi ve Milena aynı anda. İç çekiyorum.

Naomi bana şüpheyle bakıyor. "Sadece..." Omuz silkiyor. "Onun biraz sinirli olduğuna dair hikayeler duyuyorsunuz..."

Yarısını bile bilmiyorsun dostum.

"Klasik mafya prensi gibi ama aynı zamanda bir şeyler saklıyor." Naomi yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Tanıdığım Kelly adında bir kız onun sürekli gittiği bir kulüpte kokteyl garsonluğu yapıyordu. Bazen ondan ciddi seri katil titreşimleri aldığını söylediler."

"Ciddi seri katil hisleri," diye karşılık veriyorum.

Naomi hafifçe soluklaşarak başını salladı.

"Sıradan seri katil titreşimlerinin aksine."

Naomi ıslak havlusunu bana fırlatmadan önce gözlerini deviriyor. "Kaba olma. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Peki... *Nasıl* biri o zaman?" Milena araya giriyor.

Tereddüt ediyorum. Carmine'ı nasıl açıklayacağım?

Hâlâ korkunç olduğunu ama artık beni korkutmadığını nasıl açıklarım? Onun ellerinde hayatımda hiç olmadığım kadar güvende hissettiğimi mi?

"O..." Doğru kelimeleri arıyorum. "Yoğun." Milena homurdanıyor. "*Yüzyılın yetersiz ifadesi.*" Naomi umutla sırtıyor. "İyi anlamda yoğun mu?"

Midem bulanıyor ve gözlerimi başka tarafa çeviriyorum. Tanrım, çok kötü oldum.

"Duş almalıyım," diyorum hemen, havluma uzanarak. "Siz dışarı mı çıkıyorsunuz?"

"Seni bekleyeceğiz," diye cıvıldıyor Naomi.

Başımı sallıyorum. "Hayır, merak etmeyin. Ben iyiyim."

Milena kıs kıs gülüyor. "Psikopat kocasını düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Naomi kıkırdarken ben de Naomi'nin havlusunu Milena'nın kafasına fırlatıyorum. "Bitirdin mi?"

Milena gözlerini kısarak bana bakıyor, bu konuşmadan kaçtığının tamamen farkında. "Evet. Ama sadece şimdilik."

Tekrar gözlerimi deviriyorum, onlar eşyalarını toplayıp dışarı çıkarken gülüyorum, sesleri koridorda yankılanıyor. Duş beni rahatlatıyor; terimi, yorgunluğumu ve Carmine'ın her an aklımdan çıkmayan düşüncelerini temizliyor. İşim bittiğinde soyunma odası boş, salonun geri kalanı sessizdi.

Sonra, onu duydum.

Klasik müzik, bir hayalet gibi sessizliğin içinden belli belirsiz süzülüyor.

Duruyorum, havlu hala elimde, dinliyorum. Sonra merak beni ele geçiriyor.

Kıyafetlerimi giyip çantamı omuzluyorum ve sesi takip ederek küçük prova stüdyosuna gidiyorum. Kapıya geldiğimde, gözlerim içerideki tek dansçıya kilitlenince duraksıyorum.

Dove Marchetti.

Hay sikeyim.

Gerçekten çok iyi. Orada öylece durup hayranlıkla onun hassas ve kontrollü hareketlerini, kusursuz çizgisini izliyorum. Hareketleri sadece teknik olarak mükemmel değil, yaratıcılığın ve fiziksel şiirin küçük bireysel gösterileri gibiler.

İzlemeye devam ediyorum, ta ki aniden dönmeye başlayıp doğrudan bana bakana kadar - ve işte ben tam bir psikopat gibi kapının hemen dışındaki gölgelerde gizleniyorum.

Kahretsin.

Beni görünce biraz sarsılıyor, göğsü eforla inip kalkıyor. Stüdyoya girmeden önce yarım saniye tereddüt ediyorum. "Özür dilerim," diyorum yüzümü buruşturarak. "Bölmek istemezdim. Ya da, bilirsin, böyle tam bir sürüngen olmak."

Dove omuzlarını silkiyor ve bir elini topuz yaptığı gümüş-pembe saçlarında gezdiriyor. "Sorun değil. Zaten işim bitmişti."

İçine kapanık biri ama züppe bir şekilde değil. Her şeyden çok zırlı. Belki biraz mesafeli. Sanki kolay güvenmiyor gibi.

"Gerçekten çok iyisin," diyorum ona.

Kaşlarını çatıyor, sanki bunu bir iltifat değil de bir tehdit olarak algılamış gibi. "Bak, arkadaşın Naomi'nin rolünü çalmaya çalışmıyorum," diyor sertçe. "Madam Kuzmina'nın beni neden yedeği olarak seçtiğini bile bilmiyorum."

Sıcak bir şekilde gülümsüyorum. "Çünkü sen çok güzel bir dansçısın."

Dove beni bir saniye daha izliyor, sonra biraz rahatlıyor ve bana yarım bir gülümseme veriyor. Kaşları çatıldı. "Carmine Barone ile evlisin."

Başımı salladım. "Evet."

Başını eğdi. "Görücü usulü mü?"

Sırıttıyorum. "Zorla."

Gözlerini devirerek iç geçiriyor. "Dur tahmin edeyim, uzun hikâye mi?" Başımı salladım. "Oldukça fazla. Ve karmaşık."

"Evet, mafya aileleri böyledir," diyor sessizce, başka tarafa bakarak.

Kollarını başının üzerine doğru uzatıyor, sonra rahatça ekliyor, "Sanırım kız kardeşim Ciara'nın bir süre önce onunla bir ilişkisi vardı. Carmine, yani."

Bu sözler karnıma bir yumruk gibi indi.

İrkilmiyorum ama göğsümde bir şey geriliyor. Omurgamda, parmaklarımda, kaburgalarımın altında kıvrılıp büküldüğünü hissediyorum.

Kıskançlık. Keskin ve ani.

Dove hemen fark ediyor ve ellerini kaldırıyor. "Kahretsin," diyor beni dikkatle izleyerek. "Zoraki bir şey olduğunu söylemiştin. Senin ve onun

..." Kaşlarını çatıyor, ağzı buruşuyor. "Özür dilerim. İyi bir dansçıyım ama sosyal olarak aptalın tekiyim."

Kendimi rahatlamaya zorlayarak nefes veriyorum. "Hayır, sorun değil."

Merakla kaşlarını çatıyor. "Yani siz ikiniz... gerçek misiniz?"

Yüzümün ısındığını hissediyorum. Dove'un dudaklarının kenarları biraz kıvrılıyor. "Şey... huh."

Ona meraklı bir bakış attım. "Ha?"

"Sadece... Çoğu zaman bu ayarlanan şeyler tren enkazı gibi oluyor. Ciara'nın görücü usulü bir evliliği var ve adamı uykusunda öldüreceğinden eminim."

Belki de öldürmeli. Sonra da hapse girebilir.

Vicdanım sanki aklımı tamamen yitirmişim gibi bana bakarak neredeyse kendini kırbaçlıyor.

"Ben..." Dove yüzünü buruşturur. "Cidden, özür dilerim. Söylediğim şey tam bir ahmaklıktı."

"Gerçekten sorun yok," diyerek elimden geldiğince rahat bir şekilde omuz silkiyorum. "Biz..." Duraksıyorum.

Biz *ne* değiliz? Ciddi mi? Gerçek bir çift? Bu soruya kendim bile nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, o yüzden omuz silkiyorum.

"Her şey yolunda," diye gülümsüyorum ona.

Dove kaslarındaki son efor kalıntılarını silkeliyor, kapüşonlu bir tişört ve eşofman altı giyiyor, sonra da pointe ayakkabılarını spor ayakkabılarla değiştiriyor. "Bu gecelik işim bitti," diyor ve eşyalarını çantasına tıktırıyor. "Sen de mi çıkıyorsun?"

Başımı sallıyorum ve birlikte arka kapıya doğru ilerliyoruz. Saat geç, koridorlar karanlık ve ayak seslerimizin yankıları duvarlarda yankılanıyor.

Tam çıkışa ulaştığımızda, elim cebime kayıyor ve boş olduğunu görünce inliyorum.

"*Kahretsin,*" diye mırıldanıyorum.

Dove bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Telefonumu soyunma odasında bırakıp duruyorum." İçimi çekiyorum, omuzlarımı yuvarlıyorum. "Sen devam et."

"Emin misin?"

Başımı salladım. "Evet, iyiyim."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. Öncekilerden daha içten, sanki sonunda bana ısınmış gibi. "Seninle konuşmak güzeldi Lyra."

Ben de ona gülümsüyorum. "Seninle de."

Dove kapıyı iterek açtı ve dışarı çıktı, gece onu yutuyordu. Sonra kapı arkasından tık diye kapandı.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve soyunma odasına doğru ilerliyorum. Koridor bu kez daha uzun geliyor ve ensemde garip, huzursuz bir his diken diken oluyor. Onu aşağı itiyorum. Saatin geç olmasından ve burada yalnız olmamdan kaynaklanıyor.

Telefonumu bıraktığım yerde bulunca iç geçiriyorum. Ama bir şeyler farklı.

Nabzım atıyor.

Telefonum daha önce orada olmayan bir zarfın üzerinde duruyordu.

Önünde adım yazıyordu. Ne.. Ne. *Siktir*.

Burada başka kimse yok. Sadece Dove ve ben stüdyoda konuşuyorduk ve binanın kapıları kilitliydi.

Ama yine de zarf burada.

Duraksayarak, ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum. Telefonuma uzanırken parmaklarım titriyor, sanki dokunmak bir şeyleri tetikleyebilirmiş gibi yavaşça ve dikkatlice kaldırıyorum.

Bir an zarfa bakıyorum, hiç görmemişim gibi davranmaya, arkamı dönüp gitmeye niyetleniyorum. Ama yapmadım.

Yapamıyorum.

Derin bir nefes alarak nihayet elime alıyorum, kapağını açıyorum ve içindekileri çıkarıyorum.

Fotoğraflar: bir yığın fotoğraf, kalın, parlak baskılar. İlkine odaklanıyorum ve kanım buza dönerken birden midem bulanıyor.

Bunlar babamın bodrumumuzdaki suç mahallinin fotoğrafları.

Sanki yanıyorlarmış gibi yere düşürüyorum, elim ağzıma gidiyor ve içimden dökülmek üzere olan çılgılığı bastırmaya çalışıyorum. Fotoğraflar bankın üzerine ve yere saçılıyor, hayatım boyunca unutmaya çalıştığım şeylerin siyah beyaz görüntüleri.

Kafesle

r.

Zincirle

r.

Kan lekeleri. Duvardaki tırnak izleri.

Metal bir rafta düzgünce asılı duran güzel elbiseler.

Gözlerimi kapatıyorum, bedenim kilitleniyor, nefesim keskin, panik patlamalar halinde geliyor.

Hayır. Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır.

Görüşüm bulanıklaşıyor, nabzım o kadar sert atıyor ki sanki yarılacakmışım gibi hissediyorum.

Uzun zaman önce gömdüğümü sandığım bir gölge içimde kayıyor, çözülüyor ve kendini kalbimin etrafına sarıyor, karanlık ve boğucu.

Duvarlar sanki üzerime kapanıyor, bastırıyor, eziyor, beni bütünüyle yutuyor.

Koşmak istiyorum. Ama

kaçamıyorum. Onun

geçmişinde kapana

kısıldım.

Benimkinde de.

Ve çıkış yolu yok.

CARMINE

Araba sokaklarda kükrüyor.

Ele geçirilmiş bir adam gibi sürüyorum, yolumdan çıkan diğer araçları zar zor fark ediyorum. Telefonum yanımdaki konsolda duruyor, ekranı boş boş bana bakıyor. Ama ihtiyacım olan cevaplar onda değil. Lyra'nın soyunma odasına hiç canlı kamera koymamıştım.

Bu lanet bir dikkatsizlikti ve şimdi bunun bedelini ödüyorum.

Onu daha önce küçük prova stüdyosunda diğer dansçıyla yalnız konuşurken izledim. Birlikte çıkışa yönelmelerini izledim. Ama sonra Lyra tek başına koşarak soyunma odasına döndü.

Ve sonra hiçbir şey olmadı.

Yirmi dakika boyunca lanet kapıyı izledim. Otuz. Otuz *beş*. Sonra içimde bir şeyler koptu.

Ve bu beni şu anda şehirde neredeyse intihara meyilli sürüşüme getiriyor. nabız kulaklarımda gümbürdüyor.

Araba Mercury Tiyatrosu'nun arkasındaki ara sokakta gıcırdayarak durdu. Dışarı fırlıyorum, silahımı çekmiş bir şekilde arka kapıya yöneliyorum ve Lyra'nın daha önce kullandığını gördüğüm kodu giriyorum.

Neyin içine girdiğimi bilmiyorum, sadece öldürmeye hazırım.

Hızlı hareket ediyorum, boş koridorlarda ilerliyorum, çenem gergin. Soyunma odasının kapısını tekmeleyerek açtım.

...Ve içimdeki her şey -her çılgılık, her iblis, bir boğazı parçalayıp dünyaya kan dökme dürtüsü- sessizleşiyor.

Onu kollarıma çekiyorum, o kadar sıkı tutuyorum ki içindeki titremeleri hissediyorum.

"Derin nefes al bebeğim," diye mırıldanıyorum, sesim sert, emredici. Nefes almıyor.

Yapamıyor.

Hızlı hareket edip doğruca duşlara gidiyorum. Duş başlıklarından birine hücum ediyorum, altına giriyorum ve suyu sonuna kadar açıyorum.

Buz gibi sprey üzerimize çarpıyor, gömleğimi ıslatıyor, saçlarını yüzüne yapıştırıyor.

Vücudu kollarımda sarsılıyor, parmakları göğsümde seğiriyor, nefesi boğazında şiddetle düğümleniyor.

Gözleri büyüyor, perili ve kırık, ama hala burada değil.

Başının arkasını kucaklayıp onu daha da yaklaşıtıyorum, onu bir arada tutan katı ağırlığımı hissetmeye zorluyorum.

"*Bana bak Lyra,*" diye

hırlıyorum. Gözünü bile

kırpmıyor.

"BANA BAK!"

Hala bir şey
yok.

Hayır.

Benden uzaklaşmasına izin *vermeyeceğim*.

Elim boğazına gidiyor, avucumun altındaki çılgınca nabızı hissedecek kadar sıkı sarıyor, ona burada olduğunu hatırlatacak kadar sıkı. Burada olduğumu.

Ama hayır.

O hâlâ başka bir yerde. Kaybolmuş.

Kavrayışım sıkılaşıyor ama gözleri odaklanmıyor.

Sonra elimi aşağıya, göğsünün kıvrımına doğru kaydırıyorum. Parmaklarım sırlıklam kapüşonunun ve gömleğinin arasından büzülmüş tepe noktasını buluyor. Meme ucunu bükerek sertçe çimdikliyorum.

Küçük, kırılgan bir ses çıkarıyor, ama gözleri uzakta kalıyor - benim ötemde bir yerlerde titreşiyor.

Hay sikeyim.

Elimi aşağıya doğru itiyorum, parmaklarımı sırlıslıkla yoga pantolonunun bel bandına sokuyorum. Sonra elim külotunun içine kayıyor ve su ısınmaya başladığında amını avuçluyor. Parmaklarım dudaklarının arasında geziniyor, yavaş ve tanıdık daireler çizerek sürtünüyor.

İlk başta bir şey yok.

Sonra nefesinde keskin bir kesiklik oluyor. İçinden bir ürperti geçiyor.

Daha iyiydi. Ama yeterli değil.

İki parmağımı içine sokuyorum, derinlere doğru kıvrıyorum, avuç içim amansızca klitorisine sürtünürken sıcaklığına bastırıyorum.

Lyra'nın tüm vücudu sarsılıyor ve dudaklarından keskin bir inilti kaçıyor; beni canlı bir tel gibi çarpıyor ve damarlarımda karanlık bir zaferin kıvrılmasını sağlıyor.

Bu işe yaradı.

Hâlâ yavaşça göz kırpmıyor, hâlâ içine düştüğü boşluğa girip çıkıyor ama en azından şimdi tepki veriyor.

Parmaklarımı kıvrıp g-noktasını ovuyorum, diğer elim boynunun arkasını kavıyor, alnını benimkine doğru zorluyor.

Bana geri dönene kadar durmayacağım. Beni görene kadar.

Parmaklarım hareket etmeye devam ediyor, onu sıkı ve sahiplenici bir şekilde kavıyorum, nemli tenine karşı hırlarken dudaklarım şakağına sürtünüyor.

"Bunu hissediyor musun?" Törpülüyorum. "Bu benim. Bu *biziz*."

Parmakları gömleğimi kavıyor, nefesi hâlâ titrek ve düzensiz. Daha derine bastırıyorum, onu tepki vermeye, hissetmeye, hatırlamaya zorluyorum.

Birden nefesi kesildi. Elleri havaya kalktı, tırnakları kollarıma battı ve gözlerini benimkilere dikti.

Geniş. Vahşi. Sonunda hazır.

Nefesi boğazımda kekeliyor, parmakları sıırsıklam gömleğimi kavırıyor, sanki kaybolacağımdan korkuyor. Sanki tutunacak sağlam bir şeye ihtiyaçı varmış gibi.

Başka bir durumda, parmaklarımı onun tatlı küçük amcığından çıkarmak için silahlı kuvvetlere ihtiyaçıız olurdu. Ama bu durumda, elimi külotundan çekip kalçasını kavırıyorum. Diğer elimle boynunun arkasını kavırıyorum, parmaklarım onu sıkıca yerine sabitliyor. "Benim," diye homurdanıyorum. "Güvendesin."

Gözlerini kırpıştırıyor, göz bebekleri hâlâ çok büyümüş, vücudu titriyor. Ama artık beni duyuyor. Geri döndü.

Yavaşça nefes veriyorum, kendi nabzımı dengelemeye zorluyorum. "Ne oldu lan?" Mırıldanıyorum.

Dudakları aralanıyor ama ses çıkmıyor.

Tekrar kaybolmasına izin vermeyeceğim. Tutuşumu sıkılaştırıyorum, çenesini emredici bir şekilde kavırıyorum. "Biri sana o fotoğrafları mı verdi?"

Kaçamak bir şekilde başını

sallıyor. "*Kim?*" diye

hırlıyorum.

Başını sallıyor, yanaklarından aşağı gözyaşı gibi sular süzölüyor.

"Biri sana bunları neden göndersin ki?" Sesim alçalıyor, sertleşiyor. Bilmek istiyorum. İsimlere ihtiyaçıım var. Gazabım için bir hedefe ihtiyaçıım var.

"I-"

"Lyra, düşün. Kim-"

"Arkadi'nin davasında yıldız tanık bendim."

Tüm dünya durdu.

Nefesim kesiliyor, kanım erirken kollarım ona kilitleniyor.

Her şey olduğuında haber kliplerini hatırlıyorum - komşuların, o canavarın kendi kızını mahallede çığlık çığlığa koşarken, "bodrumdaki kızlar" hakkında hiçkırarak ağlarken bulduktan sonra polisleri nasıl aradıklarını.

Lyra.

Daha sonra Arkadi'nin kendi karısının tanıklıktan nasıl muaf tutulduğunu hatırlıyorum - ilk olarak avukatları onun zihinsel durumu ve alkolizmi göz önüne alındığında tanık kürsüsüne çıkmaya zihinsel olarak uygun olmadığını kanıtlayabildikleri için. Savcılık buna karşı çıkınca, aynı avukatlar "eşin tanıklık dokunulmazlığı" ile karşılık verdi.

Lyra sertçe yutkunuyor, bana bakarken sesi kırılıyor. "Benim tanıklığım onun mahkumiyetini mühürledi. Onu hapse gönderen şey buydu."

Bu olamaz. Hatırladığım kadarıyla, Lyra'nın herhangi bir şekilde tanık olmasıyla ilgili hiçbir şey yoktu. Yani o bir *çocuktu*, Tanrı aşkına.

"Mühürlüydü," diye fısıldıyor, gözlerimdeki soruyu görünce. "Çünkü reşit değildim." Sesi titriyor. "Babamın çalıştığı kişi yüzünden ifade vermeyecektim. Ama sonra Kir duruşma sırasında annemi ve beni görmeye geldi. İfade verirsem Bratva'dan hiçbir ceza gelmeyeceğini söyledi. Babamı işlediği suçlar nedeniyle aforoz etmişlerdi. Kir ifade verirsem -ki vermem gerektiğini düşünüyordugüvende olacağımı açıkça belirtti."

Kir.

Çiğ, kana bulanmış vahşet içimde hırlıyor.

Onu o mahkeme salonuna koyan ve o canavarla yüzleştiren *Kir'dü*.

Anlıyorum. Lanet olsun. *Kırmızı*. Ama bastırıyorum. Onun için.

Yavaşça nefes alıyorum, dudaklarımı ıslak alına bastırıyorum, kendimi onun hissine bırakıyorum.

"Bana geçmişten bahset." Sesim kısık. Her şeyi bilmem gerekiyor. Tereddüt ediyor, ama sadece bir saniyeliğine. Sonra her şey dökülmeye başlıyor.

"Bodrumdaki kapıyı hep biliyordum," diye fısıldıyor. "Ama o Her zaman kilitliydi ve babam bana hep eski bir fırtına mahzeni olduğunu söylerdi. Sonra bir gün çamaşır yıkamak için aşağıya indiğimde bir aralık açıldı."

Sessiz kalıyorum, parmaklarım sırtını okşuyor, devam etmesini istiyorum.

Nefesi kesiliyor. "Ben de... içinden geçtim ve merdivenlerden aşağı indim." Küçük, kırık bir kahkaha attı. "Düşündüm ki... Bilmiyorum bile. Düşündüm ki

Belki aşağıda ilginç bir şey bulurum, aile tarihimizden bir parça falan."

Parmakları göğsüme doğru kıvrılıyor, yapılıyor, çaresiz.

"Kafesleri gördüm. Zincirleri. Kelepeleri. Bir rafta sıra sıra kız kıyafetleri."

Tüm vücudum geriliyor.

Sesi alaldı. "Kameralar vardı. Işıklar. Sanki bir film seti gibiydi."

Vay anasını.

"Duydum ki..."

Anılara karşı gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Onu duydum," diye boğuk bir ses çıkardı. Başı şiddetle sallanıyor. "O sesi asla unutmayacağım, sanki biri çiğ eti tokatlıyormuş gibi."

Sertçe yutkunuyor.

"Onu tecavüz ederken yakaladım..." Fırtınalı bir denizdeki cankurtaran salı gibi bana tutunuyor. "*Sophia Ferguson*," diye mırıldanıyor, sesi uzak. "Onu boğarken..." Durdu.

Gözleri kapanırken onu sıkıca tutuyorum.

"Polisler oraya varmadan önce öldü. Onu gördüğümde hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum."

Yüce Tanrım.

Lyra bunu gördüğünde *on dört yaşındaydı*.

Sanırım artık neden sadece porno okuduğunu biliyorum. Neden seks izlemek onu bir kabuğa dönüştürüyor. Neden onu Kıyamet Günü'ndeki o ifte baktırmam gözlerinin arkasındaki ışığı söndürdü.

Ona daha sıkı sarılıyorum, ellerim ıslak kıyafetlerini yumrukluyor, onu kollarımın arasına alıyorum.

Her şeyi yok etmek istiyorum. Tüm dünyayı yakıp yıkmak. O *benim* ve ona dokunmaya cüret eden her bir hayaleti sileceğim. Her bir canavarı.

Ben hariç.

Onun için, dünyanın tanıdığı en karanlık canavar olacağım.

CARMINE

AVIMI YERKEN IZLIYORUM.

Dünyadaki tüm zamana sahip bir adam gibi görünüyor. Bifteğini telaşsız bir hassasiyetle kesiyor, çatal lokmayı dudaklarına götürmeden önce bıçak eti kolayca dilimliyor.

Kadehi eline alıp bir yudum almadan önce hafifçe çevirirken restoranın loş ışığı şarabının koyu kırmızısını yakalıyor.

Yalnızdır. Masasında hiç erkek yok.

Başka biri olsa bunu görür ve aptallık ya da dikkatsizlik sanırdı.

Ama şu anda ona ne kadar kızgın olsam da, bu iki kelimenin de Kir Nikolayev için uzaktan yakından geçerli olmadığına farkındayım.

Tek başına yemek yemek onun için dikkatsizlik değil. Bu bir güç hamlesi. Bir cesaret.

Ben de bunu kabul ettim.

Ona doğru yaklaşıyorum, kalabalık restoranda bir gölge gibi ilerliyorum, sessiz ve ölümcül. Adımlarım yavaş, kasıtlı.

Kir çatalını kaldırdı, bir ısırık daha aldı. Çiğniyor. Yutuyor. Aradaki mesafeyi kapatıyorum, elim ceketimin cebindeki bıçağa gidiyor.

Tam ona ulaştığımda, sesi sohbetin uğultusunu kesiyor. Kir hiç arkasını dönmüyor. Dudaklarını büken belli belirsiz bir gülümsemenin ötesinde bir tepki vermiyor. Sadece şarap kadehini kaldırıp yavaşça bir yudum alıyor.

"Ah, garson-iyi, buradasın. Biftek sipariş ettiğimden daha orta pişmiş. Ayrıca bana bu akşamın tatlı listesini söyleme nezaketinde bulunur musunuz?"

Bir an donup kalıyorum, sonra yanından geçip masanın diğer tarafına doğru ilerliyorum. Kadehini yere bırakıyor ve nihayet bakışlarımla buluşuyor. Kaşları hafifçe kalkıyor. Sonra boğazını temizliyor.

Anında tüm restoran değişiyor. Müzik duruyor. Konuşmalar kesilir.

Her müşteri bize doğru dönüyor, bazıları ayağa kalkıyor, bazıları sadece sessiz bir dikkatle izliyor.

Hepsi Kir'ün adamlarıydı.

Çalışanlar bile ceketlerini geri çekmeye başlıyor ve kılıflı silahları ortaya çıkıyor. Garsonlar, barmenler, her biri silahlı.

Kir'e dönerken kaşlarımı kaldırıyorum. "Rusların ünlü dramatik yeteneği," diye homurdanıyorum.

Kir'ün sırtışı genişliyor ama soğuk kalıyor. "Lütfen. Sabırsız bir suikastçi gibi yemeğime göz diken sensin."

Elim hâlâ hafifçe cebimde dururken bu iğnelemeyi duymazdan geliyorum. "Onlar bana ulaşmadan senin boğazını kesebileceğime eminim."

Kir sandalyesinde arkasına yaslanıp kelepçelerini düzeltiyor.

"Belki," diye düşünüyor, "ama beni ya da şahdamarımı tehdit eden ilk adam olmadığından eminim. Şu anda bir adım daha atarsan bunun son adımın olacağından neredeyse benim kadar eminim."

Kir kaşlarını çatıyor, sırtışı bir bıçak gibi keskinleşiyor.

"Neden hâlâ siperde dövüşüyormuşuz gibi davranmayı bırakıp artık ikimizin de kral olduğunu kabul etmiyoruz?"

Bakışları cebime kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Ve krallar birbirleriyle asla göğüs göğüse dövüşmezler. Bunun için orduları vardır."

Kir başını eğerek karşısındaki koltuğu işaret etti.

"Otur, Carmine."

Kıllandım.

Kir tekrar boğazını temizliyor. "*Lütfen*," diye ekliyor dramatik bir iç çekişle, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi.

Çenem gergin, sandalyeyi çekip kendimi içine bırakıyorum.

Kir elini kaldırıyor. Hemen adamlarından biri beliriyor ve bir bardak daha getiriyor.

Kir, masasındaki 1999 Petrus Pomerol şişesinden şarap dolduruyor - dünyaya *yapabileceğinizi* hatırlatmak istediğinizde içtiğiniz türden dokuz bin dolarlık bir şişe.

Bardağı masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor. "Buraya biftek için gelmediğinizi varsayıyorum," diyor kuru bir sesle. "Oldukça mükemmel olmasına rağmen. Daha önce sıcaklık konusunda şaka yapıyordum."

Öne doğru eğildim, sesim kısıktı. "Buraya Yelp yorumları için gelmedim," diye homurdandım. "Lanet olası *karım* için buradayım."

Kir yavaşça nefes veriyor, kadehindeki şarabı döndürüyor ve kenarından beni izliyor. "Daha açık konuşmalısın Carmine. Sevgili gelinin hakkında seni bu kadar sinirlendiren şey tam olarak nedir?"

"Onu Arkadi'ye karşı tanık kürsüsüne sen ittin," diyorum ince bir sesle.

Kir kaşlarını kaldırdı, yüzünde hafif bir eğlence belirdi. "Söylesene, geçmişi her zaman mı bu kadar sahiplenirsin, yoksa sadece onunla ilgili olduğunda mı?"

Göğsümde şiddetli ve tehlikeli bir şey kıvrılıyor.

Kir arkasına yaslanıp nihayet şarabından bir yudum aldı. "Rahatla, Carmine." Sesi sakın ve pürüzsüz. "Onu ben zorlamadım. Sadece ona -ve annesine- ifade verirse Bratva'nın onu durduramayacağını söyledim. Benim açımdan da herhangi bir... *yankı* olmayacak." Şarabı tekrar çeviriyor ve koyu kırmızının kadehi nasıl kapladığını izledikten sonra yerine koyuyor. "Nihayetinde seçim onundu."

Dışlerimi gıcırdatıyorum. "O lanet olası bir çocuktu."

Kir omuz silkiyor. "Ve Arkadi de lanet bir canavardı." Boğazını temizliyor. "Konuya dönecek olursak, evet, Lyra'nın babası benim için çalışıyordu. Orta seviye bir infazcı. Benim için bazı kas işleri yaptı ... birkaç nakliye operasyonu yürüttü...

koleksiyonları." Kir'in gözleri buz gibi oldu. "Suçları ortaya çıktığında, örgütünden anında aforoz edildi."

Kir hafifçe öne eğiliyor. Sesi alçalıyor.

"Bir suç örgütü yönetiyor olabilirim Carmine. Ama hepimizin aşmaması gereken bir çizgi vardır." Bardağının sapına vuruyor. "Benimki genç kızları kaçırıp bir bodruma kilitleyerek onlara tecavüz etmek, işkence etmek ve öldürmek." Ses tonu mesafeli. Neredeyse sıkılmış. Ama arkasında bir tehlike var.

Onu izliyorum, ifadesindeki her değişimi katalogluyorum. Oturduğumdan beri ilk kez, itiraf etmek istediğimden daha fazla ortak noktamız olup olmadığını merak ediyorum.

"Onun hakkında bilmen gereken başka bir şey daha var," diye ekliyor Kir, şarabına bakarken kaşları derinlerde bir şey arıyormuş gibi çatılıyor.

"Neymiş o?" Öne doğru eğilerek soruyorum.

"İşlediği suçlarla ilgili her şeyi okudum: hapishanede verdiği röportajlar, psikolojik analizler, hepsi. Bratva dünyası, ben de dahil olmak üzere, Arkadi'yi bir kabadayı ve infazcı olarak tanıyordu; işleri halledebilen sert bir adam." Başını iki yana sallıyor. "Ama artık bundan *çok* daha fazlası olduğu açık."

Gözlerini benimkilere dikeyor, karanlık ve sabit.

"Zeka puanları sıralamanın dışındaydı. Hepsi hapishanedeki psikolojik değerlendirmesinde var. Deha seviyesinde IQ, karmaşık problemleri çözmede son derece becerikli ve satır aralarını okursanız, onunla konuşan psikiyatristin ondan biraz daha fazla korktuğunu söyleyebilirsiniz."

Kir kaşlarını çatıyor, başını tekrar sallıyor. Sonra sertçe nefes verir.

"İnsanlar kendilerine Arkadi'nin sadece şiddet yanlısı bir adam olduğunu, bir gün kafayı kırıp insanları incitmekten zevk aldığına karar veren ve bunu hobi haline getiren bir piyade olduğunu söylemeyi seviyor." Dudakları ince bir çizgiye doğru bastırıyor. "Bu rahatlatıcı, değil mi? Canavarların doğmadığını, yaratıldığını düşünmek?"

Duraklıyor ve şarabından bir yudum alıyor.

"Ama Arkadi yolunu kaybetmiş aptal bir infazcı değildi." Kir'in sesi artık düz, sözleri eğlenceden arınmış. "Bu sadece onun kılıfıydı. Böyle düşünmemizi *istiyordu*."

Parmaklarım bardağımı sıkıca kavırıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Kir doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Diyorum ki Arkadi'nin yaptığı her şey - sert adam rolü, pervasız vahşet, kavgacı ünü - hepsi özenle hazırlanmış lanet bir maskeydi. Gerçek Arkadi, maskenin altında kimsenin görmediği adamdı. Her zaman herkesten iki adım önde olan soğuk, hesapçı canavardı."

Göğsüme ağır bir şey yerleşiyor, yerinden oynatamadığım bir ağırlık.

"Arkadi *asla* hata yapmazdı," diye devam ediyor Kir. "Yaptığı her hareket kasıtlıydı. Her suç, her cinayet, hepsi mükemmel bir şekilde planlanmıştı." Sandalyesinde arkasına yaslanıp bardağını tekrar çeviriyor. "Bir hata dışında."

Çenem sıkıştı. "Açık bodrum kapısı."

Kir yavaşça başını sallıyor. "Sadece bir çatlak. Meraklı bir kızın içeride dolaşmasına yetecek kadar."

Ona bakıyorum, soğuk bir şey omurgamda geziniyor. "Bunun bir kaza olmadığını mı ima ediyorsun?"

Bir süre sonra Kir başını hafifçe eğip beni inceliyor. "Arkadi titizlikle dikkat ederdi. Yanlış insanlara asla yanlış bilgi vermedi. Tek bir iz bile bırakmadı. Ta ki o zamana kadar."

Sessizlik aramızda ağır bir şekilde asılı duruyor. Söylemediği şeylerin ağırlığının kaburgalarımın baskı yaptığını, neredeyse beni boğduğunu hissedebiliyorum.

Kir yavaşça nefes veriyor, kadehini tekrar çeviriyor, koyu kırmızı şarap loş ışığı yakalıyor. "Onun hatası kapıyı açık bırakmamaktı." Sesi şimdi daha alçak, neredeyse acımasız. "Onun hatası, kızın içeride ne olduğunu göreceğini ve onunla aynı yolda yürümeyi seçeceğini düşünmesiydi."

Hareket etmiyorum, gözümü kırpmıyorum.

Kir hafifçe öne eğiliyor, dirseklerini masaya dayıyor. "Belki de Arkadi zihninin çarpık bir yerinde Lyra'nın onun ne olduğunu görüp kabulleneceğini umuyordu. Belki de onun da kendisi gibi olduğunu düşündü." Başını öne eğdi. "Belki de *kalacağını* düşündü."

Kelimeler yavaş hareket eden bir kurşun gibi çarptı. Bir baba, kızının kendisini uçurumun karanlığına doğru isteyerek takip etmesini bekliyor.

"Ama kalmadı." Kir'in dudakları hafifçe kıvrılıyor, ifadesinde acı var. "Kaçtı."

Parmaklarımı masaya dayıyorum, çenem geriliyor.

"Duruşmada," diye devam ediyor Kir, "ona hiç bakmadı. Onunla hiç konuşmadı. Kendini açıklamaya ya da özür dilemeye çalışmadı. *Hiçbir şey yapmadı.*" Gözleri kararıyor. "Çünkü biliyordu." Bardağını dikkatle, kasıtlı olarak yere bırakıyor. "Hayatında ilk kez, gücü elinde tutan Arkadi değildi. Arkadi'ydi. Ve bunu bir an *bile* aklından çıkardığını sanmıyorum."

Omuzlarımdaki gerginliği zorlayarak yavaşça nefes veriyorum. "Artık ait olduğu yerde, toprağın altında."

Kir hemen cevap vermiyor. Sadece beni izliyor, uzun bir parmağını bardağının sapına vuruyor. Sonunda bir nefes alıp veriyor, belli ki dilinin ucundakini söyleyip söylememeyi düşünüyor.

Bu bakışı sevmedim.

Ona bakıyorum. "Ne?"

Kir başını hafifçe eğerek omuz silkiyor. "Sadece, Arkadi gibi adamlar bir şekilde..." Gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor. "*Lingering.*"

İçimde yavaşça bir ürperti dalgalanıyor. "Bu ne demek şimdi?"

Kir bir yudum daha alıyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Bazı adamların gölgesi uzun olur," diye mırıldanıyor. "Mezardan bile."

Karanlık bir şey aramızda geziniyor, omurgamdan yukarı doğru yılan gibi kıvrılıyor.

Onu dikkatle izliyorum, daha fazlasını söylemesini bekliyorum. Onun yerine sandalyesinde arkasına yaslanıyor, parmakları dalgınca bardağına vuruyor, kelimelerin içine işlemesine izin veriyor.

Hayaletlerden bahsetmiyor.

Arkadi Ostrov'un öyle biri olmayabileceğini ima ediyor.

Bir elimle çenemi ovuşturarak nefes veriyorum. "Tam bir komplo delisi gibi konuşuyorsun."

Kir kaşlarını kaldırarak sırtıyor. "Marcus Chen'in podcast'ini dinleyen tiplerden misin?" Başımı kaldırıyorum. Kir beni izliyor, sırtışı derinleşiyor.

Yaklaşıyorum, sesimi alçaltıyorum. "Eğer söyleyecek bir şeyin varsa Kir, *söylemeni* tavsiye ederim."

Şarabını bitirmek için acele etmiyor, sonra kadehi yere bırakıp bir parmağını kadehin kenarına vuruyor.

"Farklılıklarımız var Carmine," diyor, sesi eşit. "Ama sanırım ikimiz de Lyra'nın güvende olmasını istediğimiz için ortak bir noktada buluşabiliriz."

Hayır. Kir onun güvende olmasını

isteyemez. Bu *benim* lanet işim.

Koltuğumda kayıyorum, kollarımı masaya dayıyorum ama hiçbir şey yok. duruşum hakkında rahat. Aramızdaki boşluk konuşulmayan bir şiddetle çatırıyor.

Bu konuşmayı yönetme şeklinden hoşlanmıyorum, sanki tüm kartlar elindeymiş gibi beni yönlendiriyor.

"Eğer Arkadi'nin bir şekilde ölmediğini düşünüyorsan," diyorum, sesim alçak, ölümcül bir hırıltıya dönüşüyor, "bu teoriyi *şimdi* genişletmeni öneririm. Yoksa korumalarınız için koca bir restoranı rezerve etmeniz ne kadar değerli olduğunu göreceğiz."

Kir'in sırtışı biraz azalıyor, ama ben yakalıyorum. Güzel.

"Söylediğim bu *değil*," diye karşılık veriyor, sesi şimdi daha keskin. Gözleri soğuk bir şekilde parlıyor. "Ben, herkes gibi, geçmişin her zaman orada kalmadığını anladığımı söylüyorum."

"Eğer herhangi bir bilgiye sahipsen," diye hırlıyorum, "ve bunu şu anda benimle paylaşmazsan, ve bu ihmal yüzünden Lyra'ya herhangi bir zarar gelirse, bir daha asla duş alamayacaksın, başını başka bir yastığa koyamayacaksın, ya da ışıkları açık olmayan bir odaya girdiğinde pusuda olup olmadığımı merak etmeyeceksin. Seni bekliyorum."

Kir'in gözleri kısıldı. Aramızdaki gerilim jilet inceliğinde, kopmaya yakın.

Yavaşça nefes veriyor, bardağını dikkatle, kasıtlı olarak yere bırakıyor. "Beni yemekte tehdit etme Carmine."

"Onun hayatına bu kadar dahil olman hoşuma gitmiyor." Sesim alçak, ölümcül.
"Hâlâ işin içinde olmaktan hoşlanmıyorum."

Kir başını hafifçe eğiyor ve tehlikeli bir şekilde eğlenerek gülümsüyor.

"Ben de senin hayvan maskeleri takıp geceleri kanunsuz mahkemecilik oynamaktan hoşlanmıyorum ama *işte buradayız*."

Oda bir anda sessizliğe gömülür.

Kelimeler boğazına bıçak dayanmış gibi havada asılı duruyor.

"Ama belli ki ona değer veriyorsun," diyor sonunda, "şimdilik bunu bilmiyormuşum gibi davranacağım."

Omuzlarımda bir gerginlik oluşuyor ama sessiz kalıyorum.

"Bunun yerine," diye devam ediyor Kir, sesi alçalıp keskinleşerek, "sana bazı tavsiyelerde bulunacağım."

Bakışlarım çelik gibi. "Senin lanet tavsiyene ihtiyacım yok."

Gülümsemesi hiç değişmiyor. "Kendi evine bak, Carmine."

Burnumdan nefes veriyorum, omuzlarımı yuvarlayarak kendimi kontrol altında tutmaya zorluyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Kir acele etmiyor, adamlarına bir bakış atıyor, sonra tekrar bana dönüyor.
"Kayınvaliden geçen gün biriyle buluştu. Ona bir şey satmış."

Ona ters ters baktım. "Evet, *senin* adamla buluştu. *Ona* bir şey satmış." Kir soğuk bir şekilde güldü. "Benim adamım değil, inan bana." Gülümsemesi kayboluyor.

"Peki, sonra *sana* gitti," diye homurdanıyorum, sesim demir gibi.

Kir başını sallıyor.

"Kesinlikle." "Ve?"

Bastırıyorum.

Kir cevap vermek yerine doğruldu.

"*Ve* sanırım yemeğimi bitirdim, Carmine. Bu da gitme vakti geldi demek."

Birden dört adamı arkamda, etrafımı sarıyor.

Vücudum hareket etmek için çığlık atsa da yavaşça ayağa kalkarak masadan geri çekiliyorum. Harekete geçmek için.

Bu iş daha bitmedi.

Çok uzak bir ihtimal
değil.

LYRA

Tenimde koyu morluklar açıyor. Bacaklarımın arasında donuk bir zonklama var. Parmaklarımı bileklerimdeki kızgın yaraların, kalçalarımıdaki ellerinin silik girintilerinin, iç uyluklarımdaki ve göğüslerimdeki ısırık izlerinin üzerinde gezdiriyorum.

Her yerim acıyor. Yine de gülümsüyorum.

Bu kadar mahvolmak bu kadar iyi hissettirmemeliydi.

Carmine yanımda uzanmış, tamamen rahatlamış görünüyor, sanki az önce beni kovalayıp yere sermemiş ve kemiklerim üzerinde hak iddia ediyormuş gibi beni becermemiş gibi. Çürükleri benimkilerle eşleşiyor, kaburgalarını, ön kollarını gölgeliyor - çenesinde, tırnaklarımla vurduğum yerde çizikler var.

Yavaşça nefes veriyorum, kaburgalarımdaki özellikle koyu bir çürüğe soğuk bir bez bastırıyorum, yüzüm buruşuyor. Tanrım. Bu adamla seks yapmaya devam edeceksem ilk yardım kursu almaya başlamam gerekebilir.

"Kendinden memnun görünüyorsun," diye mırıldanıyorum, komodinin üzerindeki telefonuna uzanırken yan gözle onu süzüyorum.

Carmine sırtıyor, kaydırma yaparken kafasını kaldırıp bakmıyor bile. "Ee?

Olmamalı mıyım?" Gözlerimi devirerek sırtımı yastıklara yaslıyorum, tenim hâlâ uğulduyor. "Dışarı çıkmak istiyorum," diyorum aniden.

Carmine sonunda telefonundan başını kaldırıyor. "Dışarı mı?"

"Evet." Saçlarımı geriye itip onu izliyorum. "Bir randevu. Bilirsin işte, normal bir çift gibi."

Bunu söylediğim anda kendimi aptal gibi hissediyorum. Kulağa çok muhtaç ve acınası geliyor. Anında, keşke geri alabilseydim diyorum, ama orada duruyor.

Carmine'in yüz ifadesi değişmiyor. Aksine, neredeyse sıkılmış görünüyor. "Ben kimseyle çıkmam."

"Ciara Marchetti olmadığı
sürece." O da dışarıda.

Neyse ki geçen gece Dove söylediğinden beri buna takılıp kalmamıştım.

Carmine'in kaşları çatıldı. Bana bakarken sırtışı derinleşiyor. "Çok mu kıskandın, küçük dansçı?"

Kıllarımı kıpırdatıyorum, kaşlarımı çatıyorum. Bu kadar
eğlenmiş görünmesinden nefret ediyorum. "Söyle bana,"
diye çıkışıyorum. "Kaç tane?"

Gözleri parlıyor. Bundan olması gerekenden çok daha fazla keyif alıyor. "Kaç tane
Ne?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bunu kaç kadınla yaptın?"

Telefonunu bir kenara atıp yüzüme doğru dönerken kaşlarını çatıyor ve bir jaguar
gibi geriniyor.

"Neyi yaptım, özellikle? Babam istifa ettiğinde onlarla evlenmek-" "Ne demek
istediğimi biliyorsun," diye mırıldanıyorum.

Carmine eğiliyor, sesi alçalıyor. "Sık sık peşlerine düşüp onları anlamsızca
becermem fikrinden hoşlanan kadınlar bulduğumu mu hayal ediyorsun?"

Ağzımı açıp basit bir "evet" diyemeden, uzanıp çenemi kavırıyor ve
başparmağıyla dudaklarımı birbirine bastırıyor.

"Sanki bunu aktif olarak arzulayan bir kadın değilmişsin gibi cevap ver."

Yüzüm anında ısınıyor.

Sırtışı keskinleşiyor. "Sen ilksin."

Şimdi kendimi huysuz hissediyorum. "Kız kardeşi Ciara ile aranda bir şeyler
olduğunu söyledi."

Carmine bana etkilenmemiş bir bakış fırlatıyor. "Etrafımdaki insanların inandığının aksine, Ciara Marchetti'ye bir kez bile dokunmadım. Komşu mafya ailelerinde büyüdük. Hepsi bu."

Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için yüzüne bakıyorum. Ama Carmine yalan söyleyecek bir tip değil. Gerçeğin sizi diri diri yakmasına izin vermeyi tercih eder.

Nefes veriyorum, bırakıyorum. *Şimdilik*. "Yine de...

Biriyle çıkmak istiyorum." Carmine gözlerini deviriyor.

"Sana söylemiştim: Ben kimseyle çıkmam Lyra." "Her şeyin bir ilki vardır, değil mi?"

Bana bir bakış attı, ben de sırttım.

"Bak ne diyeceğim. Beni gerçek bir randevuya çıkar, ben de senin beni bir deli gibi kovalamana ve bir canavar gibi becermene izin vereyim."

Carmine etkilenmemiş bir kaş kaldırıyor. "Az önce yaptığım gibi mi demek istiyorsun?"

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Yani tekrar yapmana izin vereceğim." Daha yakına kayıyorum, dudaklarımı ağzının köşesine bastırıyorum. "Ve tekrar, ve tekrar..." Nefesim kesiliyor, içime bir heyecan yayılıyor. "Ve sanırım *yalvarsam* hoşuna gider..."

Gözlerinin arkasında yırtıcı bir şehvet parlıyor.

Artık ona sahibim.

"Ee," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı çenesinin üzerinde gezdirerek. "Beni bir randevuya götür, kocacığım."

Dudaklarında yavaş, tehlikeli bir sırıtma yayılıyor. "Tamam." Sesi tenime karşı alçak bir törpü gibi. "Ama sana yumuşak davranacağımı sanma."

* * *

Etrafımda kahkahalar yükseliyor, sıcak ve rahat, hava viski, ter ve odanın karşısındaki balta fırlatma şeritlerinden gelen talaşla ağırlaşıyor. Bar loş, tıklım tıklım dolu, tahta hedeflere vuran baltaların sabit gümbürtüsü, televizyonlarda oynayan bir basketbol maçının arka plan sohbetine karışıyor.

Carmine'in kucağında kayıyorum, elleri otomatik olarak belimi sıkıyor. Parmakları, yaptığıının farkında bile değilmiş gibi kalçalarımına saplanıyor. İçkimi yudumluyorum, vücudum az önceki kovalamacamızdan dolayı hâlâ en lezzetli şekillerde ağrıyor.

Kocamın kim olduğu düşünöldüğünde bu *garip bir şekilde* normal geliyor. Ayrıca gerçekten çok iyi hissettiriyor.

Masanın karşısında Bianca, Kratos'un kulağına mırıldandığı bir şeye gülererek ona doğru eğiliyor. Roman yanlarında oturuyor, sevgilisi -adını hatırlamadığım sarışın bir kız- onu zar zor fark ederken sohbet ediyor. Üç kişi aniden kalabalığın arasından sıyrılıp köşedeki masamıza doğru ilerlediğinde bakışları keskin bir şekilde yukarı kayıyor.

"Sakin olun, ben buradayım. Artık hepiniz eğlenmeye başlayabilirsiniz."

Bianca ve ben Vaughn'a bakmak için döndüğümüzde gözlerimizi deviriyoruz. Sol kolunda daha önce hiç görmediğim sarışın bir kız var.

Sağ kolunda *da* tanımadığım esmer bir kız.

Vaughn dövmeli elini Kratos'a uzatmadan önce onları silkeliyor. Bianca'nın kocası sırtıyor, ayağa kalkıp Vaughn'un elini tutuyor ve onu kucaklamak için yanına getiriyor.

"Uzun zaman oldu dostum," diye gürler Kratos. "Neler yapıyorsun?"

"Bilirsin işte," diye omuz silkiyor Vaughn. "Karının provada başını belaya sokmadığından emin olmak."

Kratos sırtıyor. "Bu zor bir iş. Teşekkürlerimi ve taziyelerimi sunarım."

Bianca sırtarak gözlerini deviriyor.

Vaughn Carmine'la bana dönüyor, kocamın kucağında oturduğumu ve kolunu belime doladığını görünce kaşlarını çatıyor.

Sırtıyor. Sonra gözleri Carmine'inkilere kaydı. "Don Barone. Kızınızın evleneceğı gün size geldim-"

"*The Godfather*. Çok zekice," diye mırıldanıyor Carmine. "Bir İtalyan mafya ailesinde büyüdüğüm için bunu daha önce hiç duymamıştım. Gerçekten. Bir kere bile."

Vaughn sırtıyor. "Peki, nasıl olacak bu iş? Yüzüğünü öpecek miyim, yoksa-"

"Gerçekten yapmamamı tercih ederim." "Çak bir beşlik?"

Carmine omuz silkiyor. "Elbette."

Carmine ve Vaughn bunu yaparken ben de gülüyorum. Bu çok garip bir şekilde *normal*.

"Bay Nikitin," Vaughn'un gülümsemesi tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor, Roman'a dönerken kaşları kalkıyor.

"Kız kardeşimi de beladan uzak tutuyor musun?" Roman homurdanıyor. "Evie mi?" Vaughn sırtıyor. "Gerek yok. O lanet olası bir rahibe."

Vaughn çenesini Roman'a ve yanında oturan sarışına doğru sallarken iki sevgilisi kollarına geri kayıyor. "Senin flörtün kim?"

"Angela," diye sırtıyor sarışın, Vaughn öpecekmiş gibi kızarak elini uzatıyor. Gerçekçi olalım, söz konusu Vaughn olduğunda bu ihtimalin dışında bir şey değil ama bu seferlik görmezden geliyor.

"Randevunu bir kenara bırakıp partimize katılmak ister misin?" diye mırıldanıyor.

Roman önce Angela'ya sonra da Vaughn'a bakarken kaşları çatılır. "Senin derdin ne lan?"

"Sakin ol," diye sırtıyor Vaughn, Roman'a doğru bakarak. "Seninle konuşuyordum, onunla değil."

Homurdanıyorum. Bianca kıkırdamasını Kratos'un omzuna saklamak için dönüyor. Roman kaşlarını çatıyor, yüzü kararıyor.

"Evet, geç."

"Neden?"

Roman'ın kaşları Vaughn'a bakarken çatılır. "*Heteroseksüel* olduğum için mi?"

Vaughn'un dudakları şeytanca kıvrılıp aç bir sırıtışa dönüşüyor. "Şimdi sana en sevdiğim müstehcen konuşmayı kim söyledi?"

"*Tanrım*," diye homurdanıyor Roman, gözlerini devirip başını sallarken Vaughn ona bir hava öpücüğü veriyor, sonra da iki sevgilisini masanın etrafındaki boş bir yere sürüklüyor.

Etrafa bir göz attım. "Bir sonraki turu ben alacağım. Herkes ne istiyor?"

Hepsi birden bağırınca ayağa kalkıyorum. Carmine'in elleri son saniyeye kadar üzerimde kalıyor ve beni isteksizce bıraktıktan sonra kalabalığın arasından bara doğru ilerliyorum.

Barmene siparişimi veriyorum ve tezgâha yaslanıp tırnaklarımı tahtaya geçirerek bekliyorum. Barın üstündeki televizyon titriyor ama pek dikkat etmiyorum. Bütün gece basketbol vardı. Yawn.

İçkileri topluyorum ve gruba doğru dönüyorum- Ve havada bir şey değişiyor.

Ben daha oraya varmadan masada ani bir sessizlik oluyor. Bianca ve Kratos hareketsiz kaldı. Roman'ın çenesi sıkılmış ve Vaughn'un rahat sırtışı solmuş.

Ve sonra Carmine'ı görüyorum.

Tüm vücudu kaskatı kesilmiş, gözleri arkamdaki barın üzerindeki ekrana yapışmış.

Omurgamdan aşağı soğuk bir şey süzülüyor. Kendimi durduramadan dönüyorum, tam o sırada barmen sesi açıyor ve insanlar barın etrafına doluyor.

"Son dakika haberlerimizi özetlemek gerekirse, yetkililer Newark, New Jersey'de kiralık bir müstakil evin altında, hüküm giymiş seri katil ve tecavüzcü Arkadi Ostrov'un kötü şöhretli iniyle çarpıcı benzerlikler taşıyan gizli bir yeraltı sığınağı keşfetti."

Hayır.

"Sığınağın içinde polis iki genç kadının cesedini buldu. Ostrov'un önceki suçlarındaki tüyler ürpertici düzeneği yansıtan bağlar, kafesler ve profesyonel düzeyde kayıt ekipmanları da bulundu. Müfettişler bu yeni keşfin, Ostrov'un aslında ölmemiş olabileceğini defalarca öne süren kayıp komplo podcaster'ı Marcus Chen'in iddialarını doğrulayabileceğini söylüyor."

Dünya eğiliyor.

Elimdeki içkiler bir cam kırığı patlamasıyla yere düşüyor. Hayır, hayır, hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"Dostum, yemin ederim, bu o." "Aman

Tanrım, Ostrova hatunu mu?" "Ne,

burada mı?!"

"Lanet olsun, bir fotoğraf çek! Bu kesinlikle o!"

Herkes bana bakarken Carmine kalabalığı yarmaya başlamıştı bile.

Tökezleyerek geri çekildim. Neden koştuğumu bile bilmiyorum, sadece nefes alamadığımı ve havaya ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Kapıları iterek geçiyorum, gecenin serin havası bana bir tokat gibi çarpıyor, nabzım kulaklarımda gümür gümür atıyor. Dışarıdaki duvara yaslanırken ellerim titriyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Bu gerçek olamaz.

Arkadi ölmüş.

Telefonum çaldığında neredeyse çılgılık atacaktım. İrkilerek cebimden çıkardım ve mesaja baktım.

Kanım buza dönüşüyor.

Metin aynı anonim numaradan alınmıştır.

BİLİNMEYEN

Tik tak, Lyra. Carmine'ı Kara Saray'a bağlayan somut bir kanıt bul yoksa annen acı çeker.

Bir sonraki metin annemin eski dairemdeki kanepede uyurken çekilmiş bir fotoğrafı, yanında da bugünün tarihini taşıyan bir gazete var.

Bir mesaj daha geldiğinde elim ağzıma gidiyor ve nabzım kaburgalarımın çarpıyor.

BİLİNMEYEN

72 saatiniz var... moya dorogaya doch'.

Her şey kararmadan önce Carmine'ın adımı haykırdığına dair sadece belli belirsiz bir fikrim var.

CARMINE

LYRA hâlâ koşuyormuş gibi uyuyor.

Nefesi yavaş, ama arada bir içinden bir kıpırtı geçiyor ve kaşlarının çatıldığını, dudaklarının yumuşak, zorlukla çıkan bir mırıltıyla ayrıldığını izliyorum. Sanki vücudu artık güvende olduğunun farkında değil.

Nefes veriyorum, bir elimi çenemde gezdiriyorum, gerginlik hala derimin altında sıkıca sarılmış durumda. Bu haberin onu çok etkileyeceğini biliyordum. Kafamı kaldırıp bar televizyonlarının maçtan son dakika haberlerine geçtiğini gördüğüm anda, ekranda sığınağın görüntülerini gördüğümde biliyordum.

Ama bu şekilde tamamen kapanmasını beklemiyordum.

Çarşafa kıvrılmış kırılgan görünüyor, nefesi sabit ama çok sık, sanki bir parçası hala çarpışmaya hazırlanıyor.

İçimde tehlikeli, sahiplenici bir his kükrüyor. Daha önce bunun ailem dışında hiç kimseye karşı hissetmediğim bir şey olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama bundan daha da güçlü. Derimi kesiyor ve ateş gibi yakıyor.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor.

GEYİK

Ben geldim.

Yataktan kaymadan önce Lyra'ya son bir kez bakıyorum.

Annem Giada'nın çok severek baktığı gül bahçesine giden dar taş patika boyunca aşağıya, arka bahçeye doğru ilerlerken ev sessiz.

Bugünlerde aşırı büyümüş, çiçekler zarif olmaktan çok vahşi bir şekilde birbirine karışmış. Kaşlarımı çatıyorum. Bunu düzeltmeliyim.

Geyik beni bekliyor.

Güllerin hemen ötesinde, yarı gölgede, elleri paltosunun ceplerinde duruyor. Hareketsiz. Sabırlı.

Konuşmak için acele etmiyor. Ben ay ışığının yüz hatlarını yakalayacağı kadar yaklaşıp kıpırdamıyor bile.

Tüm bunlar olduğunda aradığım kişi oydu. Çünkü cevaplanması gereken sorular var. Şimdi. Ve o bu tür işlerde çok başarılı.

"Herifi mezardan çıkarmaya kendim gittim," diyor bakkala gitmekten bahseder gibi rahatça. "Sadece emin olmak için."

Çenem gerildi. "Ve?"

Çenesini hafifçe kaldırıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Görünüşe göre Arkadi yakılmış."

"Hepsi bu mu?" Boş boş mırıldanıyorum. "Tüm bulabildiğin bu mu?"

Omuzlarını kaldırdı. "Keşke size söyleyecek daha fazla şey olsaydı. Ama ölümünde şüpheli bir şey yoktu," diye devam ediyor Geyik. "Zaten dört kez müebbet hapis cezası almış bir çete üyesi tarafından gece hücresinde bıçaklanmış." Ağzı hafifçe bükülüyor. "Sonrasında bununla övünen biri."

Tabii ki yaptı. Parmaklıklar ardında bu bir onur nişanıdır.

Geyik cebinden bir kağıt parçası çıkarıp bana uzattı. Adli tabibin Arkadi'nin ölümüyle ilgili raporu: çok sayıda bıçak yarası ve aşırı kan kaybından ölmüş. İmzalanmış, I'lar noktalanmış, T'ler çarpılmış.

Ona tekrar baktım. "Bu akşam haberlerde bahsettikleri sığınak. İki ölü kız..."

Geyik yavaşça başını sallıyor, gözlerini kırpmadan benimkilere diyor.

"Dünya kötü insanlarla dolu," diye homurdanıyor. "Senin ve benim hissettiğimizden daha azını hisseden insanlarla." Hafifçe sırtıyor. "Taklitçiler olur. Dahmer'ın kolaylıkla bir düzinesi vardı."

Başımı sallamadan önce uzun bir süre onu izliyorum. "Teşekkürler."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." Beni geçip eve doğru başını sallıyor, şehrin sesleri etrafımızda uğulduyor. "O nasıl?"

"İyi olacak."

Geyik başını sallıyor. Sonra başka bir şey söylemeden dönüp gölgelerin arasına karışıyor ve gecenin içinde kayboluyor.

Karanlık koridorlardan geçip merdivenlerden yukarı çıkarak içeri giriyorum.

Lyra hâlâ uyuyor, şimdi yatağın benim tarafıma kıvrılmış, sanki yokluğumda bana ulaşmış gibi.

Yanına sokuluyorum, kirpiklerinin hafifçe titreyişini ve parmaklarının yastığın kumaşını tutuşunu izliyorum.

Gözleri yavaşça açılıp benimkileri bulmadan önce vücudu çarşafın altında kıpırdanıyor. Korku hâlâ orada, derinlere gömülü. Bakışlarının ardında sessiz bir savaş var.

Parmak eklemlerimi çenesinde gezdiriyorum. "ldğ doğrulandı. O *ld*, küçük dansçı."

Onu daha yakına çekiyor, başını gğşme yaslamasına izin veriyorum. Nefes veriyor, vücudundaki tüm gerginlik sonunda çözülüyor.

Canavarı öldürülmüş olabilir. Ama şimdi, hâlâ derisine saplanmış olan son pençelerini de çıkaracağım.

"Benimle gel," diye mırıldanıyorum.

LYRA

CARMINE beni yatak odasına götürüyor ve uzak duvardaki boy aynasına doğru yönlendiriyor.

Arkamda durup beni aynaya baktırırken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. Sonra yansımamızı görüyorum.

Ve bunun nereye gittiğini anlıyorum.

Hafifçe kaskatı kesiliyorum, nabzım zıplıyor, eski korkularım uyanıyor ve içeri sızıyor.

"Carmine, ne-" Elleri hareket ederken sesim kesiliyor, parmakları omuzlarımda geziniyor, omurgamda dolaşüyor ve sırtımda bir ürperti yaratıyor.

Aynadaki bakışları yoğun ve inatçı. "İzle."

Dönmeye çalışıyorum ama elleri kalçalarımı sıkıyor, beni yerimde tutuyor.

Parmaklarını eteğimin altından geçirirken kaşkorsemin ipeği tenime fısıldıyor. Yavaşça, kasıtlı olarak, vücudumu bana gösterecek şekilde santim santim yukarı çekiyor.

Keskin bir nefes alıyorum, parmaklarının karnımın üzerinde sürüklenişini izliyorum, parmak eklemleri kaburgalarımın alt tarafına sürtünüyor, o da kaşkolu daha yükseğe, göğüslerimin ötesine kaldırıyor.

Kumaş köprücük kemiğime bir anlığına takıldığında zar zor bir inilti çıkarıyorum ama tekrar çekiştirerek beni tamamen serbest bırakıyor.

İpek başımın üzerinden kayarak vücudumdan çıkıyor ve beni belden yukarısı çıplak, tenim kızarmış bir halde bırakıyor.

Kendimi örtmeye çalışıyorum. Bu utanç ya da mahcubiyet değil, onunla değil. Ama karşımızda bir ayna var. Bunu izlemeye, *görmeye* zorlanıyorum ve bu nabzımı hızlandırıyor.

Ama ben bunu yapamadan Carmine ellerini kollarımdan ellerime doğru kaydırıyor, parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve avuç içlerimi önümdeki aynaya bastırıyor.

"Carmine..."

"İzle," diye mırıldanıyor.

Elleri tekrar omuzlarımdan, kaburgalarımdan üzerinden aşağı kayıyor, dokunuşu keşfediyor, ezberliyor. Elleri daha aşağıya iniyor, ipek şortumun bel bandını sıyrıyor, parmakları içeri dalıyor, kumaşı okşuyor.

Kalçalarımı birbirine bastırmaya çalışıyorum ama diziyse onları birbirinden ayırıyor, başını sallıyor.

Parmakları bel bandına takılıyor ve yavaşça, telaşsızca şortu aşağı kaydırıyor, ipeğin kalçalarımdan, uyluklarımdan, bacaklarımdan üzerinde kaymasına izin veriyor. Fısıldayarak yere düşüyor ve beni aramızdaki son ince dantel parçasından başka bir şeyle bırakmıyor.

Bir nefes çekiyorum, aynada kendimi izliyorum, ellerinin yeni çıplak tenimde dolaşmasını izliyorum, sahiplenici ve inatçı. Kaslı kolları beni sarıyor ve bir elinin göğsümü kavradığını, diğerinin de külotumun üzerinden amımı avuçlamak için aşağı kaydığını gördüğümde ürperiyorum.

Endişe kulaklarımda yüksek sesle kükrüyor. Panik, akıl sağlığımın sınırlarını zorlamaya başlıyor.

Bunu izleyemem.

Carmine beni kendine yakın tutuyor, dudakları omzumda, boynumda, kulağımda geziniyor.

"Kaçmak yok," diye mırıldanıyor sessizce. "Saklanmak yok. Kendine bir bak Lyra."

Titriyorum, onun vücudu ve kendi yansıma arasında sıkışıp kaldım, kendimi onun gördüğü gibi görmek için mücadele ediyorum. Sertçe yutkunuyorum, kendime bakıyorum, ben bu kadar savunmasızken onun tamamen giyinik bir şekilde arkamda durmasına bakıyorum.

Dudakları kulağımın kabuğunu sıyrıyor, nefesi ılık ve sabit. "*Lanet gözlerini açık tut,*" diye homurdanıyor. "Ne kadar güzel olduğunu görmeli ve bu güzelliğe *bakmaktan* korkmamalısın."

Hafifçe titriyorum, parmaklarım aynanın yüzeyinde seğiriyor. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

Bana başka seçenek bırakmıyor.

Eli kıvrılıyor, parmakları külotumun beline kayıyor, sonra bir yumrukla kavrayıp kalçalarımın altına aşağı indiriyor. Onları dizlerimde bırakıyor, sonra eli tekrar bacaklarımın arasına kayıyor ve çıplak amımı avuçluyor.

"Bekle, arkamı dönmeme izin

ver-" "*Hayır.*"

İki parmağını dudaklarıma götürüp klitorisimin üzerinde gezdirirken boğuk bir nefesle haykırıyorum. Anında içimde filizlenen elektriksel zevk ve sıcaklık nabzımı hızlandırıyor.

Ama yine de, bunlar olurken ona bakıyorum. Lanet bir kabus gibi yüzüme bakıyor.

İrkiliyorum, o korkunç günün anıları geri süzülürken gözlerim kapanıyor. Zincirler. Kafesler. Elbise rafları. Etin ete çarpma sesi-

"*Aç gözlerini küçük dansçı,*" diye kulağıma fısıldıyor Carmine. Eli vücudumda yukarı doğru kayıyor, bir meme ucunu öyle sert çimdikliyor ve yuvarlıyor ki, aynı el çenemi avuçlamak için yukarı kaymadan önce haykırıyorum. "Artık geçmişin esiri olmayacaksın," diye homurdanıyor.

Parmakları yavaşça klitorisimi ovmaya başlıyor. İnliyorum, dizlerim titrerken dişlerim alt dudağıma sıkıyor. Gözlerimi tekrar kapatmaya başlıyorum. Anında, uzun, güçlü parmakları boğazımı sıkıca sarıyor, içimde zonklayan karanlık, kısır bir şimşek gönderiyor ve gözlerimin açılmasını sağlıyor.

"*Sakın gözlerini kapatayım deme,*" diye mırıldanıyor Carmine.

Aniden iki parmağını içime sokuyor. Bakışlarım bacaklarımın arasına düşerken dudaklarımdan bir inilti yuvarlanıyor, kalın parmaklarının içime batışını, beni gererek açmasını, içeri ve dışarı okşamasını izlerken ağzım açık kalıyor. Carmine beni parmaklarken ve beni her şeyin ortaya çıkışını izlemeye zorlarken, karın kaslarımın gerilmesini ve meme uçlarımdan iki ağrıyan pembe zirveye sıkışmasını izliyorum.

Onun varlığından, kontrolünden, sıcaklığından kaçış yok. Ya da kendimden.

Bana doğru bastırıyor, elleri kasıtlı olarak hareket ediyor, beni her dokunuşu hissetmeye, bana tam olarak ne yaptığını izlemeye zorluyor.

"Kendine bir de böyle bak, küçük dansçı."

Ürperiyorum, tırnaklarım cama sürtünüyor. Ama sonra kendimi gerçekten görüyorum. Bizi görüyorum.

Ve bu korkuya benzemiyor.

Carmine'in eli boğazımdan göğsüme doğru ilerliyor, onu sahiplenerek kavırıyor ve başparmağıyla parmağı arasında meme ucunu sıkıştırıyor. Zonklayan noktayı yuvarlıyor, kalın parmakları içime girerken dudaklarıma bir inilti daha getiriyor.

Daha yakına eğiliyor, dişleri boğazımı kazıyor. "Ne kadar iyi bir kızsın. Çok iyi gidiyorsun. Avuçlarını aynanın üzerinde tut. Başka tarafa bakma."

Beni yavaşça, alaycı bir şekilde yukarı kaldırıyor, parmakları beni karşı koyamayacağım kaçınılmaz bir şeye doğru sürüklüyor. Zevk artıyor, parmakları içimde kıvrılıyor ve beni patlamama doğru okşuyor. İnliyorum, gözlerim titriyor.

"Gözlerini aç." Dişleri boynuma bastırıyor, beni dağlıyor. "Kendini boşalırken izlemeni istiyorum."

Haykırıyorum, bedenim titriyor, başım omzuna yaslanıyor. Parmakları içime giriyor, daha sert, daha hızlı, avuç içi zonklayan klitorisime sürtünürken derinlemesine makaslıyor. Parmakları meme uçlarımdan yuvarlıyor, dişleri boynuma batarken onları sıkıştırıyor.

Gözlerim aynadaki kendime kayıyor. Ve birden utanç, korku, endişe ya da kaçılacak bir şey görmüyorum.

Kendimi görüyorum, parçalanıyorum.

...Ve hiçbir uyarı olmadan paramparça oluyorum.

Bu orgazm çöker üzerinde Ben gibi a Şok dalgası,
benim eller umutsuzca aynaya bastırdım, nefesim kesildi ve soluk
soluğa kaldım.

Carmine durmuyor. Gitmeme izin vermiyor.

Beni orada tutuyor, sabitliyor, o anın içinde tutuyor, beni boşalmamı izlemeye zorluyor. Kızarmış tenimi, vahşi gözlerimi izlemeye zorluyor. Artık korkmayan bir beden.

Birdenbire içime girmeden, beni germeden ve doldurmadan önce tüm bunları algılamak için zar zor zamanım oluyor.

Kalın, şişmiş siki arkamdan içime girerken nefesim kesiliyor, parmaklarım aynaya karşı yumruk oluyor.

Carmine inliyor, dudakları kulağıma değiyor. "İşte bu, bebeğim. Beni ne kadar mükemmel aldığını izle."

Birdenbire başka tarafa
bakamıyorum. Bakmak da
istemiyorum.

İşkence edercesine yavaş başlıyor, uzatıyor, her santimini hissetmemi sağlıyor.

Sonra kalçalarını ileri atıyor ve içime daha sert, daha derin, daha sert giriyor.

Haykırıyorum, alnım aynaya yapışıyor, birlikte hareket ederken nefesim yüzeyi buğulandırıyor.

Ritmimiz çılgınca, manik, açlık dolu bir ihtiyaç haline geliyor. Carmine'ın elleri dolaşıyor: sahipleniyor, ele geçiriyor, kalçalarımı morluklar bırakacak kadar sıkı kavriyor, dudakları boğazımda, omzumda, omurgamda geziniyor.

Beni ve yansımamı izliyor, ben ona her şeyimi verirken her zevk ve teslimiyet titreşimini izliyor.

Tekrar paramparça oluyorum, bedenim onun etrafında kenetleniyor, boğazımdan bir çığlık kopuyor. Carmine'ın tutuşu amansız, iniltisi alçak ve çiğ, tamamen teslim olurken başı geriye atılıyor.

Orgazm içimde patlıyor, duvarlarım onun horozunun etrafında kenetlenirken beni çok çekirdeğime kadar sarsıyor. Dizlerim titriyor, hala etraflarına sarılı külotlara karşı zorlanıyor, Carmine bana çarparken bakışlarım aynadaki bedenlerimize kilitlendi.

Kaslarının gerildiğini, siki şişerken beni acımasızca sıktığını hissediyorum. Beni ileri doğru iterken sıcak dölllerinin içime aktığını hissettiğimde inliyorum, saçlarım avucunun içindeyken ve siki içime gömülmüşken beni cama sabitliyor.

"*Senin için dünyayı ateşe vereceğim, küçük dansçı,*" diye inliyor kulağıma, biz birbirimize sürtünürken.

O haklıydı.

Bu çok güzel. *Biz güzeliz.*

Bu berbat, karanlık, kırık ve çarpık bir güzellik.

...Ama yine de güzel.

LYRA

NAOMI KIPIRDANMADAN DURAMIYOR.

Aynanın önünde duruyor, kostümünde olmayan kırıksıklıkları düzeltiyor, korse üzerindeki boncukları ayarlıyor, parmakları çok hızlı hareket ediyor.

Milena kollarını kavuşturmuş, sırtarak onu izliyor. "Böyle devam edersen, o lanet şeyi yırtacaksın."

Naomi sertçe nefes veriyor. "Sadece... Mükemmel olmalı."

Soyunma odası, performans öncesi çılgın bir enerjiyle etrafımızda uğulduyor.

Bu açılış gecesi değil. Ondan çok uzaktayız. Ama bu yine de bir gösteri; VIP'lerden, Zakharova destekçilerinden ve diğer "kumpanya dostlarından" oluşan küçük bir davetli seyirci kitlesi için *Kuşu Gölü*'nün ilk ön gösterimi.

"*Mükemmelsin*," diyorum ona, yanına yaklaşıyor. "Hazırsın."

Naomi başını sallıyor, elleri iki yanında seğiriyor. "Bilmiyorum. Bu büyük bir şey." Sesi alçalıyor. "Bu şirkette bir geleceğimiz olup olmayacağına karar verecek insanlar bunlar."

Milena gözlerini deviriyor. "Tamam, öncelikle, hayır değil. İkincisi, sana bu rolün verilmesinin bir nedeni var. Onu öldüreceksin."

Naomi *her zaman* bir sahtekar olduğuna, her şeyi berbat edeceğine inanır. Babasıyla hiç tanışmadım ama anladığım kadarıyla, Naomi inanılmaz biri olsa da, Kongre Üyesi Kim muhtemelen bu aşağılık kompleksinin *büyük* bir parçası.

"Evet, şey..." Ellerini oynatarak yere bakıyor. "*Şimdilik* benim rolüm bu olabilir..."

Madam Kuzmina'nın Dove'u yedeği olarak ilan etmesinden bu yana Naomi'nin özgüveninin bir darbe daha aldığını belirtmek gerekir. Dove, şaka değil, *gerçekten çok iyi*.

Naomi'den daha iyi değil, ama bunu ona söylemeyi dene.

"Çocuklar, ben..." Aynada yüzü buruşuyor. "Bu çok fazla. Yani, destekçiler-"

"Çok yeteneklisin."

Üçümüz de arkamızda duran Dove'u görmek için dönüyoruz. Bu gece *koro balesinde* dans edeceği için giyinmiş ve hazır durumda ve her zamanki gotik Barbie estetiği her nasılsa tam sahne makyajıyla daha da korkutucu görünüyor. Pembemsi gümüş rengi saçları sıkı bir topuzla geriye taranmış ve duruşu sakın, toparlanmış, sanki sınırlar onun altında.

Naomi gözlerini kırpıştırıyor, belli ki şaşırmış. "Teşekkür ederim," diyor.

Dove sadece omuz silkiyor ve bir elini tütüsünün üzerinde gezdiriyor. "Orada iyi eğlenceler." Naomi gülümsüyor. "Teşekkürler."

Dove gittikten sonra. Milena yavaşça bize dönüyor, sarışın kaşları kalkık.

"*Yani*, şimdi ondan hoşlanıyoruz, öyle mi?" Yalvarırcasına Naomi'ye bakıyor. "Onu sevebilir miyiz? Lütfen? O çok havalı."

Naomi gözlerini devirerek kızarır. "Neden bana soruyorsun? Bence o harika biri."

Ben bir şey söyleyemeden arkamdan biri boğazını temizliyor. "Bayan Barone?"

Bianca arkamızda yerde son dakika esneme hareketleri yaptığı yerden başını kaldırıyor. Onun şaşkın bakışlarını takip ederek kapıda duran ve elinde *kocaman* bir buket siyah gül tutan genç kadına bakıyorum.

"Evet?" diyor yüzünde şaşkın bir ifadeyle. "Ama aslında artık Bayan Drakos."

Çiçekli kadın kaşlarını çatıyor. "Ah, pardon. Bu Barone için mi?" "Hey-apıl-apıl."

Kaburgalarımın dirsek atan Milena'ya kaşlarını çatarak bakıyorum. "Ne?"

"O *sensin*, sürtük."

Hay sikeyim. Sensin.

"Buradayım!" Öne doğru bir adım attım.

Kadın gülümsüyor ve bana kocaman bir buket uzatıyor. "Senin için o zaman."

Naomi kısık bir ıslık çalıyor. "Bu çok dramatik."

Milena sırtıyor. "Bunların kimden geldiğini merak ediyorum."

Yüzümün ısındığını hissediyorum. Carmine'ın bu gece burada olmasını *gerçekten* istiyordum. Ama bu geceki gösteri sadece şirketin üst düzey yatırımcıları içindi. Daha da önemlisi, bu sabah son dakikada iş için Chicago'ya uçmak zorunda kaldı.

Ama sorun değil. Tekrar söylüyorum, bu sadece bir ön gösterim. "Teşekkür ederim," diye gülümsüyorum kadına.

Odaya şöyle bir baktı. "Geri kalanını getireceğiz, değil mi?" Kaşlarını çatıldı. "Geri kalanı mı?"

"Bir dakika."

Ne demek istediğini sormadan topuklarının üzerinde dönüyor ve soyunma odasından çıkıyor. Sonra kapı tekrar açılıyor ve elinde kocaman bir buket siyah gülle geri geliyor.

Ellerinde buketler olan iki kadın daha onu takip ediyor.

İki kişi daha *onları* takip ediyor.

Ne.. Ne. Siktir.

B e ş i de yaklaşık dörder tur a t a n a kadar soyunma odası muhteşem siyah güllere boğuldu.

Ve *herkes* bana bakıyordu.

Milena, "Evet, bir evliliği gerçekten bir arada tutan şeyin *ince*, küçük jestler olduğunu duymuştum," diye mırıldanıyor.

Bianca yanıma geliyor, kollarımdaki kırk üç numaralı bukete bakarken yüzünde bir gülümseme var. "Takıntılı olabileceği konusunda seni uyarmıştım."

* * *

PERFORMANS KUSURSUZ.

Naomi'nin Odette'i masum ve lirik, Odile'i keskin ve dramatik, vücudunun her çizgisi mükemmel. O kadar endişelendiği otuz iki fouetté hiç aksamadan gerçekleşiyor. Ben, kendimi müziğe bıraktım ve diğer kuğularla mükemmel bir uyum içinde hareket ettim.

Son perdenin ortasında bir şey değişti.

Görmeden önce hissediyorum. İzlediğime dair bir his - ki bu, evet, aptalca, sahnede seyircilerin önünde olduğum düşünülduğünde.

Ama bu normal bir izlenme hissi değil. Bundan daha karanlık. Daha şiddetli.

Daha yoğun.

Odağımı bozmaya cesaret edemiyorum ama kalbim daha hızlı atıyor, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor.

Bir dahaki sefere seyirciye döndüğümde, bakışlarım evin içine kayıyor ve onu görüyorum.

Carmine.

Ön sırada, VIP'lerle birlikte oturuyordu.

Geldi.

İçimde vahşi bir heyecan dalgalanıyor ve performansın geri kalanı boyunca her hareketim artık daha yüksek, daha elektrikli.

Son selamlamalardan sonra perde iniyor ve ben dönüp hızla sahneden karanlık kanatlara doğru yürüyorum.

Önümdeki gölgelerden uzun boylu bir figür çıkınca irkiliyorum ama kim olduğunu anladığımda titreyen nabzım yavaşlıyor.

Kir saatler Ben ile onunolağan Gülümseme, alkış onun eller yavaşça. "Muhteşem bir performans," diye mırıldanıyor. "Gerçekten."

İçinde bulunduğumuz binanın da sahibi olan bu güçlü Bratva kralına biraz sertçe gülümsüyorum.

Kir'in bakışları yanımdan geçip seyircilerin olduğu yöne doğru başını

sallıyor. "Sanırım kocanı orada gördüm."

Bunu söyleme şekli midemi bulandırıyor.

"Biliyorsun," diye rahatça devam ediyor, "bu gösteri sadece VIP'ler ve şirketin üst düzey destekçileri içindi. Bu da yıllık beş milyonluk bir katkı anlamına geliyor."

Bir süre bekler, kelimelerin içine işlemesine izin verir.

"Ah..." Kaşlarım endişeleniyor. "Özür dilerim. Sanırım beni gerçekten görmek istedi-"

"Carmine kapıda bir çek kesti."

Gözlerim kocaman oldu.

Kir gülümser. "Evet Lyra, sanırım gerçekten senin dansını görmek istedi.

Bu gece."

Şok içinde öylece duruyorum, bana söylediği şeyi anlamaya çalışırken derim karıncalanıyor. Kir boğazını temizliyor ve bir elini yontulmuş çenesinde gezdirirken gülümsüyor.

"Kocanıza yönetim kurulunun kendisine teşekkür ettiğini ve adının en geç önümüzdeki hafta lobideki duvara asılacak altın seviyeli patron plaketine ekleneceğini söyleyebilirsiniz." Çenesini eğiyor. "Yine harika bir performans, Lyra. Özellikle *pas de trois*'deki çalışmanı çok beğendim."

Ben daha kelimelerimi bulamadan Kir dönüp gölgelerin arasında kayboluyor. *Vay canına.*

Soyunma odasına geri dönmek için döndüğümde aniden sert, kaslı ve vahşi bir şey bana çarpıyor. Güçlü kollar etrafımı sarıyor.

Demir. Deri, mandalina ve gül ağacının tanıdık, ezici erkeksi kokusu etrafımda dönüyor.

Carmine'ın kollarında dönüp onun delici mavi gözlerine bakarken sırtışıam ağzımın kenarlarını kaldırıyor.

"*Merhaba*," diye geveliyorum kocaman bir sırtışla. Beni kollarına alıp gölgelerin içine doğru sürüklerken gülüyorum. Ağzı benimkine çarpıyor, çaresiz ve inatçı.

"Kir ne istedi lan?" diye dudaklarıma karşı hırlıyor.

Kıskanç sahipleniciliğini ve ondan yayılan çiğ öfkeyi görmezden geliyorum. Onun yerine fısıldıyorum: "Gerçekten de şova katılmak için beş milyon dolar mı harcadın?"

Kaşları çatılır. "O Rus piçinin ağzı çok bozuk-"

"*Teşekkür ederim*," diye fısıldıyorum, dudaklarımı tekrar onunkilere bastırarak. "Geldiğin için."

Sinirini üzerinden atıyor, beni yerden hafifçe kaldırmak için sıkıca kavıyor ve sanki burada olmayı ne kadar çok istediğini hissetmemi istiyormuş gibi beni daha sert, daha derin öpüyor. Nefesi ağzımda sıcak, sesi hırçın ve mutlak.

"Her zaman geleceğim."

Bir sırtış dudaklarımın kenarlarını kaldırıyor. "Tıpkı benim için dünyayı ateşe vereceğin gibi mi?"

"Aynen öyle."

LYRA

Saçlarımı havluyla kurularken kaslarım her hareketi protesto ediyor. Dün gece gösteriden sonra sert oynadık.

Gerçekten sert.

Anılar zihnimden geçerken yanaklarımdaki ısı yükseliyor - beni evin içinde kovalıyor, ayak sesleri ağır ve kararlı, nefes nefese kahkahalarım beni kısırdı ında ve hayatımın bir santimi boyunca beni becerdi inde kısa kesildi.

Bir  ift tayt giyip başıma bir kazak geçiriyorum, yumuşak kumaş hâlâ hassas olan tenimi ve Carmine'ın geride bıraktığı morlukları okşuyor.

Nefesimi keskin bir şekilde veriyorum, omurgamdan a a ı s z lmekle tehdit eden  rperti i silkeliyorum, etek ucunu düzeltirken ellerimi sabit kalmaya zorluyorum.

Henüz metin hakkında düşünmek istemiyorum.

Ne yapmam gerektiğini düşünmek istemiyorum.

Vera d n onu aradı ımda iyiydi. Hâlâ acımasız. Hâlâ zalim. Ama iyiydi.

Beni onu unutmakla suçladı, *o hala o boktan dairede çürürken benim yeni hayatımda nasıl ya adı ımı* söyledi. Ya da buna benzer Şeyler söyledi.

Neredeyse ona orada kalmanın kendi seçimi olduğunu, yıllar boyunca yüzlerce farklı kez kendine bir Şeyler yapabileceğini hatırlatacaktım ama yapmadım.

Günün sonunda, o hala benim annem.

İç çekiyorum, bu düşünceyi derinlere itiyorum ki ona bakmak zorunda kalmayayım. Yapmak zorunda kalabileceğim şeyi kabul etmek zorunda kalmayayım.

Şu anda sadece nefes almaya ihtiyacım var.

Yatak odasından dışarı adımımı atar atmaz koku beni çarpıyor.

Güller, karanlık, ağır, çökmüş.

Dün gece eve geldiğimizde ev güllerle doluydu, soyunma odasından bile daha fazla.

Siyah güller. *Her yerde siyah güller* vardı.

Kocamdan bir başka abartılı jest daha.

Belki de daha çok benim üzerimdeki hak iddiasının bir hatırlatmasıdır. Ama durum böyle olsa bile, şikayet etmiyorum.

Mutfığa girdiğimde Carmine adanın yanında duruyordu, geniş sırtı bana dönüktü, kolları sıvalı ve gömleğinin düğmeleri yarım açıktı, sanki işi bitirmeye zahmet etmemiş gibiydi.

Boğazımı temizliyorum, hâlâ uyku sersemiyim. "Günaydın."

Yavaşça dönüyor, bakışları sanki beni çoktan soymuş gibi üzerimde geziniyor.

Karnım zonkluyor. Artık uyanığım.

Dudakları tehlikeli bir şekilde

kıvrılıyor. "Buraya gel."

Bu bir rica değil.

Ona doğru ilerliyorum. Yeterince yaklaştığım anda elleri üzerimdeydi. Bileklerimi kavıyor, beni döndürüyor ve tezgâha yaslayıp hapsediyor. Nefesim kesiliyor, vücudu bana doğru bastırırken sırtım kamburlaşıyor, sıcak, katı, amansız.

"Carmine-"

Ağzı benimkine çarpıyor, kelimelerimi yutuyor.

Elleri kalçalarımı kavıyor, beni ona doğru daha sıkı

sürüklüyor. Dişleri önce alt dudağımı, sonra çenemi ve

boğazımı sıyrıyor.

Sıkıca ısırıldığında inliyorum ve dudaklarının kıvrılıp tenimde bir sırtışı dönüşüğünü hissediyorum.

"Ağrın var," diye mırıldanıyor, elleri aşağıya doğru kayıyor.

Göbeğimde ısı birikiyor. "Belki de."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Sadece *belki* mi?"

Parmakları sıkılaşıyor ve dudaklarımdan bir nefes

çıkmasına neden oluyor. "Bir dahaki sefere emin

olmam gerekecek."

Kelimeler omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve midemin derinliklerinde bir heyecanın kıvrılmasına neden oluyor. Dudaklarım aralanıyor, nefesim düzensiz geliyor. Sonra şu anda olanlarla hiç ilgisi olmayan bir şey çıkıyor ağzımdan.

"Kara Mahkeme *nedir*?"

Carmine beni sıkıca kavıyor ama ifadesi hafifçe kayıyor ve sonra tekrar okunamaz bir maskeye dönüşüyor.

Cevap vermiyor. Onun yerine parmakları yavaş, tembel hareketlerine devam ediyor, sanki kendine düşünmek için zaman tanıyor.

Yutkunuyorum, sesimi sabit tutmaya zorluyorum. "Carmine." Uzanıp parmaklarımı çenesinde hafifçe gezdirirken adını usulca söylüyorum. "Herhangi bir yargıda bulunmuyorum. Sadece bilmek istiyorum. Bu senin dünyanın büyük bir parçası gibi görünüyor."

Kaşları derinleşiyor, başparmağı kalçama vururken duraklıyor.

"Gece geç saatlerde ayrıldığınızı *fark ediyorum*," diye devam ediyorum. "Bunu hiç sorgulamadım ama..."

"Şimdi öylesin," diye

homurdanıyor. Başımı

sallıyorum.

Bir an için mavi gözleri benimkileri arıyor, sanki ne söyleyeceğini ve neyi saklayacağını tartıyormuş gibi. Sonra, nihayet, nefes verdi.

"Her şey Şövalye Kanında başladı." Sesi sessiz. "Sanırım duymuşsundur?"

Elbette duydum. Burası yeni nesil suç patronlarının, silah tüccarlarının ve yeraltı elitlerinin aile imparatorluklarını miras almadan önce pençelerini biledikleri kötü şöhretli 'Mafya Hogwarts'ı.

Yüzümdeki tanıdık ifadeyi görünce sırtıyor. "Para Bellum'daydım."

Bu isim de bir şeyler çağırıyor. Kampüsteki dört seçkin öğrenci kulübünden biri.

"Beş kişiydik," diye devam ediyor Carmine. "Benzer görüşlerimiz vardı. Güç üzerine. Kontrol üzerine." Bakışları keskinleşiyor. "Yeraltı suç dünyasının nasıl olması *gerektiğine* dair."

Bir şey söylemiyorum, devam etmesine izin veriyorum.

"Eski bir deyiş vardır," diye mırıldanıyor, "hırsızlar arasında onur yoktur." Beni dikkatle izliyor. "Ama olmalı. Bir düzen, bir davranış kuralı olmalı, yoksa her şey kaosa dönüşür."

Sinirle yutkunuyorum, parmaklarım onun kolunda sıkılaşıyor. "Ve... Kara Mahkeme bu davranış kurallarını mı uyguluyor?"

Dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Onun gibi bir şey."

Tereddüt ediyorum. "Büyük suç aileleri tarafından onaylanıyor mu?"

Carmine nefesinin altında neşeyle gülüyor. "*Sen* ne düşünüyorsun?"

Nefes veriyorum. Doğru, tabii ki hayır.

"Ne yani, kimin cezalandırılmayı hak ettiğine sen mi karar veriyorsun?"

Mırıldanıyorum. "Ve
Nasıl?"

Carmine eğiliyor, burnu benimkine değiyor. "Biri yapmak zorunda." Kelimeler göğsüme ağır bir şekilde yerleşiyor.

Biri yapmak zorunda.

"İçinde başka kim var?"

"Lyra."

Yüzü kararıyor ama öfkeyle değil. Sadece bu kadarını söyleyebileceğine dair bir uyarı.

bana bu konuyu anlatırken.

"Mahkemede maskelerimizi taktığımızda kim olduğumuz, gerçek hayatta kim olduğumuzdan tamamen farklıdır." Parmakları çenemde, boğazımda, köprücük kemiğimde geziniyor. "Orada isimlerin bir önemi yok."

Kaşlarımı hafifçe çatıyorum, anlamıyorum. "Yani kim olduklarını bile bilmiyorsun?"

Carmine sessiz bir kahkaha atıyor ve çeneme yavaşça bir öpücük konduruyor. "Tabii ki biliyorum." Dudakları tenimi sıyrıyor ve omurgamdan aşağı yeni bir ürperti gönderiyor. "Ama o odada, o maskelerin altında olanlar... Bu başka bir şey."

Midem bulanıyor.

"Yeter," diye sessizce homurdanıyor ve beni arkamdaki tezgâha daha sıkı yaslıyor. "Gidip bazı iş saçmalıklarıyla uğraşmam gerekiyor."

Başımı sallıyorum, kızarıyorum ve boynumu öpmek için eğilip ısırdığında biraz irkiliyorum.

O gittikten sonra mutfakta kalıp kahve ve kahvaltı yapıyorum.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Evet, merak ettiğim için ona Divan'ı sormuştum. Ama tek sebep bu değildi. Geçen geceki tehdit mesajı da vardı.

Bu her kimse, bir şey istiyor. Ve eğer yerine getirmezsem anneme ne olacağı oldukça açık.

Telefonum aniden çalınca irkildim. Ona bakıyorum ve kanım donuyor.

BİLİNMEYEN

Sabırımı sınıyorsun. İstedğim şeyi teslim etmek için 24 saatiniz var.

Sertçe yutkunuyorum, nabzım kulaklarıma vuruyor ve bir cevap yazarken parmaklarım titriyor.

BEN

Nasıl alacağımı bilmiyorum. Yemin ederim.

Yanıt hemen gelir.

BİLİNMIYOR

Daha sıkı çalış. Yoksa 24 saat içinde ellerini kana bulayacaksın.

Nefesim kesildi. Bir saniye sonra, başka bir mesaj; annemin fotoğrafı, elinde bugünün gazetesi, mışıl mışıl uyuyor, saçları yastığının üzerine yayılmış, hiçbir şeyden habersiz.

Sonra başka bir resim. Kanım buza dönüşüyor.

Bianca sinemadan çıkıyor, başı eğik, kulaklığı takılı. Farkında değil.

Son metin bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor.

BİLİNMEYEN

24 saat, yoksa ölürlers. Onları uyarırsan ya da birine söylersen ölürlers.

Telefon elimden kayarak tezgâha çarpıyor. Titrek bir nefes alırken ellerim lavabonun soğuk paslanmaz çeliğine bastırıyor.

Carmine'a söyleyemem. Kız kardeşi de tehlikedeyken olmaz.

Paniğin kaburgalarımın altına baskı yaptığını ve beni boğmakla tehdit ettiğini hissediyorum. Ama korku için zamanım yok. Cevaplara ihtiyacım var - bir şeye, herhangi bir şeye - hızlıca.

Korkunç suçluluk ve ihanet duygularını bir kenara itip üst kata çıkıyorum ve Carmie'nin dolabını ve şifonyer çekmecelerini karıştırmaya başlıyorum. Sırada evdeki ofisi var, sonra kütüphane, sonra da evin geri kalanı, bir *şeyler* arıyorum.

Sonunda, aramam gereken tek şey evdeki ofisinde duran dizüstü bilgisayar. Şifre korumalı, bu yüzden oturdum ve bariz olanları denemeye başladım: onun adı, Nico'nun, Bianca'nın, Dante'nin. Vito'yu ve rahmetli annesi Giada'yı deniyorum. Kendi adımlı bile deniyorum, ki bu acınası bir durum. Zaten şifre bu değil.

Yüzümde bir çatık kaşla dirseklerimin üzerine çöküyorum, dizüstü bilgisayara bakıyorum, sonra sandalyede yavaşça dönüyorum, odada içerken aklıma *bir şey* gelmeye çalışıyor.

Birden duruyorum, kaşlarım Lickety Splits'in çerçeveli eski posterine çarpıyor; posterde yazdığına göre "New York'un en ateşli kızlarını sergileyen bir centilmenler kulübü!!!".

Gözlerimi deviriyorum ama sonra sırtıyorum. Bianca bana Vito'nun eski striptiz kulübünden bahsetmişti ve -gerçekçi olalım- bu bir striptiz kulübü için *açık ara* en iyi isim.

Belki mi?

Dizüstü bilgisayara dönüyorum ve şifre alanına "licketysplits" yazıyorum.

Hadi be.

Girdim.

Bunu yapmamalıyım. Bunu biliyorum. Yine de parmaklarım çoktan hareket etmeye, dosyalara tıklamaya, klasörler arasında gezinmeye başladı.

Ne *aradığımı* bile bilmiyorum... sadece Carmine'ı Kara Saray'a bağlayan herhangi bir şey.

Zihnim Vera'nın resimleriyle dolup taşıyor.

Bianca'nın.

Avlanmaya devam ederken soğuk bir his pençelerini omurgamda gezdiriyor. Nabzım sürekli olarak kaburgalarımın çarpıyor ve göğsümde bir fil kadar ağır oturan kemirici suçluluğa odaklanmamaya çalışıyorum.

Üzerinde "Gizli Projeler" yazan bir klasöre göz gezdiriyorum, bunun bariz bir şey için son derece sevimsiz bir kod olduğunu umuyorum. Ama değil: Barone ailesinin satın alacağı anlaşılan ticari bir mülkle ilgili bir sürü mali kayıt, hesap tablosu ve vergi bilgisi.

Hay sikeyim.

Parmaklarım masaya vuruyor, tekrar tıklamaya başlamadan önce hayal kırıklığı göğsümde sıkıca kıvrılıyor.

Sonra nefesim kesiliyor: "Mahkeme Toplantıları" etiketli bir klasör içinde bir klasör.

Üzerine tıklıyorum, en son belgeyi açarken parmaklarım titriyor. Bir dizi toplantı notu, kesin, klinik.

İlk birkaç maddeyi tarıyorum, nabzım küt küt atıyor.

• *Arkadi'nin Divan'da ne işi vardı?*

• *Alicısı kim ya da kimlerdi?*

Okumaya devam ettikçe ciğerlerim sıkışıyor, midem her satırda daha da kötüleşiyor. Arkadi'nin Saray için çalışmış olabileceğini düşündüren başka şeyler de var. Ya da onların duruşmalarından birinde yer almış. Birine katılmış mıydı?

Okumaya devam ettikçe çirkin imalar içimde dönüp duruyor.

Ve sonra her şey paramparça oluyor, toza dönüşüyor, beni kavrulmuş, çatlamış dudaklar ve göğsümün tam ortasına bir delik açılmış hissiyle baş başa bırakıyor.

• *Arkadi'nin kızıyla yakınlaş. Bize yardımcı olup olamayacağını öğren.*

• *Arkadi'nin sahip olduğu şeyi elde etmemize yardım edebilir mi?*

İçimdeki her şey uyuşuyor. Bu sabah hissettiğim sıcaklık damarlarımda buz gibi bir zehre dönüşürken kalbim de siyaha boyanıyor.

Kelimeleri tekrar okudum.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Çizgiler beni delip geçiyor, sivri, acımasız. Boğazım sıkılıyor. Ellerim titriyor.

Sonra kokusunu alıyorum: mandalina ve gül ağacı, erkeksi. Tüm vücudum kaskatı kesiliyor ve dikleşiyor, soğuk bir his bağırsaklarımı kesiyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Kalbim kaburgalarımın çarparak dönüyor.

Carmine kapı aralığında duruyor, gözlerinde ateş ve gazaptan başka bir şey yok.

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Sadece bana saf kötülükle bakıyor. Hava çatırdıyor, gerilim o kadar yoğun ki boğulacağımı sanıyorum.

Birdenbire bana doğru fırladı. Masadan geri çekilip sandalyeden kalkmaya çalışıyorum ama o daha hızlı.

Carmine beni yakalıyor ve kitap raflarına doğru döndürüyor, vücudumu o kadar sert çarpıyor ki raflar takırdıyor ve birkaç kitap yere devriliyor. Nefes almak için ancak zaman bulabildim, sonra üzerine çullandı, göğsünü göğsüme bastırdı, ellerini başımın iki yanına dayadı.

"Sana *lanet* olası bir soru sordum," diye hırlıyor.

Sesi boğazıma saplanmış bir bıçağın ucu gibi geliyor.

Nefes alıyorum, içime çekiyorum. Ama sonra öfke yükseliyor; korkunun ve ihanetin, her şeyin içinden yanarak geçiyor.

Çenemi kaldırıyorum, onun ateşine kendi ateşimle karşılık veriyorum.

"Beni kullandın," diye tükürüyorum zehirli bir şekilde. "*Kullanmadın mı?*"

Carmine'ın gözleri titriyor, öfke tekrar yerine oturmadan önce yüzünde karanlık parlıyor.

"*Ne?*"

"SEN. KULLANDIN. BENİ!" Çığlık atıyorum, nabzım damarlarımda napalm gibi kükrüyor. "Benimle yaklaşmanın tek sebebi bu muydu?! Benimle *evlenmenin*?! Hepsi bu yüzden miydi-?"

"O seçmelere zorla girdiğini hatırlıyor gibiyim!" diye hırlıyor.

"Ama sonra *bana* geldin!" Çığlık atıyorum, sesim neredeyse kesiliyor. "Ve şimdi her şeyin onun yüzünden olduğunu mu öğreniyorum?! Lanet olası *babam* yüzünden mi?!"

Gözleri kara bir ateş gibi. "Bu saçmalık."

"Komik," diye gülüyorum ama sesim kırık çıkıyor. "Çünkü az önce dizüstü bilgisayarındaki küçük toplantı notlarını okudum. Değerli Kara Divan'ının Arkadi'nin kızına *yakınlaşmaya* çalıştığı notları. Bir *işe* yarayıp yaramayacağımı görmeye çalışıyorum."

"Lyra..." Sesi alçak, gergin, sanki bir kasırgayı zapt etmeye çalışıyormuş gibi.

Göğsünü itiyorum, kanım kulaklarımda uğulduyor. "Bana bunun doğru olmadığını söyle! *Söyle lan!*"

Çenesi o kadar sıkılıyor ki yemin ederim kırılacak.

"Öyle bir şey değil."

Midem bulanıyor. Ona inanmak istiyorum. Ama nasıl inanabilirim ki?

"O zaman bana nasıl *b i r şey olduğunu* anlat." Sesim titriyor ama gözümü kırpmadan bakışlarını tutuyorum. "Başlangıçta senin için nasıl biri olduğumu anlat bana."

Burun delikleri alevleniyor. Elleri başımın iki yanındaki tahtaya doğru esniyor.

Ama cevap vermiyor. Bu

da benim cevabım.

Onu tekrar itiyorum, sesim kırılıyor. "Siktir git."

"Nasıl olduğunu anlıyorum," diye mırıldanıyor Carmine tehlikeli bir şekilde. Dudakları hırıltıyla kıvrılıyor, vücudu benimkine daha sert bastırıyor. "Birden kötü adam ben oldum. Canavar benim." Eli çenemi kavrayarak dışarı fırlıyor ve yüzümü ona doğru çekiyor. "Peki ya *sen* Lyra? Az önce ne için burnunu sokuyordun?"

Midem bulanıyor ve başımı çevirmeye çalışıyorum ama o elini daha da sıkıyor.

"Ne halt ediyordun?" diye soruyor. "Beni mi gözetliyordun?"

Ona ters ters bakıyorum, kalbim patlayacakmış gibi çarpıyor.

"Ben sadece kiminle evlendiğimi anlamaya çalışıyordum."

Gülüştü keskin ve alaycı. "Saçmalık."

Tekrar kaçmaya çalışıyorum ama yerinden kımıldamıyor.

"Söyle bana, *karıcığım*." Sesi karanlık, tehlikeli ve hipnotik bir hal alıyor. "Kim *bu lanet* için mi çalışıyorsun?"

Nabzım durdu. "Ne?"

"*Söyle bana!*" diye kükrüyor. "Kimin için bilgi topladığını söyle!"

Cevap vermiyorum.

Parmakları belime dolanarak beni kendisine doğru çekti. Nefesim kesiliyor, vücudum istemsizce kamburlaşıyor, ellerim kollarını kavlıyor ve hâkimiyeti üzerimde lanet olası bir elektrik fırtınası gibi esiyor.

Birdenbire beni kendi etrafında döndürüyor ve beni kitap raflarına çarptırırken nefesim kesiliyor.

Bir tutam saçımı avucunun içine aldı. Dizleri kalçalarımın arasına girip onları birbirinden ayırıyor, sanki beni becermek üzereymiş gibi.

Bütün oda loşlaşıyor ve uzaklaşıyor. Bunu istiyorum.

Ben istemiyorum.

Onu

istiyorum.

İstemiyoru

m.

Onu arzuluyorum.

Ondan çok *korkuyorum*.

Taytımın arkasından tutup aşağı itmeye hazırlanırken hava çatırdıyor, tenim zonkluyor ve karıncalanıyor. Düşünemiyorum. Konuşamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Ve aniden, her şey çılgınca bir kreşendoya geldiğinde...

Savaşmayı bırakıyorum.

Çırpınmıyorum. Çığlık atmıyorum. Hiç hareket etmiyorum. Tamamen hareketsiz kaldım ve kitap raflarına yaslandım.

Carmine'ın nefesi kulağımı tırmalıyor, vücudu sımsıkı sarılmış, direnmem için hazır bekliyor.

Ama direnmedim.

Sadece... pes ediyorum.

Teslim oluyorum.

Savaşmayı bıraktım.

Göğsü sırtıma çarpıyor. Kavrayışı yarım saniyeliğine sıkılaşıyor, bekliyor.

Ama ben sadece hareketsiz ve sessiz kalıyorum.

Birden elleri gevşiyor ve sonra bırakıyor. Odadaki hava hareket etmeyi kesiyor. Gerilim kopmuyor. Soğuk bir şeye dönüşüyor. Yıkılmış ve harap olmuş bir şeye.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde yüzü donuk, okunmaz haldeydi. Sadece gözlerinde sert bir bakış ve çenesinde bir acımasızlık.

Kısa bir süre önce, ikimizin güvenli bir kelime bulup bulamayacağımızı merak ettim - eğer çok sert oynarsak ve işler benim için çok fazla olursa, gerçekliğin geri gelmesine izin verecek bir şey. Ama sonra, evlendiğim bu adamın içimde o kadar derinlerde olduğunu fark ettim ki - beni *ben* yapan şeyle o kadar iç içe geçmiş ve kuşatılmış ki, bir kelimeye bile ihtiyacımız olmayacaktı. Ne de olsa düşüncelerimi ve her nüansımı zaten okuyabiliyordu.

Belki de bu saflıktı. Ama bu konuyu hiç açmadım, bu da aramızda güvenli bir kelime olmadığı anlamına geliyor.

Ama şimdi fark ettim ki varmış. Sadece bir kelime değil.

Sessizlik.

Bu savaş ya da kaç yokluğu.

Topun yere düşmesine izin veriyorum, çünkü artık oyun oynamıyorum.

Ve böylece, sessizce, etrafımızdaki hava çatırdayarak, Carmine ve ben sadece birbirimize bakıyoruz.

Ben bir şey

söylemedim. O da bir

şey söylemedi.

İkimiz de göz kırpmıyoruz.

İkimiz de nefes almıyoruz.

Benden uzaklaştı ve kalbim burkulmaya başladı. Gözlerimi kırıştıyorum, bitkin gözlerim sessiz odada onun sert gözleriyle buluşuyor.

Yüzünde ham ve kırık bir şeyin titreşimi parlıyor. Asla onarılamayacak b i r şey. Şimdi değil.

İkimiz de tek kelime etmiyoruz ama az önce olanların ağırlığını ikimiz de hissediyoruz.

Bunun bitmesinin tek yolu bu.

Bu işin bitmesinin tek yolu *buydu*.

Yavaşça ondan uzaklaşıyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Yürümeye devam ediyorum, kapıya varmadan önce yan masaya çarpıyorum. Arkama uzanıyorum, düğmeyi çeviriyorum ve dışarı çıkmadan önce çekerek açıyorum.

Tam kapatmadan önce, gözlerimiz aralıktan tekrar kilitleniyor.

Sonra bir klik sesiyle bağlantımız kopuyor.

Dönüyorum ve koşuyorum.

Bu sefer beni kovalamıyor. Ve bu en

kaba kesimdir.

LYRA

Köşkten tökezleyerek çıkarken ^{soğuk hava} yüzüme bir tokat gibi çarpıyor, nefesim kesiliyor, kalbim diğer her şeyi bastırarak kadar hızlı çarpıyor.

Sonra evin dışındaki gerçeklik yüzüme çarpıyor. Sesler.

Bağırışlar. Kameraların kör edici flaşları.

Barone malikanesi profesyonel haber ekipleri, amatör gazeteciler ve belki de sadece meşale ya da dirgen almak için durmuş insanlarla dolmuş, kaldırımdan 5. Cadde'nin bir kısmına yayılmıştı.

Beni gördükleri anda kaos patlak veriyor.

"LYRA!!!" diye bağırıyor bir ses, yüzümde milyonlarca kamera flaşı patlarken.

"Babanızın taklitçi katili hakkında herhangi bir yorumunuz var mı?"

"Kurbanları tanıyor muydunuz?"

"Sence baban hâlâ hayatta mı?" "Marcus Chen neredede?!?"

Son soru diğerlerinin üzerinde çılgılık atarak bir panik dalgası gönderdi omurgamdan aşağı.

Geriye sendeliyorum, flaşlar kafamı karıştırırken dünya dönüyor, muhabirlerin sesleri korkunç, amansız bir saldırıya karışıyor.

Düşünmüyorum. Sadece 5. Cadde boyunca koşmaya başlıyorum, farlar beni kör ediyor, kornalar çılgılık atıyor.

Bir araba savruluyor, beni birkaç santimle ısıkalıyor ve şoför camdan dışarı eğilip duymadığım bir şeyler bağırıyor.

Arkamda ayak sesleri gürlüyor - sadece muhabirler değil, kameramanlar, komplo delileri, babamın adını haykıran insanlar. Daha sert itiyorum, ciğerlerim yanıyor, soğuk hava tenimi kesiyor. Central Park'a daldım, ağağlar beni yuttu.

Durmadım.

Yavaşlamıyor

um.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, engebeli zeminde tkezlememe neden oluyor, düşmeden hemen önce kendimi yakalıyorum.

Arkamdaki sesler azalıyor ama yine de kendimi güvende hissetmiyorum.

Telefonum çalıyor, ruhumu kesiyor. Glade Kemerı'nın yakınında durmak için kayarken sarsılarak nefes alıyorum. Telefonumu cebimden çıkarıp ekrana dehşet içinde bakarken parmaklarım titriyor, nefesim kısa ve keskin soluklarla geliyor.

BİLİNMEYEN

■

Seni az önce haberlerde gördüm

Lyra. BİLİNMİYOR

■

zgn

görünüyorsun.

■

BİLİNMİYOR

Umarım bu bana istediğimi vermediğin anlamına gelmez.

Göğsüm sıkışıyor. Titreyen parmaklarımı yazmaya zorluyorum.

BEN

■

Daha fazla

zamanım var.

■

Henüz 24 saat olmadı.

BİLİNMİYOR

■

Bu istediğim şeyin sizde olmadığı anlamına mı geliyor?

Tereddüt ediyorum. Ellerim daha çok titriyor. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Telefonum sanki "*zaman doldu*" der gibi sert bir şekilde tekrar çalıyor.

BİLİNMIYOR

Şimdi oyun değişiyor, Lyra.

Bir sonraki mesajı okurken midem bulanıyor.

BİLİNMEYEN

Şimdi senin değer verdiğin insanlara zarar vermek zorundayım.

LYRA

Taksi Central Park'ın dışındaki kaldırımdan uzaklaşırken ellerim titremeye devam ediyor.

Telefonumu o kadar sıkı kavıyorum ki, parmak eklemlerim kuvvetten ağrıyor. Nefes almaya çalışıyorum ama boğazım daralıyor, sanki bir el nefes boruma bastırıyor.

Şifremi ekrana saptırıyorum, sonra annemin numarasına gidip başparmağımla vuruyorum.

Doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor.

Şehir pencerenin önünden bulanık bir şekilde geçerken, neon ışıkları birbirine karışırken, binalar gri ve altının pürüzlü çizgilerine dönüşürken kalbim boğazımda düğümleniyor.

Vera'nın numarasını tekrar

tuşluyorum. Sesli mesaj.

Başlarken parmaklarım telefonu düzgün tutamayacak kadar titriyor. Carmine'a bir mesaj gönderiyorum. Hayal meyal görüyorum.

Annem ve Bianca tehlikede. *Ve onları oraya ben koydum.*

BEN

BIANCA VE ANNEME KARŞI TEHDİT. BIANCA'YI BİR AN ÖNCE KURTARIN!!!

Ekran yanıp sönmeye başlamadan önce zar zor nefes alabildim.

Carmine arıyor.

Göğsüm yarıldı, ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Onunla konuşamam, şimdi olmaz. Ellerinin ağırlığını hâlâ üzerimde hissederken ve kafamın içinde öfke ve ihanetle dolu sesini duyarken olmaz.

Gerçeği, yani bir piyon olduğumu bildiğim halde olmaz. Bir amaç için bir araç.

Yeni bir tür hastalık içimde kıvrılıyor, beni içten içe oyuyor.

Telefon elimde uğuldamaya devam ediyor, Carmine'ın adı ekranda parlıyor ama kabul tuşuna basamıyorum.

Onun sesini duyarsam ne olacağını biliyorum. Onarılamaz bir şeye dönüşüp parçalanacağım. Ben de orada öylece oturup, telefon çalıp dururken onun adına bakıyorum.

BEN

Lütfen Bianca'yı güvene alın. Şimdi açıklayamam. O ve annem tehlikede.

Gönder tuşuna bastıktan hemen sonra telefonum kapandı.

Orospu çocuğu.

Tam o sırada taksi eski binamın önündeki kaldırıma yanaşıyor. Ödeme terminalinde ücretin görünmesini beklemeden şoföre para atıp kaçıyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, kapımıza gelene kadar koridorda ilerledim.

Kapı aralıktı.

Daireye daldım, zihnim şimdiden en kötü sonuçlara atlıyordu.

"Anne?!" Çılgılık atıyorum, sesim kırık ve titriyor.

Cevap olarak sadece sessizlik var.

"ANNE!!"

İçeride tökezleyerek ilerliyor, etrafı hızla tarıyorum. Hiçbir şey yerinde görünmüyor. Devrilmiş mobilya ya da başka bir boğuşma izi yok.

Yatak odasına doğru ilerliyorum, kapıyı itip açarken nabzım hızla atıyor-

Klik.

Vücudumdaki tüm kaslar, arkamdan gelen silah sesini duyunca kaskatı kesiliyor.

"Arkamı dön."

Hayır.

Arkamı dönmeye başladığımda bile beni silahın kurulma sesinden daha çok etkileyen ses bu oluyor.

Vera arkamda duruyor, silahını doğrudan göğsüme doğrultmuş.

Bir an için beynim neye baktığımı algılayamıyor. Bütün bu senaryonun ne *olduğunu*. Hiçbir anlam ifade etmiyor. Matrix'teki bir aksaklık gibi.

Başını eğiyor, silahı sabit tutuyor.

"Otur Lyra." Sesi sakın, neredeyse sıkılmış. "Konuşacak çok şeyimiz var."

CARMINE

TELEFON ÇALIYOR. Ve çalar. Ve lanet olası *çalıyor*.

Lyra'dan cevap yok.

Ekranda onun adına bakıyorum. Parmaklarım telefonun etrafında sıkılaşıyor, nabzım yavaş ve sabit bir şekilde atıyor.

Bir şeyler ters gidiyor. Bir şeyler *gerçekten* ters. Ondan gelen ikinci mesajı tekrar okudum.

LYRA

Lütfen Bianca'yı güvene alın. Şimdi açıklayamam. O ve annem tehlikede.

Bir saniye daha orada oturuyorum, sonra odada volta atıp başka bir numara çeviriyorum.

Bianca'nın cevap vermemesi nabzımı hızlandırıyor. Sonra Kratos'u deniyorum.

Dördüncü çalışta telefonu açıyor, sesi sinirli geliyor. "Carmy, biraz meşgulüm-"

"Kız kardeşim nerede lan?!" Hırladım. "Carmine-"

"*Bianca!*" Kükredim. "Nerede lan o?!"

"Sakin ol dostum, o burada," diye homurdanıyor.

"Bu benim kardeşim mi?" Kız kardeşimin sesinin arka planda tembelce konuştuğunu duyuyorum. "Carmine, sana döngüler ve optimum doğurganlık pencereleri hakkında bir şey açıklamama izin ver."

Yüzüm buruştu. "Tanrı aşkına," diye çıkıştım. "Ben-"

"Bir erkek ve bir kadın birbirini *çok* sevdiğinde," diye kıkırdıyor kız kardeşim arka planda, "ve bu sevgiyi ifade etmek için bir bebek yapmak istediklerinde-"

"*Kratos*," diye ölümcül bir şekilde hırlıyorum.

Boğazını temizliyor. "Ben, uh... üzgünüm, dostum," diye homurdanıyor. "Yani, duymak zorunda kaldığın-"

"*Kardeşim güvende mi lan!*" Telefona bağıryorum.

"Her zaman." Yanıtında hiç tereddüt yok. "Benim olana hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermem."

Bu beni tatmin etti. Şimdilik.

"Evde misin?"

"Evet," diye homurdandı.

"Güzel. Orada kal. Güvendiğin bir destek çağır. Kendi adamlarımdan bazılarını gönderiyorum. *İçeride kal*," diye bağıryorum telefonu kapatmadan önce.

Bir başka hızlı aramayla Santino ve on adamım Kratos ve Bianca'nın çatı katına doğru yola çıktı.

Sonra arabama binip Lyra'nın eski dairesine doğru cin çarpmış gibi sürüyorum.

* * *

Ön kapı kapalıydı ama kilitli değildi

İçeri girdim, silahımı çektim, duyularım alarmdaydı. Ev boş ve ürkütücü bir şekilde hareketsizdi ve herhangi bir boğuşma izi yoktu.

Ama Lyra ya da annesi de görünmüyor.

Etrafı tarıyorum, bakışlarım Lyra'nın telefonunun durduğu sehpaye takılınca kaşlarımı çatıyorum. Lanet olası şarjı bitmiş.

Telefonu alıp fişe taktıktan sonra evin geri kalanını taramak için dönüyorum. Tam yatak odalarına ve banyoya giden küçük koridora yönelmek üzereyken yerdeki metalik bir parıltı gözüme çarpıyor.

Üzerinde bale ayakkabısı olan gümüş kolyesinin yarısı yan sehpanın altında duruyordu.

Kolyeyi almak için eğilerek yanına gidiyorum, nabzım hızla atıyor.

Lyra bu kolyeyi çok seviyor. Neredeyse *hiç çıkarmaz*. Aslında oyunlarımızdaki birkaç temel kuraldan biri bu; bunu ondan asla koparmamam ya da herhangi bir şekilde kırmamam.

Göğsüm sıkışıyor. Bu buraya bilerek bırakılmış.

Bir zil sesi dikkatimi kolyeden çekti. Lyra'nın telefonu tekrar açıldı.

Vera'yla ayrıldıklarında telefonu burada bırakmış olması garip. Yaklaşan bir tehdit olsa bile, öylece bırakması mantıklı değil.

Şifresini giriyorum ve mesajlaşma uygulamasına dokunuyorum. İşte o zaman onları görüyorum ve çenem gıcırıyor.

Bilinmeyen bir numaradan mesaj üstüne mesaj.

Talepler. Emirler. *Tehditler*.

BİLİNMEYEN

Seni az önce haberlerde gördüm

Lyra. BİLİNMIYOR

Üzgün

görünüyorsun.

BİLİNMIYOR

Umarım bu istediğimi alamadığın anlamına gelmez.

Vay anasını.

BEN

Daha fazla zamanım var.

BEN

Henüz 24 saat olmadı.

BİLİNMIYOR

Bu, istediğim şeyin sizde olmadığı anlamına mı geliyor?

BİLİNMIYOR

Şimdi oyun değişiyor, Lyra.

BİLİNMEYEN

Şimdi senin değer verdiğin insanlara zarar vermek zorundayım.

Sikerler beni.

İstediği için bilgi aramıyordu. Arıyordu çünkü biri *onu zorluyordu.*

Yukarı kaydırıyorum ve bilinmeyen numaradan gönderilen kız kardeşimin resmini ve kimseye söylememe tehdidini gördüğümde görüşüm kırmızıya dönüyor.

Gözlerim tehlikeli yarıklara doğru daralırken dişlerimi sıkıyorum.

Lyra olan biten her şeyi ve neden bilgisayarımı karıştırdığını bana anlatmadı çünkü Bianca'ya bir şey olmasından korkuyordu.

Telefonum yüksek sesle çalarak dikkatimi dağıttı. Ekranda The Stag'in adını görüyorum ve kabul et tuşuna basıyorum.

"Ne?" diye homurdanıyorum ve ne bulabileceğimi görmek için dairenin geri kalanında gezinmeye başlıyorum.

"Neler oluyor?" Sesimdeki gerginliği duyan Geyik cevap olarak hırlıyor.

"Bir sürü şey. Lyra'nın annesi ve Bianca'ya karşı bir tehdit var ve birisi Lyra'yı benideşmeye zorluyor."

Geyik nefesinin altında küfrediyor. "Tamam, neye ihtiyacın var?"

"Henüz emin değilim. Vera'nın evindeyim ama ikisinden de bir iz yok. Lyra'nın telefonu burada... Sanırım birlikte bir yere gittiler."

"Siktir," diye tısladı Geyik. "Aradım çünkü Arkadi'nin ölümü hakkında ilgini çekebilecek bazı bilgilerim var. Ama bekleyebilir. Git ne yapman gerekiyorsa yap-"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Dinliyorum."

Boğazını temizliyor. "Arkadi'nin vasiyetinde gömülmesi yazıyordu. Ama yakıldı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Vera en yakın akrabası olarak bu kararı verebilirdi, ki öyle olduğunu varsayıyorum."

"Evet, olabilirdi." Geyik'in sesi keskinleşir. "Ama yapmadı. En azından benim bulabildiğim hiçbir yerde kayıtlı değil. Arkadi'nin ölümünü onaylayan adli tabip de mi?" Geyik devam ediyor, sesi acımasız. "Arkadi öldükten bir hafta sonra kendini öldürdü. Reçeteli ağrı kesiciler aşırı dozda."

Derin bir nefes alıyorum, omurgamdan aşağı süzülen yavaş ve keskin ürpertiye rağmen ses tonumu eşit tutmaya zorluyorum.

"Bu... çok büyük bir tesadüf."

"Nikolayev Bratva'dan para aldığı için soruşturma altında olduğunu öğrenince daha da az tesadüf oluyor," diye mırıldandı. "Ve daha da iyiye gidiyor. Vera, Arkadi'yi hapisanede sadece *bir kez* ziyaret etmiş, ölümünden yıllar önce, Aryan Kardeşliği'nden bazı pisliklerle kavga edip kan nakline ihtiyaç duyduğunda. Doğru kan grubuna sahip olduğu için onu getirmişler. O-negatif."

Lyra'nın odasına girip bana nerede olduğunu söyleyebilecek herhangi bir şey var mı diye taramaya başladığımda yavaşça nefes veriyorum.

Gözlerim pencerenin yanındaki küçük makyaj masasına ve aynanın çerçevesine sıkıştırılmış fotoğrafa takılıyor. Yaklaşıp bakıyorum. Genç bir kadın bana gülümsüyor, kucığında kızıl saçlı bir bebek var.

Kadın, avucumda tuttuğum kolyenin aynısını takıyor.

Haftalar öncesinden bir anı canlandı. Lyra'ya bale ayakkabısı kolyesini sormuştum.

Grigori Popov ve adamları. Alison teyzesinden geldiğini söyledi. Sanırım bu o.

"Vera'yı Arkadi'ye kan vermeye nasıl ikna ettiler?" Vera her şey patladıktan sonra kocasına karşı açık sözlülüğüyle meşhurdur.

Lyra'nın odasından çıkıp Vera'ninkine girdim. Anında, bayat sigara dumanı ve ucuz parfüm kokusu içime çarpıyor. Her yer darmadağın; bir köşeye yığılmış kirli giysiler, toplanmamış bir yatak, komodinin üzerinde boş içki şişeleri.

Durup duvara dayalı büyük bir posta kutusuna bakarken kaşlarımı çatıyorum, çoğu önemsiz ya da satış teklifleri ve bazılarını karıştırıyorum.

"Onlar yapmadı," diye cevaplıyor Geyik. "Onu *zorladılar*. Arkadi başka bir mafya davasında olası bir tanıktı. Bu yüzden New York Eyaleti'nin ona canlı ihtiyacı vardı ve Arkadi, O-negatif kanlarının uyuşması ve acil bir durum olması nedeniyle bunun anahtarıydı. Eyalet savcıları Vera'yı Arkadi'ye kan bağışlamaya zorlayan özel bir yargıç kararı aldılar. Ama bence asıl noktayı kaçırıyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Neyi?"

"Karnızda AB tipi kan var."

Anında hareket etmeyi bıraktım. Dünya durgunlaşıyor ve kulaklarımda bir çınlama sesi uğuldamaya başlıyor.

Kutsal. Lanet olsun. *Lanet olsun*.

O tipi çekiniktir. Arkadi'nin yavrularında da aynı şey olabilir.

Farkına vardığımda kulaklarımdaki sızlanma bir kükremeye dönüşüyor.

"Arkadi onun babası değildi," diyorum sessizce.

Geyik'in sesi kararıyor. "Bana Lyra'nın tehdit altında olduğunu ve muhtemelen Vera'yla birlikte olduğunu söylediğine göre, şu anda Vera'nın kategorik olarak onun annesi olamayacağı konusunda çok daha endişeliyim."

Nefesim kesiliyor.

Hay sikeyim.

"Nereye gitmiş olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı?"

Bakışlarım posta kutusuna geri dönüyor.

Zihnimin arkasında bir şey kaşınıyor, tam olarak işlemediğim bir şey
Daha önce.

Çömelip üstten bir avuç zarf alıyorum ve titreyen parmaklarımla zarfları karıştırıyorum. Bir hukuk firmasından gönderilenler, birkaç tıbbi fatura, muhtemelen Vera'nın maluliyet çeklerini içeriyormuş gibi görünen bazı açılmış olanlar var. Sonra birden gözlerim boktan bir ikinci el araba bayisinden gelen ve yüzde sıfır peşinat vaat eden iki teklife takılıyor.

...*Kingston*, New York'ta, şehrin iki saat kuzeyinde boktan bir ikinci el araba galerisi.

Lyra'nın büyüdüğü yer.

Gözlerim posta adresine takılıyor ve her şey tersine dönüyor. Lyra'nın çocukluğunun geçtiği eve gönderilmişler.

...Ve sadece üç hafta önce postalanmışlar.

Ayağa kalkıyorum. İşte
oradalar.

Ve zaten çok fazla zaman harcadım.

LYRA

BİR SÜRE ÖNCE SAVAŞMAYI BIRAKTIM.

Minibüsteki her çarpma ve sarsıntı kemiklerimi sızlatıyor. Bileklerim acıyor, onları arkamdan bağlayan iplere sürtünüyor. Ağzımdaki tıkaç ağzımın köşelerini kesiyor, nemli kumaş boğuyor.

Vera'nın yüzüme silah dayayıp beni apartmanın arkasına park edilmiş minibüse zorla indirmesinden bu yana ne kadar zamandır araba sürdüğümüzü bilmiyorum.

Minibüsün kapısını kapattığından beri tek kelime etmedi. Bu sessizlik her şeyden daha kötü.

Anlamamak.

Minibüs aniden sarsılarak durduğunda ve motor kapandığında irkiliyorum.

Bir arabanın kapısı açılıp sonra çarparak kapanınca içimi bir korku kaplıyor. Botlar yere sürtünüyor. Ardından arka kapının kilit açma sesi geliyor.

Bir telefon fenerinden gelen ışık içeri doluyor ve beni geçici olarak kör ediyor.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, burnumdan nefes alıyorum, göğsüm çılgınca, sık soluklarla inip kalkıyor.

Vera arkamdaki ipleri tutup beni minibüsten dışarı çekerken panik içimde patlıyor. Yere düşerken bağlı bileklerim kendimi yakalamamı engelliyor, dizlerim toprağa ve çakıllara çarpıyor.

Bacaklarımdan acı çılgınlıkları yükseliyor ama nihayet başımı kaldırıp nerede olduğumuzu gördüğümde hissettiklerimin yanında bu hiçbir şey.

Hayır.

Ev önümde beliriyor, geceye karşı kararmış bir yara izi. Sundurma biraz sarkmış ve pencereler oyulmuş gözler gibi açık delikler.

Burası kâbuslarımdaki yer. Boğazım daralıyor. Ciğerlerim sıkışıyor. Nefes alamıyorum.

Ağızımdaki tıkaçtan düzensiz nefesler alarak hiperventilasyona başlıyorum. Ama içeri sadece ince bir hava süzülüyor ve görüşümün kenarlarında siyah noktalar yüzmeye başlıyor.

Gözlerim şişiyor. Göğsüm oksijen için umutsuzca çığlık atıyor.

Sonunda Vera yanıma geldi ve ağızımdaki tıkacı çıkardı. Nefes nefese kalarak boğuluyor ve çırpınıyorum.

"Anne!" Dehşet içinde ona bakarken hâlâ hırıltılı bir şekilde boğuluyorum. "Bu da ne böyle?!"

Vera cevap vermiyor. Sadece beni ayağa kaldırıp ileri doğru itiyor. Bacaklarım beni zar zor tutuyor ama ilerlemekten başka çarem olmadığı açık.

Etrafımıza bakıyorum. Orman eve hatırladığımdan daha da yaklaşmış gibi görünüyor. Sokaktaki üç komşu evin hepsi tahtalarla kapatılmış ve hacizli görünüyor.

Sanki burada, *bu* lanetli evin gölgesinde yaşamak isteyecek biri varmış gibi.

"Anne, lütfen," diye yalvarıyorum, sesim titriyor. "Neden sen-"

"Çünkü beş parasızım Lyra," diyor sonunda, sesi soğuk ve gerçekçi. Duygusuz. "Bazı çok ama çok kötü insanlara borçluyum."

Beni verandaya çıkmaya zorlarken basamaklara takılıyorum. "Paraya ihtiyacım var. Hem de çok."

Kapı esneyerek açıldı ve beni içeri itti.

Kabuslarım kükreyerek geri geliyor: yıllar önceki çığlıklarımın yankıları. Üzerime kapanan dehşet.

Zincirler.

Kafesler.

Elbise rafları ve etin ete değerken çıkardığı mide bulandırıcı ses.

Vera beni koridordan aşağı, bodruma açılan kapıya doğru itip duruyor.

Hayır. Oraya inemem.

Vera'nın pençesinde çırpınmaya ve çekiştirmeye başladım.

"Anne!" Ağlıyorum, görüşüm bozuluyor. "Anne, *lütfe*!" Beni dikkatsizce bodrumun kapısına doğru iterken boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. "Oraya inemem! ANNE!"

Birden dondu kaldı. Bileklerimi sıkıca kavırıyor ve öfkeli bir nefes çekiyor.

"Bana öyle demeyi kes."

Zehirli sözcükler dudaklarından dökülürken irkiliyorum. Nabzım atıyor, ona bakmak için döndüğümde midem düğümleniyor. Ama o bana bakmıyor bile.

Gözlerimi kırıştırıyorum, başım yavaşça sallanıyor. "Anne, sen ne-"

"Bana öyle demeyi kes dedim!" Vera bana doğru dönüyor, elinde silah, yüzü keskin bir şekilde dönüyor.

Kanım dondu.

"Merdivenlerden aşağı in Lyra. *Hemen.*"

Vera beni bodrum kapısına doğru itiyor. Dizlerim kilitleniyor, topuklarım yere sürtünüyor ama o benden daha kararlı.

Beni aşağıda istiyor.

Hava gittikçe yoğunlaşıyor, boğuyor, üzerime bastırıyor ve boğazımı sarıyor gibi geliyor. Görüşüm dalgalanıyor, kısır anılar o kadar hızlı çarpıyor ki sanki aşağı çekiliyormuşum gibi hissediyorum.

Kendi çığlıklarımın yankılarını duyabiliyorum, hala bu evin duvarlarına gömülü. Kanın, pisliğin kokusunu alabiliyorum.

Babamın ellerini kızın boğazında görebiliyorum.

"Anne, *lütfe*," diye hıçkırıyorum. "Lütfe beni oraya gönderme!"

Parmakları kollarıma giriyor, beni yaklaştırmaya zorluyor.

"Sen benim *annemsin*!" Boğuluyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "*Lütfe*! Bunu neden yapıyorsun? Eğer paraya ihtiyacın varsa-"

"Sana bana öyle dememeni söylemiştim," diye tıslıyor, sesi jilet gibi ince ve derinden kesiyor.

Başımı sallıyorum, görüşüm gözyaşlarımla bulanıklaşıyor. "Anlamıyorum," diye fısıldıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?!"

Vera'nın çenesi geriliyor, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. Kırılmak üzereymiş gibi görünüyor, sanki bir şey onu iki farklı yöne doğru parçalıyor. Sanki kelimeleri yüksek sesle söylemek onu fiziksel olarak incitmiş gibi.

"Çünkü *ben senin lanet olası annen değilim*," diye tersliyor.

Sesi bodrumda çınlıyor, yüksek ve sert, bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor. Sendeliyorum, göğsüm çukurlaşıyor.

Ama bunu düşünecek zamanım yok. Çünkü aniden bodrumun alt kapısına geldik.

Zemin eğiliyor.

"*Lütfe*," diye fısıldıyorum. "*Yapma*-"

Vera kapıyı çekip açtı ve beni içeri itti.

Merdivenlerden aşağı kabus gibi bir acı seli içinde tökezleyerek iniyorum, görüşüm bulanıklaşıyor, göğsüm ciğerlerimin etrafında demir bantlar varmış gibi sıkışıyor.

Zincirler ve kafesler gitmişti. Ama duvarlara gömülü metal kancalar hâlâ orada. Yerdeki sıyrık izleri ve bir zamanlar kız elbiselerinin asılı olduğu bir rafın sürüklendiği duvardaki çizikler de öyle.

Diğer odaya açılan kapı da hâlâ orada. Yatağın olduğu oda. Işıkları

ve kamerası olan.

Onunla birlikte.

Vera'nın beni ittiği katlanır metal sandalyeye yığılıyorum, bedenim daha fazla direnemeyecek kadar zayıf ve kırık.

Koli bandının şakırtısını duyuyorum ve sonra kollarım sandalyenin arkasından çekiliyor, hala birbirine bağlı ve ayak bileklerim sandalyenin bacaklarına bantlanıyor.

Karşı koymuyorum. Karşı koyamıyorum.

Orada öylece oturuyorum, uyuşmuş bir halde, kaçamadığım bir dehşetin içinde boğuluyorum.

Birden yüksek bir bip sesi odayı çınlatıyor. Vera benden uzaklaşıp masanın üzerinde duran küçük bir dizüstü bilgisayara doğru ilerliyor. Ekranda evin dışından bir güvenlik görüntüsü beliriyor ve bakışlarını takip edip garaj yolunda hızla ilerleyen siyah Lamborghini'nin minibüsün yanında gıcırdayarak durduğunu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Carmine.

"Vera," diye mırıldanıyorum, sesim ince ve titrek. "Neye ihtiyacın varsa, sana yardım etmeme izin ver. Sana para ya da başka bir şey bulabilirim."

Silahlı bana doğru salladı. "Dur.

Konuşmayı kes."

Vera başını sallıyor, soğuk, acı bir gülümseme dudaklarını büküyor.

"Kocanın seni geri almak için ne kadar ödeyeceğine bakacaktım," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde. "Ama şimdi ailesinin *onu* geri almak için ne ödeyeceğini göreceğim - tüm organizasyonun başışçısı iyi bir fiyat almalı, ha?"

Sonra bana dönüyor, yüzünde bir maske gibi soğukluk var ve beni kabaca sandalyeye daha sıkı bantlıyor.

Çırpınıyorum ama koli bandı bana kaçacak bir yol bırakmıyor. Ağzımdaki tıkaçı tekrar ağzıma sokuyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akarken başımın arkasında düğümlüyor.

Birden bodrum merdivenlerinden inen ayak sesleri duyuyorum.

Boğuk bir çığlık atarak sandalyeye doğru çırpınıyorum. Vera bana uyarıcı bir bakış atıyor, başını sallıyor ve parmağını dudaklarına götürerek merdivenlerin dibine yakın boş bir rafın arkasındaki gölgelere doğru kayıyor.

Alt bodrumun kapısı inleyerek açıldı.

Bir silah patladı.

Ayaklar temkinli bir şekilde aşağı iniyor, bir figür yavaşça odanın öbür ucunda beliriyor.

Siyah elbise ayakkabıları. Siyah pantolon. Damarlı, güçlü eller kaldırılmış bir silahı tutuyor. Bu o.

Carmine'in vücudu gergin ve tehlikeli, aşağı inerken çığ bir öfkeyle yanıyor merdivenlerden. Sonra bakışları bana takıldı, ağzım tıkalı ve sandalyeye bantlanmışım. Gözleri benimkilere kilitlendi.

"Lyra-"

Ağzımdaki tıkaçla onu uyarmaya çalışıyorum ama Vera gölgelerin arasından fırlıyor ve elindeki tuğlayı mide bulandırıcı bir çatırtıyla Carmine'in kafatasının arkasına indirdiğinde çığlığım kan dondurucu bir hal alıyor.

Carmine'in vücudu sarsılıyor, silahı yere düşüyor.

Sonra hareketsiz bir şekilde yere yığılır.

LYRA

CARMINE HALA BAYGIN.

Başı öne eğilmiş, göğsü yavaş ve ağır nefeslerle inip kalkıyor. Şakağındaki yaranın kanaması durmuş olsa da, onu sandalyeye bağlı, hareketsiz görmek içimde yeni bir ıstırap dalgası yaratıyor.

Ama o yaşıyor. Şimdilik.

Vera geri adım atmadan önce onu sıkıca bağlamayı bitiriyor. "Enerjini mücadele ederek harcama Lyra," diye mırıldanıyor. "Bundan kurtulamayacaksın."

Onu görmezden geliyorum, gözlerim Carmine'a kayıyor, nefesi yavaş ama sabit. Sesim titriyor. "Bırak onu."

Vera bana zar zor bakıyor. Elindeki silahı düzeltiyor, dudakları ince, sıkı bir küçümsemeyle birbirine yapışıyor.

"Bu onunla ilgili değil." İfadesinde bir çatlak görüyorum ve avantajımı kullanıyorum. "Bu seninle benim aramda, değil mi?"

Soğuk, içi boş bir kahkaha atarak tersliyor. İnce, gergin - çözülmeye tehlikeli derecede yakın. Volta atmaya başladı, silah hâlâ elindeydi.

Sertçe nefes alıyorum. "Bu gerçekten neyle ilgili?"

Vera alay ediyor, başını sallıyor, dudakları

kıvrılıyor. "Kapana kısılmanın nasıl bir şey olduğu

hakkında hiçbir fikrin yok."

Sesindeki saf, katıksız zehir karşısında irkiliyorum.

Nefes nefese kalıyor, omuzları güçlkle yükseliyor.

"Yıllarımı onun parmağı altında geçirdim," diye mırıldanıyor. "Hayatımdaki her şeyi o adamın dikte etmesine izin verdim. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum - yaptığım her hareket onu mutlu ve tatmin etmek içindi, böylece diğerleriyle birlikte lanet bodruma atılmayacaktım."

"Yani kendini kurtarmak için ona yardım ettin," diyorum buz gibi bir sesle. "O kızları buraya getirip onlara tecavüz etmesine, işkence etmesine *ve öldürmesine yardım ettin-*"

"O canavarı yaktırdıktan sonra," diye tükürüyor, sesi alçalıyor, asitle kaplanmış çeliğe dönüşüyor, "lanet küllerini bir kanalizasyona attım."

Vera alay ederek başını sallıyor.

"Elimden geleni yapmadığımı mı sanıyorsun? Sana yardım etmeye çalışmadım mı?" Keskin, acı, kuşkulu bir kahkaha atıyorum.

"*Sen* hiç buraya indin mi Lyra?" diye fısıldıyor.

Midem bulanıyor.

"Hiç kafeslerden birinde onunla *elbise oyunu* oynadın mı?" soğuk bir şekilde sorar. "Boynunda zincirlerle sana tecavüz ederken kanıyor ve ağlıyor mu y d u n ?"

Gözlerim kapanıyor ve içimdeki safra yükselirken arkamı dönüyorum.

"*Hayır*," diye tısladı Vera. "Değildin." Burun delikleri alevleniyor, silahı sıkıca kavlıyor. "Yapmam gerekeni yaptım. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni."

"Beni korumak senin görevindi!!" Ona bağırdım. "Sen benim ANNEMSİN!" "O değil."

Nefes nefese kaldım, başımı çevirdim.

Carmine'ın sesi alçak ve titrekti ama sözleri beni bir bıçak gibi kesiyordu.

Birden hareket edemez oldum. Düşünemiyorum bile.

Baş hâlâ öne eğik, şakağından aşağı kan süzülüyor ama gözleri sabit bir şekilde benimkilere kilitlenmiş.

"Vera senin annen değil," diye mırıldanıyor, gözlerini benden ayırmadan. "Arkadi senin baban değildi. Ve Alison..." Yutkunuyor. "O senin teyzen değildi."

Oda eğildi.

Nabzım hızla atıyor.

"Alison senin annendi, Lyra."

Kelimeler bir yıkım topu gibi çarpıyor, kaburgalarımı kırıyor, ciğerlerimi deliyor, omurgamı çatlatıyor.

Midem serbest düşüşe geçerken Carmine devam ediyor.

"Adı Alison Vos'tu." Sesi acımasız, akıl sağlığımın son kırılğan iplerini de kesiyor. "Yirmi üç yıl önce kayboldu, buradan çok uzakta değil, aslında sadece birkaç kasaba ötede."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, parmaklarım bileklerimdeki iplere dolanıyor.

Hayır.

"Başlangıçta kaya tırmanışı yaparken Hudson Nehri'ne düştüğü sanılıyordu," diye mırıldanıyor Carmine. "Ama..." Dişlerini sıkıyor, gözlerini kaldırarak bakışlarının odanın üzerinde anlamlı bir şekilde gezinmesine izin veriyor.

Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Bu değil-" Ama doğru olduğunu zaten biliyorum.

Kolye. Fotoğraf. Her şeyin.

Her şey yerli yerine oturuyor, hem de olabilecek en kötü şekilde.

Vera aniden bir sandalyeye çöktü, sanki dizlerinin bağı çözülmüş gibiydi. Bitkin görünüyordu. Yıpranmış. Perili.

"Alison onun ilk kadınlarından biriydi," diyor sessizce. "Ve hamileydi." Vera'nın sesi yorgun ve monoton. Gözlerini kaldırıyor, dudakları gergin. "Sen burada doğdun Lyra," diyor sessizce. "Tam da bu odada."

Bu sefer durdurmak mümkün değil. Başımı çeviriyorum ve şiddetle kusuyorum, tüm yere.

"Nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye fısıldıyor Vera, ben kuru kusarken, betona safra tükürürken. Sesi tam olarak çıkaramadığım bir duyguyla dolu - suçluluk, keder ya da belki ikisinden de ağır bir şey.

"Ben *onundum* Lyra. Bana sahipti. Bir kere bile seçme şansım olmadı." Yutkunuyor, titreyen bir elini saçlarında gezdiriyor. "İzlemek *istediğimi* mi sanıyorsun? Bilmek için mi?" Gözleri benimkilere kayıyor ve ilk kez, ne kadar perili ve kırık olursa olsun, onlarda bir insanlık parıltısı görüyorum. "Ne yaptığını biliyordum. Her zaman biliyordum."

Boğazım düğümleniyor.

"O zaman *neden*-" Sesim çatallaşıyor.

"Seni güvende tutan tek şeyin kendisi olduğuna inandırmanın bir yolunu buldu." Vera sertçe nefes veriyor, omuzları içe doğru kıvrılıyor, kendi içine doğru büzülüyor. "Seni yok eden o olsa bile." Başını iki yana sallıyor. "Onun dünyasında kapana kısılmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun. Tırnaklarınla kazıyarak çıkamayacağın kadar derinde olmak. Daha çok mücadele etmeliydim. Ama-"

Sesi kesiliyor, çenesi geriliyor. Sonra derin, titrek bir nefes alıyor ve çenesini kaldırıyor. Vera odanın arka tarafındaki gölgeleri işaret ederek, "Seni tam orada, şu köşede tutuyordu," diye mırıldanıyor. "İki hafta dayandı. Sana sarılabilecek kadar uzun. Bir fotoğraf için yeterince uzun. Ve sonra... Öldü."

Nefes alamıyorum.

"Buradan hiç ayrılmadım," diye fısıldıyor Vera, sesi uzak, ulaşamadığım bir yerde kaybolmuş. "Ama seni benimmişsin gibi büyüttüm. Elimden geleni yaptım."

"Evet, onu bir kız evlat gibi yetiştirdin. Ama onu dışarı çıkarmaya hiç çalışmadın," diye hırılıyor Carmine. "Onun durumunu değiştirmeye hiç çalışmadın."

Vera'nın yüzü buruşuyor, gözlerinde öfke parlıyor.

"DENEDİM!" diye bağırıyor, sesi kırılıyor, parçalanıyor. "Neler yaşadığımı bilmiyorsun! *Ondan kurtulmak* için ne yapmam gerektiğini!"

Son kelime, son nefesini verir gibi ağzından

dökülüyor. "*Denedim!*" diye boğuluyor. "I-"

Işıklar titriyor. Sonra aniden tüm oda zifiri karanlığa gömülür.

"Lanet olası şalterler," diye mırıldanıyor Vera acı acı. Telefonunun feneri yeri ve ayağa kalkarken kendi ayaklarını aydınlatıyor. Odanın bir ucundan diğerine yürüyor, telefonun ışığı beton duvara gömülü devre kesici kutusuna doğru sallanıyor. Kutuyu açıyor, ağır bir düğmeyi çeviriyor ve ışıklar vızıltılı bir sesle yeniden yanıyor.

"Sana yardım etmeye çalıştı Lyra."

Ses boğazıma yavaşça saplanan bir bıçak gibi. Soğuk çeliğin derimi kesmesi, kendi çığlıklarım ve kanım içinde boğulurken derimi yüzmesi gibi.

Bu ses kâbuslarımın dışında var olmamalı. Ait olduğu adam *öldü*. Yakıldı. Külleri bir kanalizasyona atıldı.

Tüm dünya uyuşuyor ve soğuyor, yavaşça, bir rüyada ya da su altında olduğu gibi, başımı çevirmeye başlıyorum.

"O gün senin için kapıyı açık bıraktı." Birdenbire

Şeytan'ın gözlerinin içine bakıyorum. Dudakları

karanlık, yırtıcı bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Seni tekrar görmek güzel, *moya dorogaya doch'*," diye homurdanıyor babam sessizce.

CARMINE

ODA TAMAMEN SESSİZLEŞİYOR, tıpkı gece yarısı bir mezarlığın tekinsiz sessizliği ya da bir silah sesinden sonraki sessizlik gibi.

Lyra'nın gözleri kocaman, vücudu kaskatı, katatonik. Vera ölümle burun buruna gelmiş gibi görünüyor.

Hepimizin bir imkânsızlığa bakıyor ve onunla konuşuyor olduğu gerçeğini merak edebilirdim. Ama bunun için zaman yok. Bunun yerine her şeyi içime atıyorum, şakağımdan hala kan damlıyor, zihnim olası bir çıkış yolu görmek için yarışıyor.

Arkadi yavaş bir adım atarak ilerliyor, ülkesini inceleyen bir kral gibi odayı tarıyor. Artık yer yer gümüş rengi olan siyah saçları, hapishanede çekilen son fotoğraflarında olduğundan daha uzun. Yüzü daha çizgili ve yıpranmış.

Bu orospu çocuğunun duruşmasını ve hem internette hem de mahkeme salonunun dışında ona akın eden kadınları hatırlıyorum. Sanki o kadınların öz kızlarına hiç düşünmeden tecavüz edip öldürecek bir canavar değil de, gönülleri fetheden bir ünlüymüş gibi.

Ama o büyüleyici bakışları solmaya başladı. Yaşlandı, halsizleşti. Daha da canavarlaşmış.

Bakışları Vera'ya kayıyor, dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Onun görmesine izin verdin,"

mırıldanıyor, sesi nefret dolu. Arkadi, "Benim şeytanlarım sadece ve sadece bana aittir," diye homurdandı. "Ama sen - sen kendi kızımın görmesine izin verme *cüretini* gösterdin-"

"O senin kızın değil," diye hırlıyorum, sesim çelik ve zehirle dolu. "Onu çaldın. Annesini öldürdün-"

"Annesi zaten bu dünyaya yenik düşecekti," diyor tembelce, omuz silkerek. "Çok iyi biriydi. Çok *güvenirdi*. Yutulur ve geri tükürülürdü."

Arkadi başını iki yana sallayarak nefes verir ve bakışları acımasızca duvara yapışmış, dehşet içinde görünen Vera'ya kayar.

Sonra, kimse tepki veremedi Arkadi ona doğru hamle yapar.

Vera panikle fırlıyor ve çaresizce arka odaya kaçıp barikat kurmaya çalışıyor.

Ama başaramaz.

Arkadi onun peşinden atılıyor ve bu sırada Lyra'nın sandalyesine çarparak onu deviriyor.

Sevdiğim kadın yere sertçe çarpıp kafasını betona vurarak çığlık atarken dişlerimi göstererek hırlıyorum. Dudaklarından keskin bir nefes kaçıyor, vücudu çarpmanın etkisiyle kıvranıyor.

Kırmızı görüyorum ama kendimi odaklanmaya zorluyorum. Odanın diğer ucunda, Arkadi Vera'yı iri elleriyle yakalarken soğuk bir şekilde gülüyor. Ellerinden birini Vera'nın boğazına doluyor, sonra parmaklarını sıkıyor ve Vera'nın yüzü morarmaya başlıyor.

Dikkati dağıldı.

Dönüyorum, Lyra'ya tıslarken sesim alçak bir fısıltıya

dönüşüyor. "Bıçak. Kelepçemin altında."

Lyra iplere doğru kayarken yüzünü buruşturuyor, sırtı bana dönük, parmakları Körü körüne, ayakkabıma çok yakın.

Dişlerimi sıkıp bağlarımı çekerek bacağımı ona doğru uzatmaya çalışıyorum.

Parmak uçları ayakkabımı ve pantolonumun paçasını tırmalıyor ve sonunda parmakları bıçağın kabzasını buluyor. Titreyerek ama kararlı bir şekilde bıçağı çekip çıkarıyor, metal loş ışıktaki parlıyor.

Arkadi boğazını sıkıca kavrarken Vera hırıltılı bir soluk çıkarıyor, ayakları havayı tekmeliyor, odağı hâlâ ona kilitlenmiş durumda.

Lyra tereddüt etmiyor.

Bileklerinin etrafındaki ipi beceriksizce kesmeye başladı.

Elleri terden kayganlaşmış ama devam ediyor. Bıçak onu bir, iki, üçüncü kez keserken irkiliyorum ama o dişlerini sıkarak devam ediyor, bıçağı daha hızlı, daha hızlı kesiyor.

Sert bir şaklamayla ipler çözülüyor.

Aferin kızıma.

Sonra ayak bileklerindeki koli bandını kesiyor ve bana doğru dönüyor. Başımı sallıyorum.

"Çık dışarı!" Tıslıyorum.

"Hayır!" diye fısıldar. "Onsuz olmaz-"

Başımı salladım. "*Siktir git* buradan! Anahtarlarım arabada."

Hareket etmiyor. Gözlerinde görebiliyorum, tereddüt ediyor. Beni serbest bırakmak istiyor. Ama bunun için zaman yok.

"*Defol. Dışarı.*" Sesim alçak, çaresiz. Hâlâ

hareket etmiyor.

O zaman ne yapmam gerektiğini

biliyorum. "Seni seviyorum."

İçine işliyor, nefesini kesiyor. Gözleri açılıyor, dudakları şokla aralanıyor.

"*Şimdi KOŞ!*" Kükrüyorum.

Sesin şiddeti onu harekete geçirdi.

Lyra dönüyor ve Arkadi dönerken merdivenlere doğru fırlıyor. Yüzündeki şaşkınlığın öfkeye dönüşmesini izliyorum. Anında Vera'nın hareketsiz bedenini bir yığın halinde yere düşürüyor ve gözleri Lyra merdivenleri tırmanırken ona kilitleniyor.

Birdenbire Lyra'nın peşinden

atılıyor. Düşünemeden harekete

geçiyorum.

Hâlâ sandalyeye bağlıyım, kendimi ayağa kaldırmaya zorluyorum, tüm kaslarım yanıyor.

Bir hırıltıyla kendimi Arkadi'ye doğru fırlatıyorum, yan tarafına çarpıyorum ve ikimizi de duvara çarpıyorum. Çarpışmanın etkisiyle nefesimiz kesildi.

ve ikimizi de yere düşürdü. Sandalye altımda parçalanıyor, bacakları kırılıyor.

Zar zor duyuyorum.

Tek duyabildiğim Lyra'nın zayıflayan ayak sesleri.

Koş, küçük dansçı.

Arkadi hırlıyor, altımda dönüyor. Beni iterken dudağı vahşice kıvrılıyor.

"*Senin ne olduğunu biliyorum,*" diye tıslıyor onunla boğuşurken, kollarımı hâlâ kırık sandalye parçalarına sarılı ipten kurtarmaya çalışıyorum. "*Senin ne olduğunu gördüm.*" Dirseğini ağzıma sokarken soğuk bir kahkaha atıyor ve dilimden kan fişkırıyor. "Burada oturup yaptığım şeyler için bana canavar mı demek istiyorsun? En iyisi sen ve Kara Saray'daki arkadaşlarının oturduğu o evin cam duvarlarının güzel ve temiz olduğundan emin olmak."

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor.

Arkadi karanlık bir kahkaha atıyor ve ben elimi çekip yumruğumu suratına indirirken bile bana manyakça sırıtıyor.

"Senin ve küçük arkadaşlarının maskeli, kadınlı, kanlı *sahne gösterilerinden* birkaçında korumaydım." Bana dik dik bakıyor, ona tekrar yumruk attığımda gözlerini zar zor kaçırıyor. "*Her şeyi* gördüm, Don Barone," diye hırlıyor.

"Seni sığ bir mezara gömmek için zaten yeterince motivasyonum vardı," diye hırlayarak ön kolumu burnuna vurdum ve yüzüne kan sıçramasına neden oldum. "Ama şimdi bundan daha çok zevk alacağım-"

Bir gümüş parıltısıyla kelimeler kifayetsiz

kalıyor. Ani, yakıcı bir acı yan tarafıma

saplanıyor. *Kahretsin.*

İnliyorum, bıçak derine batarken vücudum kilitleniyor. Kaburgalarımda beyaz bir acı patlıyor.

Arkadi alçak sesle, tatmin olmuş bir kıkırdama çıkararak bıçağı çeviriyor ve ben acı içinde tıslarken gülüyor. Beni üzerinden iterek bir anda yere yuvarlanmama neden oluyor.

Bıçak hâlâ böğrümde gömülüyken bir yığın.

"Sen de benim gibi bir canavarsın, Don Barone," diye mırıldanıyor, ayağa kalkıyor ve sakince yerde kıvranmakta olduğum yere doğru yürüyor. "Ve sen de bir zamanlar benim yaptığım hatayı yaptın."

Eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor.

"*Normalmişsin gibi davrandın.*" Kelimeler

istediğimden daha fazla kesiyor.

"Sen ve ben... Biz normal insanlar değiliz. Diğerleri gibi koyun değiliz.

Dünya. Bizler *kurdüz*. Ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir kurt asla kuzuların arasında yaşayamaz. Eğer bunu yapmaya kalkışırsa, gerçek doğasının ortaya çıkması an meselesidir."

Ben acıdan boğulurken, parmağıyla bıçağın kabzasına hafifçe vuruyor ve kendi kendine kıkırdıyor.

"Çok derin. Ama biraz zamanın var. Benim olanı geri getirmem için yeterli zaman. Her zaman benim olması gerekeni."

Görüşüm titriyor, kenarları kararıyor ve o yaklaştıkça dişlerim gıcırıyor.

"Ve bunu yaptığında bir karar vermem gerekecek: O izlerken kan kaybından ölmene izin mi vereceğim, yoksa *onun* ölümünü izleyebilecek kadar uzun süre hayatta kalmanı mı sağlayacağım..."

LYRA

Kapıdan fırlıyorum, kâbuslar evinden koşarak çıkarken ayaklarım yere zar zor değiyor.

Gözlerim araba yolunun kenarına park etmiş Carmine'ın Lamborghini'sine takılıyor. Kendimi ona doğru fırlatıyorum, parmaklarım kapıyı açıp sürücü koltuğuna kaymadan önce kapı kolunu karıştırıyor. Direksiyonu tutarken ellerim şiddetle titriyor.

Aslında araba kullanmayı bilmiyorum.

Sanırım hızlı öğrenmem gerekecek.

Arabayı geri vitese taktığımda motorun gürültüsü sessizliği bozuyor.

Sonra evin ön kapısı çarparak açılıyor ve Arkadi sendeleyerek verandaya çıkıyor.

Yüzünden ve ellerinden kan damlıyor ama şu anda bunun ne anlama geldiğini düşünemiyorum.

Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum: Ayağımı pedala olabildiğince sert basıyorum.

Anında araba şiddetle geriye doğru savruluyor, lastikler çakılların üzerinde patinaj yapıyor, kontrolümden çıkıyor.

Araba önce sağa, sonra sola savruluyor, sonra arka lastikler araba yoluna paralel uzanan derin drenaj hendeğine girince dünya baş aşağı dönüyor.

Direksiyonu kırıyorum ama artık çok geç. Lamborghini'nin arkası acımasız, çıtırdayan bir sesle bir ağaca çarpıyor.

Öne doğru savrulup başımı gösterge paneline çarptığımda kafatasımda bir acı pathıyor. Bir an için tek duyduğum kulaklarımdaki çınlama.

Gözlerimi açmak için kendimi zorladığımda ve çatlak ön camdan yukarı baktığımda, nabzım anında yükseliyor.

Arkadi avluda bana doğru hışımla geliyor.

İçimi yeni bir dehşet dalgası kaplıyor. Kapının kolunu kurcalıyorum, kurtulmak için çabalarırken parmaklarım kayıyor. Sonunda dışarı çıkmayı başarıyorum, tökezliyorum ve toprakta dizlerimin üzerine düşerken hâlâ kafam karışık.

Ayaklarımı sürüyerek ağaçların karanlık, mürekkep karanlığına doğru fırlıyorum. Ayaklarım kuru çalılara çarpıyor, ormana dalarken dallar yüzüme ve kollarıma çarpıyor. Nefesim düzensiz, panik içinde kesik kesik geliyor ama durmaya cesaret edemiyorum.

Arkamdan yaklaştığını duyabiliyorum.

"Kaçmak zorunda değilsin Lyra!" Arkadi'nin sesi ağaçların arasından süzülerek boğucu bir sis gibi beni sarıyor. "Sen bundan daha fazlası için yaratılmışsın! Tüm olmak istediğin bu mu?" diye kükrüyor. "Evlenmeye zorlandığın bir adamın aksesuarı mı?"

Daha sert itiyorum, kaslarım çığlık atıyor. Dallar beni pençeliyor ama yavaşlamıyorum.

"Kaderinle savaşma." Sesi şimdi daha yakın, tonu alçak ve ikna edici. "Koyunlar ve kurtlar vardır, Lyra. Seni bir kurt olman için yetiştirdim. *Benim gibi.*"

"Beni sen yetiştirmedin!" Boğuk bir sesle söyledim.

Karanlık bir kıkırdama. "Yetiştirmedim mi? Seni ben *yarattım*. Seni ben şekillendirdim!"

Bir köke takılıyorum, kendimi yakalamadan önce neredeyse düşüyordum. Bu tempoyu sonsuza kadar sürdüremem. O daha hızlı.

"Annem nasıl öldü?!" Gecenin içinde çığlık atıyorum, umutsuzca nefes alıyorum.

Arkadi çalılarının arasında sinsice ilerliyor, varlığı her ağacın arkasında bir gölge gibi.

"Sana yalan söylememi istiyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor. "Güzelleştir. Ama bunu yapmayacağım. O *çığlık atarak* öldü, Lyra."

Boğazımdan boğuk, paramparça bir ses çıkıyor.

Arkadi'nin sesi durmuyor. "Yine de savaştı. Oh, savaştı. Bunun için ona neredeyse hayranlık duyuyordum. Ama sonunda yumuşadı. Zayıftı."

Ellerim yumruk oldu.

"Olduğum şey için özür dilemeyeceğim Lyra," diye hırlıyor Arkadi. "Ben bir kurdum. **T ı p k ı** senin gibi."

"Ben senin gibi *değilim!*" Çığlık atıyorum, sesim ağaçların arasından yankılanıyor.

Arkadi'nin kahkahası alçak ve gırtlaktan geliyor. "Benim kanımdan olmayabilirsin," diye mırıldanıyor, ayak sesleri yaklaşıyor. "Ama seni ben yetiştirdim. Ben senim."

"*Annem nasıl öldü?!*" Hışırtı

kesildi.

Nefesimi tutuyorum, nabzım kaburgalarımın çarpıyor.

Sonra Arkadi'nin sesi geceyi yarıyor.

"Parmaklarım boğazındayken ve dudaklarında acınası bir merhamet çığıyla."

İçimde bir şeyler kopuyor ve kırılıyor.

Elim kalın bir dalın etrafına dolanıyor, kabuk tutuşumun altında parçalanıyor. Kendimi bir ağaca yaslıyorum, parmaklarım tahtanın etrafında sıkışıyor, deneysel olarak onu kaldırıyorum.

Bekliyorum.

"Hiç tanımadığın bir kadının yasını tutma!" Arkadi kükrüyor. Artık çok yakınımda.

Kırık ağaç dalını daha sıkı kavriyorum.

"Ve zorla girdiğin bir geleceğe tutunup kalma! Çok daha fazlası olabilirsin-"

Arkadi arkasına saklandığım ağacın yanından geçerken kendimi çelikleştiriyorum. Sonra bir kükreyle dalı kalan tüm gücümle savuruyorum.

Karnına çarpıyor ve hırçın bir homurtuyla iki büküm olmasına neden oluyor.

Kendini toparlayamadan tekrar savuruyorum, bu sefer suratından yakalıyorum. Kafası yana savruluyor, ölü yaprakların üzerine yığılırken ağzından kan fişkırıyor.

Dönüyorum ve koşuyorum.

Tam arkamdan gelen ayak sesleri omurgamda buzlar oluşturuyor. Daha hızlı itiyorum, bacaklar pompalanıyor, kan kükrüyor, açıklığa daldığımda derim adrenalin ve korkuyla yanıyor.

Sonra tek bildiğim acı.

Arkamdan bana çarpıyor, yüzüstü yere kapaklanıyorum. Kuvvet rüzgârı içimden söküp atıyor ve aniden beni sırtüstü yatırıp üzerime biniyor, ay ışığında onun manik, çarpık yüzüne bakarken ağırlığı kaburgalarımı eziyor.

Elleri boğazımı sıkıyor.

"Bana katıl," diye hırılıyor. "Sana benim gibi olmayı öğretebilirim." Kavrayışı sıkılaşıyor. Gözlerim şişiyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. "Ya da önemsiz annen gibi ölebilirsin."

Çırpınıyorum, pençelerini pençeliyorum. Ama bedenim zayıflıyor. Hayır, hayır, hayır.

Hayır, *hayır*, *hayır*.

Burada ölmeyeceğim. Bu şekilde değil.

Arkadi'nin parmakları boynuma giriyor. Sıkıyor. Ve sıkıyor.

Görüşümün köşeleri kararmaya başlıyor. Ben çırpınıp kollarını uzaklaştırmaya çalışırken görüşümde siyah noktalar yüzüyor.

"Anneni gördüğünde," di ye homurdanıyor sessizce, gözlerinde hastalıklı bir parıltıyla üzerime geliyor. "Ona en sevdiklerimden biri olduğunu söyle-"

Kaşlarını çatıyor.

Ben de öyle. Havanın neden birdenbire gözlerimi yakacak kadar dumanla dolduğunu anlayamıyorum.

Boynumdaki eller başımı yana çevirmeme yetecek kadar gevşiyor. Beynim hâlâ sisli. Hâlâ zar zor nefes alabiliyorum. Ama bu zihnimde durmadan çınlayan soruyu durdurmuyor.

Dünya neden yanıyor?

CARMINE

On beş yaşımdayken babam beni kurt avlamak için Kanada'ya götürdü.

Bana gideceğimizi çünkü babasının onu gençken birkaç kez götürdüğünü söyledi. Ama ben daha *önemli* bir neden olduğunu biliyordum.

Beni ormana dürtülerime yenik düşmem için götürmüştü. Öldürmeme izin vermek için.

Bu jesti takdir ettim. Sahip olduğum karanlık düşüncelerin ve bazı durumlara - duygusal olarak konuşursak- tutunamamamın beni farklı kıldığını fark etmeye başladığım yaşlardaydım.

Kötü bir *Dexter* spinoff'u gibi insanları öldürme ihtiyacım falan yoktu. Sadece bir şeyi ya da birini öldürme fikri beni rahatsız etmiyordu. Birinin ailesini, sevdiklerini ya da kendisini koruması gerekiyorsa? Tereddüt eden neydi? Kendimi korumak için öldürmek, önümdeki çorbayı içmek için kaşığa uzanmak gibi bir şeydi benim için.

Bu çok açıktı.

Babam ve ben sonunda tüm bu "beynim berbat ve biraz bozuk" durumu hakkında güzel bir konuşma yaptık. Ve psikopat oğlunun kana susamışlık dürtüleriyle ortalıkta dolaşmasına izin vermek yerine bana nasıl avlanacağımı öğretti. Düzgünce.

Sabırla. Kontrolle. Gerektiğinde kendini tutmayı ve aklından geçen ilk dürtüyle hareket etmemeyi.

Yanımdaki yara her hareketimde, her nefes alışımında nabız gibi atıyor ama ben bunu hissetmiyorum. Daha sonra hissedeceğim ama henüz değil, Lyra hâlâ dışarıdayken değil.

Zemini tarıyorum, gözlerim karanlığı deliyor.

Ezilmiş yapraklar. Kopmuş bir dal. Bir dalda parlayan bir damla kan.

...İlk kurt avından bu yana babamla birlikte neredeyse her yıl Kanada'ya kurt avlamaya gittiğimizi belirtmeliyim. Ve ben avcılıkta çok ama *çok* iyiyimdir.

Buna iz sürme de dahil.

Bakışlarım ağaçların arasındaki kan izlerini takip ediyor, ayrıntılara kilitleniyor. Damlacıklar birbirinden uzaklaşıyor - daha hızlı hareket etmeye başladı.

Arkadi daha önce besin zincirinin tepesindeki bir tür yırtıcı olduğundan bahsedip duruyordu. Bir "kurt".

Ağzımın kenarlarında tehlikeli bir gülümseme beliriyor.

Kurtları nasıl avlayacağımı *biliyorum*.

Onları kovalamazsınız, tuzağa düşürürsünüz. Çıkışlarını kesersin.

Dönüp garaj yolundan yukarı, bir ağaca çarpmış olan arabaya doğru ilerliyorum. Kan kaybını, yırtılan kasların ve derinin acısını görmezden geliyorum. Yolcu koltuğunda bıraktığım şeyi de görmezden geliyorum.

Bagajı açıp yedek benzin bidonunu ve bir yol fişğini alıyorum.

Sonra patikanın tekrar açıldığı ormana geri dönüyorum ve koşmaya başlıyorum.

Nefesim sabit. Botlarım sessiz.

İz sürmeye devam ediyorum: ayak izleri, kırık dallar, herhangi bir mücadele izi. Nabzım sabit kalıyor. Elimdeki gaz bidonunu sabit tutuyorum.

Ağaçlar bulanıklaşıyor. Uzaktan Arkadi ve Lyra'nın seslerini duyabiliyorum. Onunla alay ediyor, aklını karıştırıyor, ona ait olduğuna ikna etmeye çalışıyor.

Onlara ulaşmama gerek yok.

Sadece kaçacak bir yeri olmadığından emin olmalıyım.

Benzin bidonunun kapağını açıp hızla ilerleyerek ağaçların arasından geniş bir yay çiziyorum. Hareket ederken parmaklarım dalları sıyrıyor.

Bone dry. Haftalardır yağmur ya da kar yağmadı.

Mükemmel.

Bir ılık ve ete çarpan odunların donuk gmbrtsn duyduğumda donup kalıyorum. Sonra Arkadi'nin öfke dolu kkremesini duyuyorum, ardından bir darbe daha ve lanet olası ağızından çıkan başka bir ılık ve vahşice sırtıyorum.

İşte benim kızım.

Koşmaya devam ediyorum, gazın geri kalanını kalın, geniş bir daire şeklinde döküyorum. Sonra cebimden işaret fişegi çıkarıyorum.

Ona bir keresinde söylediklerimi hatırlayınca acımasızca gülümsüyorum. Sonra fişegi ateşliyorum, Elimde kkreterek etrafımdaki ormanı şeytani bir şekilde kırmızıya çevirmesine izin veriyorum.

İşaret fişegi ağaçların arasından akıttığım gazın izine bıraktığımda ateş anında tutuşuyor. Kuru alılar vahşi bir yangınla tutuşuyor, alevler ormanın içinde canlılar gibi kükrüyor.

Hareket etmeyi bırakmıyorum.

Rüzgar benden yana. Alevler az önce geçtiğim patikadan geriye doğru yayılıyor ve ormanı şiddetli bir cehennemde yutuyor.

Gece kırmızı ve altın rengine dönüyor, havada kıyamet gibi yoğun bir duman var.

Sonra onu duyuyorum.

Lyra, ağılıyordu.

Sese doğru fırlıyorum, ateş neredeyse kontrolden çıkarak patlayıp arkamdaki dünyayı yutarken sıcaklık sırtımı yalıyor.

alılıkların arasından geçip açıklığa fırlıyorum- Ve görüşüm kıpkırmızı oluyor.

Arkadi Lyra'nın cansız bedeninin üzerine diz çökmüş, elleri boğazına sarılmıştı.

Bir an için aklım karışıyor, kalbim duracak gibi oluyor ve çok geç kaldığımı, onu benden çoktan aldığını düşününce içimde bir öfke patlaması yaşıyorum.

Ama sonra başını yana eğdiğini görüyorum, gözleri sersemlemiş, ateşe göz kırptıyor. Ve bakışları benimkini buluyor.

Şimdiden hareket ediyorum. Şimdiden saf mazot ve ölüm içimde yanıyor. Ben onlara doğru yok olma seviyesindeki bir asteroit gibi savrulurken damarlar.

Arkadi'ye o kadar sert vuruyorum ki görüşüm bir anlığına kayboluyor. Ama onu Arkadi'den ayırmak için görmeme gerek kalmadı ve ikimiz de toprağa çakıldık.

Ayağa kalkmaya çalışırken görüşüm geri geliyor, gözlerini bana doğru kaldırırken ağzından kan damlıyor.

Beni gerçekten gördüğünde altına sıçacakmış gibi görünüyor.

Ateş, cehennemden gelen bir iblis gibi arkamda kükrüyor, kanım pompalanıyor, vücudum hazır.

Şiddet ihtiyacı beni tüketiyor.

Arkadi dönüyor, açıklığı yavaşça saran ve bizi ölümcül kucağına hapseden cehenneme şaşkınlıkla bakıyor.

Nefesi titremeye başladı.

Düzensizleşiyor. "Ne yaptın sen?" diye

boğuluyor.

Tökezleyerek geri çekiliyor, duman etrafını sarıyor, alevler vahşiliğine yansıyor, Kan çanağı gözleri. Göğsü hızla inip kalkıyor, sanki bir çıkış yolu bulmaya çalışıyormuş gibi parmakları iki yanında seğiriyor. Son bir hamle. Ama öyle bir şey yok. Onun için yok.

Yavaş ve metodik bir şekilde ona doğru ilerliyorum, yüzüm duygudan yoksun.

"Yani," diye alay ediyor, boğuk ve alaycı sesi korkusunu maskeliyor, "şimdi beni küçük yeraltı kulübünüze mi götüreceksiniz? Beni mahkemeye mi çıkaracaksınız?" Alaycı bir sırıtişla göz kırptıyor. "Yine ne oldu? *Savaşmak mı, kaçmak mı?*"

Bakışlarımı ona yöneltiyorum, göğsüm yavaş ve kontrollü nefeslerle inip kalkıyor. Bir adım ileri atıyorum. Sonra bir saniye.

"İşlediğin suçlar için yargılanabilirsin," diye mırıldanıyorum, sesim çelik gibi. Parmaklarım yanlarımda bükülüyor, bedenim gümbürdüyor.

Bir adım daha.

"Ama ben onlar için burada değilim."

Yavaşça, kasıtlı olarak ilerlemeye devam ediyorum. Her adım bir karar. Lanet tabutuna son bir çivi.

Arkadi'nin küçümsemesi hafifçe duraksıyor.

"Buradayım çünkü *karıma* el kaldırdın ve onu incittin." Sesim yükselmiyor ama içinde saf bir ölümcüllük var.

Boğazının düğümlemesini izliyorum. Güzel, güzel. Hissetmesine izin ver. Sonunun geldiğini görsün.

Bir adım daha, şimdi daha yakın.

Arkadi dudaklarını yalıyor, gözleri ateşe kayıyor. Orada olmayan bir kaçış arıyor.

"Hayır, Arkadi." Başımı yavaşça sallıyorum. "Cehenneme gittiğinde, orada karşılaştığın her kim olursa olsun savaş ya da kaç oyunu oynamak isteyip istemediğini sorabilirsin, gerçekten umurumda değil." Sesim alçalıyor, sabit ve kesin. "Ama bu dünyada, burada?"

Bıçağı -kendi bıçağını- belimden çıkarıyorum, ona soğuk bir şekilde gülümserken bıçak ateş ışığında parlıyor.

"Burada, seni zaten bildiğim en korkunç suçtan suçlu buldum." Kavrayışım sıkılaşıyor. Nabzım sabit kalıyor. "*Benim* olana zarar vermek."

Arkadi'nin dişleri çıplak. "Sen de benim gibi bir canavarsın," diye hırlıyor. Başımı eğiyorum. Sonra yavaşça gülümsüyorum.

"Hayır." Başımı sallarken sesim neredeyse eğleniyor gibi. "Ben *çok* daha kötüyüm." O daha tepki veremedi ileri atılıyorum.

Bıçak bir anda karnına saplanıyor, derin ve acımasız.

Arkadi kanlar içinde boğulurken ben bıçağı çekip kurtarıyorum ve avucumda çeviriyorum. Tökezliyor, karnını tutuyor, gözleri kocaman, inanmıyor.

Dudakları aralandı ama konuşmasına izin vermedim.

Bıçağı mide bulandırıcı bir çıtırtıyla çenesine saplıyorum. Arkadi şiddetle sarsılıyor, vücudu kasılıyor, sonra hareketsiz kalıyor.

Onu bıraktım ve yere düşmesini izlemeye zahmet etmedim. Dönüp
Lyra'nın yanına gidiyorum.

Yere yığılmış halde yatarken hâlâ topallıyor, hırpalanmış ve morarmış durumda.
Ama
Onu kucağıma aldığımda, gözlerini benimkilere kaldırdığında biraz
gülümseyebiliyor. "Benim için dünyayı ateşe verdin," diye mırıldanıyor, bilinci
yerinde değil.

Saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Bu kadar romantik olduğumu kim
bilebilirdi ki?"

Sonra koşmaya başlıyorum. Ateş yaklaşıyor, her şeyi tüketiyor. İkimiz de
öksürüyoruz, isle kaplanmışız ve belki biraz yanmışız, çalıların arasından geçip
ormandan çıkıp eski evinin garaj yoluna geri döndüğümde. Yavaşlıyorum,
uzaktan siren sesleri gelirken onu nazikçe arabaya taşıyorum.

"Özür dilerim aşkım," diye

iç geçirdim. Kaşlarını

çattı. "Ne için?"

"Ön koltuğu paylaşmak zorunda kalacaksınız."

CARMINE

Bir hafta sonra:

Hareket ederken gölgeler beni yutuyor, adımlarım kasıtlı, yırtıcı. Kaldırım botlarımın altında kaygan, hava daha fazla yağmur vaadiyle ağırlaşıyor. İleride, hedefim arabasına doğru ilerliyor. Tek başına.

Bu bir hata. O daha iyi bilmeli.

Restoranın yanındaki ara sokağın kenarlarından gözümü kırpmadan yaklaşıyorum.

Bu yarım kalan işin son parçası. Arkadi öldü - bu sefer gerçekten. Ormanda çıkardığım yangının ardından Lyra'nın eski evi de kül oldu. Dürüst olmak gerekirse, bunu olumlu bir şey olarak görüyorum.

Lyra da aynı şekilde hissediyor.

Yangın evden ve yakınlardaki hacizli evlerden daha fazlasını yerle bir etti. Ayrıca arama ekiplerinin yedi yıl önce gözden kaçırdığı ormanlık alanları da temizledi. Arkadi, Lyra evden çılgık çılgıca kaçtıktan sonra buldukları on iki ceset yüzünden on iki cinayetten hüküm giydi, ancak her zaman daha fazla kurban olduğundan şüpheleniliyordu.

O gün çıkardığım yangın bu teoriyi ortadan kaldırdı ve çatıyı uçurarak on üç cesedin daha son dinlenme yerlerini ortaya çıkardı.

New Jersey'deki "taklitçi katilin" evinde bulunan diğer iki cesede bunları da ekleyin. Ki taklitçi olmadığı ortaya çıktı.

Görünüşe göre Arkadi eski alışkanlıklarından kurtulamamış.

Kingston'da bulunan cesetler arasında Lyra'nın annesi Alison Vos da vardı.

Bu da beni en sevmediğim konulardan birine getiriyor: *sahte* annesi.

Vera. Ölmemiş olan.

Neden bilmiyorum - belki de bir hataydı - ama Arkadi onu boğduktan sonra o bodrumda yattığını gördüğümde, çömeliş iki parmağımı boğazına bastırdım.

Nabız vardı. Zayıftı. Soluk. Ama oradaydı.

Hâlâ aklımın almadığı nedenlerden dolayı ölmesine izin vermedim.

Onu iyileştirmedim, ona bakmadım ya da teselli etmedim. Onu evden dışarı çıkardım, arabamın yolcu koltuğuna ittim ve karımı kurtarmaya ve Arkadi'yi öldürmeye giderken onu orada bıraktım.

Lyra'nın ön koltuğu paylaşmak zorunda kaldığı kişi buydu.

Ancak, o oksijen israfını kurtardığım için kendimi sık sık sorgulasam da, Vera uyandığında cevapları vardı.

O gün tanıştığı boktan takım elbiseli adamın aslında bir FBI ajanı *olduğunu* doğrulamak gibi.

Görünüşe göre Arkadi sadece bir canavar değildi. Aynı zamanda bir iş adamıymış.

Yıllardır Federallere yeraltı dünyasının sırlarını satıyormuş; mafya, Bratva, hatta Kara Mahkeme hakkında bilgi veriyormuş. Birkaç duruşmamızda güvenlik olarak işe alındığını söylediğinde doğruyu söylüyormuş. Yani görmemesi gereken şeyler görmüş. *Bu* da sonunda elinde bir koz olduğu anlamına geliyordu.

Ama sonra öldü... ya da, bilirsiniz, "*öldü*".

FBI ve Vera dahil herkes onun öldüğünü düşündüğünde, Büro'dan gelen düzenli para akışı kesildi.

Vera onu geri istedi.

Ahlak, sadakat ya da adalet umurunda değildi. O sadece parayı önemsiyordu.

Böylece Arkadi'nin bıraktığı yerden devam etti: Arkadi'nin eski FBI bağlantısına tekrar ulaşarak hizmetlerini teklif etti. Ama satacak bir şeyi yoktu. Aslında yoktu. Arkadi'nin eski işleyicisine birkaç mafya ailesi hakkında bazı eski, modası geçmiş bilgiler satmaya çalıştı - Geyik'in takas ettiğini gördüğü flash bellek gibi. Ama gerçek bir para getirmeyecekti.

İşte Lyra burada devreye girdi.

Vera, Arkadi gibi davranarak Lyra'ya mesaj atmaya başladı, onun korku ve paranoyasıyla oynuyordu. Bilgiye ihtiyacı vardı. Aslında Kara Divan ya da ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sadece FBI'ın ilgilendiğini ve benim adımın bir şekilde bu işle ilişkilendirildiğini biliyordu. Ama Federallere teslim edip maaş bordrosuna girebilmek için bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacı vardı. Ve bunu elde etmek için kendi kızını kullanmaktan çekinmedi.

Ama yine de yarım kalan bir şey var.

Vera değildi, çünkü gerçekten onun öldüğünü sanıyordu. Ama *biri* Arkadi'nin kaçmasına yardım etti. *Birisi* sahte ölümüne yardım etmiş. Ve o biri -Ölüm belgesini imzalayan ve daha sonra öldüğü ortaya çıkan cezaevi adli tabibi *Nikolayev*'in maaş bordrosundaydı.

Ve nedenini öğrenmeyi *çok* isterim.

Bu da beni şimdiki zamana getiriyor; avıma yaklaşırken, belimdeki bıçağı sıkıca kavıyorum.

Önümde, Kir arabasına yaklaşırken başını sallayarak derin bir nefes veriyor.

"Bir adama bir kez olsun normal bir şekilde yaklaşırsan ölür müsün?" diye mırıldanıyor. "Bir el sıkışma? Bir merhaba?"

Gölgelerin arasından çıkıyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor.

"Sanırım orman bekçiliği kariyerinin kalıcı olarak rafa kaldırıldığını varsayabiliriz," diye alay ediyor.

Bunu bir yanıtla onurlandırmıyorum.

"O pisliği öldürdüğün için seni tebrik ederim," diyor Kir yumuşak bir sesle. "Lyra'yı kurtardığın için de teşekkürlerimi sunuyorum."

"Onu senin için kurtarmadım," diye homurdanıyorum.

Kir'ün sırtışı genişliyor. "Kurtaracağını düşünmezdim. Ama yine de teşekkür ederim." Beni dikkatle inceliyor. "Bu dramatik ziyaretin neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

Aramızdaki mesafeyi geçip bir adım ötede duruyorum. "Hapishane adli tabibi," diyorum açıkça. "Sizin maaş bordronuzdaydı."

"Tabii ki öyleydi."

İnkâr etme zahmetine bile girmiyor.

"O orospu çocuğunun kaçmasına yardım ettin mi?" Isırarak söylüyorum.

Kir burnundan soluyor, ceketinin kollarını özenle düzeltiyor. "Maaş bordromda bunun gibi pek çok insan var. Eminim bu senin için şaşırtıcı değildir. Ve hatırlarsınız," diye mırıldandı, "o canavarın hapse *atılmasına* yardım etmiştim."

"Lyra'nın sırtına bir hedef tahtası konmasına da yardım ettin," diye çıkışıyorum. Kir'in dudağı hafifçe kıvrılıyor, bakışları buza dönüyor.

"Ben yapılması gerekeni yaptım," diyor, sesi sakın. "Tıpkı senin yaptığın gibi. Ama ben o orospu çocuğunun hapisten kaçışının bir parçası değildi."

Aramızdaki gerginlik, gece havasını duman gibi sarıyor. Parmaklarım seğiriyor. Bıçağım *tam orada*.

"Dikkatli ol Carmine," diye mırıldanıyor. "Dünyadaki tek yırtıcı sen değilsin. ormanlar."

Daha yakına kayıyorum, sesim alçak, ölümcül bir mırıltıya düşüyor. "Ve sen de sandığın kadar dokunulmaz değilsin."

Kir sessiz bir kahkaha atıp başını salladıktan sonra bir adım daha yaklaşıp daha da yaklaşıyor. "Siz çocuklar maskelerle ve labirentlerle oyun oynarken," diye mırıldanıyor, "erkekler burada lanet olası dünyayı fethediyor."

Eli koluma sıkıca çarpıyor. "Ona iyi bak," diyor.

"Sakın ona yaklaşma," diye mırıldanıyorum, sesim sessiz, keskin bir tehdit gibi çıkıyor.

Kir hafifçe sırtarak geri çekiliyor. Başka bir şey söylemiyor. Sadece dönüyor, arabasına biniyor ve uzaklaşıyor.

Orada durup arka lambalarının gecenin içinde kayboluşunu izliyorum.

* * *

İçeri girdiğimde ev karanlıktı. Sessiz de, gerçi bu kafamın içini kapsamıyor.

Artık kafamın içinde sessizlik diye bir şey yok - yangından beri, onu neredeyse kaybediyordum.

Gölgeler arasında ilerliyorum, vücudum hala ağrıyor, dikişlerim her adımda çekiliyor. Ama acı önemli değil. Önemli olan tek şey Lyra'nın üst katta, çarşafplarımın arasında güvenle bekleyen sıcak varlığı.

Merdivenleri ses çıkarmadan çıkıyorum, her adım beni biraz daha yaklaştırıyor. İçimde huzursuz, aç bir his var, onunla başlayıp onunla biten bir his.

Yatak odasının kapısını iterek açıyorum, onu gördüğümde yavaşça nefes veriyorum. Yan yatmış, bir elini yanağının altına sokmuş, kızıl saçları yastığının üzerine dökülüyor. İçimde vahşi bir sahiplenme duygusu yükseliyor, karanlık ve ilkel.

Onu uyandırmıyorum. Henüz uyandırmadım.

Yaklaşıyorum, parmaklarım çarşafpların üzerinde geziniyor. İnce bir tişört ve dantelli pembe bir tangayla yatan kızın tamamını görene kadar çarşafı kavrayıp aşağı çekiyorum.

Bir parmağımı kalçasının çıplak teninde gezdiriyorum. Hafifçe kıpırdanıyor, dudaklarından yumuşak bir ses kaçıyor ama hala uyanmıyor.

Danteli bacaklarından sıyrıp çıkarıyorum, acele etmeden, uykusunda nefesinin nasıl kesildiğini ezberleyerek. Tangayı burnuma götürüyorum, amının, teninin, her şeyinin kokusunu içime çekerken sıkım zonkluyor.

Çırılçıplak soyunuyorum, serin hava ısınmış tenimin üzerinde fısıldarken onun üzerinde hareket ediyorum, onu örtüyorum, onu kafesliyorum.

Parmaklarımı kalçalarının arasında gezdirirken tekrar yer değiştiriyor, dudaklarından nefes nefese bir mırıltı dökülüyor. Onu zaten ıslak, zaten yumuşak ve sıcak buluyorum. Onu okşarken, onunla alay ederken, vücudunun uykuda bile tepki verdiğini hissederken çenem sıkılıyor.

İki parmağımı dudaklarının arasına daldırıyorum, yukarı ve aşağı okşuyorum, daha da ıslandığını hissediyorum.

Ne açgözlü bir küçük amcık.

Parmaklarımı çekiyorum, sikimin şişmiş başına sürmeden önce kayganlığını parmaklarımın arasına sürüyorum.

Bizi sıraya dizene kadar, ıslak, istekli sıcaklığına kaymaya hazır olana kadar, atılmış külotunu alıp ağzına itiyorum.

Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Ama kalçalarım öne doğru fırlayıp içine derin ve sert bir şekilde daldığı anda, boğuk çığlığı bir zevk iniltisine dönüşüyor.

Evet, eğer ağzındaki külot onu uyandırmadıysa, sikimin her kalın santiminin onun istekli küçük amına girmesi kesinlikle uyandırmalıydı.

"Uyurken bile, bu dağınık küçük kedi beni istiyor," diye inliyorum. "Benim için damlıyorsun, bebeğim. Bunu seviyorsun. Tamamen uyanmadan önce alınmayı seviyorsun."

İnliyor ve ağzına soktuğum sırlıslık dantele salyalarını akıtarak cevap veriyor.

Saçlarını avuçluyorum, onu tam olarak istediğim yerde tutuyorum, diğer elim ben hareket ederken başının yanında duruyor. Sert. Acımasız. Sahiplenici. Ona vuruyorum, açgözlü küçük amını sikiyorum.

Sızlanıyor, vücudu altımda kamburlaşıyor, ben içine girdikçe bacakları yatağa doğru makaslanıyor. Yatak gıcırıyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, hareket ettikçe çarşaf altımızda bükülüyor, tekrar tekrar birbirimize çarpıyoruz.

Daha hızlı. Daha sert. Daha derine.

Tırnakları yatağı kazıyor, dantelle boğulmuş çığlıkları daha da yükseliyor, parçalanıyor.

Boğazını kavriyorum, nabzının avucuma çarptığını hissederken onun içinde boğuluyorum. Benden başka herkes için mahvolmasını istiyorum.

"Bana benim olduğunu söyle. Ben seni o kadar derinden sikerken iyi bir kız gibi lanet k lotunun içine bağır, yarın hâlâ sikimi hissedeceksin."

Lyra titriyor, tangasının içinde inlerken duvarları beni tekrar tekrar sıkıyor.

" ok sıkısın bebeğim. Sanki beni ve sadece beni almak için yaratılmışsın." Eğilip dişlerimi omzuna g m yorum, amcığı sikimin etrafında sıkıca kenetlenirken ciyaklamasına neden oluyorum. "Seni becermekten daha iyi olan tek şey, benim için tekrar tekrar boşalmanı izlemek."

 kimiz için de vahşi, çılgınca bir yarış olana kadar ona çarpmaya, onu yatağın içine sokmaya devam ediyorum. Sonunda paramparça olduğunda, vücudu etrafında spazm geçiriyor, hemen takip ediyorum, kendimi derinlere g md ğ mde boğazımdan gırtlaktan bir ses yırtılıyor, ona tamamen sahip oluyorum.

Danteli ağzından çekip onu derinden öptükten sonra gevşiyo , nefesi yavaş, hülyalı soluklarla geri d n yo . Bizi ters çeviriyor, yanağını göğsüme bastırıyor, parmakları kaburgalarımın üzerinde geziniyo .

Bir şeyler söylemeliyim. Ona ne düşündüğümü söylemeliyim. Her zaman bir canavar olacağımı.

Yaptığım şeyden pişman olmadığımı.

Ve onu yanımda tutmak için dünyayı yeniden yakabileceğimi.

Ama ben bir şey diyemeden başını çevirip bana baktı. Sesinde tereddüt yok, gözlerinde şüphe yok.

"Seni seviyorum."

Cevabım otomatik ve kolay. "Ben de seni seviyorum."

Ve hayatımda ilk kez, *bunu* sadece söylemekle kalmıyorum, *hissediyorum*, ham ve sarsılmaz.

Bildiğim her şeyden daha gerçek.

EPILOG

LYRA

Üç ay sonra:

Havada ^{hala} kışın izleri ^{var}. Ancak bahar yolda ve havada mevsimlerin değiştiğini söyleyen o özel hafıflığı hissedebilirsiniz.

Bu değişim kaçınılmaz. Ne kadar da uygun.

Vera ahşap bir bankta yanımda oturuyor, elleri bir fincan kahvenin etrafında sarılı. Farklı görünüyor. Yüzündeki her zamanki sertlik yumuşamış ve orada başka bir şey de var. Gerçeklik yerleşiyor belki de. Netlik. Muhtemelen pişmanlık.

"Ayıklık nasıl gidiyor?" Ellerimi ceketimin ceplerine sokarak soruyorum.

Vera yüzünü buruşturdu. "Berbat."

Başını sallıyor, alaycı bir gülümsemeyle ellerine bakıyor.

"Ama... bunun için mutluyum. Uzun zamandır ilk kez, sürekli hissiz olmadığım için, hissetmemeyi tercih ettiğim şeyler olsa bile bir şeyler hissettiğim için mutluyum." Yavaşça nefes veriyor, başparmağını bardağın kenarına sürüyor. "Sahip olduğum her duyguyu o kadar uzun süre kara bir kutuya koydum ki, onları gerçekten hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unuttum."

Onu dikkatle inceliyorum. "Peki bu senin için nasıl gidiyor?" Vera ekşi ekşi sırıtıyor. "O da berbat."

Hafifçe gülümsüyorum. "Dürüstlük sana yakışıyor."

İç çekiyor. "Amaç da bu zaten, değil mi? Bektan kısımları hissetmek ve onlar üzerinde çalışmak, böylece her geçen gün daha iyi bir insan olmak." Etrafımıza belli belirsiz işaretler yapıyor. "Grupta bana böyle söylüyorlar zaten."

Yüksek çitler, kilitli kapılar, her zaman var olan güvenlik... Evet, burası Hamptons'da saklanmış lüks bir tedavi merkezi değil. Burası mahkeme kararıyla uzun süreli tedavi merkezi.

Yangın eski evimizi kül ettiğinde, aralarında öz annemin de bulunduğu on üç ceset daha ortaya çıktığında ve herkesin uzun süredir şüphelendiği bir şeyi, yani Arkadi'nin işlediği suçların sanılandan çok daha kötü olduğunu doğruladığında, Vera bundan saklanmadı.

Her şeyi itiraf etti. Onu durduramayacak kadar korktuğu ya da zayıf olduğu için göz yumduğu ya da suçlarını kolaylaştırdığı her seferinde itiraf etti. Bu olaydaki rolünü kabul etti. Şimdi, bunun bedelini ödüyor. Burası sonuç ve kefaret arasındaki yarı yol noktası.

"Biliyor musun," diye mırıldanıyorum, bankta kayarak, "seni daha güzel bir yere taşımayı düşünebiliriz."

Vera başını sallıyor. "Hayır. Ben çok daha kötüsünü hak ediyorum."

Dönüp doğrudan bakışlarımla buluşuyor. "Ben çok kötü şeyler yaptım Lyra," diyor sessizce. "*Berbat* bir anne olduğumdan bahsetmiyorum bile."

Küçük bir kahkaha attım. "*O kadar* da kötü değildin..." Sırıttırıyor. "Evet. Öyleydim."

Nefes veriyor, bana bakmadan önce kahve fincanını tekrar ovuşturuyor, ifadesinde yorgun bir samimiyet var. "Ve bunun için kefaret ödemem gerekiyor. Bu basit bir 'özür' değil. Burada bunun zaman alacağını öğreniyorum. O zaman bile, bunu tamamen telafi edebileceğimi sanmıyorum."

Bir an için onu inceledim. "Ama deniyorsun," diyorum sonunda. "Ve bu da bir şey ifade ediyor."

Yavaşça başını sallıyor. "Teşekkürler. Umarım öyledir."

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor, ne çok rahat, ne de çok gergin. Sadece orada.

Sonunda boğazını temizledi. "Lyra, eğer başka bir yere transfer olmak yerine burada kalırsam..." Bir omzunu kaldırıyor. "Ziyarete gelecek misin? Şehrin hemen dışında olduğu için mi?" Sesi hafifçe düşüyor, sanki cevaptan korkuyormuş gibi.

Başımı eğip düşünüyorum. Sonra omuz silkiyorum. "Belki?"

Küçük bir nefes veriyor, dudakları seğiriyor. "Bunu kabul ediyorum."

* * *

Şehre dönüş yolculuğu sessizdi. Carmine'in şoförü tek kelime etmiyor ve bunun için minnettarım. Aklım çok dolu. Vera'yla. Geçmişle. Sırada ne var.

Ama eve varır varmaz, tüm o düşünceli hal kayboluyor. Ve içeri adımımı atar atmaz, düşünecek zamanım kalmıyor.

Çünkü Carmine çoktan orada, üzerime *atlıyordu*.

Nefes nefese bir kıkırdama çıkarıp göğsüne bastırıyorum ama o kıkırdamıyor. Elleri beni içine çekiyor, dudakları boğazımı okşuyor.

"Seni özledim karıcığım."

Sırıtiyorum. "Lütfen. Beni bu sabah gördün."

"Bu en az üç saat önceydi, ki bu çok uzun bir süre."

Gülerek onu itiyorum. "Misafirlerimiz birazdan gelecek. Yeni Bay ve Bayan De Luca da dahil."

Carmine sırtıyor, elleri belimde esniyor. "Kahretsin, buna alışmak cidden biraz zaman alacak. Az önce Nico'yla konuştum. O da yolda-"

"Hey, Carmine?" Yaramazca sırtarak araya giriyorum.

Kaşlarını çattı. "Evet, *canım*?"

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına fısıldıyorum. "Misafirlerimiz gelmeden önce on beş dakikamız var. Çenenin kapatıp beni becermeye ne dersin?"

Sırıtışı vahşileşiyor. "O ağızdan bir lütfen d u y s a m iyi olur, yoksa zorla başka bir şeyle dolduracağım."

Hiçbir şey söylemeden dudaklarımı gösterişli bir şekilde kapatıyorum.

Sırıtışı koyulaşiyor. "İşte şimdi başın belada, küçük dansçı."

"Söz mü?" Parmakları omurgamdan aşağı kayarken titreyerek fısıldıyorum. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor.

"Söz veriyorum."

* * *

En Karanlık *Dans Yıkımın Dansınun* serisi, 'nda Nico'hikâyesiyle devam ediyor.

Carmine ve Lyra'ya doyamadınız mı?

Ek sahnelerine buradan ulaşın ya da tarayıcınıza şu bağlantıyı

yazın: <https://BookHip.com/TXFPZWV>

Bu, *Aldatma Dansı'nın* sonsözü ya da devamı değildir. Ancak bu ekstra sıcak "devam" hikayesi, heyecanı devam ettirmeyi garanti ediyor.

DEVIANT HEARTS

Aldatma Dansı'nı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eğer kitabı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız inanılmaz minnettar olurum!

Daha önce de belirtildiği gibi, Jagger Cole evreni Nico'nun hikayesi ile *Dance of Ruin*'de devam ediyor. Ayrıca bu kitapta adı geçen diğer karakterlerden bazılarını (Drakos ve Kildare aileleri), karanlık bir düşman-aşık, zorla evlendirilen mafya romanı olan *Deviant Hearts* Hearts ile başlayan Dark serisinde görebilirsiniz. İlerleyen sayfalarda sizin için o kitaptan bir ön bakış bile var. Daha fazla gizli topluluk, maske ve akli dengesi yerinde olmayan kahramanlara açsanız, Zehirli *Aşk* ile başlayan Zehirli Tanrılar serisine de atlayabilirsiniz.

Kitap listelerinin tamamını ve önerilen okuma sıralarını web sitemde bulabilirsiniz.

www.jaggercolewrites.com

Deviant Hearts'a bir göz atmak için ilerleyin.

* * *

Bölüm 1 Neve

Hay sikeyim.

Ben

yapıyorum.

Bunu yapıyor.

Tekrar.

Kendime bakmamamı söylüyorum. Kendime gözlerimi kitaptan ve önümdeki çalışma notlarından ayırmamamı söylüyorum, çünkü NYU ciddi ne yaptığımı umursamıyor.

soyadım ve eğer odaklanmazsam hükümet ve kamu politikaları yüksek lisans programımdan beni sınıfta bırakmakta hiçbir sakınca görmeyecekler.

Kendime perde almamın tam zamanı olduğunu söylüyorum, böylece bu... *dikkat dağınıklığından* kaçınabilirim... çünkü açıkça sık sık olacak bir şey olarak şekilleniyor.

Ama içten içe gerçekten yapmak istediğiniz bir şeyi yapmamanızı söylemenin sorunu nedir?

"İçten içe" kısmı her zaman kazanır. *Her zaman.*

Ya da en azından bende öyle. Bu da benim ve kendi öz kontrolüm hakkında daha fazla şey söyleyebilir... ya da bunların eksikliği.

Hayır. Sokağın karşısındaki yeni komşumu suçlamak kesinlikle daha kolay. Öyle yapalım.

Yani, *camdan* yapılmış bir çatı katında çıplak dolaşıp duran *o*.

Mark Twain bir keresinde şöyle demişti: "Yasak olanın bir cazibesi vardır, bu da onu tarif edilemeyecek kadar cazip kılar." Ama ne kadar zeki olursa olsun, Bay Twain'in benim gibi bir komşusu olmadığı açık. Eğer olsaydı, eminim bu sözdeki tuhaf "cazibeyi" tamamen ortadan kaldırırdı.

Ve elbette, en iyi -ya da, tamam, gerçek olalım, *vasat*- çabalarım rağmen, çok geçmeden, bakışlarım önümdeki notalardan çelik kanyonun karşısındaki adama kayıyor.

Yüce İsa.

Adam tam bir *tanrı*. Uzun boylu, zayıf ve bir süper kahraman kadar kaslı. Omuzları ve kolları konuşma yeteneğinizi elinizden alacak şekilde yapılmış. Yontulmuş karın kasları ve ne dendiğini bile bilmediğim ama evrimin zeki kadınları bile aptallaştırmak için bulduğu bir yol gibi görünen o yivli kalça kasları.

Günlerce süren dövmeler. Derin bronzlaşmış, Akdenizli teni, jilet gibi keskin çenesinde bir gölge ve koyu renk, *mükemmel* taranmış saçları.

Dünyayı Thanos'tan kurtarmakla meşgul olmadığı zamanlarda Armani için modellik yapan lanet olası bir Avenger'ın yanında yaşamak gibi. Kıyafet giymekle ilgili bir sorunu olmasına şaşmamalı.

Aramızdaki uçuruma bakarken yanaklarıma sıcaklık doluyor. Sabah ışığı tam onun çatı katından geliyor, bu da başka bir sıkıntı.

İki ay önce evim rüya gibi bir daireydi. Otuz sekiz katlı bir binanın tepesinde modern, ışık dolu bir çatı katı. O kadar yüksekteydi ki burayı görebilecek komşularım bile yoktu.

Biraz gösterişli değil mi? Şey...*evet*. Batı Yakası'nda Hudson'a bakan bin metre karelik modern cam ve çelik. Saçma bir şekilde pahalı mıydı? Ayrıca, evet. Ama Kildare olmanın dezavantajlarını dengelemek için *bazı* avantajları olmalı.

Ailem İrlanda mafyası olduğu için hayatım boyunca arkadaş edinme sorunu mu yaşadım? Evet. Aynı sebepten dolayı herhangi bir romantik ilişki yaşama sorunu? Kontrol et ve iki kez kontrol et.

Amaçsız, sürüklenen, hayatımda ne yapmak istediğimden tamamen emin olmayan, çünkü mafya prensesleri bütün gün tam olarak ne *yapıyor*?

Kontrol ve lanet olası dostum.

Son bir yıldır kendimi NYU'daki hükümet ve politika yüksek lisans programına adadım. Ama ondan sonra? Kim bilir. Şimdilik, en azından nihayet kendi başıma yaşıyorum.

Ama hayat hala sürüklenip gittiğim bir şeymiş gibi geliyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, amcam Cillian'ın nihayet aile evinden çıkıp buraya taşınma planlarımı suya düşüreceğinden oldukça emindim. Özellikle de İrlandalı Kildare ve Yunan Drakos aileleri arasındaki çatışmaların üçüncü dünya savaşı seviyesine tırmandığı son birkaç aydaki tüm şiddet ve kargaşa nedeniyle.

Ama hayalimdeki daire ve binanın kendisi inanılmaz derecede güvenli ve savunması kolay. Özellikle de lobiyi sürekli koruyan dört Kildare adamından oluşan dönüşümlü bir ekip varken - eminim ki diğer kiracıların canını sıkıyordur.

Yine de tüm bu "rüya daire" olayı, caddenin karşısında, benimkinin yanındaki binanın inşaatı tamamlandığında parlaklığının bir kısmını hızla kaybetti. İki kat yükselen çift yükseklikli cam çatı katı olan bina

Otuz sekizinci kattaki dairemin *üstünde*, şimdi nehir manzaramın bir kısmını kapatıyor.

Camdan çatı katı.

Tanrı gibi vücudu olan ve giyinmekten kaçınan adam. Şehvetli dövmeleri ve Truvalı bir savaşçının esmer, zayıf görünümü olan adam.

Kesinlikle aval aval bakmamam ve hakkında bu tür günahkâr düşünceler düşünmemem gereken adam. Sadece beni casus bir sürüngen yaptığı için değil. Ama nefret etmek için her türlü nedene sahip olmam gereken bir adam olduğu için.

O sadece benim komşum
değil. O benim *düşmanım*.

Ama bunu az tatmin olmuş libidoma ve sıkılmış kalçalarımın anlatmaya çalışın.

Sonunda elinde bir fincan kahveyle Hudson'a bakan pencerenin önünde durduğu yerden kalkıyor ve merhametli bir şekilde gözden kayboluyor.

Sonunda.

Dikkatim dağıldı, dikkatimi önümdeki çalışma notlarına geri çekmeyi başardım. Ben kendimi kitaplara kaptırırken ses sisteminden Nina Simone mırıldanıyor. Ancak birkaç dakika sonra, çevresel görüşümdeki hareket gözlerimi tekrar yukarı çekiyor. O geri döndü. Mucizeler mucizesi, giyinmiş - kusursuz bir şekilde dikilmiş koyu renk bir takım elbise. Gözlerimi tekrar notlarıma, sonra da ona çeviriyorum.

Bu sefer, sonunda gitmişti.

Yavaşça nefes veriyorum, dikkatimi tekrar hükümet politikası kitaplarıma verirken yutkunuyorum. Bu dikkat dağıtıcı şeylere ayıracak vaktim yok. Ezberlemem gereken iki haftalık notlarım varken *ve ayrıca* Kildare ailesiyle bir toplantım varken...

Telefonuma bakıyorum ve inliyorum.

Kahretsin. Aslında, şimdi. Sanki bir işaretmiş gibi, ön kapımın zili çalıyor. İç çekerek kitapları kapattım ve oturma odasına doğru ilerledim. Alışkanlıktan dolayı gözetleme deliğinden baktım. Sonra sırttım ve kapıyı ardına kadar açtım.

Eilish'in kaşları çatılırken beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Neve, bu ne lan. Geç kalacağız ve sen giyinmemişsin bile?" Kendime bakarken kaşlarım çatılıyor.

"*Giyinmen* gerek Neve," diye iç geçiriyor küçük kız kardeşim.

"Giyindim!"

"Bunlar pijamaya benziyor."

"Yani? Rahatlar." Bakışlarımı onun arkasında duran uzun boylu adama doğru kaldırıyorum. "Cas, bana destek ol."

Ama Castle sadece kumlu sarı başını sallıyor ve özür dilercesine kaslı bir omuzunu kaldırıyor.

"Cillian düzgün giyinmeni istiyor, evlat."

Çocuk kelimesine gözlerimi deviriyorum, ama boş veriyorum. Castle hem Eilish'in hem de benim

-Sanırım son on yıldır "bodyguard" dı. Çocukken tüm arkadaşlarımız, her zaman yanımızda olan 1.80 boyundaki, oyun kurucu gibi yapılı gölgeye hayranlık duyardı. Ya öyle ya da içimizden birinin skandal bir şekilde onunla ateşli bir cinsel ilişkiye gireceğinden *emindiler*.

Ama *olmaz*. "Eww" derecesinde olmaz. Evet, Castle gülünç derecede yakışıklı. Ama Eilish ve benim için o hep hiç sahip olamadığımız ağabeyimiz oldu. Biz de *onun* hiç sahip olmadığı, sürekli sinir bozucu ama sevimli kız kardeşleriyiz.

Bu yüzden yirmi dört yaşında olmama rağmen bana hâlâ "çocuk" diyebiliyor ya da saçımı karıştırmak gibi sinir bozucu ağabey tarzı şeyler yapabiliyor.

Castle'a en iyi köpek yavrusu bakışlarımı atarak alt dudağımı dışarı

çıkartıyorum. "Ama *Caaaastle*-"

"Bu kadar kimsesiz göz yeter. Git üstünü değiştir, Neve," diye homurdanıyor.

"Amcan lafı dolandıracak biri değil ve senin giyinip kuşanmanı istiyor."

"Ama *neden*? Bu toplantı ne hakkında?"

Eilish omuz silkiyor. "Beni şaşırtıyor. Eminim yeni komşunla bir ilgisi vardır."

Eşofman altımı ve kapüşonumu bırakmaya zorlandığım için ne kadar sinirlenmiş olsam da Castle'ı bu konuda geri adım atmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ve Cillian Amcamı da iyi tanıyorum, birincisi bu konuda hiç esneklik yok, ama daha da önemlisi, şık görünmemizi istemesinin bir nedeni var. O nedenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa bile.

Felaket bölgem olan yatak odamı karıştırıyor, kapüşonumu ve eşofmanlarımı çıkarıp temiz iç çamaşırları ve kıyafetler giyiyorum. Beş dakika sonra yeşil puf kollu bir bluz, siyah kot pantolon ve topuklu siyah botlarla çıkıyorum, uzun kızıl saçlarımı gevşek bir at kuyruğu yapıyorum.

Eilish, tahmin edilebileceği gibi, gözlerini deviriyor. "Böyle mi giyindin?"

"İstersen geniş eşofman altı koleksiyonuma geri dönebilirim."

Eilish iç geçiriyor ve elini uzatıp tek bir tutam sarışını kulağının arkasına doğru düzeltiyor. Haklı. Hâlâ oldukça rahat giyiniyorum. Özellikle de pembe Chanel jarse elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla günümüzün sarışın Jackie- O'su gibi görünen, saç ve makyajı tertemiz olan prenses kız kardeşimin yanında. *Hem de sabahın dokuz buçuğunda*. Yani dava et beni, yapabileceğimin en iyisi bu.

Sonunda gözlerini tekrar devirirken sırtıyor. "Tamam, *tamam*, iyi. Hadi gel. Geç kalmamalıyız."

"Hey, kıyafet kurallarına takılan ben değilim."

En azından bir kıkırdama duymak için Castle'a bakıyorum. Ama o her zamankinden daha asık suratlı ve soğukkanlı görünüyor.

"Neyin var senin?" Omuz silkip arkasını dönüyor.

"Sadece geç kalmak istemiyorum.

Hadi gel." Kaşlarımı çattım. "Cas, cidden, ne oldu?"

Yarım saniyeliğine bana dönüp baktığında gözlerinde bir parıltı var. Ama Yine de hiçbir şey belli etmiyor.

"Hadi gitmemiz gereken yere gidelim evlat," diye mırıldanıyor sessizce.

Onu kapıdan çıkarken takip ederken Eilish'e şaşkın bir bakış fırlatıyorum. Ama o sadece başını sallıyor ve bana "hiçbir fikrim yok" der gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Kız kardeşimin neşeli olmaktan, ne kadar kötü olurlarsa olsunlar herhangi biri hakkında kötü konuşmaktan ya da herhangi bir sıfatla yalan söylemekten başka bir şey yapamadığı göz önüne alındığında, onun da karanlıkta olduğu açık.

Yirmi dakika sonra Castle beyaz zırlı Range Rover'ı O'Bannon'ın önündeki kaldırıma çekiyor. Şehir merkezindeki İrlanda barı, Kildare ailesi ile Drakos ailesi arasındaki ufak tefek kavgaların topyekûn savaşa dönüşmesinin ardından, birkaç ay önce Londra'dan New York'a taşındığından beri amcamızın geçici iş merkezi ve savaş odası olmuştu.

Drakos ailesi New York'taki operasyonlarının başındaki Vasilis'i, biz de kendi operasyonlarımızın başındaki Declan'ı kaybettikten sonra işler çığırından çıktı.

Declan, yani *babam*.

O'Bannon'ın yan kapısı, Cillian'ın son birkaç aydır mahkemeye çıktığı ikinci kata açılıyor ve koyu renk ceketlerinin altında tabancaları pek de gizli olmayan dört Kildare adamı tarafından korunuyor. Biri Castle'a sertçe başını sallayıp bizim için barın kapısını açmaya giderken, birden arkamızdaki kaldırımda gıcırdayarak duran bir arabanın sesi duyuldu.

Siyah Escalade'e doğru yavaşça kaşlarımı çatarak dönerken ensemdeki tüyler diken diken olmaya başlıyor. Arka kapı açılıp da koyu renk takım elbiseli, yüzünde saf kötülük ifadesi olan bir adam dışarı çıktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"KOŞ!" Eilish'in kolunu tutup, kurşunlar uçuşmaya başlamadan önce O'Bannon'a doğru fırlamak için dönerken çığılık atıyorum.

Çünkü az önce cipten inen adamın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Hades Drakos: tehlikeli, sertifikalı bir psikopat ve Drakos ailesinin ikinci adamı. Kısacası, soyadınız Kildare ise iki numaralı halk düşmanı.

Kız kardeşimi kapıya doğru çekerken tuhaf bir şey fark ediyorum: Muhafızlar harekete geçmiyor. Castle'ın kendisi orada öylece duruyor, bana vahşice sırtırken en yaşlı ikinci Drakos kardeşe ters ters bakıyor.

"Cas?" Nabzım gümbür gümbür atarken kısık sesle tıslıyorum. Belli ki Eilish de en az benim kadar olayın dışında kalmış, çünkü hâlâ arkamda sinmiş, titriyor.

"Sorun yok evlat," diye mırıldanıyor Castle sessizce. Arkama bakıyor, Eilish söz konusu olduğunda sık sık yaptığı gibi bakışları yumuşuyor. Bu tamamen anlaşılabilir bir şey. Ben omzunda bir çip ve öğütülecek bir baltası olan kız kardeşim. Eilish ise tatlı olan. İçinde yaşadığımız bu tehlikeli dünya için fazla yumuşak olan.

"Ama bu-!"

"Yuh," diye kıkırdıyor Hades ince bir sesle ve tüylerimi diken diken edecek şekilde bana göz kırpmıyor. Kaslı omuzlarını yuvarlıyor, gömleğinin yakasının içinden kıvrılan dövme mürekkebi ceketini iliklerken dalgalanıyor.

"Pekala, Pillow Fort. Artık içeri girebilir miyiz?"

Castle'ın alnındaki kırıksıklıklar Hades'le karşı karşıya geldiğinde derinleşiyor. "Ben Castle."

"Gerçekten umurumda değil. Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Tekrar Castle'a dönerken kaşlarımı çatıyorum.

"Ne yapıyorsun, Cas? Ne yapıyoruz-"

"Kapıları açın."

Arkamda gürleyen derin ve güçlü ses karşısında kaskatı kesiliyorum. Tenimde karıncalanma hissi yaratan, beni korkuttuğu kadar derinden elektriklendiren bir ses. Bu his büyüyor, daha derin ve daha sıcak bir şekilde zonkluyor, ta ki kalçalarımın arasında kötü bir şey birikirken yanaklarımın kızardığını hissedene kadar.

Dönüyorum ve göbeğim sıkıca

kenetleniyor. Bu o.

Komşum. Yasak dikkat dağıtıcı. Günah işlemek için yaratılmış tanrısal vücuda sahip, hayalini kurmamam gereken ama Tanrı yardımcım olsun ki kurduğum adam.

Çünkü komşum sadece göz alıcı değil.

O lanet olası *Ares Drakos*, tüm Drakos ailesinin yepyeni kralı.

İlkinin arkasına yanaşan ikinci ve üçüncü ciplerden inenleri hayal meyal fark ediyorum: Drakos ailesinin diğer kardeşleri ve diğer muhafızlar. Saniyeler geçtikçe ve Ares'in delici, karanlık

gözlü bakışları içime saplanmaya devam ederken, neden burada olduğu sorusu arka planda kayboluyor.

Ve neden beni bir lokmada nasıl yutacağını anlamaya çalışır gibi baktığı sorusu ön plana çıkıyor.

"Hepiniz içeri," diye gürliyor sessizce, sesi sorgulanamaz bir güçle dolu. Üç erkek kardeşinden ikisi -Hades ve Kratos- ve kız kardeşi Calliope yanımdan geçip O'Bannon'a girerken kaşlarını hafifçe kaldırarak bana bakıyorlar. Korumaları ve Kildare adamları da onları takip ediyor.

Castle boğazını temizliyor ve Eilish'i omuzlarından tutarak içeri götürüyor. Benim de gitmem gerektiğini biliyorum. Ama bir şekilde sıkışıp kaldım. Sanki bakışlarım Ares'e bağlıymış gibi. Ya da *onun* bakışları beni ayaklarımın altındaki kaldırıma sabitlemiş gibi.

Kalabalık bir New York kaldırımındayız. Ve yine de, sanki aniden bir sessizlik balonunun içindeyiz. Bana doğru yürümeye başladığında boğazımın sıkıştığını duyana kadar sanki dünyanın geri kalanı düşük bir uğultuya dönüşüyor.

Tam önümde durup bana doğru yaklaştığında ürperiyorum. Onu küçümsemek istiyorum. Ya da süslü ayakkabılarına tükürmek. Ya da daha kötüsünü. Ama tek yapabildiğim dudaklarımı büzüp ona ters ters bakmak.

Ares gözlerimin içine bakarak sırtıyor.

"Sana henüz söylemediler, değil mi?"

Yutkunuyorum.

"Bana *ne* söyledin?"

Kara kaşlarından biri eğlenerek kalkıyor.

"Boş ver. Yakında öğrenirsin. Kim olduğumu biliyor musun?" "Tabii

ki kim olduğunu biliyorum."

"Yani, komşun olmak dışında."

Kaskatı kesildim, umutsuzca yüzümdeki sıcaklığı yutmaya çalışıyordum.

"Komşu mu?" Sesim çatlıyor. Çok değil ama yeterince. "Fark etmemiştim."

Bu tehlikeli ve ölümcül derecede çekici adam yaklaşıyor
üzerinde Ben acımasızca, soğuk bir şekilde gülümsüyor.

"Beni tanımadın mı?" "Sanırım
tanımadım."

"Kıyafetlerimi çıkarmamın yardımını olur mu?"

Tanrım. TANRIM.

Ayaklarımın dibinde bir obruk açılması için dua ederken yüzüm güneş kadar sıcak
oluyor. "BEN-BEN-"

"Toplantı başlamak üzere."

Dudaklarının hafifçe kıvrılmasına izin veriyor ve bana beyaz dişlerinin belli
belirsiz parlamasını sağlıyor. Sonra gözünü kırpmadan, hâlâ kaldırıma yapışmış
olduğum yerden geçmeye başlıyor.

Tam yanımda duraklıyor ve eğildiğinde nefesim kesiliyor, o kadar yakın ki
kolonyasının odunsu, zarif kokusunu alabiliyor ve nefesinin sıcaklığını
kulağımda hissedebiliyorum.

"Oh, ve Neve..." diye sessizce homurdanıyor. "Şeftali senin rengin
değil." Şaşkınlıkla ona doğru dönmeye başladığımda kaşlarım
çatılıyor. "Ben giymiyorum-"

Aman

Tanrım.

Evet,

öyleyim.

Zihnim, kapüşonumu ve eşofman altımı çekip çıkarırken ışık dolu yatak odamı
karıştırdığım ana geri dönüyor. Yeşil üstümü ve siyah kotumu çıkardığım yere.

Çamaşır gününün şeftali rengi külotunu giydikten sonra. Komşusunu
gözetleyen tek kişi ben değilim.

Orospu çocuğu.

Ares boğazını temizliyor, doğrulup ceketinin düğmelerini iliklerken ben utançtan
eriyip gidiyorum.

"Orada görüşürüz prenses."

Bölüm 2 Ares

Taç giyen baş huzursuzdur.

Bunu herkes bilir. Ancak krallar genellikle tahta geçmeden çok önce kral olacaklarını bilirler. Tüm hayatları boyunca buna hazırlanırlar, bunun için eğitilirler. O gün geldiğinde hazırdırlar.

Değildim. Çünkü ben asla kral olmak için yaratılmadım. Ben Lancelot'um, yakıp yıkan, yağmalayan ve kırlarda yol alan. Kral Arthur değilim.

Ama hayatın, kaderin, karmanın ya da ne dersiniz deyin, benim için başka planları vardı.

Dokuz ay önce, tüm Drakos Ailesi'nin başı olan babam Aeneas, ağabeyim Atlas'ın ellerinde öldü. Babam sert ve acımasız bir adamdı. Ama Atlas dengesizdi. Ve güce aç.

Salaklığından bahsetmiyorum bile.

"Hükümdarlığı" üç haftadan az sürdü. Sonra da bir kadın uğruna derin cepleri ve tehlikeli dostları olan bir adama karşı anlamsız bir savaş verirken öldürüldü.

Bu saçma bir hikaye. Yıllar yıllar önce Atlas bir zamanlar bu kadının annesi Saoirse ile nişanlanmıştı - İrlandalı bir mafya prensesi ve Cillian Kildare'ın kız kardeşi. Ancak Saoirse başka biriyle kaçamak yapmış ve Rose adında bir kız çocuğu dünyaya getirmişti; bu kız da derin cepleri ve tehlikeli arkadaşları olan bu adamla birlikte olmuştu.

Atlas, aldatıldığı gelinin kızının kendisinin olması gerektiğine karar verdi. Belli ki, Rose'un birlikte yaşadığı ve aynı yatağı paylaştığı adam aynı fikirde değildi. Ortalık durulduğunda kardeşim ölmüştü ve ben onun yerine kral olmuştum.

Bazen hayatın gerçekten bir Yunan trajedisi olduğuna ikna oluyorum. Ya da bir komedi, ne kadar alaycı olduğunuza bağlı.

Ama liderlik yükü ne kadar ağır olursa olsun, ben bunun için doğmuşum. Tüm kardeşlerim ve ben öyleydik. Babamızın yönetimi altında yaşamak vahşet ve gaddarlık konusunda bir ders olmuş olabilir ama bizi sertleştirdi. Bizi liderlik etmeye ve fethetmeye hazırladı. Beklenmedik bir şekilde üzerime yıkılan tahta geçtiğimde hazırdım.

Ve sonra, elbette, hayat bana başka bir falsolu top fırlattı.

Kardeşlerim ve ben burada, New York'ta doğduk. Ama babam sonunda büyüdüğü yer olan İngiltere'yi tercih etti. Böylece son on iki yıl boyunca Drakos imparatorluğunun asıl merkezi orası oldu, amcam Vasilis ise New York'taki operasyonlarımızı yönetti.

Ta ki dört ay öncesine kadar, dediğim gibi, meşhur olay patlak verene kadar.

Bizim ailemiz ve İrlandalı Kildare ailesi hiçbir zaman iyi geçinemedi. Aramızda nesiller boyu süren bir husumet var, kim bilir ne kadar eskiye dayanıyor. Bir noktada, Saoirse Atlas'la sözlendiğinde en azından yarım bir ateşkes vardı. Ve o evlilik suya düştüğünde bile, sonraki yirmi yıl boyunca ailelerimiz arasında en azından bir soğukluk yaşandı.

Ta ki işler *kötü bir* şekilde tersine dönene kadar.

Potansiyel bir barış anlaşması olarak başladığını duydum. Vasilis, Cillian'ın üvey kardeşi ve New York'taki Kildare operasyonlarının başındaki Declan Kildare ile masaya oturdu. Ancak her ne "barış" yapmaya çalışıyorlarsa, aralarında çıkan silahlı çatışmada ikisi de ölünce paramparça olmuş.

Bu topyekûn savaş anlamına gelmeli. Sokaklarda bir kan gölü. Kildare ve Drakos aileleri arasında sadece biri ayakta kalana kadar son bir hesaplaşma.

Neyse ki ne Cillian ne de ben intihara meyilli değiliz.

Cillian lanet bir psikopat, buna hiç şüphe yok. Birden fazla kez, duman kokusundan hoşlandığı için dünyanın yanışını izlemek isteyen türden bir adam olarak tanımlandı. Ve bence bu adil bir değerlendirme. Ama ya kişisel çıkarları ya da açgözlülüğü yüzünden bir anlaşma yapmayı başardık.

Ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek çözmenin zamanı geldi.

Ve bunu çözmenin anahtarı şu anda odanın diğer ucundan bana hançer gibi bakıyor. Belli ki henüz kimse ona söylememiş. Ama bu o.

Biziz.

Bakışlarım Neve Kildare'ın yüzündeki çatık kaşlarda gezinirken gözlerim daralıyor, ağzım bir çizgi haline geliyor.

Benden nefret etmesi mantıklı. İkimizin de birkaç ay önceki şiddet olaylarıyla bir ilgisi olmasa bile, günün sonunda amcam ve onun babası birbirlerini öldürdüler. Anladığım kadarıyla ne o ne de kız kardeşi Eilish Declan'la çok yakın değildi.

Ama yine de. Kan kandır.

Ve yakında *biz de* kan

olacağız. Birleşeceğiz.

Sonsuza dek birbirimize bağlı olacağız.

Aklıma masanın karşısındaki çarpıcı ve öfkeli görünümlü kızıl saçlıyı bağlayabileceğim daha gerçekçi yollar gelirken çenem gıcırıyor.

Yatak odasına *gerçekten* perde taktırması gereken baştan çıkarıcı, günahkâr derecede çekici komşum.

Beni gözetleyen kişi. *Ben de* onu gözetliyordum. Sadece bu işte ondan çok daha iyiyim.

Zihnim bugünün erken saatlerine geri dönerken arzum sikimin kabarmasına neden oluyor. Mutfağımda durmuş kahve fincanımı durularken, lavabomun üstündeki pencereden bakarken...

Yatak odasına. Orada eşofmanlarını ve kapüşonlu tişörtünü çıkarmasını ve giyecek başka kıyafetler bulana kadar o felaket odanın içinde çıplak dolaşmasını izledim.

"Eline geçen ilk fırsatta senin aletini ısıırıp koparacağının farkındasın, değil mi?"

Çenem gıcırıyor ve konferans masasının bizim tarafımızda oturan küçük kardeşim Hades'e yan gözle baktığımda düşünce akışım kesintiye uğruyor.

Biz çocukken, babamızın hepimize Yunan tanrılarının, titanların ve ilham perilerinin isimlerini vermesine gözlerimi devirirdim -Atlas, Ares, Hades, Deimos, Kratos ve kız kardeşimiz Calliope. Ama **b ü y ü d ü k ç e**, hepimiz

garip bir şekilde isimlendirildiğimiz mitolojik figürlere dönüştük. Özellikle de Hades.

Hepimizin içinde bir karanlık ve bir sınır var - babamız ağır eli ve katı disipliniyle bundan kesinlikle emin oldu. Ama Hades -ölüm tanrısı, yeraltı dünyasının kralı- her zaman bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Şu anda gözlerinde görebildiğim sadistçe sosyopatik parıltı bu karanlığın bir kanıtı.

Soğuk sessizliğime omuz

silkiyor. "Haklı olduğumu

biliyorsun."

"Bildiğim şey, bunun ne yeri ne de zamanı olduğu, Hades," diye homurdanıyorum.

Kardeşim yine omuz silkiyor, uzun saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor. Annemizin delici buz mavisi gözleri onda. Ben de babamızın karanlık, düşünceli gözlerini aldım.

Onun arkasında, Hades ve benden daha genç olmasına rağmen hepimizin üzerinde yükselen Kratos, kardeşime attığım sert bakışı taklit ediyor.

"Bu iyi bir anlaşma," diye gürlüyor o dağ gibi sesiyle.

Kardeşime başımla selam veriyorum. Kratos mantığın iyi ve istikrarlı bir sesi. Gerçi Londra'da kaleyi koruyan Deimos, biz kardeşler arasında gerçek bir barış koruyucusu.

Nükleer caydırıcı tarzında bir barış muhafızı, yani Gandi değil.

"Oh, katılıyorum," diye kırılgan bir şekilde gülümsüyor Hades. "Bu barış için iyi ve kan dökülmesine son verecek. Yani, çiğnenecek olan *benim* sikim değil."

"Sadece iki dakikalığına hıyarlık etmemeyi *deneyebilir* misin, Hades?"

Diğer tarafımda oturan sivri dilli küçük kız kardeşim Calliope'ye sessizce sırtımda oturmak için dönüyorum. Hepimizin en küçüğü ve en küçüğü ama yine de bir şekilde kanun koruyucusu. Büyükannemiz Dimitra'nın genlerini taşıyor.

Odanın diğer ucunda, kendi aralarında sessizce konuşan bir grup Kildare erkeği nihayet masaya oturmaya geliyor. Cillian ve ben birbirimizle göz göze geldik ve başımızı salladık.

Bu onun ya da benim fikrim değildi. Bunu ilk ortaya atan Dimitra'ydı: ailelerimiz ve iştiraklerimiz arasındaki düşmanlıkları bir süreliğine geride bırakmanın bir yolu.

İyi. Onun da belirttiği gibi, daha önce barışa en çok yaklaştığımız an Atlas'ın Saoirse ile evleneceği zamandı.

Farklılıklarımızı gidermek için aile olmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?

Ama masanın karşısında oturan ve bana hâlâ saf kötülükle bakan Neve'e baktığımda, amcasının ona neler olacağını hâlâ söylemediği anlaşılıyor.

Bu ilginç olacak.

Cillian boğazını temizliyor, yeşil gözleri odayı kesip bir bakışla sustururken koltuğuna geri oturuyor.

"Ben süslü konuşmalar yapan biri değilim, o yüzden doğrudan konuya gireceğim. Buradayız çünkü örgütlerimiz arasındaki düşmanlıklar savunulamaz bir seviyeye ulaştı. Rekabet bir şeydir. Ama çok fazla sınırı aştık ve sokaklarda çok fazla kan var."

Göğüs cebinden gümüş bir sigara tabakası çıkarıyor, açıyor, dudaklarının arasına bir tane yerleştiriyor ve gümüş bir Zippo'ya hafifçe vurarak ustalıkla yakıyor. Parıldayan yeşil gözleri dumanı delip geçerken duman İrlandalı'nın başının etrafında kıvrılıyor.

"Ağlamaklı ve duygusal olmayacağım. Gerçek şu ki, hepimizin burada olmasının nedeni savaşın hem Kildare hem de Drakos aileleri için yıkım anlamına gelecek olması. Ticari çıkarlarımızı yok edecek. Ve zaten etrafta saldırmak için ilk zayıflık işaretini bekleyen yeterince çakal var. Bolinaro Karteli. Carveli Ailesi. Reznikov Bratva, müttefiklerinden bahsetmiyorum bile."

Cillian'ın buz gibi bakışları

üzerime dikildi. Gözümü

kırpmıyorum.

"Bu yüzden, biz okul çocukları gibi didişirken bir düşman tarafından arkadan vurulmamak adına, Ares ve ben bir anlaşmaya vardık - bu düşmanlıkları sonsuza dek sona erdirecek ve her iki ailemizi de birleşik bir cephe olarak her zamankinden daha güçlü hale getirecek bir anlaşma."

Amcasına dönüp kaşlarını çatarken Neve'in yüzünün şaşkınlıkla buruşmasını izliyorum.

İşler iyiye gitmek üzere.

"Birleşik bir cephe mi?"

Lanet olsun, Ezio.

Öne doğru eğilirken sessizce kaşlarımı çatıyorum ve Ezio Adamos'un Cillian'a hançer gibi baktığı masaya doğru bakışlarımı çeviriyorum.

"Lütfen, şu lanet olası *birleşik* cephe hakkında konuşmaya *devam* edin-"

"Ezio."

Sesim ne yüksek ne de çok güçlü. Ama yine de odayı yarıp geçerek onu çabucak susturuyor. Bana bakıyor, gözlerinin ardında öfke ve acı kaynıyor.

Adamos ailesi bizimkine bağlı, haraç veren bir aile. Nesillerdir Drakos ailesine bağlılar ve Ezio'nun tüm bu tartışmaya intihar bombası atmak üzere olduğunu gördüğümde çenem sert bir şekilde gıcırıyor.

Ama anlıyorum. Ve onun için üzülüyorum.

Ezio'nun tek oğlu Jason, Vasilis Drakos ve Declan Kildare'in ateş açtığı toplantıdaydı.

O da öldürüldü.

"Ares, *lütfe*," diye tıslıyor bana, gözlerinde acı parlıyor. "Bu kalleş, onursuz *Mick'lerle* ittifak yapmayı ciddi ciddi düşünüyor *olamazsın*-"

"*Sessiz ol*," diye bağıriyorum.

Tamamen kalpsiz değilim. Acı çektiğini anlıyorum. Ama bu kesinlikle bunun yeri *değil*. Ya da hakaretler savurmaya başlamasının zamanı değil. Cillian boğazını temizliyor ve masanın öbür ucundaki Ezio'ya bakıyor.

"Kederini ne *hafifletir*?"

Hay sikeyim.

Bu Cillian'ın diplomatik davranışı değil.

Bu onun gırtlığına yapışması ve Ezio da tuzağına düşmek üzere. "*Benim kederimi ne hafifletecek?!*" İrlandalı'yı tersliyor.

"Kekelediğimi sanmıyorum Bay Adamos. Bugünlerde kederin fiyatı ne kadar? On bin mi? Yirmi mi?"

Lanet olsun.

Ezio ayağa fırladı, kafasını çevirip bana bakarken yüzü kaynayan bir öfke maskesine dönüşmüştü.

"Bu çok aşağılayıcı! Burada oturmayacağım-"

"Evet, yapacaksın." Bakışlarım onun üzerinde sertleşiyor.

Kayı için ne kadar üzgün olduğumu ona daha sonra tekrar söylerim. Burada değil. "Sen. *Will*."

Parmağıyla masanın karşısındaki Cillian'ı işaret ederken ağzı bir çizgi halinde inceliyor. "Bu bok parçası bana *para* teklif etmeye cüret mi ediyor?! Ben bir oğul kaybettim, Ares!"

Cillian soğuk bir şekilde, "Ben de lanet olası bir *kardeşimi* kaybettim," diye tersliyor. "Ama işte buradayız. Ya gemiye binersin ya da gidip bir yerlerde güzel bir ip bulup oğluna katılırsın."

Evet, Cillian'a sadist bir sosyopat derken abartmıyorlar.

Oda sessizliğe gömülür. Ezio'nun yüzü morarır. Ciddi ciddi masanın üzerinden atlayıp Cillian'ı çıplak elleriyle öldürmeyi düşünüyor gibi görünüyor. Ama bunun yerine topuğunun üzerinde dönüyor, bana acımasızca bakıyor ve hışım la odadan çıkıyor.

"Söylemeliyim ki. Bu hayal ettiğimden iki kat daha eğlenceli," diye mırıldanıyor Hades yanımda.

Cillian iç geçiriyor, bakışları tekrar bana dönerken parmaklarını masaya vuruyor.

"Köpeklerinizin tasmasını daha sıkı tutmalısınız."

"Ateşkese uyacaktır," diye karşılık veriyorum.

Gözlerim tekrar Neve'e dönüyor, kızgın kızıl saçlarını, burnunun üzerindeki çilleri ve amcasının kine çok benzeyen, hâlâ şaşkınlıkla kısılmış keskin yeşil gözlerini içime çekiyorum.

"Peki ya sen?" Bakışlarımı Neve'den Cillian'a çekerek mırıldanıyorum.

"Anlaşmamıza sadık kalacak mısın?"

Sigarasından uzun, yavaş bir nefes çekiyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. "Tutacağız."

Yeğenine dönüyor ve benim gözlerim de ona kilitleniyor.

"Neve," diye iç geçiriyor Cillian. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Ve eğer başka bir yolu olsaydı..." Omuz silkiyor. "Ama yok. Daha fazla kanla sonuçlanmayacak bir yol yok."

Kızın kaşları daha da çatılır.

"Amca, sen neden bahsediyorsun? Ve neden ben-"

"Ares Drakos'la evleneceksin, Neve. Bu, ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek sona erdirecek son ateşkes olacak."

Oda *sessizliğe* gömülür. Amcasına şaşkın şaşkın bakan Neve'nin yüzü bembeyaz kesilir. Gözlerini kırıştırıyor, sanki az önce yaptığı muhteşem şakaya gülmesini istermiş gibi kaşlarını çatıyor.

Ama bu şaka değil.

Bu gerçek. Ve *ben* bu konuda ne kadar isteksiz ve mutsuzsam, yüzüne yayılan dehşet ifadesinden onun iki kat daha isteksiz ve mutsuz olduğunu tahmin ediyorum.

"Ne?!"

Cillian sigarasından son bir nefes çekip tavana doğru üflüyor ve izmariti önündeki kahve bardağına bırakıyor.

"Tek yolu bu, Neve. Ares'le evleneceksin ve bu son sözüm." Gözlerini kırıştırıyor, ağzından sessiz kelimeler çıkarken titriyor ama hiçbirisi çıkmıyor. "Hayır-"

"Korkarım bu bir tartışma değil, Neve," diyor sessizce, yüzünde bir pişmanlık ve Cillian için nadir bir özür titreşimi.

"Cehennem gibi-!"

"Neve," diye kalın kalın homurdanıyor. "Bu.. Oldu. Karar verildi."

Yavaşça, yüzü bir hayalet kadar solgun, Neve dönüp vahşi yeşil gözlerini benimkilere bıçak gibi saplıyor.

Ben de ona bakıyorum.

Benim küçük röntgenci komşum.

Düşmanım.

Karım.

"Bence aramızdaki tüm küskünlüğü gidermenin en iyi yolunun bu olduğunu anlayacaksın Neve."

"Ve sanırım bana yaklaşırsan kendini boğazında bir bıçakla bulacaksın, *Ares*."

Aniden ayağa kalkıyor, gözleri korku ve öfkeyle dolu.

"Neve," diye tıslıyor Cillian sessizce. "*Bitti*-"

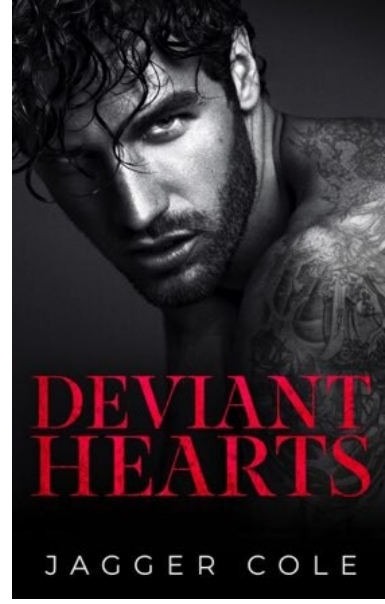
"Oh, işimiz bitti, tamam."

Başka bir şey söylemeden döner, konferans odasının kapısına doğru fırlar ve kapıdan içeri girer.

Kahretsin.

"Ee," diye iç geçiriyor Hades, sesinden eğlence damlıyor. "Aletin için vücut zırhını tartışmaya hazır mısın, yoksa bekârlığa veda partisini mi konuşmak istiyorsun?"

Okumaya devam edin!

Sapkın Kalpler - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

* * *

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

JAGGER COLE TARAFINDAN DA YAZILMIŖTIR

En Karanlık Dans:

Aldatmacanın Dansı

Yıkımın Dansı

Memento Mori: Gazap

İmparatoru Öfke

İmparatoru İmparatoru

Havoc

İmparatoruŞehvet

Zehirli Tanrılar:

Zehirli Aşk

Dolambaçlı Yemin

Zehirli Öpücük

Bozuk Kalp

Canavarca

Dürtüler

Karanlık Kalpler:

Sapkın Kalpler

Kötü Kalpler

Kalpler

KalplerGünahkâr

Kalpler Çarpık

Çalıntı

Pervasız Kalpler

Krallar ve Kötüler:

Karanlık Krallık

Yanmış Kül (Cinder Duet #1)

Kül İmparatorluğu (Cinder Duet #2)

Avcı Kral (Hunted Duet # 1) Avlanan

Kraliçe (Hunted Duet #2) Nefret Prensi

Vahşi Varisler:

Vahşi Varis

Karanlık Prens

Acımasız Kral

Yasak Taç Kırık

Tanrı Meydan

Okuyan Kraliçe

Bratva'nın İddiası:

Bratva'Bratva'nın Çalınan

Gelininin Borcunu Ödemek

Bratva Canavarı Tarafından Avlanan

Bratva Kralı Tarafından

Sahiplenilen Bratva Esir

Prensesi

Bratva'nın Kilitli Aşkı

Sciammi Suç Ailesi:

Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç:

Tiran

Haydut

Savaş

Lordu

Bağımsızlar:

Kırık Çizgiler

Bosshole

Benim

TakipçimGrumpa

holic

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Her Şeyden önce bir okur olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli ateşli hayran kurgu öyküleri kaleme alarak romantizm yazarlığına adım attı. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkartıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde
____ bulabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

